GREG BEAR

RADIOUL LUI DARWIN

Premiile Nebula și Endeavor, 2000

SCIENCE FICTION

TREI

Greg Bear

Radioul lui Darwin

Pentru mama mea,
Wilma Merriman Bear
1915–1997

PARTEA I

IARNA LUI IROD

1. MUNȚII ALPI, LÂNGĂ GRANIȚA AUSTRIEI CU ITALIA

August

Cerul perfect uniform al după-amiezii se întindea peste munții negri și suri, ca un decor teatral de culoarea ochilor albicioși ai unui câine turbat.

Cu o durere de glezne și cu o arsură în spate cauzată de un colac de coardă din nailon prost plasat, Mitch Rafelson mergea în urma siluetei iuți a Tildei de-a lungul zonei dintre zăpada albă compactă și pulberea recent depusă. Amestecate printre blocurile de gheață ale cascadei, crenelurile și vârfurile de gheață veche fuseseră sculptate de căldura verii sub forma unor cuțite lăptoase, cu muchii de cremene.

În stânga lui Mitch, munții se înălțau peste mormanul de bolovani negri care mărgineau panta neregulată a cascadei de gheață. În dreapta, sub razele puternice ale soarelui, stratul de gheață se întindea, cu o strălucire orbitoare, spre valea perfect curbată a circului glaciar.

Franco se afla la douăzeci de metri spre sud, ascuns de rama ochelarilor lui Mitch, care îl putea auzi, dar nu și vedea. La câțiva kilometri în spate, de asemenea imposibil de văzut acum, era cortul rotund, de un portocaliu scânteietor, din fibră de sticlă și aluminiu, unde făcuseră cel din urmă popas pentru a se odihni. Mitch nu știa la câți kilometri se găseau de ultimul refugiu, al cărui nume îl uitase, însă amintirea soarelui sclipitor și a ceaiului cald din sala comună, *Gaststube*, îi dădea puteri.

După terminarea chinului, avea să ia altă ceașcă de ceai de esență tare, să se relaxeze în *Gaststube* și să-i mulțumească lui Dumnezeu că era în viață și stătea la căldură.

Se apropiau de peretele de stâncă și de un pod din zăpadă, care traversa o râpă săpată de apa provenită din topirea zăpezilor. Torenții aceia, acum înghețați, se formau primăvara și vara și erodau marginea ghețarului. Dincolo de pod, susținută de o scobitură sub formă de U a peretelui, se înălța o formațiune care semăna cu castelul răsturnat al unui gnom sau cu o orgă: cascadă înghețată, întinsă pe multe coloane groase. Blocuri mari de gheață dislocată și troiene de zăpadă se adunaseră în jurul albului murdar al bazei; soarele înflăcăra nuanțele alb și crem din vârf.

Franco apăru în raza vizuală, parcă ieșind din pâclă, și se alătură Tildei. Până aici merseseră pe un ghețar relativ plat. Acum se părea că Tilde și Franco voiau să escaladeze orga.

Mitch se opri o clipă și duse mâna la spate, pentru a-și trage pioletul. Împinse în sus ochelarii, se ghemui pe vine, apoi se lăsă să cadă în fund, icnind, pentru a-și examina colțarii. Bulgării de gheață dintre colți cedară sub vârful cuțitului.

Tilde se întoarse câțiva metri ca să-i vorbească și bărbatul ridică privirea spre ea. Sprâncenele lui groase și negre formau o punte deasupra nasului cârn, iar ochii rotunzi și verzi clipeau des din cauza gerului.

— În felul ăsta, câștigăm o oră, rosti Tilde arătând orga. S-a făcut târziu. Ne-ai încetinit.

Dintre buzele subțiri, engleza ei corectă răsuna cu un accent austriac seducător. Avea o siluetă subțire, dar bine proporționată, păr blond, aproape alb, îndesat sub căciula Polartec de culoare albastru-închis, chip de spiriduș, ochi cenușii perfect limpezi. Deși atrăgătoare, nu era genul lui Mitch; avuseseră totuși o relație înainte de sosirea lui Franco.

— Ți-am spus că n-am mai urcat pe munte de opt ani, zise Mitch.

Franco îl întrecea cu ușurință. Italianul se rezema acum în piolet, lângă orgă.

Tilde cântărea și măsura totul, lua numai lucrurile cele mai bune și ignora orice se clasa pe locul al doilea, totuși nu reteza niciodată relațiile, în eventualitatea în care vechile legături îi puteau fi utile. Franco avea maxilar pătrat, dinți albi, păr negru

și des, ras la tâmple, nas acvilin, piele măslinie, mediteraneeană, umeri lați, brațe musculoase și mâini frumoase, foarte puternice. Mitch și-o putea închipui pe Tilde ademenită, din pădurea ei deasă austriacă, de ideea unei aventuri cu Franco, unul alb, celălalt ciocolatiu, precum straturile unui tort. Se simțea detașat în mod straniu de imaginea aceea. Tilde făcea dragoste cu o rigoare mecanică, fapt ce-l amăgise pe Mitch pentru o vreme, până când înțelesese că executa mișcările, una după alta, ca pe un soi de exercițiu intelectual. Mânca în același fel. Nimic n-o mișca profund, totuși, uneori, era cu adevărat spirituală și avea un zâmbet fermecător, care forma linii mici în colțurile buzelor subțiri și bine conturate.

— Trebuie să coborâm înainte de apus, zise ea. Nu știu cum va fi vremea. Mai sunt două ore până la peșteră. Nu-i foarte departe, dar urcușul este greu. Dacă avem noroc, vei avea o oră la dispoziție ca să examinezi ce am găsit.

— O să mă străduiesc, încuviință Mitch. Cât de departe suntem de traseele turistice? N-am văzut un indicator de ore bune.

Tilde își scoase ochelarii ca să-i șteargă și-i aruncă un surâs scurt, lipsit de căldură.

— Turiștii nu vin atât de sus și nici majoritatea alpiniștilor buni. Eu însă cunosc traseul.

— Zeița zăpezilor, spuse Mitch.

— La ce te-ai fi așteptat? replică ea, luându-i cuvintele drept un compliment. M-am cățărat prin aceste locuri de când eram tânără.

— Păi ești încă tânără, zise Mitch. Câți ani ai? Douăzeci și cinci, douăzeci și șase?

Tilde nu-și dezvăluise niciodată vârsta. Acum îl examina ca pe o piatră prețioasă, despre care nu mai era foarte sigură dacă dorea s-o cumpere.

— Am treizeci și doi de ani. Franco are patruzeci, dar este mai rapid decât tine.

— Mai dă-l dracu’ pe Franco, zise Mitch fără patimă.

Tilde își răsfrânse buza, amuzată.

— Toți suntem ciudați azi, constată ea și se întoarse. Până și Franco simte acest lucru. Totuși alt Om al Ghețurilor... cam cât ar prețui?

Gândul în sine îi opri răsuflarea lui Mitch și nu avea nevoie de așa ceva acum. Surescitarea se combina cu oboseala.

— Nu știu, răspunse el.

Își deschiseseră inimile mărunte, de speculanți, față de el în Salzburg. Erau ambițioși, dar nu naivi; Tilde era absolut sigură că descoperirea lor nu era doar un alt cadavru de alpinist. Și era în măsură s-o știe. La paisprezece ani, ea ajutase la coborârea a două corpuri care se desprinseseră din limbile ghețarilor. Unul dintre ele avusese vechimea de peste o sută de ani.

Mitch se întreba ce s-ar întâmpla dacă într-adevăr găseau un Om al Ghețurilor. Era sigur că, pe termen lung, Tilde n-ar fi făcut față faimei și succesului. Franco părea îndeajuns de insensibil pentru a rezista, însă Tilde era fragilă, în felul ei. Asemenea unui diamant, putea să taie oțelul, dar, izbită sub un unghi greșit, s-ar fi sfărâmat.

Poate că Franco ar supraviețui faimei, dar i-ar supraviețui și Tildei? În ciuda celor întâmplate, Mitch îl plăcea pe italian.

— Mai sunt trei kilometri, îi spuse Tilde. Haide!

Ea și Franco îi arătară cum să escaladeze cascada.

— Curge numai în toiul verii, zise Franco. Acum e înghețată de o lună. Trebuie să înțelegi cum îngheață. Aici jos e dură…

Lovi cu pioletul în gheața cenușiu-albicioasă de la baza masivă a orgii și câteva așchii se desprinseră, zornăind.

— … însă mai sus este subțire ca poleiul, are multe bule de aer și e poroasă. Dacă o lovești greșit, cad bucăți mari. Poți să rănești pe cineva. Tilde poate să taie trepte aici, dar tu nu. O să sui între ea și mine.

Tilde avea să fie prima, o recunoaștere onestă din partea bărbatului că austriaca era alpinista mai bună. Franco întinse corzile și Mitch le arătă că-și amintea cum să facă bucle și noduri datorită ascensiunilor din munții Cascade, din statul Washington. Tilde se strâmbă și-i refăcu, în stilul Alpilor, bucla din jurul taliei și al umerilor.

— Majoritatea drumului poate fi parcurs cu ajutorul colțarilor frontali, zise ea. Nu uita, eu o să tai trepte, dacă ai nevoie. Nu vreau să-i arunci gheață în cap lui Franco.

Porni prima.

La jumătatea escaladării coloanei, înfigând întruna dinții frontali ai colțarilor, Mitch depăși punctul critic și epuizarea păru să i se scurgă, ca un jet, prin picioare, amețindu-l pentru o

secundă. După aceea, își simți corpul curat, parcă spălat cu apă proaspătă, și răsuflă cu ușurință. O urmă pe Tilde, înfigându-și bine colțarii în gheață și ținându-se foarte strâns, apucând orice sprijin accesibil. Își folosi pioletul în mod cumpătat. În apropierea gheții, aerul era ceva mai cald.

Le-a luat un sfert de oră să se cațăre până la jumătatea ascensiunii, pe gheața de culoare crem. Soarele se ivea de după norii cenușii, joși, iluminând cascada înghețată sub un unghi ascuțit și țintuindu-l pe Mitch pe peretele din aur translucid.

O așteptă pe Tilde să-i anunțe că trecuse de vârf și că era în siguranță. Franco îi răspunse în stilul lui laconic. Mitch își făcu drum printre două coloane. Aici, gheața era într-adevăr imprevizibilă. Se înfigea în ea cu colții laterali, trimițând norișori de așchii peste Franco. Italianul blestema, totuși Mitch nu se desprinse niciodată, pentru a rămâne atârnat doar în coardă, iar asta era o binecuvântare.

Se târî peste buza rotunjită și neregulată a cascadei. Mănușile îi lunecară periculos pe făgașele de gheață. Își mișcă energic picioarele, agăță o muchie de piatră cu bocancul drept, se înfipse bine, găsi sprijin pe încă o stâncă, așteptă o secundă să-și tragă răsuflarea și se târî ca o morsă lângă Tilde.

În ambele părți, bolovani de un gri-prăfuit delimitau albia pârâului înghețat. Mitch privi în sus, spre valea stâncoasă și strâmtă, pe jumătate adumbrită, prin care un ghețar mic cursese cândva dinspre est, săpându-și albia caracteristică în formă de U. În ultimii ani nu fusese prea multă zăpadă și ghețarul cursese mai departe, dispărând din făgașul care se afla acum la câteva zeci de metri deasupra corpului principal al ghețarului.

Mitch se întinse pe burtă și-l ajută pe Franco să treacă peste muchie. Tilde stătea într-o parte, așezată pe margine de parcă n-ar fi cunoscut frica, într-un echilibru perfect, zveltă, superbă.

— Întârziem, se încruntă ea spre Mitch. Ce poți afla într-o jumătate de oră?

Americanul ridică din umeri.

— Trebuie să pornim înapoi cel târziu la apus, îi spuse Franco Tildei, apoi zâmbi larg către Mitch. N-a fost o gheață chiar așa afurisită, este?

— N-a fost rău, zise Mitch.

— Învață bine, îi spuse Franco Tildei, care ridică privirea. Ai

mai suit pe gheață?

— Nu așa ca asta.

Merseră câteva zeci de metri pe pârâul înghețat.

— Încă două urcușuri, anunță Tilde. Franco, ești primul.

Mitch privi în sus, prin văzduhul cristalin, peste marginea de sus a făgașului, la colții ca niște dinți de fierăstrău ai munților mai înalți. Tot nu-și putea da seama unde se afla. Franco și Tilde preferau ca el să nu știe acest lucru. Merseseră cel puțin douăzeci de kilometri de la popasul pe care-l făcuseră în acel *Gaststube* mare din piatră, unde băuseră ceai.

Se întoarse și zări refugiul portocaliu la vreo patru kilometri în urmă și cu sute de metri mai jos. Se găsea după o creastă, aflată acum în umbră.

Zăpada părea foarte subțire. Munții trecuseră prin vara cea mai caldă din istoria modernă a Alpilor, cu topire accentuată a ghețarilor, viituri scurte în văi de la ploile abundente și zăpadă mică, rămasă din iernile anterioare. Încălzirea globală deja devenise un clișeu mass-media, dar, din locul unde stătea, părea o realitate pentru ochiul de necunoscător al lui Mitch. Era posibil ca, în câteva decenii, Alpii să rămână complet fără zăpadă.

Relativa încălzire și secetă făcuseră accesibil un traseu ascendent, către peștera veche, care le îngăduise lui Franco și Tildei să descopere o tragedie neștiută.

Franco anunță că era fixat ferm, și Mitch sui încetișor pe ultima porțiune a stâncii, simțind cum gnaisul[1] se așchia și-i cădea sub bocanci. Aici, roca era sfărâmicioasă și, pe alocuri, se transforma în pulbere; zăpada acoperise mult timp zona aceasta, cu certitudine câteva mii de ani.

Franco îi întinse mâna și împreună asigurară coarda, până urcă și Tilde. Femeia se opri pe muchie și își feri ochii de lumina directă a soarelui, aflat acum la numai un lat de palmă deasupra orizontului neregulat.

— Știi unde suntem? îl întrebă pe Mitch.

El clătină din cap.

— N-am fost niciodată atât de sus.

— Băiat de vale, comentă Franco, rânjind larg.

---

[1] Rocă metamorfică din cristale de cuarț, feldspat și mică. (n. red.)

Mitch își încruntă privirea.

Se aflau în fața unui câmp de gheață ușor convex și lunecos, reprezentând limba subțire a unui ghețar care, odată, cursese aproape doisprezece kilometri în câteva cascade spectaculoase. Curgerea încetinise acum în lungul acestei derivații. Prea puțină zăpadă nouă alimenta bazinul glaciar, aflat mult mai sus. Peretele de rocă scăldat în soare de deasupra crevasei se înălța aproape o mie de metri, perfect vertical, având vârful atât de sus încât Mitch nu se sinchisi să se uite.

— Acolo, indică Tilde și arătă stâncile care se găseau pe partea opusă, sub o creastă muntoasă ascuțită.

Cu destul efort, Mitch distinse un punctuleț roșu pe fundalul negru și cenușiu aflat în umbră: un fanion înfipt de Franco la ultima lor călătorie. Porniră peste gheață.

Peștera, o crăpătură naturală, avea o deschidere mică, cu diametrul de un metru, care fusese acoperită în mod artificial de un perete scund din bolovani de mărimea unui cap de om. Tilde își scoase camera digitală și fotografie deschiderea din câteva unghiuri, retrăgându-se și dându-i ocol, în timp ce Franco dărâma zidul, iar Mitch privea intrarea.

— Cât de adâncă este? întrebă el când Tilde reveni alături de ei.

— Zece metri, răspunse Franco. E foarte frig înăuntru, ca într-un congelator.

— Dar nu va mai fi așa mult timp, completă Tilde. Cred că este primul an când zona asta a fost deschisă. S-ar putea ca vara viitoare temperatura să fie deasupra punctului de îngheț. S-ar putea ca în peșteră să intre un vânt cald.

Făcu o grimasă și-și ciupi nasul.

Mitch își dădu jos rucsacul și scotoci după lanterne, trusa de cuțite și mănușile din vinil, tot ce putuse găsi în magazinele din oraș. Le puse într-o pungă mică din plastic, sigilă punga, o vârî în buzunarul canadienei și privi printre Franco și Tilde.

— Deci? întrebă el.

— Dă-i drumul, zâmbi generos femeia și schiță un gest de împingere cu mâinile.

El se aplecă, se lăsă în patru labe și intră primul în peșteră. Franco îl urmă după câteva secunde, apoi Tilde.

Mitch ținea între dinți cureaua lanternei micuțe, împingându-se și trăgându-se înainte câte cincisprezece-douăzeci de

centimetri o dată. Gheața și zăpada fină formau o pătură subțire pe podeaua grotei. Pereții erau netezi și se ridicau, unindu-se în unghi ascuțit în plafon. Aici nu putea sta nici măcar pe vine.

— O să se lărgească! strigă Franco din urmă.

— O vizuină foarte intimă, se auzi glasul spart al Tildei.

Interiorul era aproape inodor. Era frig, mult sub zero grade. Roca îi absorbea căldura corpului chiar și prin canadiana izolatoare și pantalonii de alpinism. Trecu peste un filon de gheață ce părea albicioasă pe fundalul pietrei negre și-l zgârie cu degetele. Era tare. Gheața și zăpada se depuseseră, cel puțin până aici, în perioada când peștera fusese acoperită. Imediat după filonul de gheață, podeaua începea să urce și Mitch simți un curent slab de aer dinspre o altă crăpătură în rocă, recent eliberată de gheață.

Se simțea ușor neliniștit, nu atât în privința scenei pe care avea s-o vadă în curând, cât mai degrabă față de caracterul neortodox, ba chiar ilegal, al acțiunii. Cea mai mică mișcare greșită, orice firicel de zvon scurs despre expediția aceasta, despre faptul că nu urmase procedurile specifice și nu se asigurase ca totul să fie legitim...

Mitch mai avusese necazuri cu instituțiile. Cu nici șase luni în urmă, își pierduse slujba de la Muzeul Hayer din Seattle, dar acela fusese un act politic, ridicol și incorect.

Până acum, el n-o insultase niciodată pe Doamna Știință.

Discutase multe ore cu Franco și Tilde în hotelul din Salzburg, însă ei refuzaseră să cedeze. Dacă nu s-ar fi decis să-i însoțească, cei doi ar fi luat pe altcineva – Tilde sugerase posibilitatea cooptării unui fost student la Medicină, acum șomer, cu care avusese cândva o relație. Se părea că avea o sumedenie de foști iubiți, toți mult mai puțin calificați și mult mai puțin scrupuloși decât Mitch.

Indiferent care ar fi fost motivele sau caracterul ei moral, Mitch nu era genul care s-o refuze și apoi să-i denunțe; în jungla socială, fiecare are nișa lui, propriile lui limite. Limita lui Mitch începea la posibilitatea de a pune poliția austriacă pe urmele unor foste prietene.

Franco îi lovi ușor un crampon de pe bocanc.

— Probleme? întrebă el.

— Nu, răspunse americanul și înaintă icnind alți cincisprezece centimetri.

Pe neașteptate, o formă lunguiață și luminoasă i se formă într-un ochi, ca o lună mare și nefocalizată. Corpul păru că i se dilată precum un balon. Înghiți cu un nod mare.

— Rahat, murmură el, sperând că nu era ceea ce credea.

Forma luminoasă dispăru. Corpul îi reveni la normal.

Peștera se îngusta în continuare, având forma unui gât înalt de cel mult treizeci de centimetri și lat de o jumătate de metru. Răsucindu-și capul într-o parte, Mitch apucă o crăpătură aflată chiar dincolo de acea formațiune și se trase puternic înainte. Canadiana i se agăță în ceva și auzi pârâitul țesăturii, pe când se lupta să se desprindă și să treacă mai departe.

— Ăsta-i locul cel mai strâmt, zise Franco. Eu abia pot trece.

— De ce-ați înaintat până aici? întrebă Mitch, adunându-și curajul în spațiul care urmă, puțin mai larg, totuși întunecat și îngust.

— Pentru că există, nu? zise Tilde și glasul i se auzi ca strigătul unei păsări îndepărtate. Eu l-am provocat pe Franco și el m-a provocat pe mine.

Râse și clinchetele reverberară în bezna din față. Mitch simți cum i se zbârlește părul de pe ceafă. Noul Om al Ghețurilor râdea odată cu ei, sau poate de ei. El era deja mort. Nu-l îngrijora nimic și-l amuza teribil că atâția oameni se chinuiau pentru a-i vedea rămășițele pământești.

— Când ați fost ultima dată aici? întrebă Mitch.

Se miră de ce nu încercase să afle acest lucru mai înainte. Poate fiindcă până acum nu crezuse cu adevărat. Ei veniseră până aici, fără să fi dat vreun semn că-i făceau vreo farsă, ceva de care se îndoia oricum că Tilde era, prin natura ei, capabilă.

— Acum șapte-opt zile, răspunse Franco.

Locul era îndeajuns de larg pentru ca italianul să se poată trage lângă picioarele lui Mitch, care îi lumină chipul cu lanterna. Franco îi oferi un surâs larg, care-i dezvălui dinții albi.

Mitch privi înainte. Putea distinge ceva întunecat, ca o grămăjoară de cenușă.

— Suntem aproape? întrebă Tilde. Mitch, e doar un picior.

Mitch încercă să înțeleagă afirmația ei. Tilde se referea la partea corpului, nu la unitatea de măsură.

— Încă nu-l văd.

— Mai înainte e cenușa, adăugă Franco. Asta poate fi.

Arătă grămăjoara neagră. Mitch putea simți cum aerul cobora

ușor în fața lui, plutind pe lângă corp, fără să tulbure fundul peșterii.

Înaintă cu o lentoare solemnă, examinând totul. Cea mai mică dovadă care ar fi putut supraviețui unei intrări anterioare: așchii de piatră, bucăți de crenguțe sau lemn, semne pe pereți…

Nimic. Se lăsă în patru labe, cu o senzație minunată de ușurare, și avansă foarte încet. Franco deveni nerăbdător.

— E-n regulă acolo, zise italianul lovindu-i din nou cramponul.

— Ce dracu' – merg încet ca să nu scap nimic, înțelegi? răspunse Mitch, înfrânându-și pornirea de a izbi îndărăt din picior asemenea unui catâr.

— Bine, încuviință Franco îngăduitor.

Mitch vedea acum și după cotitură. Podeaua devenea mai netedă. Simțea iz de iarbă și de sărătură, care aducea cu mirosul de pește proaspăt. Părul de pe ceafă i se zbârli din nou și pe ochi i se formă o pâclă. Empatii străvechi.

— Îl văd, anunță el.

Un picior îndoit ieșea de sub o margine de piatră; era micuț, ca al unui copil, foarte zbârcit, cafeniu-închis, aproape negru. Peștera se lărgea în locul acela și pe podea erau resturi de fibre uscate și înnegrite – poate că era iarbă. Stuf. Ötzi, adevăratul Om al Ghețurilor, purtase o pelerină făcută din stuf.

— Dumnezeule, rosti Mitch.

Altă pată lunguiață albă în ochi, care dispăru lent, și o durere ușoară în tâmplă.

— Se lărgește mult acolo! strigă Tilde. Putem încăpea toți, fără să-i deranjăm.

— Să „îi" deranjăm? întrebă Mitch și lumină cu lanterna înapoi, printre picioare.

Franco rânji, încadrat de genunchii lui.

— Asta-i surpriza cea mare, spuse el. Sunt doi.

2. REPUBLICA GEORGIA

Kaye se ghemui pe scaunul de lângă șofer, din mașina micuță Fiat, care scârțâia și zdrăngănea, în timp ce Lado conducea pe serpentinele îngrijorătoare ale șoselei militare gruzine. Deși toropită de soare și epuizată, femeia nu putea dormi. Picioarele ei lungi tresăreau la fiecare curbă. La un zgomot al cauciucurilor tocite, precum țipătul unui porc înjunghiat, ea își trecu degetele prin părul castaniu, tuns scurt, și căscă apăsat, cu subînțeles.

Lado simți că tăcerea se prelungise prea mult. Se uită la Kaye cu ochi căprui, blânzi, pe fața arsă de soare și presărată cu riduri fine, ridică țigara peste volan și împinse bărbia în afară.

— Salvarea noastră stă-n rahat, da? întrebă el.

Kaye zâmbi fără să vrea.

— Te rog, îi răspunse, nu încerca să mă înveselești.

Lado o ignoră.

— E bine pentru noi. Georgia are ceva de oferit lumii! Avem o canalizare excelentă.

Graseia cu eleganță, iar cuvântul „canalizare” se auzi canal-zae.

— Canalizare, murmură femeia. Ca-na-li-za-re.

— Am pronunțat bine? întrebă Lado.

— Perfect.

Lado Jakeli era cercetător-șef la Institutul Eliava din Tbilisi, unde se extrăgeau bacteriofagi – virusuri care atacă doar bacterii – din canalizarea locală a orașului și a spitalelor, din deșeurile provenite de la gospodăriile agricole, dar și din specimene culese din toată lumea. Acum Occidentul, inclusiv Kaye, venise cu pălăria în mână, ca să învețe de la gruzini mai multe despre proprietățile curative ale fagilor.

Ea se înțelesese bine cu personalul de la Eliava. După o săptămână de conferințe și vizite prin laboratoare, câțiva cercetători mai tineri o invitaseră să-i însoțească pe dealurile line și pășunile strălucitor de verzi de la poalele muntelui Kazbeg.

Situația se schimbase însă foarte rapid. În dimineața aceasta, Lado venise cu mașina tocmai din Tbilisi la tabăra lor de bază de lângă vechea și solitara biserică ortodoxă Gergeti. Adusese într-un plic un fax de la sediul misiunii de menținere a păcii ONU din capitală.

Lado băuse o cană de cafea în tabără, apoi, amabil ca de obicei și, pe deasupra, susținătorul ei, se oferise s-o ducă pe Kaye la Gordi, un orășel aflat la 120 de kilometri sud-vest de Kazbeg.

Ea nu avusese de ales. În mod neașteptat, și în momentul cel mai neprielnic cu putință, propriul ei trecut o ajunsese din urmă.

Echipa ONU căutase specialiști nongruzini cu o anumită experiență și numele ei fusese singurul care apăruse: Kaye Lang, 34 de ani, asociată, împreună cu soțul ei, Saul Madsen, în

cadrul companiei Ecobacter Research. La începutul anilor 1990, Kaye studiase medicina legală la Universitatea de Stat din New York, intenționând să urmeze investigații criminaliste. După un an se răzgândise și se transferase la microbiologie, având ca materie principală ingineria genetică, însă era singura persoană din Georgia care avea măcar gradul de pregătire cerut de ONU.

Lado o purta acum prin unul dintre cele mai frumoase peisaje pe care ea le văzuse vreodată. În umbra munților Caucaz, ei trecură pe lângă terenuri agricole terasate în versanți, gospodării mici din piatră, silozuri și biserici din piatră, orășele cu clădiri din lemn și piatră, case cu pridvoare prietenoase și minunat cioplite, care se deschideau spre drumurile înguste, pavate cu cărămizi, piatră cubică sau pur și simplu din pământ bătătorit, așezări presărate la distanțe mari pe întinderile neregulate de păduri și pajiști păscute de oi și capre.

Până și zonele aparent pustii de aici fuseseră populate și disputate de-a lungul secolelor, ca toate locurile pe care ea le văzuse în Europa de Vest, iar acum și în cea de Est. Uneori se simțea sufocată de simpla apropiere a oamenilor, de zâmbetele știrbe ale bătrânilor care stăteau pe marginea drumului, privind traficul ce venea din lumi noi și nefamiliare și trecea mai departe. Chipuri prietenoase ridate, mâini noduroase, care fluturau spre mașina micuță.

Toți tinerii plecaseră la orașe, lăsându-i pe bătrâni să aibă grijă de regiunile rurale, mai puțin în stațiunile montane. Georgia intenționa să se transforme într-o țară a stațiunilor. Economia ei creștea anual cu zeci de procente; moneda națională, lari, se întărea, de asemenea, și înlocuise de mult timp rubla, iar în scurt timp avea să înlocuiască dolarii. Gruzinii construiau conducte de petrol de la Marea Caspică până la Marea Neagră, iar vinul devenea un bun major de export, în țara care-l produsese pentru prima oară în lume.

În următorii ani, Georgia avea să exporte un soi nou și foarte diferit de elixir: soluțiile din fagi care să vindece o lume ce pierdea războiul împotriva bolilor bacteriene.

Mașina intră pe banda opusă a șoselei, când luară o curbă strânsă, înapoia căreia nu se putea zări nimic. Kaye înghiți în sec, dar nu comentă. Lado fusese foarte atent cu ea la institut. De câteva ori, săptămâna trecută, femeia îl văzuse privind-o gânditor, cu o expresie desprinsă dintr-o lume străveche, cu

ochii mijiți ca niște crăpături înconjurate de riduri, asemenea unui satir cioplit în lemn de măslin și vopsit cafeniu. Printre femeile din Eliava, mai ales printre cele tinere, avea reputația unui bărbat în care nu puteai avea întotdeauna încredere. Totuși, o tratase mereu cu politețe pe Kaye, ba chiar, ca în acel moment, cu grijă. Nu dorea ca ea să fie tristă, dar nici nu se putea gândi la vreun motiv pentru care să fie veselă.

În ciuda frumuseții ei, Georgia avea multe neajunsuri: război civil, asasinate, iar acum gropi comune.

Intrară, legănându-se într-o perdea de ploaie. Ștergătoarele parbrizului își mișcau cozile negre, limpezind cam o treime din câmpul vizual al lui Lado.

— Frumos din partea lui Iosif Stalin că ne-a lăsat canalizarea, comentă bărbatul. Un fiu iubitor al Georgiei. Cel mai faimos produs al nostru pentru export, mai bun decât vinul.

Îi surâse nesincer. Părea, în același timp, stânjenit și gata să se scuze. Kaye nu putu să nu-l contrazică.

— A ucis milioane de oameni, murmură. El l-a omorât pe doctorul Eliava.

Lado privi încruntat prin șuvoaiele ploii, străduindu-se să vadă ceva dincolo de botul scurt al automobilului. Reduse viteza și frână, apoi ocoli un șanț destul de mare ca să poată ascunde o vacă. Kaye scânci slab și se prinse cu mâinile de laturile scaunului. Pe porțiunea aceasta de șosea nu exista parapet, iar sub ea se căsca o râpă adâncă de cel puțin trei sute de metri, care se întindea până la un râu format de topirea glaciară.

— Beria a fost cel care l-a declarat pe doctorul Eliava „dușmanul poporului”, rosti Lado pe un ton indiferent, ca și cum ar fi povestit istorii vechi de familie. Pe atunci, Beria era șeful KGB-ului din Georgia, un ticălos local care abuza de copii, nu lupul turbat al întregii Rusii.

— A fost omul lui Stalin, spuse Kaye, încercând să nu se mai gândească la șosea.

Nu putea înțelege deloc mândria gruzinilor pentru Stalin.

— Toți au fost oamenii lui Stalin, altfel mureau, ridică din umeri Lado. Aici a fost mare supărare când Hrușciov a spus că Stalin a fost un om rău. Ce știam noi? Ne-a regulat de-atâtea ori și atâția ani, încât credeam că-i soțul nostru.

Lui Kaye, ideea i se păru amuzantă, și Lado se simți încurajat

de surâsul ei.

— Unii tot mai vor să revină la prosperitatea de sub comuniști. Însă noi avem prosperitate în rahat. Își frecă nasul. Eu o să aleg rahatul.

În ora următoare, coborâră peste coline și platouri mai puțin înfricoșătoare. Indicatoarele rutiere, cu scrierea gruzină plină de rotocoale, erau ciuruite cu zeci de găuri ruginite de gloanțe.

— Mai avem cel mult o jumătate de oră, anunță Lado.

Din cauza ploii dese era greu de apreciat deosebirea dintre zi și noapte. Lado aprinse farurile mici și palide, când se apropiară de intersecția unde trebuiau să vireze spre Gordi.

Două TAB-uri flancau șoseaua chiar înainte de intersecție. Cinci ruși din unitățile de menținere a păcii, cu pelerine și căști rotunde, le făcură semn plictisiți să oprească.

Lado frână Fiatul și-l opri, ușor înclinat, pe marginea acostamentului. Kaye putea zări alt șanț la numai câțiva metri în față, exact în intersecție. Pentru a-l ocoli, trebuiau să meargă pe acostament.

Lado coborî geamul din dreptul lui. Un soldat rus de nouăsprezece-douăzeci de ani, cu obraji trandafirii de băietan, privi înăuntru. De pe casca lui, picăturile de ploaie se revărsau pe mâneca lui Lado, care îi vorbi în rusă.

— Americancă? o întrebă tânărul rus pe Kaye.

Ea îi arătă pașaportul, autorizațiile UE și CSI, apoi faxul care îi cerea – practic îi ordona – să se prezinte în Gordi. Soldatul luă faxul și se încruntă când încercă să-l citească, udându-l aproape complet. Se retrase pentru a se consulta cu un ofițer, care ieșise prin trapa posterioară a TAB-ului cel mai apropiat.

— Ei nu vor să fie aici, murmură Lado spre Kaye. Și nici noi nu-i dorim. Totuși, noi am cerut ajutor… Pe cine să învinovățim?

Ploaia se opri. Kaye privi spre ceața neguroasă de deasupra. Dincolo de torsul motorului, auzea greieri și ciripit de păsări.

— O luați înainte și la stânga, îi spuse soldatul lui Lado, mândru de cele câteva cuvinte englezești folosite.

Zâmbi către Kaye și le arătă alt soldat, care stătea ca un stâlp indicator în obscuritatea cenușie de lângă șanț. Lado schimbă vitezele și Fiatul micuț ocoli șanțul, trecu pe lângă al treilea militar și intră pe drumul lateral.

Lado deschise complet geamul. Aerul rece și umed al serii pătrunse înăuntru și zbârli părul scurt de pe ceafa lui Kaye. De o

parte și de cealaltă a drumului se întindeau mesteceni deși. Pe neașteptate, simți un iz neplăcut, trecător. Se aflau în preajma oamenilor. Apoi Kaye se gândi că poate mirosul nu provenea de la canalizarea localității. Strâmbă din nas și simți un ghem în stomac. Era totuși improbabil. Destinația lor se afla la doi kilometri în afara orășelului, iar Gordi se găsea la cel puțin trei kilometri de șosea.

Ajunseră la un pârâu și trecură încet prin apa puțin adâncă, dar turbulentă. Roțile se afundară până la capace, însă mașina ieși cu bine și mai continuă pentru alte câteva sute de metri. Stele se întrezăreau printre norii ce lunecau repede pe boltă. Munții desenau pe cer forme negre și zimțate. Pădurea se apropia și se îndepărta succesiv de drum, apoi zăriră Gordi: clădiri din piatră, câteva case mai noi din lemn, pătrate, cu un etaj și ferestre micuțe, un singur bloc municipal din beton, fără decorațiuni exterioare, străzi de asfalt, deformat de făgașele roților, și piatră cubică veche. Nicio lumină. Ferestre negre, oarbe. Curentul electric fusese oprit din nou.

— Nu cunosc localitatea asta, murmură Lado.

Călcă brusc frâna, smulgând-o pe Kaye din reverie. Mașina înaintă silențios în piațeta orașului, înconjurată de clădiri cu un etaj. Femeia zări o firmă Intourist decolorată deasupra unui han care purta denumirea „Tigrul Rustaveli”.

Lado aprinse becul din plafoniera micuță și scoase harta trimisă prin fax. O azvârli apoi cât colo dezgustat și deschise portiera. Balamalele scârțâiră metalic, sonor. Bărbatul se aplecă în afară și strigă:

— Unde-i mormântul?

Îi răspunse doar bezna.

— Grozav, făcu el.

Trânti portiera de două ori, ca să se închidă etanș.

Kaye strânse apăsat din buze când automobilul se zgudui și porni. În scrâșnetele schimbătorului de viteze, coborâră o străduță mărginită de prăvălii întunecate și închise cu obloane din tablă ondulată, după care ieșiră prin capătul celălalt al localității, pe lângă două case dărăpănate, maldăre de pietriș și baloturi de paie împrăștiate.

După câteva minute, zăriră lumini, strălucirea proiectoarelor și un singur foc de tabără, apoi auziră țăcănitul monoton al unui generator portabil și glasuri răsunând în noapte.

Mormântul era mai aproape decât arătase harta, la vreun kilometru de orășel. Kaye se întrebă dacă localnicii auziseră țipetele sau dacă, de fapt, existaseră țipete.

Distracția se terminase.

Echipa ONU purta măști de gaze echipate cu filtre aerosol industriale. Soldații nervoși din forțele de securitate ale Republicii Georgia fuseseră siliți să recurgă la eșarfe, pe care le legaseră în jurul fețelor. Arătau sinistru, deși în alte circumstanțe ar fi fost comici. Ofițerii lor purtau măști chirurgicale din material alb.

Președintele consiliului local, *sakrebulo*, un bărbat scund cu pumni mari, ciuf înalt de păr negru sârmos și nas proeminent, stătea cu o expresie nefericită, de câine bătut, lângă ofițerii de securitate.

Șeful echipei ONU, colonelul american Nicholas Beck din Carolina de Sud, făcu rapid prezentările și-i întinse lui Kaye o mască ONU. Ea și-o puse stânjenită. Aghiotanta lui, o femeie caporal de culoare, pe nume Hunter, îi dădu o pereche de mănuși chirurgicale din latex alb, care o pocniră familiar pe încheieturi, când le puse.

Beck și Hunter îi conduseră pe Kaye și Lado, departe de focul de tabără și jeepurile albe, pe o potecă îngustă, prin tufișuri și printr-o pădure răzleață, spre morminte.

— Președintele consiliului local are și el dușmani, spuse Beck. Membrii opoziției au excavat șanțurile și după aceea au telefonat la sediul ONU din Tbilisi. Nu cred că Securitatea vrea ca noi să fim aici. Nu putem obține niciun fel de cooperare din partea capitalei. Ținând seama de timpul foarte scurt, ai fost singura cu experiență în domeniul legist pe care am putut-o găsi.

Trei șanțuri paralele fuseseră redeschise și erau luminate de proiectoare montate pe stâlpi înalți, înfipți în solul nisipos, alimentate de un generator portabil. Între stâlpi, panglicile din plastic ale cordonului de interdicție atârnau moale în aerul nemișcat.

Kaye se apropie de primul șanț și-și ridică masca. Încreți nările în anticipare și inspiră atent. Nu simți decât mirosul de noroi, de pământ umed.

— Sunt mai vechi de doi ani, anunță ea.

Îi restitui masca lui Beck. Lado se opri la zece pași în urma ei, nedorind să se apropie de morminte.

— Trebuie să fim siguri în privința asta, zise colonelul.

Kaye se apropie de al doilea șanț și plimbă raza lanternei peste mormanele de țesături, oase murdare și pământ. Solul era nisipos și uscat, posibil parte din albia unui vechi torent montan format în urma topirii glaciare din munți. Corpurile erau aproape de nerecunoscut, oseminte cafeniu-deschis acoperite cu noroi și carne zbârcită de culoare neagră și maronie. Hainele căpătaseră nuanță pământie, totuși peticele și zdrențele nu proveneau din uniforme militare, ci din rochii, pantaloni, paltoane. Țesăturile din lână și bumbac nu se descompuseseră complet. Kaye căută materiale sintetice, care să aibă culori mai vii; acestea ar fi putut stabili vechimea maximă a mormântului. Nu văzu niciunul imediat.

Deplasă raza lanternei în sus pe pereții șanțului. Cele mai groase rădăcini vizibile, retezate de lopeți, aveau diametrul de un centimetru. Copacii cei mai apropiați se aflau, asemenea unor spectre înalte și subțiri, la mai puțin de zece metri depărtare.

Un ofițer de securitate între două vârste făcu un pas înainte. Acesta purta numele impunător Vahtang Cikurișvili, arătos, dar corpolent, cu umeri masivi și nas gros, ce părea să fi fost rupt de mai multe ori. Nu purta mască. Ținea în mână ceva întunecat, și Kaye avu nevoie de câteva secunde ca să-și dea seama că era o gheată. Cikurișvili îi vorbi lui Lado într-o gruzină încărcată de consoane.

— Zice că pantofii sunt vechi, traduse Lado, și că oamenii ăștia au murit acum cincizeci de ani. Poate mai mult.

Cikurișvili își roti furios brațul și adresă spre Lado și Beck un torent de gruzină amestecată cu rusă.

— Spune că gruzinii care au dezgropat astea sunt niște idioți, traduse Lado. Nu-i treaba ONU. S-a întâmplat cu mult înaintea războiului civil. Zice că ăștia nu sunt oseți.

— Cine a spus ceva de oseți? replică sec Beck.

Kaye examină gheata. Avea talpă groasă din piele și căpută tot din piele, iar șireturile erau putrezite și acoperite cu pământ. Pielea era tare ca piatra. Se uită înăuntru. Interiorul era murdar, însă nu exista nici ciorap, nici țesut de natură organică – gheata nu fusese luată de pe un picior putrezit. Cikurișvili îi înfruntă

sfidător privirea întrebătoare, apoi scoase o cutie de chibrituri și-și aprinse o țigară.

Punere în scenă, gândi Kaye. Își aminti de cursurile pe care le urmase în Bronx, cursuri care o îndepărtaseră în cele din urmă de medicina legală. Deplasările pe teren, la scene de crime reale. Măștile de protecție împotriva mirosului de putrefacție.

Beck îi vorbi împăciuitor lui Cikurișvili, într-o gruzină stricată și rusă ceva mai corectă. Lado îi retraduse cu blândețe încercările. După aceea, colonelul o prinse pe Kaye de cot și o conduse către o prelată, care fusese ridicată la câțiva metri de șanțuri.

Sub aceasta se aflau două mese pliante ponosite, acoperite cu fragmente de corpuri. *Complet amatoricesc*, gândi Kaye. Poate că dușmanii președintelui *sakrebulo* dezgropaseră cadavrele și făcuseră fotografii pentru a-și dovedi ipoteza.

Ocoli masa: două torsuri și un craniu. Pe torsuri se găsea destulă carne mumificată și niște fibre nefamiliare, ca niște benzi întunecate și scorojite, pe craniu, în jurul frunții, ochilor și obrajilor. Ea căută urme de elitre de insecte și găsi câteva larve moarte de musculițe pe un gât descărnat. Cadavrele fuseseră îngropate la numai câteva ore după moarte. Deduse că asta nu se întâmplase în toiul iernii, pentru că atunci nu existau musculițe. Desigur, iernile erau blânde în Georgia la altitudinea aceasta.

Luă un briceag mic de lângă torsul cel mai apropiat și îndepărtă o bucată de țesătură, care fusese cândva bumbac alb, după care ridică o fâșie de piele concavă și țeapănă de deasupra abdomenului. În țesătură și piele se vedeau urme de gloanțe.

— Dumnezeule! rosti ea.

În interiorul pelvisului, ghemuit în noroi și înfășurat în fâșii rigide de țesut uscat, se afla un corp mai mic, o simplă grămăjoară de oscioare, cu craniul sfărâmat.

— Colonele!

I-l arătă lui Beck și chipul acestuia împietri.

Era posibil ca trupurile să fi fost acolo de cincizeci de ani, dar dacă așa stăteau lucrurile, se aflau într-o stare remarcabilă. Rămăseseră resturi de lână și bumbac. Totul era foarte uscat. În jurul zonei existau acum sisteme de drenare. Șanțurile erau adânci. Totuși rădăcinile…

Cikurișvili vorbi din nou și tonul lui părea mai cooperant, chiar

vinovat. De-a lungul secolelor existase multă vinovăție.

— El zice că amândouă sunt femei, îi șopti Lado lui Kaye.

— Văd și eu, răspunse ea tot în șoaptă.

Ocoli masa, ca să examineze al doilea tors, al cărui abdomen nu avea deloc piele. Râcâi, pentru a îndepărta noroiul închegat, și torsul se legănă cu zgomotul scos de o tărtăcuță uscată. În pelvis se afla alt craniu micuț, un fetus de șase luni, similar celuilalt. Torsul nu avea membre, și Kaye nu știa dacă picioarele rămăseseră în mormânt. Niciunul dintre fetuși nu fusese expulzat de presiunea gazelor abdominale.

— Ambele erau însărcinate, rosti ea și Lado traduse în gruzină.

— Am numărat cam șaizeci de corpuri, zise Beck cu glas scăzut. Femeile par să fi fost împușcate. Bărbații au fost fie împușcați, fie ciomăgiți până la moarte.

Cikurișvili arătă către Beck, apoi înspre tabără, și strigă, roșu la față, în lumina slabă reflectată din raza lanternei:

— Djugașvili, Stalin!

Ofițerul de securitate voia să spună că mormintele fuseseră săpate cu câțiva ani înainte de Marele Război pentru Apărarea Patriei, în decursul epurărilor. Sfârșitul anilor 1930. Asta însemna că aveau o vechime de aproape șaptezeci de ani și nu implicau ONU.

— El vrea ca ONU și rușii să plece de aici, spuse Lado. Zice că-i o chestiune de politică internă, nu de jurisdicția misiunii de menținere a păcii.

Beck vorbi din nou, pe un ton mai puțin blând, cu ofițerul gruzin. Lado nu dorea să fie în mijlocul schimbului de cuvinte și se îndreptă către locul unde Kaye se aplecase peste al doilea tors.

— Urâtă chestie, zise el.

— Prea mult, rosti încet femeia.

— Poftim?

— Șaptezeci de ani este prea mult, urmă ea. Acum de ce se ceartă?

Cu vârful lamei briceagului testă benzile de țesut nefamiliar din jurul orbitelor. Păreau să formeze un soi de mască. Oare capetele fuseseră acoperite cu glugi înainte de execuții? Nu credea. Benzile erau întunecate, fibroase și solide.

— Bărbatul de la ONU zice că pentru crimele de război nu

există limite, îi spuse Lado. Nu există pre... cum se zice? Prescripție?

— Are dreptate, încuviință Kaye.

Rostogoli cu grijă craniul. Occiputul fusese fracturat lateral și împins în interior, pe o adâncime de trei centimetri.

Își reîntoarse atenția către scheletul micuț ghemuit în pelvisul celui de-al doilea tors. În anul al doilea al Facultății de Medicină, urmase cursuri de embriologie. Structura osoasă a fetusului părea oarecum stranie, însă nu dorea să-i distrugă craniul, trăgându-l afară din conglomeratul de pământ și țesuturi uscate. Și așa intervenise destul de mult.

În mod straniu, Kaye se simți revoltată nu atât de resturile mumificate și deshidratate, cât de ceea ce reconstruia deja imaginația ei. Își îndreptă spatele și flutură din braț spre Beck, pentru a-i atrage atenția.

— Femeile acestea au fost împușcate în stomac, zise ea.

Ucideți toți întâi-născuții. Monștri furioși.

— Au fost omorâte, adăugă după aceea și-și încleștă dinții.

— Cu cât timp în urmă?

— Cikurișvili s-ar putea să aibă dreptate în privința ghetei, dacă a provenit de aici, totuși mormântul acesta nu-i atât de vechi. Rădăcinile de pe perimetrul șanțurilor sunt prea mici. Bănuiala mea este că victimele au murit recent, acum doi-trei ani. Pământul pare uscat, dar solul este probabil acid și ar dizolva orice oase în câțiva ani. Apoi este vorba despre țesături, care par să fie din lână și bumbac, ceea ce înseamnă că mormântul nu are mai mult de câțiva ani vechime. Dacă sunt materiale sintetice, ar putea fi mai vechi, însă și așa ar fi ulterior lui Stalin.

Beck se apropie de ea și-și ridică masca.

— Ne poți ajuta înainte să ajungă ceilalți aici? o întrebă.

— Ce înseamnă asta?

— Patru-cinci zile, răspunse colonelul.

La câțiva pași mai departe, Cikurișvili privi de la unul la celălalt, cu maxilarele încleștate, nemulțumit, de parcă niște polițiști ar fi întrerupt un conflict familial.

Kaye se pomeni ținându-și răsuflarea. Se întoarse cu spatele, făcu un pas înapoi, trase aer în piept și întrebă:

— O să începeți o anchetă pentru crime de război?

— Rușii cred că ar trebui s-o facem, răspunse Beck. Ei abia

așteaptă să-i discrediteze pe noii lor comuniști. Câteva atrocități uitate din trecut le-ar oferi muniție proaspătă. Dacă ne-ai putea oferi o estimare mai precisă… doi ani, cinci, treizeci, oricât ar fi?

— Mai puțin de zece și probabil mai puțin de cinci, zise ea. N-am mai practicat de mult meseria asta. Pot să fac doar câteva lucruri. Să iau probe… niște eșantioane de țesuturi. Bineînțeles, nu o autopsie completă.

— E de o mie de ori mai bine decât dacă i-am lăsa pe localnici să calce în picioare totul pe-aici. N-am încredere în niciunul. Nu sunt sigur nici dacă ne putem încrede în ruși. Într-un fel sau altul, toți au interese personale.

Lado rămase inexpresiv și nu comentă, dar nici nu-i traduse lui Cikurișvili.

Kaye simți ceea ce știuse și se temuse că va sosi: vechea spaimă întunecată o cuprindea încetișor.

Se gândise că dacă va călători și va fi departe de Saul, ar putea alunga momentele rele, emoțiile rele. Se simțise eliberată, privindu-i pe cercetători și pe tehnicieni lucrând la institutul Eliava, făcând atâtea lucruri bune cu așa puține resurse, smulgând literalmente sănătate din canalizare. Partea măreață și frumoasă a Republicii Georgia. Iar acum… Reversul monedei. Tătuca Iosif Stalin sau epuratorii etnici, gruzini încercând să-i alunge pe armeni și oseți, abhazi încercând să-i alunge pe gruzini, ruși trimițând soldați, ceceni implicându-se. Războaie mici și murdare între vecini străvechi, cu doleanțe străvechi.

N-avea să fie bine pentru ea, însă nu putea să refuze.

Lado își încreți chipul și-l privi pe Beck.

— Pruncii aceia aveau să fie mame?

— Majoritatea, încuviință celălalt. Și poate că unii aveau să fie tați.

3. ALPII

Capătul peșterii era foarte strâmt. Tilde stătea sub o lespede joasă din piatră, cu genunchii strânși la piept și-l privea pe Mitch, care rămăsese în genunchi înaintea celor pentru care venise aici. Franco stătea pe vine lângă el.

Gura americanului era pe jumătate deschisă, ca a unui băiețel surprins. Pentru o vreme, nu putu articula niciun cuvânt. Din partea din spate a peșterii nu se auzea niciun zgomot, totul era

complet nemișcat. Doar raza lanternei se deplasa când el plimba lumina în sus și în jos pe cele două forme.

— N-am atins nimic, rosti Franco.

Tăciunii înnegriți, fragmentele străvechi de lemn, iarba și trestia păreau gata să fie spulberate de o răsuflare, totuși formau resturile unui foc. Pielea corpurilor se conservase mult mai bine. Mitch nu văzuse niciodată exemple mai remarcabile de mumificare prin frig. Țesuturile erau dure și uscate, cu umezeala absorbită de aerul foarte rece și perfect uscat. În zona capetelor, care stăteau față în față, pielea și mușchii nu se zbârciseră mai deloc înainte de a se rigidiza. Trăsăturile erau aproape naturale, deși pleoapele se retrăseseră și globii oculari de dedesubt erau contractați, negri, indescriptibil de somnoroși. Și corpurile erau întregi; doar în zona picioarelor, carnea părea să se fi contractat și închis la culoare, poate din cauza curentului intermitent care răzbătea ceva mai sus prin deschizătură. Labele picioarelor erau zbârcite și negre, ca niște ciuperci uscate.

Lui Mitch nu-i venea să-și creadă ochilor. Poate că postura lor nu era deloc extraordinară – zăceau întinși pe o parte, un bărbat și o femeie, care muriseră privindu-se, înghețând pe măsură ce se răciseră tăciunii ultimului lor foc. Nu era nimic neașteptat în mâinile bărbatului, care se întindeau către fața femeii, și nici în brațele ei coborâte, de parcă s-ar fi apăsat pe abdomen. Nu era nimic extraordinar în pielea de animal de sub cei doi, sau în cealaltă piele, mototolită lângă bărbat, ca și cum fusese azvârlită în lături.

În ultimele clipe ale vieții, cu focul stins, murind înghețat, bărbatul se simțise prea încălzit și-și îndepărtase învelitoarea.

Mitch își coborî ochii la degetele încovoiate ale femeii și înghiți un nod din cauza emoției, pe care nu și-o putea defini sau explica ușor.

— Cât de vechi sunt? întrebă Tilde, întrerupându-i concentrarea.

Glasul ei răsună perfect articulat, limpede și rațional, ca sunetul unei lame de cuțit lovită cu o piatră.

Mitch tresări.

— Sunt foarte vechi, răspunse el încet.

— Ca Omul Ghețurilor?

— Nu ca Omul Ghețurilor, zise Mitch și glasul aproape i se

frânse.

Femeia fusese rănită. Într-o parte, la nivelul șoldului, se vedea o împunsătură. Era înconjurată de pete de sânge și i se păru că putea distinge pete și pe piatra de dedesubt. Poate că asta îi cauzase moartea.

În peșteră nu existau arme.

Mitch își frecă ochii, pentru a îndepărta luna micuță, albă și neregulată care amenința să-l distragă, apoi cercetă din nou chipurile cu nasuri scurte și lătărețe, cu vârful ridicat. Maxilarul femeii atârna inert, al bărbatului era închis. Femeia murise, icnind după aer. Nu putea fi sigur în privința asta, dar nici nu puse la îndoială constatarea. Se potrivea.

Abia acum începu să se deplaseze cu grijă în jurul corpurilor, ghemuit, mișcându-se foarte încet, păstrându-și genunchii îndoiți la doi centimetri deasupra șoldului bărbatului.

— Par vechi, spuse Franco, pur și simplu ca să producă un sunet în peșteră.

Ochii îi sclipeau. Mitch îl privi, după aceea reveni cu atenția la profilul bărbatului.

Frunte groasă, nas lat, turtit, fără bărbie. Umerii puternici se îngustau spre talia relativ zveltă. Brațe groase. Fețele erau netede, aproape spâne. Pe de altă parte, toată pielea mai jos de gât era acoperită cu o blană fină ca puful, întunecată, vizibilă doar din apropiere. În jurul tâmplelor, părul tăiat scurt părea să fi fost ras după un model, tuns cu o pricepere deosebită.

Adio reconstituirilor lățoase din muzee!

Mitch se aplecă mai mult, simți aerul rece apăsându-l în interiorul nărilor și se sprijini cu palma de plafonul peșterii. Între corpuri se afla ceva ca o mască; de fapt, erau două măști, una lângă bărbat, îndesată parțial sub el, iar cealaltă lângă femeie. Marginile măștilor păreau sfâșiate. Ambele aveau găuri pentru ochi și nas, o buză superioară, totul acoperit cu perișori fini, iar mai jos era o prelungire neregulată, mai păroasă, care se poate să fi înconjurat cândva gâtul și maxilarul inferior. Era posibil să fi fost smulse de pe fețele lor, dar de pe capete nu lipsea nicio bucățică de piele.

Masca aflată cel mai aproape de femeie părea atașată de fruntea și tâmplele ei prin fibre subțiri ca filamentele unei midii.

Mitch înțelese că se concentra asupra unor mistere mărunte pentru a ocoli o imposibilitate majoră.

— Cât de vechi sunt? întrebă din nou Tilde. Tot nu poți spune?

— Oameni ca ăștia n-au mai existat de zeci de mii de ani, răspunse el.

Tilde păru să nu priceapă cât de mult însemna asta.

— Sunt europeni, ca Omul Ghețurilor?

— Nu știu, spuse Mitch, însă clătină din cap și ridică mâna.

Nu dorea să vorbească, ci să gândească. Locul acesta era foarte periculos, profesional, mintal... din orice unghi l-ar fi abordat. Periculos, parcă desprins dintr-un vis și imposibil.

— Spune-mi, Mitch, insistă Tilde cu o blândețe surprinzătoare. Spune-mi ce vezi.

Se întinse și-i mângâie genunchiul. Franco privi gestul acesta cu maturitate.

— Sunt un bărbat și o femeie, începu americanul, ambii înalți cam de un metru șaizeci.

— Scunzi, comentă Franco.

— Par să fie din genul *Homo*, specia *sapiens*, continuă Mitch, acoperindu-i glasul. Nu însă ca noi. Este posibil să fi suferit de un fel de nanism, o deformare a trăsăturilor.

Se opri și privi din nou capetele, dar nu văzu niciun semn de nanism, totuși măștile îl deranjau.

Trăsăturile clasice.

— Nu sunt pitici, urmă el. Sunt oameni de Neanderthal.

Tilde tuși. Aerul lipsit de umiditate le uscase gâturile.

— Poftim?

— Troglodiți? întrebă Franco.

— Oameni de Neanderthal, repetă Mitch, atât pentru a se convinge pe sine, cât și pentru a-l corecta.

— Termină cu prostiile! vorbi Tilde, și glasul îi vibră de furie. Nu suntem copii.

— Nu sunt prostii. Ați găsit doi oameni de Neanderthal excelent conservați, un bărbat și o femeie. Primele mumii de Neanderthal care au fost găsite vreodată. Oriunde.

Tilde și Franco căzură pe gânduri. Afară, vântul urla pe lângă intrarea peșterii.

— Cât de vechi sunt? întrebă Franco.

— Toți cred că oamenii de Neanderthal au dispărut într-o perioadă cuprinsă între o sută de mii de ani și patruzeci de mii de ani în urmă, zise Mitch. Poate că toți se înșală. Eu însă mă îndoiesc că s-ar fi putut păstra în peștera asta, în starea asta de

conservare, timp de patruzeci de mii de ani.

— Poate că au fost ultimii, propuse Franco și-și făcu reverențios o cruce.

— Incredibil, zise Tilde îmbujorată la față. Cam cât ar valora?

Mitch simți o crampă în picior și se retrase, pentru a se ghemui pe vine lângă Franco. Se frecă la ochi cu degete înmănușate. Era foarte frig. Luna de lumină se încețoșă și se mișcă.

— Nu au nicio valoare, rosti el.

— Termină cu glumele, spuse Tilde. Sunt niște rarități, nu mai există nimic ca ei, nu?

— Chiar dacă noi… vreau să zic, voi i-ați putea scoate intacți din peștera asta și i-ați coborî de pe munte, unde i-ați vinde?

— Există oameni care colecționează așa ceva, interveni Franco. Oameni cu bani mulți. Am discutat deja cu cineva despre un Om al Ghețurilor. Cu siguranță, un Om și o Femeie ai Ghețurilor…

— Poate că n-ar trebui să vorbesc pe ocolite, îl întrerupse Mitch. Dacă oamenii ăștia de Neanderthal nu vor fi manipulați în mod științific, eu, personal, mă voi duce la autoritățile din Elveția, din Italia, de cine dracu' ține locul ăsta-n care ne aflăm, și le voi anunța.

Altă tăcere. Mitch aproape că putea auzi gândurile Tildei, ca mecanismul micuț al unui ceas austriac.

Franco lovi cu mâna înmănușată în podeaua peșterii și-l fulgeră cu privirea pe american.

— De ce vrei să ne-o tragi?

— Pentru că oamenii ăștia de Neanderthal nu vă aparțin vouă, replică Mitch. Ei nu aparțin nimănui.

— Sunt morți! răcni Franco. De-acum nu-și mai aparțin nici lor înșiși, nu?

Buzele Tildei se strânseră într-o linie dreaptă, îndârjită.

— Mitch are dreptate. Nu o să-i vindem.

Puțin speriat acum, Mitch vorbi repede:

— Nu știu ce altceva intenționați să faceți cu ei, dar nu cred că veți reuși să aveți un control asupra lor, ori să le vindeți drepturile, să faceți… nu știu, păpuși Barbie Preistorice sau altceva.

Inspiră adânc.

— Repet, declară Tilde apăsat, Mitch are dreptate. Franco miji

ochii și o privi întrebător. Este un eveniment uriaș. Vom fi buni cetățeni. Ei sunt strămoșii tuturor. Ei sunt Mama și Tatăl lumii noastre.

Mitch simțea în mod clar apropierea durerii de cap. Lumina lunguiață de mai devreme fusese un avertisment familiar: apropierea unui impact nimicitor. Coborârea pe munte avea să fie dificilă sau chiar imposibilă dacă îl lovea o migrenă, o adevărată despicătoare de țeastă. Nu luase la el niciun medicament.

— Intenționezi să mă omori aici? o întrebă pe Tilde.

Franco îl privi scurt, apoi se rostogoli și se uită la femeie, așteptând un răspuns.

Ea zâmbi larg și își lovi cu vârful degetului bărbia.

— Mă gândesc. Ce mai pungași am fi! Povești faimoase. Pirații preistoriei! Chiuituri și o sticlă de rachiu!

— Ar trebui, spuse Mitch, presupunând că ea îi dăduse un răspuns negativ, să luăm câte o mostră de țesut din fiecare corp, cu minimum de intruziune. După aceea…

Întinse lanterna și proiectă lumina dincolo de capetele apropiate, cu ochi somnoroși, ale bărbatului și femeii, spre cotlonul cel mai îndepărtat, la trei metri mai departe în peșteră. Acolo se mai afla ceva, o boccea învelită în blană.

— Ce-i aia? întrebară simultan el și Franco.

Mitch căzu pe gânduri. Ar fi putut să se ghemuiască și să-și facă loc pe lângă femeie, fără să miște absolut nimic, cu excepția prafului. Pe de altă parte, cel mai bine ar fi fost să lase totul neatins, să se retragă din peșteră și să revină cu experți adevărați. Aprecia că mostrele de țesut ar fi fost dovezi suficiente. Din studierea osemintelor găsite, se cunoșteau destule despre ADN-ul oamenilor de Neanderthal. S-ar fi făcut o confirmare și peștera putea fi sigilată până când…

Își apăsă tâmplele cu degetele și închise ochii.

Tilde îl bătu pe umăr și-l împinse cu blândețe la o parte.

— Eu sunt mai micuță, îi spuse.

Se târî pe lângă femeia de Neanderthal, către fundul peșterii.

Mitch privi și nu spuse nimic. Acesta i se părea adevăratul păcat – păcatul curiozității copleșitoare. N-avea să se ierte niciodată, dar, se întrebă el, cum ar fi putut-o opri fără să afecteze mumiile? În plus, ea se mișca foarte precaut.

Tilde se aplecă atât de jos, încât fața îi era lipită de podea,

lângă bocceluță. Prinse cu două degete un capăt al blănii și-l răsuci încet. Mitch simți un nod în gât.

— Luminați aici, ceru ea.

Mitch ridică lanterna și Franco îl imită imediat.

— Este o păpușă, anunță femeia.

În partea de sus a legăturii se vedea un chip mititel, ca un măr negru și zbârcit, cu doi ochișori negri, afundați.

— Nu, spuse americanul, este un prunc.

Tilde se retrase câțiva centimetri și emise un sunet slab de surprindere.

Migrena se rostogoli ca tunetul peste Mitch.

Franco îl ținu pe Mitch de braț lângă intrarea peșterii. Tilde era tot înăuntru. Migrena americanului se agravase, cu afectarea vederii și toate celelalte simptome, și se străduia din răsputeri să nu se ghemuiască pur și simplu și să înceapă să urle. Avusese deja două senzații de vomă, lângă peșteră, iar acum tremura violent.

Știa cu absolută certitudine că va muri aici, în pragul celei mai extraordinare descoperiri antropologice a tuturor timpurilor, pe care avea s-o lase în mâinile Tildei și Franco, aceștia fiind doar cu puțin superiori unor hoți ordinari.

— Ce face acolo? gemu el, cu capul plecat.

Până și amurgul i se părea prea luminos. Cu toate acestea, se întuneca repede.

— Nu-i grija ta, replică Franco și-l strânse mai tare de braț.

Mitch se smuci și pipăi orbește în buzunar după fiolele care conțineau eșantioanele. Izbutise să recolteze două mostre, din partea superioară a coapsei de la bărbat și de la femeie, înainte ca migrena să-și atingă apogeul; acum, abia dacă putea să vadă ceva.

Se sili să deschidă ochii și privi albastrul de safir dumnezeiesc, care încadra cu precizie muntele, gheața, zăpada și peste care se suprapuneau flashurile din colțurile ochilor lui, ca niște fulgere minuscule.

Tilde ieși din peșteră cu aparatul foto într-o mână și rucsacul în mâna cealaltă.

— Avem suficiente dovezi pentru a demonstra totul, zise ea.

I se adresă în italiană lui Franco, vorbind repede și cu glas scăzut. Mitch nici nu înțelese, nici nu-i păsa.

Nu dorea nimic altceva decât să coboare muntele, să se întindă într-un pat cald și să doarmă, să aștepte dispariția durerii extraordinare, extrem de familiară, dar mereu proaspătă și nouă.

Moartea era altă opțiune, nu fără atracțiile ei.

Franco îi fixă cu pricepere coarda.

— Haide, prietene! rosti el și smuci de coardă.

Mitch se clătină înainte, strângându-și pumnii pe lângă corp, pentru a se abține să nu-și lovească tâmplele.

— Pioletul, spuse Tilde, și Franco scoase pioletul de la brâul lui Mitch, unde i se încurca între picioare, și i-l puse în rucsac.

— Nu ți-e bine, rosti italianul.

Mitch strânse apăsat din ochi; amurgul era plin de fulgere, iar tunetele însemnau durere, strivirea silențioasă a capului său la fiecare pas. Tilde porni prima și Franco o urmă îndeaproape.

— Mergem pe altă rută, anunță femeia. Gheața-i proastă și podu-i putred.

Mitch deschise ochii. Creasta muntelui părea un vârf de cuțit ruginit, o umbră cenușie pe fundalul celui mai albastru cer, care se transforma treptat în negru presărat de stele. Fiecare răsuflare era mai rece și mai greu de inspirat decât cea anterioară. Transpira abundent.

Mergea instinctiv, cu mare dificultate, încercă să coboare o pantă din piatră presărată cu petice de zăpadă care trosnea sub tălpi, lunecă și se prinse de coardă, târându-l pe Franco doi metri în jos. Italianul nu protestă, ci rearanjă coarda în jurul lui și-i vorbi ca unui copil:

— Gata, prietene. Așa-i mai bine. Așa-i mai bine. Ai grijă cum pășești.

— Nu mai rezist, șopti Mitch. N-am mai avut o migrenă de peste doi ani. Nici măcar nu mi-am adus pastilele.

— Nu contează. Ai grijă unde calci și fă ce-ți spun eu.

Franco strigă la Tilde, care se îndepărtase de ei. Mitch o simți pe femeie apropiindu-se și ridică ochii, mijindu-i către ea. Chipul îi era încadrat de nori și de luminile și scânteile din vederea lui.

— Vine ninsoarea, zise austriaca. Trebuie să ne grăbim.

Discutară între ei în italiană și germană, iar Mitch se gândi că vorbeau cum să-l lase acolo, pe gheață.

— Pot să merg, rosti el. Pot să pășesc.

Reîncepură să coboare panta ghețarului, însoțiți de zgomotele

căderii de gheață, în vreme ce fluviul străvechi și lent curgea la vale, plesnind și huruind, cu vuiete și trosnete. Undeva se auzea bătaia unor palme gigantice. Vântul se înteți și Mitch se întoarse cu spatele. Franco îl răsuci din nou în direcția de mers și-l împinse cu mai puțină blândețe.

— N-avem timp de prostii, prietene. Mergi!

— Încerc.

— Mergi fără să te-oprești.

Vântul deveni un pumn care-l lovea în față. Se aplecă împotriva lui. Cristale de gheață îi înțepau obrajii și încercă să-și ridice gluga, însă degetele îi erau ca niște cârnăciori în mănuși.

— N-o să poată, zise Tilde, și Mitch o văzu ocolindu-l, învăluită în volbură de nea.

Traiectoriile fulgilor deveniră brusc rectilinii și toți tresăriră, când vântul îi izbi. Lanterna lui Franco ilumină milioane de fulgi, care vâjâiau pe lângă ei, în torenți orizontali. Discutară despre construirea unui adăpost în zăpadă, dar gheața era prea tare și săpatul ar fi durat prea mult.

— Dă-i drumul! Coboară! strigă Franco și Tilde se conformă fără un cuvânt.

Mitch nu știa încotro mergeau și nici nu-i păsa. Franco înjura întruna în italiană, însă vântul îi acoperea cuvintele și Mitch, silindu-se să înainteze, ridicându-și și coborându-și bocancii, afundându-și colțarii, străduindu-se să rămână în picioare, îi percepea existența doar prin tensiunea din coarda sa.

— Zeii sunt furioși! răcni Tilde, pe jumătate triumfător, pe jumătate ironic, surescitată și chiar exaltată.

Franco probabil căzuse, deoarece Mitch se pomeni smucit puternic din spate. El reușise cumva să apuce pioletul și, pe măsură ce aluneca pe stomac, avu luciditatea de a înfige pioletul în gheață și de a-și opri coborârea. Franco păru să atârne pentru un moment, la câțiva metri mai jos pe pantă. Mitch privi în direcția aceea. Luminițele îi dispăruseră din coada ochilor. Îngheța realmente și asta îi diminua durerea provocată de migrenă. Franco nu era vizibil prin benzile drepte și paralele de zăpadă. Vântul șuieră, apoi vui și Mitch își apropie fața mai mult de gheață. Pioletul se desprinse, iar el alunecă doi-trei metri. Acum, când durerea îi dispărea, se întreba cum ar putea scăpa cu viață. Înfipse crampoanele în gheață și se trase înapoi, în sus pe pantă, târându-l pe Franco după el. Tilde îl ajută pe

italian să se ridice în picioare. Avea nasul însângerat și părea amețit. Probabil că se lovise cu capul de gheață. Femeia se uită la Mitch, zâmbi și-l atinse pe umăr. Un gest extrem de prietenos. Nimeni nu spuse nimic. Împărtășirea durerilor și a căldurii letale care li se infiltra în corp îi apropia mult. Franco scoase un țipăt horcăit, își linse buza însângerată și scurtă lungimile tuturor corzilor. Erau foarte expuși. Cascada fremăta mai tare decât vântul urlător, bubuia și trosnea, auzindu-se precum un tractor pe un drum de grohotiș. Mitch simți cum gheața de sub el vibra. Se aflau prea aproape de cascadă, care era activă și făcea un zgomot uriaș. Trase coarda care-l lega de Tilde și capătul ei dezlegat ajunse la el. Trase coarda dinapoia sa și Franco apăru împleticindu-se în vânt și ninsoare, cu fața acoperită de sânge, cu ochii fulgerând în spatele ochelarilor. Franco îngenunche lângă el, după aceea se lăsă pe mâinile înmănușate și se răsturnă pe o parte. Mitch îl prinse de umăr, dar italianul nu se clinti. Mitch se ridică în picioare și privi spre vale. Vântul sufla de sus și-l îmbrânci înainte. Încercă din nou, lăsându-se stângaci pe spate, și căzu. Singura lor opțiune era să se târască. Îl trase pe Franco după el, însă nu izbuti să facă nici doi metri. Se întoarse la Franco și începu să-l împingă. Gheața era zgrunțuroasă, nu alunecoasă, și nu-l ajuta. Nu știa ce să facă. Trebuiau să iasă din calea vântului, totuși nu putea să vadă suficient de bine, pentru a alege vreo direcție. Era mulțumit că Tilde îi abandonase. Ea putea să se salveze și să aibă copii, dar, bineînțeles, nu cu vreunul dintre ei doi, care erau acum eliminați din ciclul evoluționar. Lepădaseră toate responsabilitățile. Îi păru rău că Franco fusese atât de rănit.

— Hei, prietene! îi strigă el în ureche. Trezește-te și ajută-mă, altfel o să murim!

Franco nu răspunse. Era posibil să fi murit deja, dar Mitch nu credea că o simplă cădere ar fi putut omorî pe cineva. Găsi lanterna din jurul încheieturii lui, o desfăcu, o aprinse și-i privi ochii, încercând să-i deschidă cu degetele înmănușate, ceea ce fu destul de greu, însă pupilele erau mici și inegale. Mda… Franco se izbise violent de gheață și se alesese cu o comoție și cu nasul spart. De acolo curgea sângele, care, în combinație cu zăpada, se transforma într-un amestec roșu, oribil, pe chipul italianului. Mitch renunță să-i mai vorbească. Se gândi să-i reteze coarda și să se desprindă, dar nu avu destul curaj să

treacă la fapte. Franco se purtase bine cu el. Rivali, uniți pe gheață de perspectiva morții. Mitch se îndoia că vreo femeie ar fi putut cu adevărat să simtă un fior romantic auzind așa ceva. Din experiența lui, femeilor nu le păsa prea mult de asemenea lucruri. Le păsa de moarte, însă nu și de camaraderia dintre bărbați. Totul era foarte confuz acum și căldura creștea iute. Canadiana lui era încinsă, la fel și pantalonii căptușiți. În plus, simțea nevoia acută să urineze. Se părea că nu era posibil să moară cu demnitate. Franco gemu. Ba nu, nu fusese Franco. Gheața de sub ei vibră, apoi se zgâlțâi, iar ei se rostogoliră și lunecară într-o parte. Mitch zări sub raza lanternei un bloc mare de gheață care se ridica, sau poate că ei cădeau. Da, asta se întâmpla, și închise ochii în anticipare. Nu se lovi totuși la cap, deși violența șocului îi goli complet plămânii. Aterizară pe omăt și vântul încetă. Peste ei căzură bulgări de zăpadă și două bucăți mari de gheață îi prinseră piciorul. Totul deveni tăcut și nemișcat. Mitch încercă să-și ridice piciorul, dar i se împotrivi o moliciune caldă, iar celălalt picior era rigid. Totul se decisese.

Brusc, deschise larg ochii spre strălucirea unui soare albastru, orbitor care acoperea tot cerul.

4. GORDI

Clătinând din cap în semn de stânjeneală tristă, Lado o lăsă pe Kaye în grija lui Beck și reveni la Tbilisi. Nu putea să lipsească mult timp de la institut.

Echipa ONU se cază la micul han „Tigrul Rustaveli” din Gordi, ocupând toate camerele. Rușii înălțară și mai multe corturi și dormiră în zona dintre sat și morminte.

Sub atenția chinuită, dar zâmbitoare, a hangiței Lika, o femeie robustă cu păr negru, membrii misiunii de menținere a păcii ONU mâncară o cină târzie, formată din ciorbă de burtă și pâine, însoțită de pahare mari cu votcă. La scurt timp după aceea, toți se retraseră la culcare, mai puțin Kaye și Beck.

Beck apropie un scaun de masa din lemn și așeză în fața femeii un pahar cu vin alb. Ea nu se atinsese de votcă.

— Ăsta-i Manavi. Cel mai bun pe care-l au aici... cel puțin, pentru noi. Colonelul se așeză și-și înăbuși un râgâit în pumn. Scuze! Ce știi despre istoria Georgiei?

— Nu prea multe. Politica recentă. Chestiile științifice.

Beck încuviință și-și încrucișă brațele.

— Este posibil, începu el, ca mamele moarte să fi fost ucise în timpul tulburărilor… mă refer la războiul civil. Nu știu însă de vreo asemenea acțiune în Gordi sau în vecinătatea sa. Făcu o grimasă. S-ar *putea* ca ele să fie victime din anii 1930, 1940 sau 1950, dar tu negi acest lucru. Detaliul cu rădăcinile este solid. Își frecă nasul, apoi se scărpină în bărbie. Pentru o țară așa frumoasă, episoadele urâte din istorie sunt destul de multe.

Beck îi reamintea lui Kaye de Saul. Cumva, majoritatea bărbaților de vârsta lui îi aduceau aminte de Saul, care era cu doisprezece ani mai vârstnic decât ea și se afla acum în Long Island, foarte departe nu numai în ceea ce privește distanța. Saul cel strălucitor, Saul cel slab, Saul a cărui minte scârțâia tot mai mult cu fiecare lună care trecea. Ea se ridică și-și întinse brațele, hârșâind picioarele scaunului pe podea.

— Mă interesează mai degrabă viitorul Georgiei, zise Kaye. Jumătate dintre companiile farmaceutice și medicale din Statele Unite vin aici în pelerinaj. Cunoștințele lor ar putea salva milioane de vieți.

— Virusuri utile.

— Exact. Fagi.

— Care atacă doar bacteriile.

Kaye aprobă din cap.

— Am citit că soldații gruzini purtau asupra lor fiole cu fagi, spuse Beck. Le înghițeau dacă intrau în luptă sau le pulverizau pe răni ori pe arsuri, înainte de a fi putut ajunge la vreun spital.

— Da, zise femeia, au folosit terapia cu bacteriofagi încă din anii 1920, când Felix d’Hérelle a venit aici ca să lucreze alături de George Eliava. D’Hérelle era neglijent și rezultatele au fost neconcludente pe atunci, iar în scurt timp s-au descoperit sulfamida și apoi penicilina. Până acum, aproape că am ignorat fagii. Așa am sfârșit prin a avea bacterii ucigașe, rezistente la toate antibioticele cunoscute. Dar care nu sunt rezistente și la fagi.

Prin fereastra recepției micuțe, peste acoperișurile caselor scunde de pe trotuarul de vizavi, putea zări munții sclipind sub razele lunii. Ar fi vrut să meargă la culcare, însă știa că va rămâne trează multe ore, în patul îngust și tare.

— Pentru un viitor mai frumos! rosti Beck.

Ridică paharul și-l dădu peste cap. Kaye luă doar o sorbitură. Dulceața și aciditatea vinului se combinau plăcut, ca într-o tartă

cu caise.

— Doctorul Jakeli mi-a spus că escaladai muntele Kazbeg, urmă colonelul. E mai înalt decât Mont Blanc. Eu sunt din Kansas, unde nu există deloc munți. Aproape că nu există nici roci. Zâmbi cu ochii spre tăblia mesei, ca și cum ar fi fost stânjenit să-i întâlnească privirea. Eu iubesc munții. Îmi pare rău că te-am smuls de la cercetările tale… și de la hobby-uri.

— Nu escaladam, răspunse ea, ci doar făceam drumeții.

— O să încerc să nu te rețin mai mult de câteva zile, spuse Beck. La Geneva există o arhivă cu persoane dispărute și posibile masacre. Dacă găsim vreo legătură pe care să o putem data pentru anii 1930, vom preda cazul gruzinilor și rușilor.

Beck dorea ca mormintele să fie vechi, și ea nu-l putea învinui pentru asta.

— Și dacă sunt recente? întrebă Kaye.

— Atunci o să aducem o echipă completă de investigatori de la Viena.

Ea îl privi cu seriozitate și rosti:

— Sunt recente.

Beck mai bău un pahar cu vin, se ridică și strânse spătarul scaunului în mâini.

— Sunt de acord, suspină el. Ce te-a făcut să renunți la criminologie? Dacă nu sunt indiscret…

— Am aflat prea multe despre oameni, răspunse Kaye.

Oameni cruzi, vicioși, murdari, îngrozitor de stupizi. Îi povesti lui Beck despre locotenentul din brigada omucideri din Brooklyn, care le predase cursul și care fusese un creștin evlavios. Arătându-le fotografii de la locul unei crime oribile, unde muriseră doi bărbați, trei femei și un copil, el le spusese studenților: „Sufletele acestor victime nu mai sunt în trupurile lor. Nu-i compătimiți. Compătimiți-i pe cei care au rămas în urma lor. Treceți mai departe. Vedeți-vă de treabă. Și nu uitați: voi lucrați pentru Dumnezeu”.

— Credința l-a menţinut lucid, comentă Kaye.

— Și tu? De ce ți-ai schimbat cariera?

— Eu nu sunt credincioasă.

Beck încuviință din cap și-și flexionă mâinile pe spătarul scaunului.

— Nu ai o armură. În cazul ăsta, fă ce poți mai bine. Deocamdată nu avem pe altcineva.

Îi spuse noapte bună și porni către scara îngustă, pe care o sui cu pas iute, ușor.

Kaye mai rămase câteva minute la masă, după care ieși prin ușa din față a hanului. Stătu pe treapta din granit de pe strada îngustă, cu caldarâm, și inspiră adânc aerul nopții, cu izul slab al canalizării. Peste acoperișul casei de vizavi zărea creasta încununată de zăpadă a unui munte, atât de clar, încât i se părea că ar fi putut s-o atingă cu mâna.

Dimineață se trezi înfofolită în cearșafuri călduroase și într-o pătură, care nu fusese spălată de mult timp. Privi fix câteva fire de păr care nu-i aparțineau, încâlcite în lâna groasă și cenușie din imediata apropiere a ochilor ei. Patul mic din lemn, cu picioare sculptate și vopsite în roșu, se afla într-o cameră cu pereți tencuiți, lungă de trei metri și lată de doi metri și jumătate, cu o singură fereastră în spatele patului, un scaun din lemn și o masă simplă din stejar, pe care se afla un lavoar. În Tbilisi existau hoteluri moderne, însă Gordi nu se găsea în preajma noilor trasee turistice și era prea departe de șoseaua militară.

Kaye coborî din pat, se spălă pe față, apoi îmbrăcă blugii, bluza și o jachetă. Tocmai se întindea către zăvorul din fier, când auzi o ciocănitură puternică. În spatele ușii, Beck îi rosti numele. Ea deschise și-l privi mirată.

— Ne alungă din oraș, rosti el încruntat. Vor ca până mâine să fim toți în Tbilisi.

— De ce?

— Nu suntem doriți. Au sosit soldați din armata regulată, care să ne escorteze. Le-am spus că tu ești o consultantă civilă, nu membră a echipei noastre. Nu le pasă.

— Iisuse! făcu Kaye. De ce s-au sucit cu o sută optzeci de grade?

Colonelul făcu o grimasă de dezgust.

— *Sakrebulo*, consiliul, bănuiesc. Sunt neliniștiți în privința micii lor comunități. Sau poate că ordinul a sosit de sus.

— Nu pare deloc a fi noua Georgie, comentă femeia.

Era îngrijorată de felul în care putea fi afectată relația ei cu institutul Eliava.

— Și pe mine mă surprinde, încuviință el. Am iritat pe cineva. Te rog să-ți strângi lucrurile. Te așteptăm jos.

Se întoarse să plece, dar Kaye îl prinse de braț.
— Telefoanele funcționează?
— Nu știu. Poți folosi telefoanele noastre prin satelit.
— Mulțumesc. Și… doctorul Jakeli trebuie să fi ajuns deja în Tbilisi. N-aș vrea să-l fac să mai șofeze o dată până aici.
— Te ducem noi la Tbilisi, spuse Beck. Dacă acolo vrei să mergi.
— Este perfect.

În fața hanului, jeepurile Cherokee albe ale ONU străluceau sub razele puternice ale soarelui. Kaye le privi prin ochiurile de geam ale recepției și așteptă ca hangița să aducă un telefon negru foarte vechi, cu disc, pe care-l cuplă la mufa recepției. Ridică receptorul, ascultă, apoi îl întinse lui Kaye: nu avea ton. Peste câțiva ani, Georgia avea să intre în secolul al XXI-lea. Deocamdată însă, nu existau nici o sută de linii cu lumea din exteriorul țării și, deoarece toate apelurile erau direcționate prin Tbilisi, serviciul respectiv funcționa sporadic.
Hangița surâse nervos. Fusese agitată de la sosirea lor.
Kaye își luă geanta de voiaj și ieși. Echipa ONU se adunase: șase bărbați și trei femei. Kaye stătu lângă o canadiancă pe nume Doyle, în timp ce Hunter aduse telefonul prin satelit.
Kaye sună mai întâi la Tbilisi, ca să vorbească cu Tamara Mirianișvili, persoana ei de contact de la institut. După câteva încercări, legătura fu stabilită. Tamara o compătimi pentru cele întâmplate și se întrebă care putea fi cauza evacuării lor, după aceea îi spuse că era bine-venită să se întoarcă și să mai stea câteva zile.
— Îmi pare rău că te-au vârât în așa ceva, îi zise. Nu-i nimic, o să ne distrăm și o să te înveselim din nou.
— A sunat cumva Saul? întrebă Kaye.
— De două ori. A zis să afli mai multe despre biofilme. Cum lucrează fagii în biofilme, când se amestecă bacteriile.
— Și-o să ne spuneți? glumi Kaye.
Tamara chicoti voios.
— Chiar trebuie să vă spunem toate secretele noastre? Kaye, scumpa mea, deocamdată n-am semnat niciun contract!
— Saul are dreptate. Poate fi ceva important.
Chiar și în momentele lui cele mai proaste, Saul era la curent cu cercetările științifice și cu afacerile lor.

— Haide, zise Tamara, întoarce-te și-o să-ți arăt niște cercetări de-ale noastre asupra biofilmelor – special pentru tine, fiindcă ești atât de drăguță.

— Grozav!

Kaye îi mulțumi Tamarei și-i restitui caporalului telefonul.

O mașină gruzină oficială, o Volga veche, neagră, sosi cu câțiva ofițeri de armată, care coborâră prin partea stângă. Maiorul de securitate Cikurișvili coborî prin dreapta, mai înnegurat ca oricând la față. Părea gata să explodeze într-un nor de sânge și salivă.

Un ofițer tânăr – Kaye nu-i știa rangul – se apropie de Beck și-i vorbi într-o rusă stricată. După ce terminară, colonelul făcu un gest din braț și echipa ONU sui în jeepuri. Kaye mergea în același jeep cu Beck.

Pe când ieșeau din Gordi, îndreptându-se către vest, câțiva localnici se strânseră să-i vadă plecând. O fetiță stătea lângă un zid tencuit din piatră, și flutura din mână: păr șaten, piele arsă de soare, ochi cenușii, bine făcută și drăguță. O fetiță perfect normală și încântătoare.

Nu vorbiră în timp ce Hunter șofa spre sud, pe șosea, în fruntea micuței caravane. Beck privea gânditor drept înainte. Jeepul cu amortizoare rigide se zguduia, trecând peste denivelări și coborând prin șanțuri, și ocolea găurile mari din asfalt. Pe locul din spate, din partea dreaptă, Kaye se gândi că s-ar putea să i se facă rău de mașină. La radio erau difuzate melodii pop din Alania și bluesuri destul de bune din Azerbaidjan, după care începu un talk-show neinteligibil, pe care Beck îl găsea ocazional amuzant. Colonelul aruncă o privire în spate și Kaye se strădui să surâdă brav.

După câteva ore, ațipi și visă despre acumulări bacteriene în corpurile din mormintele comune. Biofilme, pe care majoritatea oamenilor le considerau pelicule de mucozități: mici orașe bacteriene, extrem de harnice, care descompuneau, în materiile prime constituente, cadavrele, aceste vlăstare gigantice ale evoluției, cândva vii. Arhitecturi minunate din polizaharide se prăbușeau prin canalele interioare, intestine și plămâni, inimă și artere, ochi și creier. Bacteriile renunțau la comportamentul lor sălbatic și se urbanizau, reciclând totul; orașele bacteriilor, ca niște gropi imense de gunoi, ce ignorau fericite filozofia, istoria

și caracterul mormanelor moarte, pe care le revendicau acum.

Bacteriile ne-au făcut și ele ne iau înapoi în cele din urmă. Bine ați revenit acasă!

Se trezi transpirată. Aerul se încălzea pe măsură ce coborau într-o vale lungă și adâncă. Ce bine ar fi să nu știi nimic despre funcționarea internă! Inocență animală; viața necercetată este cea mai dulce. Însă lucrurile merg prost și determină introspecție și examinare. Rădăcina conștiinței de sine.

— Ai visat? i se adresă Beck, când opriră la o mică benzinărie-atelier auto, practic o baracă asamblată din foi de tablă ondulată.

— Coșmaruri, răspunse Kaye. Cred că m-am afundat prea mult în muncă.

5. INNSBRUCK, AUSTRIA

Mitch văzu cum soarele albastru se deplasă într-o parte și se făcu întuneric, și bănui că era noapte, însă aerul era verzui și deloc rece. Simțea o împunsătură de durere în partea de sus a coapsei și o senzație generală de disconfort în stomac.

Nu era pe munte. Clipi des, încercând să-și îndepărteze urdorii care-i lipeau ochii și ridică mâna să se frece pe față. Un braț îl opri și un glas blând de femeie îi spuse în germană să fie băiat cuminte. După aceea, îi șterse fruntea cu o pânză rece și umedă și continuă în engleză, spunându-i că era puțin zdruncinat, că avea degerături la nas și degete, și un picior rupt. După câteva minute, Mitch readormi.

Brusc, se deșteptă și izbuti să se scoale în capul oaselor, într-un pat de spital tare și imaculat. Se găsea într-un salon cu alți patru bărbați, doi lângă el, iar ceilalți doi vizavi, toți având mai puțin de patruzeci de ani. Doi aveau picioarele fracturate, în ghips și suspendate în chingi, ca în filmele de comedie. Ceilalți doi aveau brațele rupte. Mitch avea, de asemenea, piciorul în ghips, dar nu suspendat.

Toți bărbații aveau ochi albaștri, erau zvelți și vânjoși, chipeși într-un mod acvilin, cu gâturi subțiri și maxilare prelungi. Îl priveau cu atenție.

Mitch văzu acum toate detaliile încăperii: pereți din beton vopsit, paturi cu cadre metalice emailate în alb, o veioză pe o noptieră cromată – cea pe care o confundase cu un soare albastru –, podea placată cu gresie cafeniu-pestriț, miros prăfos

de antiseptic și încălzire cu abur, un iz general de mentă.

În dreapta lui, un tânăr cu fața arsă de strălucirea zăpezii, cu pielea cojindu-se de pe obrajii trandafirii, se aplecă spre el și întrebă:

— Tu ești americanul norocos?

Scripeții și greutățile de pe piciorul lui suspendat scârțâiră.

— Da, sunt american, bombăni Mitch. Probabil că sunt și norocos, fiindcă nu-s mort.

Bărbații schimbară între ei priviri solemne și Mitch înțelese că el se numărase de ceva vreme printre subiectele de conversație.

— Am convenit laolaltă că-i cel mai bine să fii informat despre camarazii de alpinism.

Înainte ca Mitch să fi putut protesta că nu era, de fapt, alpinist, tânărul cu arsuri pe față îl anunță că însoțitorii lui muriseră.

— Italianul lângă care te-au găsit pe culmea ghețarului avea gâtul rupt. Iar femeia a fost descoperită mult mai jos, îngropată sub gheață.

După care, cu ochi sfredelitor de întrebători, de culoarea cerului turbat pe care Mitch îl văzuse prima dată deasupra crestei, tânărul continuă:

— Iar ziarele și televiziunea întreabă: De unde avea ea cadavrul acelui prunc?

Mitch tuși. Văzu pe noptiera sa o carafă cu apă pe o tavă și-și umplu un pahar. Alpiniștii îl priviră ca niște elfi atletici, legați în paturile lor.

El le întoarse privirile insistente. Se strădui să-și ascundă panica. N-avea niciun rost s-o judece pe Tilde acum, absolut niciun rost.

Inspectorul din Innsbruck sosi la amiază și se așeză lângă patul lui, însoțit de un polițist local, pentru a-l chestiona. Polițistul vorbea mai bine englezește și traduse pentru el. Inspectorul îl anunță că întrebările erau de rutină și făceau parte din raportul accidentului. Mitch le spuse că nu știa cine era femeia și, după o pauză decentă, inspectorul îl anunță că fuseseră văzuți împreună în Salzburg.

— Dumneata, Franco Maricelli și Mathilda Berger.

— Ea era prietena lui Franco, rosti Mitch, simțind că-i venea

să vomite și silindu-se să nu se trădeze.

Inspectorul oftă și țuguie buzele dezaprobator, de parcă totul ar fi fost foarte neînsemnat și doar puțin iritant.

— Mathilda Berger avea asupra ei mumia unui prunc. Este posibil să fi fost o mumie foarte veche. Nu știi de unde o avea?

Mitch speră că poliția nu examinase obiectele găsite asupra lui, că nu găsise fiolele și că nu le recunoscuse conținutul. Poate că pierduse rucsacul pe ghețar.

— Este prea bizar pentru a putea explica.

Inspectorul ridică din umeri.

— Nu sunt specialist în corpuri găsite sub gheață. Mitchell, vreau să-ți dau un sfat părintesc. Crezi că sunt destul de bătrân ca să-ți fiu tată?

Mitch admise că inspectorul îi putea fi tată. Alpiniștii nici măcar nu încercau să-și ascundă interesul față de anchetă.

— Am discutat cu directorul de la fostul dumitale loc de muncă: Muzeul Hayer din Seattle.

Mitch clipi lent.

— Ne-a spus că ai fost implicat în furtul unor antichități ce aparțineau guvernului federal, rămășițele scheletului unui indian numit „Omul din Pasco”. Cu o vechime de zece mii de ani, fusese descoperit pe malul râului Columbia. Ai refuzat să predai vestigiile acelea Trupului de Ingineri a Armatei.

— Corpului… îl corectă Mitch încetișor.

— Așa că ai fost arestat, în conformitate cu o lege privind antichitățile, iar muzeul te-a concediat din cauza publicității negative.

— Indienii au susținut că osemintele aparțineau unui strămoș, rosti Mitch și se înroși la față amintindu-și momentele acelea. Doreau să le reînhumeze.

Inspectorul citi din însemnările sale:

— Ți s-a interzis accesul la colecțiile pe care le aveai în muzeu și osemintele ți-au fost confiscate de acasă. Cu multe fotografii și mai multă publicitate.

— A fost intimidare legală! Corpul de Ingineri al Armatei nu avea niciun drept asupra osemintelor. Valoarea lor era neprețuită.

— Poate ca și pruncul acesta mumificat, din gheață? întrebă inspectorul.

Mitch închise ochii și întoarse capul într-o parte. Acum putea

să vadă totul foarte limpede. *Cuvântul potrivit nu este „stupid”. Asta-i soarta, pur și simplu*.

— Vrei să vomiți? întrebă inspectorul, retrăgându-se.

El clătină din cap.

— Se știe deja: ai fost văzut cu femeia în *Hütte* Braunschweiger, la nici zece kilometri de locul unde ai fost găsit. O femeie deosebită, frumoasă și blondă, au spus observatorii.

Alpiniștii încuviințară în tăcere din capete, de parcă și ei ar fi fost acolo.

— Este mai bine să ne spui totul și noi să aflăm primii. Eu voi anunța poliția din Italia, iar poliția din Austria te va chestiona și poate că nu va fi nimic.

— Erau niște cunoștințe, zise Mitch. Ea era – a fost – prietena mea. Vreau să spun că am fost amanți.

— Da. De ce s-a întors la tine?

— Ei doi găsiseră ceva. Ea credea că le-aș putea spune ce anume găsiseră.

— Da?

Mitchell își dădu seama că nu avea alternativă. Mai bău un pahar cu apă, apoi îi povesti inspectorului aproape tot ce se întâmplase, cât de precis și de clar putea. Întrucât ei nu amintiseră de fiole, nu le pomeni. Polițistul luă notițe și-i înregistră depoziția pe un reportofon.

După ce termină, inspectorul spuse:

— În mod sigur se va dori să se știe unde este peștera aceasta.

— Tilde… Mathilde avea un aparat foto, răspunse Mitch obosit. A făcut poze.

— N-am găsit niciun aparat foto. Ar fi mult mai ușor dacă ai ști unde este peștera. O asemenea descoperire este foarte… incitantă.

— Ei au deja pruncul, spuse Mitch. Asta ar trebui să fie suficient de incitant. Un prunc de Neanderthal.

Inspectorul se încruntă cu un aer intrigat.

— Nimeni n-a spus nimic despre Neanderthal. Este o minciună sau o glumă?

Mitch trecuse de mult peste orice regrete că va pierde tot ce fusese important pentru el: cariera și statutul de paleontolog. O dată în plus, stricase totul în mod stupid.

— Poate că migrena a fost de vină. Sunt amețit. Bineînțeles

că-i voi ajuta să găsească peștera, rosti el.

— Atunci n-a fost nicio crimă, ci doar o tragedie.

Inspectorul se ridică să plece, iar polițistul salută cu mâna la chipiu.

După ce ieșiră, alpinistul cu obrajii jupuiți îi spuse:

— Nu vei pleca prea repede acasă.

— Munții te doresc înapoi, zise cel mai puțin ars de soare dintre ei, aflat vizavi de Mitch, apoi încuviință cu înțelepciune, ca și cum asta ar fi explicat totul.

— Duceți-vă naibii, murmură Mitch și se întoarse pe o parte, în patul alb și scrobit, arătându-le spatele.

6. INSTITUTUL ELIAVA, TBILISI

Lado, Tamara, Zamfira și alți șapte cercetători și studenți se strânseseră în jurul celor două mese de lemn, din capătul sudic al principalei clădiri de laboratoare. Toți ridicară paharele cu coniac și închinară pentru Kaye. Lumânări pâlpâiau în jurul încăperii, reflectând scânteile aurii din lichidul de culoarea chihlimbarului. Cina era terminată doar pe jumătate, iar acesta era al optulea toast pe care Lado îl inițiase în calitate de *tamada*, maestru de ceremonii.

— Pentru draga de Kaye, rosti el, care ne prețuiește munca… și care promite să ne-mbogățească!

Șoareci, cobai și pui de găină priveau cu ochi somnoroși din cuștile aflate în spatele mesei. Bancurile de lucru lungi și negre, acoperite cu recipiente de laborator, etajere, incubatoare și computere conectate la secvențiatoare și analizoare, se pierdeau în întuneric, în capătul neiluminat al laboratorului.

— Pentru Kaye, adăugă Tamara, care a văzut mult mai mult din ce are de oferit Sakartvelo, Georgia noastră… decât ne-am fi dorit noi. Pentru o femeie curajoasă și înțelegătoare!

— Te crezi cumva maestru de ceremonii? întrebă iritat Lado. De ce ne reamintești de lucruri neplăcute?

— Și de ce vorbești despre bogății, despre *bani*, într-un moment ca ăsta? se răsti Tamara.

— Eu sunt *tamada*! răcni Lado, stând în picioare lângă masa pliantă din stejar și agitându-și către ceilalți paharul pe jumătate plin cu coniac.

În afara surâsurilor timide, niciunul dintre ei nu scoase vreun cuvânt de dezaprobare.

— În regulă, cedă Tamara. Dorința ta este lege pentru noi.

— Nu mai au pic de respect! i se plânse Lado lui Kaye. Oare prosperitatea va distruge tradiția?

În raza vizuală tot mai îngustă a lui Kaye, bancurile de lucru se vedeau ca niște V-uri ticsite. Echipamentele erau cuplate la un generator care duduia încetișor în curte, lângă clădire. Saul le furnizase două secvențiatoare și un computer; generatorul provenea de la uriașa multinațională Aventis.

În după-amiaza aceea, curentul electric fusese oprit în Tbilisi și ei gătiseră cina de rămas-bun pe arzătoare Bunsen și într-un cuptor cu gaz.

— Continuă, *tamada*, rosti Zamfira cu o resemnare plină de afecțiune și flutură din degete spre Lado.

— Imediat.

Bărbatul puse paharul pe masă și-și netezi costumul. Chipul lui oacheș și ridat, pe care soarele montan îl înroșise ca sfecla, strălucea în lumina lumânărilor, asemenea unui lemn de esență rară. Îi reamintea lui Kaye de o jucărioară trol la care ținuse mult în copilărie. Dintr-o cutie ascunsă sub masă, Lado scoase un pahar mic din cristal, tăiat și șlefuit cu minuțiozitate. Luă după aceea un corn de ibex, minunat încastrat în argint, și merse la o amforă mare, fixată într-o ladă de lemn, aflată în colțul apropiat, îndărătul mesei. Recent dezgropată din mica lui podgorie de lângă Tbilisi, amfora era plină cu o cantitate imensă de vin. Ridică un polonic din gura amforei și turnă încet în corn, apoi din nou și din nou, de șapte ori, până îl umplu. Amestecă vinul cu blândețe, pentru a-l lăsa să răsufle. Lichid roșu i se vărsă peste încheietura mâinii.

După aceea, umplu păhărelul până la vârf și-l întinse lui Kaye.

— Dacă ai fi fost bărbat, spuse el, ți-aș fi cerut să bei cornul până la fund și să ne ții un toast.

— Lado! țipă Tamara, pocnindu-l peste braț.

El fu cât pe-aci să scape cornul și se răsuci către ea, prefăcându-se surprins.

— Ce-i? o întrebă. Nu-i frumos paharul?

Zamfira se ridică în picioare lângă masă și-l amenință cu degetul. Lado rânji și mai larg, transformat din trol într-un satir stacojiu. Se întoarse fără grabă înspre Kaye.

— Ce pot face, draga mea? întrebă el, gesticulând larg, iar din corn curse mai mult vin. Ei cer ca tu să bei *totul*.

Kaye deja băuse suficient alcool și nu avea nici măcar curaj să se ridice în picioare. Se simțea încălzită în mod plăcut și în siguranță printre prieteni, înconjurată de o beznă străveche, presărată cu chihlimbar și stele aurii.

Aproape că uitase de morminte, de Saul și de dificultățile care o așteptau la New York.

Întinse mâinile, iar Lado înaintă în pas de dans, cu o grație surprinzătoare, ce contrasta cu stângăcia de acum câteva clipe. Fără să verse măcar un strop, îi depuse cornul de ibex în palme.

— Acum e rândul tău, îi zise.

Kaye știa ce se aștepta din partea ei. Se ridică solemn. În seara aceea, Lado ținuse multe toasturi, în care divagase poetic și născocise minute în șir. Se îndoia că i-ar fi putut egala elocvența, totuși se va strădui pentru că avea multe de spus, gânduri care nu-i dăduseră pace în cele două zile de când coborâse din Kazbeg.

— Pe Pământ nu există alt tărâm ca leagănul vinului, începu ea și înălță cornul. Toți zâmbiră și ridicară paharele. Nu există alt tărâm care să ofere mai multă frumusețe și mai multe speranțe bolnavilor cu inima sau cu trupul. Voi ați distilat nectaruri de vinuri noi, pentru a izgoni putreziciunea și boala, care sunt moștenirea cărnii. Voi ați păstrat tradiția și cunoașterea a șaptezeci de ani, salvându-le pentru secolul al XXI-lea. Voi sunteți magii și alchimiștii epocii microscopiei, iar acum vă alăturați exploratorilor din Apus, cu o comoară imensă pe care s-o împărțiți.

Tamara traduse cu șoapte sonore pentru studenții și cercetătorii din jurul mesei.

— Sunt onorată să fiu tratată ca prietenă și colegă. Voi ați împărțit comoara aceasta cu mine, dar și comorile din Sakartvelo: munții, ospitalitatea, istoria și, în niciun caz ultimul sau cel din urmă, vinul.

Înălță cornul, ținându-l într-o singură mână, și adăugă:

— *Gaumarjos fage*! Pronunță cuvântul în stilul gruzin „*fah-ghe*”. *Gaumarjossakartvelos*!

După aceea începu să bea. Nu putea să savureze cum ar fi trebuit vinul lui Lado, îngropat în sol și îmbătrânit sub pământ, și ochii i se umplură de lacrimi, totuși nu dori să se oprească, nici pentru a-și trăda slăbiciunea, nici pentru a sfârși momentul acela. Sorbi înghițitură după înghițitură. Focul îi trecu din

stomac în brațe și picioare, iar moleșeala amenința s-o doboare. Rămase însă cu ochii larg deschiși și continuă până la fundul cornului, apoi îl întoarse cu gura în jos, îl îndreptă și-l ridică.

— Pentru regatul celor mici și pentru toată munca pe care aceștia o fac pentru noi! Toate gloriile, necesitățile, pentru care noi trebuie să iertăm... să iertăm... durerea.

Limba îi amorți și cuvintele se împleticiră. Se rezemă cu o mână de masa pliantă, și Tamara, discret, dar ferm, puse, de asemenea, mâna pe masă pentru a o împiedica să se clatine.

— Toate lucrurile pe care noi... tot ce am moștenit. Pentru bacterii, oponentele noastre demne de respect, mămicile lumii!

Lado și Tamara conduseră ovațiile. Zamfira o ajută pe Kaye să coboare, parcă de la o înălțime uriașă, până la scaunul pliant din lemn.

— Minunat, îi murmură gruzina la ureche. Poți să revii oricând dorești în Tbilisi. Ai aici un cămin sigur, departe de propriul tău cămin.

Kaye zâmbi și-și șterse ochii, pentru că începuse să lăcrimeze, cuprinsă de sentimentalism și de ușurare, după stresul din ultimele zile.

În dimineața următoare, Kaye se simți melancolică și ușor amețită, dar nu avu nicio urmă neplăcută de mahmureală după petrecerea de despărțire. În cele două ore, înainte ca Lado s-o ducă la aeroport, străbătu coridoarele a două dintre cele trei clădiri de laboratoare, acum aproape pustii. Personalul și majoritatea asistenților, recrutați din rândul absolvenților, participau la o ședință specială în Sala Eliava, pentru a discuta ofertele primite din partea companiilor americane, engleze și franceze. Era un moment important și îmbătător pentru institut; probabil că în următoarele două luni aveau să decidă când și cu cine vor forma alianțe. Însă nu-i puteau spune ei acum. Anunțul avea să vină mai târziu.

Institutul continua să-și arate deceniile de indiferență. În majoritatea laboratoarelor, vopseaua din ulei lucioasă și groasă, albă sau verde-pal, se cojise și dezvelea dedesubt tencuiala crăpată. Instalațiile de apă datau, în cel mai fericit caz, din anii 1960; mare parte erau din anii 1920 și 1930. Plasticul alb strălucitor și oțelul inoxidabil al aparatelor noi evidențiau în mod pronunțat bachelita și emailul negru, sau alama și lemnul

microscoapelor vechi și ale altor instrumente. Într-o clădire existau două microscoape electronice păstrate cu sfințenie: brute uriașe, masive, pe platforme mari, antivibrații.

Saul le promisese până la sfârșitul anului trei microscoape ultramoderne cu scanare prin efect tunel… dacă Ecobacter avea să fie ales ca partener. Fără doar și poate, Aventis și Bristol-Myers Squibb puteau să vină cu ceva mai bun.

Kaye trecu printre mesele din laboratoare, uitându-se, prin ușile de sticlă ale incubatoarelor, la stivele de vase Petri din interior, pline cu pelicule de geloză[2], care erau acoperite de colonii de bacterii, marcate uneori de regiuni circulare bine delimitate, numite „plăci”, unde fagii omorâseră toate bacteriile. Zi după zi, an după an, cercetătorii institutului analizau și catalogau bacteriile naturale și fagii lor. Pentru fiecare tulpină de bacterii exista cel puțin unul, iar adesea erau sute de fagi specifici și, pe măsură ce bacteriile sufereau mutații, pentru a-i alunga pe intrușii aceștia nedoriți, fagii se modificau la rândul lor, pentru a reacționa corespunzător, o urmărire care nu se termina niciodată. Institutul Eliava avea una dintre cele mai mari rezerve de fagi din lume și putea reacționa la mostrele bacteriene, producând fagi în câteva zile.

Pe peretele de deasupra noilor echipamente de laborator, postere prezentau bizarele structuri geometrice, asemănătoare unor nave spațiale, ale capului și cozii omniprezenților fagi-T pari – T2, T4 și T6, astfel botezați în anii 1920 –, care pluteau peste suprafețele comparativ uriașe ale bacteriei *Escherichia coli*. Fotografii vechi, concepții vechi – de pildă, că fagii ar fi vânat pur și simplu bacteriile, capturându-le ADN-ul, doar pentru a produce fagi noi. Mulți fagi făceau, de fapt, chiar asta, menținând populațiile bacteriene sub control. Alții, cunoscuți ca fagi lizogenici, deveneau pasageri genetici clandestini, ascunzându-se în interiorul bacteriilor și inserându-și mesajele genetice în ADN-ul gazdei. Retrovirusurile făceau ceva foarte similar în plantele și animalele mai mari.

Fagii lizogenici își suprimau propriile forme de expresie și organizare și erau perpetuați în interiorul ADN-ului bacterian, transmis de-a lungul generațiilor. Ei abandonau corabia dacă gazda lor dovedea semne clare de stres, creând în fiecare celulă

---

[2] Produs organic care se obține dintr-o serie de alge marine roșii. (n. red.)

sute și chiar mii de vlăstare de fagi, ce răbufneau afară din gazdă, pentru a evada.

Fagii lizogenici erau aproape inutili în terapia cu fagi, fiind mai mult decât simpli prădători. Adesea, invadatorii aceștia virali le ofereau gazdelor lor rezistență împotriva altor fagi. Uneori transportau de la o celulă la alta gene care puteau modifica celula. Se știa că fagii lizogenici transformaseră bacterii relativ inofensive – de exemplu, tulpini benigne de *Vibrio* – în *Vibrio cholerae* virulente. Erupții de tulpini letale de *E. Coli* în carnea de vită fuseseră atribuite transferurilor de gene producătoare de toxine de la fagi. Institutul desfășura cercetări intense pentru identificarea și eliminarea acestor fagi din preparatele sale.

Kaye era fascinată de ei. Petrecuse mare parte din carieră studiind fagii lizogenici din bacterii și retrovirusuri la maimuțe și oameni. Retrovirusuri golite erau utilizate în mod curent în terapia genetică și în cercetările genetice, ca sisteme de transfer pentru gene corective, totuși interesul lui Kaye era mai puțin practic.

Multe metazoare – forme de viață nebacteriene – purtau în genele lor rămășițele latente ale unor retrovirusuri străvechi. Aproape o treime din genomul uman, totalitatea informației genetice, era formată din aceste așa-zise retrovirusuri endogene.

Ea scrisese trei articole despre retrovirusurile endogene umane, sau HERV – Human Endogenous Retroviruses –, sugerând că ele ar putea introduce elemente de noutate în genom… și nu numai. Saul o susținuse.

— Toți știu că ele au mici secrete, îi spusese odată, pe când îi făcea curte.

Idila lor fusese bizară și fermecătoare. Saul însuși era bizar și, în unele ocazii, destul de șarmant și blând, dar Kaye nu știuse niciodată când vor veni acele momente.

Femeia se opri pentru o clipă lângă un taburet metalic de laborator și-i atinse cu palma șezutul din PFL. Pe Saul îl interesase întotdeauna tabloul general, pe când ea se mulțumise cu succesele mici, bucățele mai ordonate de cunoaștere. Setea aceea nestăvilită dusese la multe dezamăgiri. Bărbatul privise tăcut cum tânăra lui soție reușea mai multe. Ea știa că-l rănea indirect. Faptul că nu avea succes imens, faptul că nu era un geniu însemnau pentru Saul un eșec de proporții.

Kaye ridică fruntea și inspiră adânc: clor, încălzire cu abur, iz de vopsea proaspătă și de tâmplărie din biblioteca alăturată. Îi plăcea laboratorul acesta vechi și modest, cu poveștile din vremuri trecute despre trudă și succes. Zilele petrecute aici și pe munte se număraseră printre cele mai plăcute din existența ei recentă. Tamara, Zamfira și Lado nu numai că o făcuseră să se simtă binevenită, ci păruseră să se deschidă instantaneu și generos, pentru a deveni o adevărată familie a acestei străine rătăcitoare.

Saul putea să aibă un succes foarte mare aici. Poate chiar un succes dublu. El avea nevoie să se simtă important și util.

Se întoarse și, prin ușa deschisă, îl văzu pe Tengiz, îngrijitorul bătrân și gârbovit al laboratoarelor, stând de vorbă cu un tânăr scund și durduliu, în pantaloni gri și bluză de trening. Stăteau pe coridorul dintre laborator și bibliotecă. Tânărul o privi și zâmbi. Tengiz zâmbi de asemenea, încuviință energic din cap și arătă spre Kaye. Bărbatul pătrunse în laborator ca și cum ar fi fost proprietarul lui.

— Kaye Lang? întrebă el într-o engleză americană tărăgănată, cu un accent sudist evident.

Era mai scund decât ea cu câțiva centimetri, cam de aceeași vârstă sau puțin mai mare, cu barba neagră rară și părul brunet, creț. Ochii, tot negri, erau mici și inteligenți.

— Da.

— Mă bucur de cunoștință. Mă numesc Christopher Dicken și lucrez pentru Serviciul de Informații Epidemiologice al Centrului Național pentru Boli Infecțioase din Atlanta – din alt stat Georgia, aflat foarte departe de locul acesta.

Kaye surâse și-i strânse mâna.

— N-am știut că vei fi aici, rosti ea. Ce este CNBI, un Centru pentru Controlul…

— Acum două zile, o întrerupse Dicken, ai fost la un sit de lângă Gordi.

— Am fost alungați de acolo.

— Știu, am vorbit ieri cu colonelul Beck.

— Și de ce te-ar interesa?

— Poate că fără motiv. Bărbatul își subție buzele și arcui sprâncenele, apoi zâmbi din nou. Beck a spus că ONU și toți rușii din unitățile de menținere a păcii au fost retrași din zonă și au revenit în Tbilisi, la solicitarea fermă a parlamentului și a

președintelui Șevardnadze. Ciudat, nu crezi?

— În tot cazul, neplăcut pentru climatul de afaceri, murmură Kaye.

Tengiz asculta de pe coridor. Ea se încruntă către îngrijitor, mai mult spre a-și arăta nedumerirea, și nu ca un avertisment, iar bătrânul se îndepărtă.

— Da, aprobă Dicken. Probleme de demult. Cât de vechi crezi că era?

— Ce anume – mormântul?

El încuviință din cap.

— Cinci ani… poate mai puțin.

— Femeile erau însărcinate.

— Daaa, tărăgănă Kaye răspunsul, încercând să înțeleagă de ce ar fi interesat asta pe cineva din Centrul pentru Controlul și Prevenirea Bolilor. Cele două pe care le-am examinat.

— Nicio posibilitate de eroare? Nu se poate să fi fost nou-născuți, care ulterior să fi fost puși în mormânt?

— Nu, clătină ea din cap. Erau cam în a șasea-șaptea lună.

— Mulțumesc.

Dicken întinse din nou mâna și i-o strânse pe a ei, politicos. Se întoarse să plece. Tengiz traversa coridorul din afara ușii și se trase într-o parte când ieși americanul. Investigatorul de la SIE privi înapoi către Kaye și o salută scurt.

Tengiz înclină capul într-o parte și rânji știrb. Arăta extrem de spășit.

Kaye se repezi spre ușă și-l ajunse din urmă pe Dicken în curtea interioară. Suia într-un Nissan mic, închiriat.

— O clipă! strigă ea.

— Scuze, trebuie să plec.

Dicken trânti portiera și răsuci cheia în contact.

— Iisuse, da' ești tare priceput să naști suspiciuni! rosti Kaye suficient de tare pentru a fi auzită prin geamul închis.

Bărbatul coborî geamul și făcu o grimasă amabilă.

— Suspiciuni în legătură cu ce?

— Ce dracu' faci pe-aici?

— Zvonuri, răspunse el și se uită peste umăr, ca să vadă dacă nu era cineva în spate. Asta-i tot ce pot spune.

Întoarse mașina pe pietrișul din curte și se îndepărtă printre clădirea principală și al doilea laborator. Kaye încrucișă brațele și se încruntă după el.

— Kaye! o strigă Lado din clădirea principală, aplecându-se peste o fereastră. Noi am terminat. Ești gata?
— Da. L-ai văzut?
— Pe cine? întrebă inexpresiv gruzinul.
— Un tip de la Centrul pentru Controlul și Prevenirea Bolilor. Zicea că se numește Dicken.
— N-am văzut pe nimeni. CCPB-ul are un birou pe strada Abașeli. Poți să telefonezi acolo.
Kaye clătină din cap. Nu mai avea timp și oricum nu era treaba ei.
— Nu contează.

Pe drumul spre aeroport, Lado fu neașteptat de tăcut.
— Vestea-i bună sau rea? întrebă Kaye.
— N-am voie să-ți spun. Așa cum ziceți voi, trebuie să ne păstrăm toate opțiunile deschise. Suntem ca niște copilași rătăciți în junglă.
Kaye aprobă în tăcere și privi drept înainte când intrară în parcare. Lado o ajută să-și ducă bagajele la noul terminal internațional, pe lângă șiruri de taxiuri cu șoferi cu ochi ageri, care așteptau nerăbdători. Coada de la punctul de check-in al British Mediteranean Airlines era scurtă. Kaye se simțea deja intrată în zona aceea dintre lumi, mai aproape de New York decât de Georgia lui Lado, de biserica Gergeti decât de muntele Kazbeg.
Ajunse la ghișeu și-și scoase pașaportul și biletele. Lado stătea cu brațele încrucișate și mijea ochii la lumina spălăcită a soarelui, care pătrundea prin ferestrele terminalului.
Funcționara, o blondă tânără cu piele spectral de albă, îi examină încetișor biletele și actele lui Kaye. După aceea ridică privirea și rosti:
— Nu pleacă. Nu decolează.
— Poftim?
Funcționara ridică ochii către plafon, de parcă în felul acela ar fi dobândit putere sau inteligență, și încercă din nou:
— Nu Baku. Nu Heathrow. Nu JFK. Nu Viena.
— Adică ce – au plecat? întrebă Kaye exasperată.
Privi neajutorată spre Lado, care trecu peste cordonul acoperit cu vinilin și i se adresă tinerei pe un ton sever și reprobator, apoi o arătă pe Kaye și-și ridică sprâncenele

stufoase, parcă spunând *VIP*!

Obrajii tinerei palide se colorară. O privi pe Kaye cu răbdare infinită și începu să vorbească rapid, în gruzină, ceva despre vreme, apropierea grindinei, furtună neobișnuită. Lado traduse cuvinte izolate: grindină, furtună, neobișnuită.

— Când pot să decolez? o întrebă ea pe funcționară.

Lado ascultă explicația tinerei cu o expresie încruntată, după aceea ridică din umeri și reveni la Kaye.

— Săptămâna viitoare, cursa următoare. Sau cursa de Viena de marți. Poimâine.

Kaye decise să-și schimbe rezervarea via Viena. În urma ei erau acum patru persoane, care manifestau semne atât de amuzament, cât și de nerăbdare. După cum erau îmbrăcate și vorbeau, probabil că nu mergeau la New York sau Londra.

Lado sui cu ea în sala de așteptare, care răsuna de ecouri, și se așezară pe fotolii față în față. Femeia trebuia să gândească, să-și refacă planurile. Câteva bătrâne vindeau țigări, parfumuri occidentale și ceasuri japoneze din buticurile mici, dispuse în jurul sălii. În apropiere, doi tineri dormeau pe banchete opuse, sforăind în tandem. Pereții erau acoperiți cu afișe în rusă, în frumosul alfabet gruzin cu rotocoale, germană și franceză. Castele, plantații de ceai, sticle de vin, munți mici și îndepărtați, ale căror culori pure supraviețuiau până și luminilor fluorescente.

— Știu, zise Lado, trebuie să-l suni pe soțul tău, îți va simți lipsa. Ne putem întoarce la institut – ești oricând bine-venită!

— Nu, mulțumesc, răspunse Kaye.

Simțea că-i venea să vomite. Premoniția nu avea nicio legătură cu asta: îl putea citi pe Lado ca pe o carte. Unde greșiseră ei? O companie mai mare făcuse o ofertă mai interesantă?

Ce va face Saul când va afla? Toate planurile lor se bazaseră pe optimismul lui de a putea converti prietenia și caritatea într-o relație solidă de afaceri.

Fuseseră foarte aproape.

— Metechi Palace, rosti Lado. Cel mai bun hotel din Tbilisi, cel mai bun din Georgia. O să te duc la Metechi! Poți să fii o turistă adevărată, ca în ghidurile de călătorie! Poate că vei avea timp să faci o baie la izvoarele termale, să te relaxezi înainte de a porni spre casă.

Kaye încuviință și surâse, dar era evident că o făcea fără tragere de inimă. Lado se aplecă înainte brusc, impetuos, și-i prinse o mână între degetele lui uscate și crăpate, înăsprite de spălări și imersiuni. Cu mâna lui și a ei, laolaltă, o lovi ușor pe genunchi.

— Nu-i un sfârșit! Este un început! Trebuie să fim puternici și descurcăreți!

Cuvintele acelea aduseră lacrimi în ochii lui Kaye. Se uită din nou la afișe: Elbrus și Kazbeg încununați de nori, biserica Gergeti, podgorii și ogoare la altitudine.

Lado ridică brațele sus, înjură colorat în gruzină și sări în picioare.

— Le-am spus că nu-i bine! izbucni el. Le-am spus birocraților din guvern că noi am lucrat cu tine, că am lucrat cu Saul, de trei ani, și că nu trebuie schimbat totul într-o seară! Cine are nevoie de exclusivitate, nu? O să te duc la Metechi.

Kaye îi zâmbi în semn de mulțumire și bărbatul se așeză din nou, gârbovindu-se, clătinând posac din cap și încrucișându-și mâinile în poală.

— E scandalos, spuse el, ce trebuie să facem în lumea de azi.

Tinerii continuau să sforăie.

7. NEW YORK

Printr-o coincidență, Christopher Dicken ateriză pe JFK în aceeași seară cu Kaye Lang și o zări, așteptând să treacă prin vamă. Femeia își muta bagajele pe un cărucior și nu-l observase.

Părea obosită și palidă. Dicken însuși zburase treizeci și șase de ore, revenind din Turcia cu două valize metalice încuiate și cu o geantă de voiaj. În circumstanțele actuale, nu dorea în niciun caz să se întâlnească cu ea.

Bărbatul nu era sigur de ce mersese s-o vadă pe Lang la Institutul Eliava. Poate pentru că, în mod separat, amândoi văzuseră oroarea de lângă Gordi. Poate ca să afle dacă ea știa ce se întâmpla în Statele Unite, motivul pentru care fusese el rechemat, sau poate doar ca s-o întâlnească pe femeia atrăgătoare și inteligentă, a cărei fotografie o văzuse pe site-ul Ecobacter.

Arătă unui vameș legitimația CCPB și avizul de import CNBI, completă cele cinci formulare cerute și ieși încet, printr-o ușă

laterală, pe un hol pustiu. Tensiunea provocată de cafea făcea totul mai acut, mai iritant. Pe toată durata zborului, nu dormise nici măcar un minut și băuse cinci cafele în ora de dinaintea aterizării. Dorise să aibă timp să se documenteze, să gândească și să se pregătească pentru întâlnirea cu Mark Augustine, directorul Centrului pentru Controlul și Prevenirea Bolilor.

Augustine se afla acum în Manhattan, unde ținea o prelegere despre noi tratamente împotriva SIDA.

Dicken duse valizele spre parcare. În avion și aeroport, pierduse noțiunea timpului și fu ușor surprins să constate că amurgul cobora peste New York.

Își croi drum printr-un labirint de scări și lifturi, apoi conduse Dodgeul guvernamental afară din parcarea pe termen lung, ieșind sub cerul cenușiu și posomorât de deasupra Golfului Jamaica. Traficul era dens pe autostrada Van Wyck. Cu multă grijă, Dicken aranjă mai bine valizele sigilate de pe scaunul de alături. Într-una dintre ele, gheața carbonică înconjura câteva eprubete cu sânge și urină de la o pacientă din Turcia și eșantioane de țesut de la fetusul ei avortat. În a doua valiză se găseau două pungulițe din plastic etanșe, cu țesuturi musculare și epidermice mumificate, căpătate prin amabilitatea colonelului Nicholas Beck, care răspundea de misiunea de menținere a păcii în Republica Georgia.

Țesuturile prelevate din mormintele de lângă Gordi reprezentau o posibilitate îndepărtată, însă în mintea lui Dicken începea să se formeze un tipar bizar și tulburător. El petrecuse trei ani urmărind echivalentul virotic al unei sperietori necunoscute: o boală transmisibilă sexual, care afecta exclusiv femeile gravide și cauza în mod invariabil avortul. Era o posibilă bombă, exact ceea ce-l însărcinase Augustine să găsească: ceva atât de oribil și răscolitor, încât ar fi garantat creșterea finanțării pentru CCPB.

În anii aceia, Dicken mersese în mod repetat în Ucraina, Georgia și Turcia, sperând să preleveze mostre și să întocmească o hartă epidemiologică. În mod repetat, instituțiile de sănătate publică din cele trei țări îi ridicaseră în față un zid. Aveau motivele lor. Dicken auzise despre minimum trei, ajungând chiar până la șapte, gropi comune cu trupuri de bărbați și femei, care se părea că fuseseră omorâți pentru a împiedica răspândirea epidemiei. Obținerea de mostre din

spitalele locale se dovedise extrem de dificilă, deși țările aveau acorduri oficiale cu CCPB și cu Organizația Mondială a Sănătății. Lui i se îngăduise să viziteze doar mormântul de la Gordi, iar acela numai pentru că era investigat de ONU. Prelevase mostrele de la victime la o oră după plecarea lui Kaye Lang.

Până atunci, Dicken nu mai avusese niciodată de-a face cu o conspirație care să ascundă existența unei boli.

Toată activitatea se poate să fi fost importantă, exact ce-i trebuia lui Augustine, dar era pe punctul de a fi eclipsată, dacă nu chiar demascată. În timp ce Dicken fusese în Europa, ținta căutărilor sale fusese descoperită chiar în cadrul CCPB. Căutând un element comun în șapte fetuși avortați, un tânăr cercetător de la Centrul medical UCLA găsise un virus necunoscut. Trimisese mostrele la epidemiologi din San Francisco, finanțați de CCPB, care copiaseră și segmentaseră materialul genetic al virusului, după care anunțaseră rezultatele lui Mark Augustine.

Augustine îl rechemase pe Dicken acasă.

Se răspândeau deja zvonuri despre descoperirea primului retrovirus endogen uman infecțios (HERV). Existau, de asemenea, și câteva vești neconfirmate despre un virus care cauza avorturi. Deocamdată, nimeni din exteriorul CCPB-ului nu pusese laolaltă cele două informații. În avionul cu care venise de la Londra, Dicken petrecuse o costisitoare jumătate de oră pe internet, vizitând site-uri profesionale și grupuri de știri, însă nu găsise nicăieri o descriere detaliată a descoperirii, deși peste tot exista o curiozitate majoră și predictibilă. Nu era de mirare. Cineva putea sfârși prin a căpăta un Nobel, iar Dicken era gata să parieze pe Kaye Lang.

Ca vânător profesionist de virusuri, Dicken fusese de mult fascinat de HERV-uri, fosilele genetice ale bolilor străvechi. Lang îi atrăsese atenția în urmă cu doi ani, când publicase trei articole, în care descrisese locuri din genomul uman, pe cromozomii 14 și 17, unde puteau fi găsite părți potențial complete și infecțioase din HERV. Articolul ei cel mai detaliat apăruse în *Virology*: „Un model pentru exprimarea, organizarea și transmiterea laterală în cromozomi a genelor *env*, *pol* și *gag*: elemente retrovirotice străvechi viabile la oameni și simieni”.

Natura descoperirii și posibila ei extindere reprezentau deocamdată un secret bine păzit, totuși, câteva persoane din CCPB știau că retrovirusurile găsite în fetuși erau identice, din

punct de vedere genetic, cu HERV-uri care făcuseră parte din genomul uman încă de la ramificarea evoluționistă a maimuțelor din Lumea Veche și Lumea Nouă. Ele existau în toți oamenii de pe Pământ, dar nu mai erau simple gunoaie genetice sau fragmente abandonate. Ceva stimulase segmente risipite de HERV să se exprime, apoi să asambleze proteinele și ARN-ul pe care le codificau într-o particulă, capabilă să părăsească corpul și să infecteze alt individ.

Toți cei șapte fetuși avortați prezentaseră malformații severe.

Particulele acestea cauzau boală, probabil tocmai cea pe care Dicken o urmărise în ultimii trei ani. În CCPB, boala primise deja o denumire internă: gripa Irod.

Prin combinația de inteligență sclipitoare și noroc ce au caracterizat majoritatea carierelor științifice mărețe, Lang precizase cu exactitate locurile genelor ce păreau că ar cauza gripa lui Irod. Până acum, nu avea totuși niciun indiciu despre ce se întâmplase; bărbatul putuse să citească asta în ochii ei, la Tbilisi.

Mai exista și altceva ce-l atrăsese pe Dicken spre cercetările lui Kaye Lang. Împreună cu soțul ei, aceasta scrisese articole despre importanța evoluționistă a elementelor genetice transpozabile, așa-numitele gene săltărețe: transpozoni, retrotranspozoni și chiar HERV-uri. Elementele transpozabile se puteau schimba când, unde și cât de frecvent se exprimau genele, cauzând mutații și modificând, finalmente, natura fizică a unui organism.

Cândva elementele transpozabile, retrogenele, fuseseră probabil precursorii virusurilor; unele suferiseră mutații și învățaseră cum să părăsească celula, învelite în capside protectoare și anvelope, echivalentele genetice ale costumelor spațiale. Câteva reveniseră ulterior sub formă de retrovirusuri, asemenea unor fii risipitori; de-a lungul mileniilor, unele infectaseră celule din linia germinală – ovule sau spermă, sau precursorii lor – și, cumva, își pierduseră potența. Acelea deveniseră HERV-uri.

În călătoriile sale, Dicken auzise, din partea unor surse demne de încredere din Ucraina, despre femei care născuseră copii cu trăsături diferite, mai mult sau mai puțin greu de sesizat, despre copii apăruți prin imaculata concepție, despre sate întregi care fuseseră rase de pe fața pământului și sterilizate… Totul în

urma unei epidemii de avorturi.

Erau desigur doar zvonuri, însă pentru Dicken erau evocatoare, ba chiar convingătoare. În vânătoarea lui, el se baza pe instincte bine șlefuite. Poveștile acelea rezonau cu ceva la care se gândea de mai bine de un an.

Poate că existase o combinație de mutageni. Poate că Cernobîlul sau un alt dezastru radioactiv din epoca sovietică declanșase eliberarea retrovirusului endogen care cauza gripa Irod. Până acum, nu menționase totuși nimănui teoria aceea.

În Tunelul Midtown, un camion cu trailer mare, cu panourile laterale decorate cu vaci care dansau vesel, viră brusc și fu cât pe ce să-l lovească. Apăsă frâna Dodgeului până la podea. Scârțâitul cauciucurilor și evitarea cu numai câțiva centimetri a unui dezastru îi acoperiră fruntea de sudoare și-i descătușară toată furia și frustrarea.

— Morții mă-tii! urlă el spre șoferul invizibil. Data viitoare, o să transport Ebola!

Nu se simțea deloc generos. CCPB-ul trebuia să facă o declarație publică, poate în câteva săptămâni. Până atunci, dacă graficele erau corecte, numai în Statele Unite aveau să se fi înregistrat peste cinci mii de cazuri de gripă Irod.

Iar Christopher Dicken n-avea să fie creditat decât ca infanterist destoinic.

8. LONG ISLAND, NEW YORK

Casa vopsită în alb și verde se afla în vârful unei coline și era de dimensiuni medii, dar degaja măreție, în stilul colonial al anilor 1940, fiind înconjurată de stejari bătrâni și plopi, însă și de rododendronii pe care Kaye îi plantase cu trei ani în urmă.

Femeia telefonase din aeroport și primise un mesaj înregistrat de la Saul. Se găsea în laboratorul unui client din Philadelphia și avea să ajungă acasă seara târziu. Acum era ora șapte și cerul amurgului de deasupra Long Island era superb. Nori pufoși se desprindeau dintr-o masă de un cenușiu-amenințător, care se disipa. În stejari, graurii făceau o gălăgie care o ducea cu gândul la o creșă.

Descuie ușa, împinse bagajele înăuntru și tastă codul de dezactivare a alarmei. În casă era un iz stătut. Lăsă din nou bagajele, când una dintre cele două pisici ale lor, motanul

portocaliu Crickson, năvăli în hol din living, ticăind cu ghearele pe parchetul cald, din lemn de tec. Kaye îl luă în brațe și-l scărpină sub bărbie, iar motanul toarse și scheună ca un vițel bolnav. Celălalt motan, Temin, nu se vedea nicăieri. Bănui că vâna pe afară.

Vederea livingului o descurajă. Haine murdare împrăștiate peste tot. Farfurii din carton, pentru cuptorul cu microunde, erau risipite pe măsuța pentru cafea și pe covorașul oriental din fața canapelei. Pe masa propriu-zisă zăceau cărți, ziare și pagini galbene rupte dintr-o carte veche de telefoane. Izul stătut provenea din bucătărie: legume putrezite, zaț de cafea, ambalaje alimentare.

Saul nu avusese o perioadă bună. Ca de obicei, ea revenise acasă la timp pentru a face curățenie.

Deschise ușa din față și toate ferestrele.

Kaye își pregăti o friptură la tigaie, alături de salată verde, cu dressing gata preparat. Când deschise o sticlă de pinot noir, observă un plic pe tăblia albă a mesei, lângă espressor. Lăsă vinul să respire și deschise plicul. Înăuntru era o felicitare de bun venit, cu flori, și un bilet mâzgălit din partea lui Saul.

Kaye,

Iubita mea, te iubesc, te iubesc, te iubesc, îmi pare groaznic de rău. Ți-am simțit lipsa, iar de data asta se vede prin toată casa. Nu te apuca de curățenie. O să-i spun lui Caddy s-o facă mâine și o s-o plătesc în plus. Tu relaxează-te. Dormitorul este impecabil. Am avut grijă în privința asta.

Saul cel nebun și bătrân

Kaye împături biletul, pufni, deloc împăcată, și privi mesele și dulapurile din bucătărie. Ochii îi căzură pe un teanc perfect ordonat de reviste și publicații vechi, nelalocul lui pe tocătorul gros pentru carne. Ridică revistele. Dedesubtul lor găsi o duzină de printuri și alt bilet. Stinse aragazul și puse un capac peste tigaie, ca să păstreze friptura caldă, apoi citi primul print.

Kaye,

Ai tras cu ochiul! Astea sunt în loc de scuze. Foarte incitant! Am aflat de pe Virion și i-am întrebat pe Ferris și Farrakhan Mkebe de la UCI ce știu ei. N-au vrut să-mi spună nimic, însă

cred c-a sosit, așa cum am prezis noi. Ei îi spun SHERVA[3] — activarea retrovirusului endogen uman izolat. Pe site-urile web nu există aproape nimic util, dar ți-am printat reacțiile.

Cu dragoste și admirație, Saul

Fără să știe de ce, Kaye izbucni în plâns. Printre lacrimi, răsfoi printurile, apoi le puse pe o tavă, lângă friptură și salată. Era obosită și extenuată. Duse tava în sufragerie, ca să mănânce și să se uite la televizor.

Cu șase ani în urmă, Saul făcuse o mică avere din patentarea unei varietăți speciale de șoarece transgenic; după încă un an, o cunoscuse pe Kaye și se însurase cu ea, iar imediat după aceea își investise aproape toți banii în Ecobacter. Părinții lui Kaye contribuiseră, de asemenea, cu o sumă substanțială, înainte de moartea lor, survenită într-un accident rutier. Treizeci de cercetători și cinci funcționari lucrau în clădirea dreptunghiulară, în culori albastru și cenușiu, de pe o platformă industrială din Long Island, în apropierea altor șase-șapte companii biotehnologice. Platforma se afla la nici șapte kilometri de casa lor.

Kaye nu era așteptată la Ecobacter până mâine la amiază. Spera că Saul va întârzia și că va avea mai mult timp pentru ea însăși, să se gândească și să pregătească, însă ideea în sine îi aduse din nou lacrimi în ochi. Scutură din cap, dezgustată față de emoțiile ei necontrolate, și-și sorbi vinul cu buzele sărate, umede de plâns.

Nu dorea de fapt nimic altceva decât ca Saul să fie sănătos, să-și revină. Dorea ca soțul ei să redevină bărbatul care-i schimbase perspectiva asupra vieții, care-i fusese inspirație, partener și centru stabil într-o lume ce se rotea tot mai repede.

În timp ce mesteca bucățele de friptură, citi mesajele grupului de discuții Virion. Erau peste o sută; câteva din partea unor oameni de știință, dar majoritatea de la diletanți și studenți, care speculau pe baza știrii inconsistente.

Turnă sosul A-1 pentru friptură peste ultimele bucăți de carne și inspiră adânc.

Putea fi ceva important și Saul avea tot dreptul să fie incitat. Detaliile specifice erau însă foarte puține și nu exista niciun indiciu cu privire la locul unde se desfășurase cercetarea, dacă

---

[3] Scatterred Human Endogenous Retrovirus Activation. (n. red.)

va fi publicată sau de la cine se scursese informația.

Pe când ducea tava în bucătărie, sună telefonul. Având în picioare numai ciorapi, făcu o piruetă scurtă, balansă tava pe o mână și răspunse.

— Bine-ai ajuns acasă! rosti Saul. Vocea lui profundă încă trezea fiori în corpul femeii. Iubita mea Kaye, departe călătoare! Vreau să-mi cer scuze pentru mizerie, urmă el cu glas spășit. Caddy n-a putut veni ieri.

Caddy era menajera lor.

— E minunat acasă, răspunse ea. Lucrezi?

— Sunt prins aici. Nu pot pleca.

— Ți-am dus dorul.

— Să nu faci curățenie!

— Nici n-am făcut. Nu prea mult.

— Ai citit printurile?

— Da. Erau ascunse pe masă.

— Voiam să le citești mâine-dimineață la cafea, când ai mintea cea mai ageră. Până atunci, ar fi trebuit să am știri mai concrete. O să mă întorc mâine pe la unsprezece. Să nu te duci direct la laborator.

— O să te-aștept, zise ea.

— Pari obosită. A fost un zbor lung?

— Aerul a fost de vină. Mi-a curs sânge din nas.

— Sărmana *Mädehen*, o compătimi bărbatul. Să nu-ți faci griji. Acum sunt bine, dacă ești tu aici. Cumva Lado…? lăsă el întrebarea neterminată.

— Habar n-am, minți Kaye. Eu m-am străduit cât am putut.

— Știu. Somn ușor și o să mă revanșez eu. Vor fi niște vești nemaipomenite.

— Înseamnă că știi mai multe. Spune-mi și mie.

— Nu încă. Anticiparea este în sine o bucurie.

Kaye detesta genul acela de jocuri.

— Saul…

— Nu cedez deloc! În plus, n-am toate confirmările necesare. Te iubesc. Mi-ai lipsit.

O sărută de noapte bună și după ce-și luaseră la revedere de mai multe ori, întrerupseră convorbirea simultan, un obicei vechi. Lui Saul nu-i plăcea să rămână ultimul pe fir.

Kaye privi în jurul bucătăriei, luă o lavetă și începu curățenia. Nu voia s-o aștepte pe Caddy. După ce aranjă lucrurile așa cum

îi plăceau ei, făcu duș, își spălă părul și-l strânse într-un prosop, îmbrăcă pijamaua favorită și aprinse focul în șemineul din dormitorul de la etaj. După aceea, adoptă poziția lotus la capătul patului și îngădui flăcărilor luminoase și moliciunii mătăsoase a pijamalei s-o liniștească. Afară, vântul spori în intensitate și ea văzu un fulger izolat, dincolo de perdeaua din dantelă. Vremea amenința să se strice.

Sui în pat și-și trase cuvertura până sub bărbie.

— Cel puțin nu-mi mai pare rău pentru mine însămi, rosti ea apăsat.

Crickson i se alătură, defilând cu coada lui stufoasă portocalie de-a curmezișul patului. Temin sui și el, mai demn, deși cu blana umedă. Acceptă condescendent să fie frecat cu prosopul.

Pentru prima dată după muntele Kazbeg, Kaye se simți echilibrată și în siguranță. *Biata fetiță*, gândi ea. *Își așteaptă soțul să revină. Își așteaptă adevăratul soț să revină*.

9. NEW YORK CITY

Mark Augustine stătea înaintea ferestrei camerei sale mici de hotel, ținea în mână un pahar cu whisky, apă și gheață, și asculta raportul lui Dicken.

Augustine era un bărbat micuț și eficient, cu ochi căprui zâmbitori, cap înfipt aproape direct în umeri și păr grizonant, nas mic, îndreptat în sus și buze expresive. Pielea îi era permanent arsă de soare, de la anii petrecuți în Africa Ecuatorială, iar glasul îi era moale și melodios, după anii petrecuți în Atlanta. Era un individ dur și descurcăreț, priceput în campanii politice, așa cum trebuia să fie un director, și mulți din CCPB spuneau că era pregătit să devină viitorul chirurg-general[4] al SUA.

Când Dicken termină, Augustine lăsă jos paharul.

— Foar-r-r-te inter-r-r-resant, rosti el imitându-l pe actorul Artie Johnson. Ai făcut o treabă extraordinară, Christopher!

Dicken surâse, însă așteptă evaluarea finală.

— Se potrivește cu multe dintre lucrurile pe care le știu, continuă Augustine. Am discutat cu doctorița care ocupă funcția de chirurg-general și este de părere că va trebui să ieșim în

---

[4] Chirurgul-general al Statelor Unite este șeful serviciului militar de sănătate publică al SUA. (n. tr.)

public în mod treptat și cât mai curând. Sunt de acord cu ea. Dar mai întâi îi vom lăsa pe oamenii de știință să se distreze, să învăluie totul într-o mantie de mister și romantism. Știi și tu – micuții invadatori din interiorul corpurilor noastre, ce fascinant, mai ales că nu știm ce pot face ei. Chestii de genul ăsta. Doel și Davidson, din California, își pot descrie descoperirea și, în același timp, să facă asta pentru noi. Au tras destul de tare și merită și ceva glorie.

Augustine ridică iarăși paharul cu whisky și roti lichidul cu gheață, care zornăi încetișor.

— Doctorul Mahy a spus când ți-ar putea analiza mostrele?

— Nu, răspunse Dicken.

Augustine zâmbi înțelegător.

— Ai fi preferat să le fi însoțit în Atlanta.

— Așa este.

— Joi, plec la Washington, zise Augustine. O să-l susțin pe chirurgul-general înaintea Congresului. S-ar putea să fie prezenți și reprezentanți ai INS. Nu o să-l aducem deocamdată pe secretarul DSSS. O să le spun lui Francis și Jon ca mâine-dimineață să-și transmită comunicatul de presă. Este pregătit de o săptămână.

Dicken îl admiră cu un surâs reținut, ușor ironic. DSSS – Departamentul de Sănătate și Servicii Sociale – era uriașa ramură a guvernului care dirija INS, Institutul Național de Sănătate, și CCPB, Centrul pentru Controlul și Prevenirea Bolilor, din Atlanta, statul Georgia.

— O mașinărie bine unsă, rosti el.

Augustine luă comentariul ca pe un compliment.

— Încă n-am ieșit din rahat. Am iritat Congresul cu poziția noastră în privința tutunului și armelor de foc. Nemernicii de la Washington au decis că suntem o țintă mare. Ne-au tăiat finanțările cu o treime, ca să ajute la o nouă reducere a taxelor. Iar acum vine o bombă, care n-apare nici din Africa și nici din junglă. N-are nicio legătură cu violarea Mamei Naturi de către noi. Este un accident și sosește din interiorul trupușoarelor noastre binecuvântate. Rânjetul lui Augustine era ca al unui lup. Christopher, mi se face pielea ca de găină. Ăsta-i un *dar ceresc*. Va trebui să-l prezentăm la momentul potrivit și cu *dramă*. Dacă nu procedăm cum trebuie, există pericolul real ca nimeni din Washington să nu-i dea atenție până nu vom pierde o generație

întreagă de prunci.

Dicken se întrebă cum ar fi putut el contribui la situația aceea scăpată de sub control. Trebuia să existe vreun mod în care să-și poată promova activitatea de pe teren, din toți anii petrecuți în urmărirea sperietorii.

— Mă gândisem la ipoteza unei mutații, rosti el cu gâtul uscat.

Reproduse poveștile despre prunci malformați, pe care le auzise în Ucraina, și schiță o parte din teoria lui despre eliberarea HERV indusă de radiații.

Augustine miji ochii și clătină din cap.

— Știm despre malformațiile copiilor cauzate de Cernobîl, murmură el. Asta n-ar fi o noutate. Dar *aici* nu există radiații. Nu ține, Christopher.

Deschise fereastra și zgomotul traficului stradal, de la zece etaje mai jos, se înteți. Briza umflă perdelele albe.

Dicken insistă, străduindu-se să-și salveze teoria, fiind în același timp conștient că dovezile lui erau jalnic de inadecvate.

— Există o posibilitate reală ca gripa Irod să nu cauzeze doar avorturi. Pare să se manifeste la populații comparativ izolate. A fost activă cel puțin încă din anii 1960 și reacțiile politice au fost adesea extreme. Nimeni n-ar rade un sat de pe fața pământului sau n-ar ucide zeci de mame, tați și copiii lor nenăscuți doar din cauza unor avorturi locale.

Augustine ridică din umeri.

— E mult prea vag, comentă el, privind strada.

— Poate fi îndeajuns pentru o investigație, sugeră Dicken.

Celălalt se încruntă.

— Christopher, rosti el calm, ne referim aici la utere secătuite. Va trebui să pornim de la o idee foarte înfricoșătoare, nu de la zvonuri și science-fiction.

10. LONG ISLAND, NEW YORK

Kaye auzi pași suind scara și se ridică în capul oaselor, îndepărtându-și părul din ochi la timp pentru a-l vedea pe Saul. Bărbatul înainta în vârfurile picioarelor în dormitor, călcând pe traversă și purtând un pachețel, ambalat în staniol roșu și legat cu panglică, alături de un buchet de trandafiri și floarea-miresei.

— La naiba! rosti el văzând că se trezise.

Ținu trandafirii într-o parte, cu un gest elegant, și se aplecă peste pat ca s-o sărute. Buzele i se deschiseră, ușor umede, fără

să fie agresive. Acela era semnalul lui că nevoile femeii erau pe primul loc, dar că și el era foarte interesat.

— Bine ai venit acasă. Ți-am dus dorul, *Mädehen*.

— Mulțumesc. E bine să fiu aici.

Saul se așeză pe o latură a patului și privi trandafirii.

— Sunt bine dispus, rosti el. Doamna mea-i acasă.

Surâse larg și se întinse lângă ea, ridicându-și pe așternut picioarele în ciorapi. Kaye simți aroma trandafirilor, pătrunzătoare și dulce, aproape prea intensă atât de devreme dimineața. El îi întinse cadoul.

— Pentru sclipitoarea mea prietenă.

Îi aranjă apoi perna, ca să se rezeme cu spatele mai bine. Ca întotdeauna, buna dispoziție a lui Saul avea asupra ei un efect bine cunoscut: speranță și fericirea de a fi acasă, ceva mai aproape de un echilibru general. Îl îmbrățișă cu stângăcie după umeri, vârându-și nasul în gâtul lui.

— Ah! exclamă el. Acum deschide cutia.

Kaye arcui sprâncenele, își umezi buzele și trase de panglică.

— Ce am făcut ca să merit asta? întrebă ea.

— N-ai înțeles niciodată cu adevărat cât de prețioasă și minunată ești, răspunse Saul. Poate este doar pentru că te iubesc. Poate este pentru că te-ai întors. Sau poate... sărbătorim altceva.

— Ce?

— Deschide-o.

Kaye simți încă și mai intens că lipsise multe săptămâni de acasă. Trase staniolul roșu și-i sărută ușor mâna lui Saul, fixându-i chipul cu ochii. După aceea coborî privirea la cutie.

Înăuntru se afla o medalie mare pe care era ștanțat bustul familiar al unui faimos producător de muniții. Era un premiu Nobel... făcut din ciocolată.

Kaye izbucni în râs.

— De unde ai luat *asta*?

— Stan mi-a împrumutat-o pe a lui și am făcut un mulaj, răspunse Saul.

— Și nu vrei să-mi spui ce se-ntâmplă? întrebă ea, mângâindu-l încet pe coapsă.

— Mai amânăm nițel, zise bărbatul.

Lăsă trandafirii din mână și-și scoase puloverul, iar Kaye începu să-i descheie cămașa.

Draperiile erau tot trase și camera încă nu-și primise porția de soare matinal. Ei erau în pat, cu cearșafurile, păturile și cuvertura mototolite în jurul lor. Kaye văzu munți în cutele lor și-și plimbă degetele peste un vârf ca o floare. Saul își arcui spinarea, cu mici pocnete cartilaginoase, și trase adânc aer în piept.

— Mi-am pierdut forma, rosti el. Devin om de birou. Ar trebui să trec pe la sala de forță, să mai fac niște exerciții.

Kaye ridică degetul mare și arătătorul și le depărtă vreo doi centimetri, apoi le apropie și le depărtă ritmic.

— Exerciții de eprubetă.

— Emisfera dreaptă, emisfera stângă, continuă Saul, prinzându-se de tâmple și rotindu-și capul într-o parte și în alta. Ai de recuperat trei săptămâni de bancuri de pe internet.

— Biata de mine.

— Micul dejun! strigă bărbatul și coborî picioarele din pat. La parter, proaspăt, așteptând să fie reîncălzit.

Kaye îl urmă în capot. *S-a întors Saul*, încercă ea să se convingă. *S-a întors Saul al meu cel bun*.

El cumpărase croasanți cu șuncă și brânză de la magazinul local. Aranjă farfuriile între cești de cafea și pahare cu suc de portocale, pe măsuța de pe veranda din spate. Soarele era strălucitor și aerul curat după furtună se încălzea plăcut. Avea să fie o zi frumoasă.

Cu fiecare oră petrecută alături de Saul aflat într-o dispoziție bună, atracția munților pălea pentru Kaye, ca o speranță imatură. Nu trebuia să mai plece. Saul flecărea despre ce se întâmplase la Ecobacter, despre călătoria lui în California și Utah, apoi la Philadelphia, pentru a discuta cu clienții lor și cu laboratoarele partenere.

— Am mai primit patru analize preclinice comandate de lucrătorii noștri sociali din FDA[5], rosti el sarcastic. Cel puțin le-am arătat că putem combina bacterii antagonice în competiția pentru resurse și că îi putem forța să producă arme chimice. Am demonstrat că suntem capabili să izolăm bacteriocinele, să le purificăm și să le producem pe scară industrială în formă neutralizată, pentru ca, după aceea, să le activăm. N-au ridicat

5 Food and Drug Administration este echivalenta Agenției Naționale a Medicamentului. (n. tr.)

probleme la cobai, hamsteri și cercopiteci, și au fost eficiente împotriva tulpinilor rezistente a trei patogeni urâți. Suntem atât de avansați față de Merck și Aventis, încât nu ne pot zări nici fundurile.

Bacteriocinele erau substanțe chimice produse de bacterii care puteau omorî alte bacterii. Reprezentau o armă nouă și promițătoare în arsenalul de antibiotice care slăbea rapid.

Kaye ascultă încântată. El încă nu-i spusese veștile pe care le promisese; se îndrepta către momentul acela în felul lui aparte, fără să se grăbească, ba chiar dimpotrivă. Kaye îi cunoștea stilul și nu-i oferi satisfacția de a părea nerăbdătoare.

— Și dacă asta nu-i îndeajuns, continuă el cu ochi strălucitori, Mkebe spune că suntem pe punctul de a bloca toată rețeaua de comandă, control și comunicație din *Staphylococcus aureus*. Îi vom ataca pe afurisiți din trei direcții simultan. Bum!

Își coborî mâinile care gesticulaseră elocvent și se cuprinse cu brațele ca un băiețel satisfăcut de sine. Apoi însă dispoziția i se schimbă.

— Și acum, zise Saul și chipul îi deveni brusc inexpresiv, spune-mi exact ce s-a întâmplat cu Lado și Eliava.

Kaye îl privi o clipă cu o intensitate care aproape o făcu să se uite cruciș, după care coborî ochii și rosti:

— Cred c-au decis să meargă cu alții.

— Domnul Bristol-Myers Squibb, spuse Saul și ridică un braț pe care-l flutură nepăsător. Fosilele arhitecturii corporatiste împotriva sângelui tânăr și proaspăt. Au făcut o greșeală *enormă*.

Privi peste curte, mijind ochii la cele câteva ambarcațiuni cu vele, care făceau volte printre valurile mici și înspumate, în brizele ușoare ale dimineții. După aceea, își termină sucul de portocale și plescăi dramatic din limbă. Se foi în scaun, se aplecă în față, o fixă cu ochii cenușiu-intens și-i prinse mâinile între palme.

Acum începe, gândi Kaye.

— Pe care o *vor regreta*. În următoarele luni vom fi foarte ocupați. CCPB-ul tocmai a anunțat vestea azi-dimineață. A confirmat existența primului retrovirus endogen uman viabil. A arătat că poate fi transmis lateral între indivizi. Inițial a fost numit „activarea retrovirusului endogen uman izolat”, SHERVA, dar, din considerente de atractivitate, s-a renunțat la *R*. În felul

acesta a rămas SHEVA[6]. Un nume bun pentru un virus, nu crezi?

Kaye îi cercetă atent chipul.

— Nu glumești? întrebă cu glas nesigur. Este confirmat?

Saul rânji și ridică brațele ca Moise.

— Absolut! Știința mărșăluiește spre pământul făgăduinței.

— Ce este? Cât de mare este?

— E un retrovirus, un adevărat monstru, lung de optzeci și două de kilobaze, cu treizeci de gene. Componentele lui *gag* și *pol* sunt pe cromozomul 14, iar *env* este pe cromozomul 17. CCPB-ul spune că s-ar putea să fie un patogen slab, iar oamenii prezintă puțină rezistență sau deloc, așa c-a fost îngropat de foarte mult timp.

Puse mâna pe a ei și o strânse ușor.

— Tu l-ai prezis, Kaye. Tu ai descris genele. Principalul tău candidat, un HERV-DL3 fragmentat, este cel pe care-l țintesc, și ei *folosesc numele tău*. Ți-au citat articolele.

— Uau, făcu Kaye și păli.

Se aplecă peste farfurie, simțind cum îi bubuie sângele în cap.

— Te simți bine?

— Perfect, încuviință ea amețită.

— Să ne bucurăm de intimitate cât mai putem, continuă Saul triumfător. Ne vor telefona toți reporterii. Cred că nu le vor trebui mai mult de două minute să-și răsfoiască agendele și să caute pe Medline. O să fii la televizor, pe CNN și la *Good Morning America*.

Lui Kaye îi era pur și simplu imposibil să se adapteze răsturnării de situație.

— Ce fel de boală cauzează? izbuti ea să întrebe.

— În privința asta nimeni nu pare să aibă o părere clară.

Mintea femeii clocotea de posibilități. Dacă-l suna pe Lado la institut, dacă le spunea Tamarei și Zamfirei – poate că s-ar fi răzgândit, poate c-ar fi ales parteneriatul cu Ecobacter. Saul avea să-și mențină buna dispoziție, fericit și productiv.

— Dumnezeule, rosti ea continuând să fie amețită, suntem pe cai mari.

Ridică din degete și le flutură, *la di da*.

---

[6] SHEVA – acronim format din cuvintele „she”, care în limba engleză înseamnă „ea”, și „Eva”, prima femeie. Poate fi și o aluzie la Shiva, din mitologia hindusă, care era zeul distrugerii sau transformării. (n. red.)

— Tu ești pe cai mari, scumpo. E munca ta.

Telefonul sună în bucătărie.

— Asta cred că-i Academia Suedeză, încuviință înțelept Saul.

Ridică medalia și Kaye mușcă din ciocolată.

— Rahat! exclamă ea veselă și se duse să răspundă.

11. INNSBRUCK, AUSTRIA

Spitalul îi oferi lui Mitch o rezervă privată, ca semn de respect pentru reputația nou descoperită. El fu mulțumit să scape de alpiniști, dar nu prea conta ce simțea sau ce gândea.

În ultimele două zile îl copleșise o amorțire emoțională aproape totală. Vederea propriului său chip la știrile TV, la BBC și Sky World, ca și în ziarele locale, dovedea ceea ce știa deja: totul luase sfârșit. El era terminat.

Potrivit presei din Zürich, Mitch era „Unicul supraviețuitor al expediției montane ucigașe”. În München, era „Răpitorul străvechiului Prunc al Gheții”. În Innsbruck, era numit simplu „Savant/Hoț”. Toți prezentau istorisirea lui absurdă despre mumii de Neanderthal, care fusese dezvăluită discret de către poliția austriacă. Toți povesteau cum furase „Oseminte amerindiene” din „nord-vestul SUA”.

În general, era descris ca un american excentric, ghinionist și disperat după publicitate.

Pruncul Gheții fusese transferat la Universitatea din Innsbruck, unde era studiat de o echipă condusă de *Herr Doktor Professor* Emiliano Luria. Acesta avea să sosească mai târziu în cursul după-amiezii, pentru a discuta cu Mitch despre descoperire.

Atâta timp cât deținea informații de care ei aveau nevoie, Mitch continua să fie implicat, continua să fie om de știință, investigator, antropolog. Era mai mult decât un simplu hoț. După ce utilitatea avea să i se termine, urma vidul adânc și întunecat.

Privi peretele fără să-l vadă, în timp ce o voluntară vârstnică împinse o măsuță cu rotile în rezerva lui, aducându-i prânzul. Era o femeie veselă, înaltă de numai un metru cincizeci, trecută de șaptezeci de ani, cu chipul ca un măr zbârcit, care vorbea rapid în germană, cu ușor accent vienez. Mitch nu putea înțelege mare parte din cuvintele ei.

Voluntara îi despături șervetul și i-l îndesă în bluza de pijama.

Strânse apoi din buze și se retrase puțin pentru a-l examina.

— Mănâncă! îl îndemnă. Se încruntă și adăugă: un american al naibii de *tânăr*, *nein*? Nu-mi pasă cine ești. Mănâncă, fiindcă altfel te-mbolnăvești.

Mitch o salută cu furculița din plastic și începu să răscolească prin friptura de pui și cartofii piure de pe farfurie. În drum spre ușă, bătrâna aprinse televizorul montat pe peretele din fața patului.

— Prea al naibii de liniște, rosti ea și flutură din mână înainte și înapoi în direcția lui, parcă pălmuindu-l disprețuitor de la distanță.

După aceea ieși, împingând măsuța cu rotile.

Televizorul era reglat pe Sky News. Buletinul de știri începu cu un reportaj despre distrugerea finală, și de mulți ani amânată, a unui satelit militar. Secvențe video spectaculoase, filmate pe insula Sahalin, îi urmăreau ultimele momente învăpăiate. Mitch privi atent imaginile, filmate prin teleobiectiv, ale globului de foc, din care se desprindeau scântei. *Învechit, inutil, doborât în flăcări*.

Luă telecomanda și era pe punctul de a închide televizorul, când fotografia unei tinere atrăgătoare, cu păr negru tuns scurt, breton și ochi mari, ilustră un reportaj despre o descoperire biologică importantă din Statele Unite.

— Un provirus uman, care se ascundea de milioane de ani ca un pasager clandestin în ADN-ul nostru, a fost asociat cu o tulpină nouă de gripă care afectează exclusiv femeile, începu crainicul. Kaye Lang, doctor în biologie moleculară, din Long Island, statul New York, a fost creditată cu anticiparea acestui invadator incredibil din trecutul omenirii. Michael Hertz se află acum pe Long Island.

Hertz vorbi oficial, sincer și plin de respect, cu tânăra, în exteriorul unei case mari, vopsită modern, în verde și alb. Lang privea suspicios spre obiectivul camerei de luat vederi.

— Centrul pentru Controlul și Prevenirea Bolilor, iar acum și Institutul Național de Sănătate au anunțat că această varietate nouă de gripă a fost identificată în San Francisco și Chicago și că se așteaptă, de asemenea, o identificare în Los Angeles. Credeți că aceasta ar putea fi epidemia de gripă de care omenirea se teme încă din 1918?

Lang privi nervoasă către obiectivul videocamerei.

— În primul rând, nu este, de fapt, o gripă. Nu seamănă cu un virus de gripă, ba chiar nu aduce cu niciun virus asociat cu guturaiul sau gripa. Nu este ca niciunul dintre ele. De exemplu, pare să cauzeze simptome numai la femei.

— Ne-ați putea descrie acest virus nou sau, mai precis, foarte *vechi*? întrebă Hertz.

— Este mare, de vreo optzeci de kilobaze, adică...

— Mai explicit, care sunt simptomele lui?

— Este un retrovirus, adică un virus care se reproduce prin transcrierea materialului său genetic AM în ADN, după care se introduce în ADN-ul unei celule gazdă. Ca HIV. Pare o caracteristică a ființelor umane.

Sprâncenele reporterului se arcuiră.

— Este la fel de periculos ca SIDA?

— Nu am auzit nimic care să-mi spună că este periculos. Există de milioane de ani în ADN-ul nostru; cel puțin din punctul acesta de vedere nu seamănă deloc cu retrovirusul HIV.

— Cum pot ști telespectatoarele noastre dacă s-au îmbolnăvit de această gripă?

— Simptomele au fost descrise de cei de la CCPB, iar eu nu știu nimic mai mult decât au anunțat ei. O febră ușoară, dureri în gât, tuse...

— Așa ar putea fi descrise o sută de virusuri diferite.

— Exact, încuviință Lang și zâmbi, iar Mitch îi studie chipul și surâsul, și simți un fior intens. Sfatul meu este să fim atenți la comunicatele ulterioare.

— Ce este atunci atât de important la acest virus dacă nu omoară, iar simptomele lui sunt atât de vagi?

— Este primul HERV – retrovirus endogen uman – care devine activ, primul care scapă din cromozomii umani și este transmis lateral.

— Ce înseamnă *transmis lateral*?

— Că este infecțios. Poate să treacă de la un om la altul. De milioane de ani, fusese transmis vertical – de la părinți la copii prin intermediul genelor lor.

— În celulele noastre există și alte virusuri vechi?

— Potrivit celei mai recente estimări, cam o treime din genomul nostru ar putea consta din retrovirusuri endogene. Uneori, ele formează particule în interiorul celulelor, ca și cum ar încerca să evadeze din nou, dar niciuna dintre particulele

acelea n-a fost eficientă… până acum.

— Putem afirma cu certitudine că aceste virusuri vestigiale au fost de mult disociate sau simplificate?

— Este mai complicat, însă ați putea spune asta.

— Cum au intrat ele în genele noastre?

— Cândva în trecut, un retrovirus a infectat celule din linia germinală, celule sexuale, ca ovulele sau sperma. Nu știm ce simptome ar fi putut cauza boala atunci. Cumva, de-a lungul timpului, provirusul, matricea virală din ADN-ul nostru, s-a stricat, a suferit o mutație sau pur și simplu n-a mai funcționat. S-a presupus că secvențele acestea de ADN retroviral reprezentau doar resturi, totuși, acum trei ani, am sugerat că fragmente de provirusuri de pe cromozomi umani diferiți ar putea exprima toate părțile unui retrovirus activ. Toate proteinele necesare și ARN-ul care există în interiorul celulei ar putea alcătui laolaltă o particulă completă și infecțioasă.

— Iar sugestia aceea s-a dovedit acum realitate. Știința speculativă merge cu îndrăzneală înaintea realității!

Mitch abia dacă auzea ce spunea reporterul, ci se concentra asupra ochilor lui Lang: largi, încă precauți, dar fără să le scape nimic. Foarte îndrăzneți. Ochi de supraviețuitor.

Stinse televizorul și se întoarse în pat să moțăie, să uite. Piciorul îl durea în interiorul ghipsului.

Kaye Lang era pe punctul să câștige o rundă importantă în partida științei și să primească un trofeu din alamă aurită. Pe de altă parte, lui Mitch îi fusese înmânat un trofeu din aur solid. El însă îl mânuise stângaci, îl scăpase pe gheață și-l pierduse pentru totdeauna.

După o oră, îl trezi o ciocănitură autoritară în ușă.

— Intră, rosti Mitch și-și drese glasul.

Un infirmier în uniformă verde, perfect scrobită, însoțea trei bărbați și o femeie, toți trecuți de vârsta a doua, îmbrăcați conservator. Intrară și priviră în jurul rezervei sale, parcă pentru a nota posibile căi de evadare. Bărbatul mai scund păși înainte și întinse mâna, prezentându-se.

— Mă numesc Emiliano Luria, de la Institutul pentru Studii Umane, rosti el. Dânșii sunt colegii mei de la Universitatea Innsbruck: *Herr Professor* Friedrich Brock…

Nume pe care Mitch le uită aproape instantaneu. Infirmierul

aduse două scaune de pe coridor, după care rămase lângă ușă, în poziție de repaus, încrucișând brațele și ridicând bărbia, aidoma unei gărzi princiare.

Luria își întoarse scaunul cu o sută optzeci de grade, aducându-l cu spătarul în față, și se așeză. Ochelarii lui cu lentile rotunde și groase sclipeau în lumina cenușie, care pătrundea prin ferestrele cu draperii. Îl privi fix pe Mitch, își drese glasul, apoi se uită către infirmier.

— Ne vom descurca perfect și singuri, rosti el. Te rog să pleci. Nu vor fi povești de vândut ziarelor și nici relatări despre curse captivante, pe ghețari după cadavre!

Infirmierul încuviință amabil și părăsi rezerva.

Luria îi ceru după aceea femeii, subțirică și de vârstă mijlocie, cu chip sever, trăsături ferme și păr des grizonant, strâns în coc, să se asigure că infirmierul nu trăgea cu urechea. Ea se duse la ușă, o deschise și privi afară.

— Inspectorul Haas din Viena m-a asigurat că poliția a închis dosarul acesta, i se adresă apoi Luria lui Mitch. Totul este acum între dumneata și noi, iar eu voi lucra cu italienii și elvețienii, dacă va fi necesar să trecem unele linii de demarcație.

Scoase din buzunar o hartă mare, împăturită, iar doctorul Block sau Brock, sau cum îl chema, întinse o cutie cu albume foto despre Alpi.

— Iar acum, tinere, spusese Luria, privindu-l peste lentilele lui groase, ajută-ne să reparăm paguba aceasta pe care ai adus-o lumii științei. Munții în care ai fost găsit ne sunt familiari. La numai un lanț muntos mai departe a fost descoperit *adevăratul* Om al Ghețurilor. De mii de ani, prin munții aceștia s-a circulat mult – poate că a fost un drum comercial sau doar poteci ale vânătorilor.

— Nu cred că ei au fost pe un drum comercial, spuse Mitch. Cred că erau fugari.

Luria își consultă însemnările. Femeia se apropie de pat.

— Doi adulți în stare fizică foarte bună, cu excepția femeii, care avea o rană în abdomen.

— O rană provocată de o suliță, preciză Mitch.

Pentru o clipă, în cameră se făcu liniște.

— Am dat niște telefoane și am discutat cu persoane care te cunosc. Mi s-a spus că tatăl tău va sosi să te externeze și am stat de vorbă cu mama ta.

— Domnule profesor, rosti Mitch, te rog, treci la subiect.

Luria înălță sprâncenele și-și aranjă hârtiile.

— Mi s-a spus că ai fost un cercetător excelent, conștiincios, expert în organizarea și desfășurarea unor săpături meticuloase. Dumneata ai descoperit scheletul cunoscut ca „Omul din Pasco”. Când nativii americani au protestat și l-au revendicat ca pe un strămoș, ai luat osemintele din sit.

— Ca să le protejez. Fuseseră expuse eroziunii unui terasament și se aflau pe malul râului. Indienii doreau să le reînhumeze. Oasele acelea erau prea importante pentru știință. Nu puteam îngădui asta.

Luria se aplecă puțin spre el.

— Cred că „Omul din Pasco” a murit în urma infectării unei răni produse de o suliță în coapsă, nu?

— Este posibil, încuviință Mitch.

— Ai un instinct pentru tragediile străvechi, comentă bărbatul, scărpinându-se cu un deget în ureche.

— Pe atunci existența era destul de dură.

Luria aprobă încet din cap.

— Aici, în Europa, când găsim un schelet, nu există asemenea probleme. Surâse către colegii lui. Nu avem respect față de morții noștri: îi dezgropăm, îi punem în vitrină, le cerem bani turiștilor ca să-i vadă. Pentru noi, asta nu înseamnă neapărat o bilă neagră, deși pare să fi încheiat relațiile dumitale cu instituția respectivă.

— Corectitudine politică, comentă Mitch, încercând să nu aibă un ton acid.

— Posibil. Eu sunt dispus să ascult un individ cu experiența dumitale, dar, domnule Rafelson, spre întristarea noastră, ai descris o improbabilitate destul de grosolană. Luria își îndreptă pixul către Mitch. Care parte din povestea dumitale este minciună și care este adevăr?

— De ce aș minți? Cariera mea este și-așa dusă dracului.

— Poate pentru a mai rămâne implicat în lumea științei? Ca să nu te desparți chiar așa rapid de doamna Antropologie?

Mitch surâse trist.

— Poate c-aș fi făcut asta, însă, în tot cazul, n-aș fi inventat o poveste *atât* de incredibilă. Bărbatul și femeia din peșteră aveau trăsături neanderthaliene distincte.

— Pe ce criterii îți bazezi identificarea? spuse Brock,

intervenind pentru prima dată în conversație.

— Domnul Brock este expert în oamenii de Neanderthal, preciză Luria cu respect.

Mitch descrise corpurile, atent și fără grabă. Putea să închidă ochii și să le vadă, ca și cum ar fi plutit deasupra patului.

— Știi că cercetători diferiți utilizează criterii diferite pentru descrierea așa-zișilor oameni de Neanderthal, spuse Brock. Timpurii, târzii, mijlocii, din diverse regiuni, zvelți sau robuști, poate din grupe rasiale diferite din cadrul subspeciei. Uneori deosebirile sunt atât de subtile, încât un observator poate fi indus în eroare.

— Nu erau *Homo sapiens sapiens*.

Mitch își turnă un pahar de apă și le oferi vizitatorilor. Luria și femeia acceptară. Brock clătină din cap.

— Bun, *dacă* vor fi găsiți, putem rezolva destul de ușor problema asta. Sunt curios ce secvență cronologică a evoluției umane susții.

— Nu sunt dogmatic, zise Mitch.

Luria clătină din cap – *comme ci, comme ça* – și-și răsfoi notițele.

— Clara, dă-mi, te rog, albumul cel mai mare. Am făcut însemnări pe câteva fotografii și hărți, pe unde este posibil să fi trecut înainte de a fi găsit corpurile. Ți se pare familiară vreuna dintre ele?

Mitch luă albumul și-l propti deschis în poală, într-o poziție stângace. Fotografiile erau clare, luminoase, frumoase. Majoritatea fuseseră făcute în timpul zilei, sub cer perfect senin. Se uită la toate paginile însemnate, apoi clătină din cap.

— Nu văd o cascadă înghețată.

— Niciun ghid nu cunoaște o cascadă înghețată în preajma crestei muntoase, ba chiar nici pe masa principală a ghețarului. Poate că ne-ai putea oferi alt indiciu.

Mitch scutură din cap.

— Domnule profesor, aș face-o dacă aș putea.

Luria își împături notițele cu un gest ferm.

— Cred că ești un tânăr sincer, ba poate chiar un cercetător competent. O să-ți spun o informație, cu condiția să n-o destăinui ziarelor sau televiziunii. De acord?

— N-am niciun motiv să le dau declarații.

— Fetița se născuse moartă sau cu probleme grave. Partea

posterioară a craniului ei este spartă, poate prin lovirea cu un băț ascuțit, cu vârful întărit în foc.

„Fetița.” Dintr-un motiv necunoscut, informația aceea îl zgudui profund pe Mitch. Sorbi iarăși apă din pahar. Toate emoțiile cauzate de situația lui actuală, moartea Tildei și a lui Franco… Tristețea acestui episod străvechi din istorie. Ochii i se umeziră, amenințând să izbucnească în lacrimi.

— Scuzați-mă, rosti el și-și tamponă ochii cu mâneca pijamalei.

Luria îl privi înțelegător.

— Asta conferă o anumită credibilitate poveștii dumitale, nu? Totuși… Ridică mâna și îndreptă un deget spre tavan cu un gest de împungere, apoi concluzionă: Totuși, este greu de crezut.

— Cu certitudine, interveni Brock, pruncul nu este *Homo sapiensneandertalensis*. Are trăsături interesante, dar toate particularitățile sunt moderne. Fără a fi însă europene. Mai degrabă anatoliene, ba chiar turcești, dar asta nu-i deocamdată decât o speculație. Iar eu nu cunosc niciun specimen atât de recent de felul acesta. Ar fi ceva incredibil.

— Poate că am visat, își feri ochii Mitch.

Luria ridică din umeri.

— După ce te vei reface, ai accepta să mergi pe ghețar cu noi, să cauți din nou peștera?

Mitch nu ezită.

— Bineînțeles.

— Voi încerca să aranjez lucrurile. Deocamdată însă…

Luria îi privi piciorul în ghips.

— Cel puțin patru luni, zise Mitch.

— Peste patru luni, vremea nu va fi prielnică escaladelor. La sfârșitul primăverii atunci, la anul.

Luria se sculă, iar femeia, Clara, luă paharul lui și pe al ei și le așeză pe tavă.

— Mulțumesc, rosti Brock. Sper să ai dreptate, domnule Rafelson. Ar fi o descoperire extraordinară.

Se înclinară scurt, oficial și ieșiră.

12. CENTRUL PENTRU CONTROLUL ȘI PREVENIREA BOLILOR, ATLANTA

Septembrie

— Virginele nu se îmbolnăvesc de gripa noastră, rosti Dicken,

ridicând ochii de la hârtiile și graficele de pe masa lui. Asta vrei să-mi spui?

Își înălță sprâncenele negre până când fruntea lui lată fu complet acoperită de cute paralele.

Jane Salter se întinse să rearanjeze documentele, cu gesturi nervoase, netezindu-le atent, cu hotărâre, pe masă. Pereții din beton ai camerei din subsol reverberară foșnetele hârtiilor.

Multe dintre birourile de la nivelurile inferioare ale Clădirii I a CCPB-ului fuseseră convertite din laboratoare și celule pentru animale. Rigole betonate se întindeau în lungul bazei pereților. Uneori, Dicken avea impresia că putea simți mirosurile de dezinfectanți și rahat de maimuțe.

— Asta-i surpriza cea mai mare pe care o pot obține din date, confirmă Salter, care era una dintre cele mai bune statisticiene ale lor, un geniu al computerelor ce efectuau majoritatea calculelor, modelărilor și bazelor lor de date. Masculii se mai îmbolnăvesc uneori sau sunt testați pozitiv, însă sunt asimptomatici. Ei devin vectori de transmitere la femele, dar probabil nu și la alți masculi. Și… Răpăi cu degetele pe tăblia mesei. N-am găsit pe nimeni care să-i infecteze pe ei.

— Așadar, SHEVA este specializat, clătină Dicken din cap. De unde dracu’ știm asta?

— Uită-te la nota de subsol, Christopher, și citește ce scrie: „Femei aflate în situații de parteneriat casnic sau având experiențe sexuale extinse”.

— Câte cazuri au fost până acum – cinci mii?

— Șase mii două sute de femei și doar vreo șaizeci-șaptezeci de bărbați, toți parteneri ai femeilor infectate. Retrovirusul este transmis doar prin reexpunere constantă.

— Asta nu-i chiar așa o nebunie, comentă Dicken. Prin urmare, nu-i ca HIV.

— Exact, încuviință Salter, zvâcnind din colțul gurii. Dumnezeu a abătut-o doar asupra femeilor. Infecția începe de la mucoasele căilor nazale și bronhiilor, urmează o ușoară inflamare a alveolelor pulmonare, pătrunde în fluxul sangvin, o ușoară inflamare a ovarelor… după care dispare. Dureri și ceva tuse, ceva probleme stomacale. Iar dacă femeia este însărcinată, există o probabilitate majoră de avort.

— Mark ar trebui să poată folosi toate astea, zise Dicken. Haide totuși să-i facem un dosar cât mai bun. El trebuie să

sperie un segment al electoratului mai de nădejde decât cel format din femei tinere. Care-s rezultatele la setul geriatric?
O privi plin de speranțe.
— Femeile bătrâne nu se îmbolnăvesc, răspunse Salter. Doar femeile cu vârste cuprinse între paisprezece și șaizeci de ani. Uită-te la aria de răspândire. Se apleacă și indică o diagramă de structură radială. Vârsta medie: treizeci și unu de ani.
— E prea nebunesc. Mark vrea ca până la ora patru după-amiază să ordonez datele și să consolidez dosarul pentru chirurgul-general.
— Altă informare?
— Da, cu șeful de cabinet al președintelui și cu consilierul științific. Datele sunt bune și-i pot speria, dar eu îl cunosc pe Mark. Mai examinează o dată fişierele, poate izbutim să găsim câteva mii de decese geriatrice în Zair.
— Îmi ceri să denaturez rezultatele?
Dicken rânji larg.
— Atunci, du-te naibii, domnule! replică Salter calmă, cu capul plecat într-o parte. Nu mai avem alte date statistice din Georgia. De ce nu telefonezi la Tbilisi? sugeră ea. Sau la Istanbul?
— Habar n-ai cât sunt de secretoși, făcu o grimasă bărbatul. N-am izbutit niciodată să scot ceva de la ei, iar acum refuză să admită că ar avea vreun caz.
Ridică ochii la statisticiană. Ea strâmbă din nas.
— Te rog, sugeră Dicken, doar o băbuță care a plecat din Tbilisi și s-a topit în avion.
Salter izbucni în râs fără să vrea. Își scoase ochelarii, le șterse lentilele și-i puse la loc.
— Nu-i deloc amuzant. Graficele sunt foarte serioase.
— Mark vrea să crească treptat tensiunea. Tratează cazul ăsta așa cum ai face cu un pește pe care-l ai la capătul firului.
— Eu nu am foarte multe cunoștințe politice.
— Eu mă prefac că nu am, replică Dicken. Dar cu cât lucrez mai mult aici, cu atât devin mai cunoscător.
Femeia privi în jurul cămăruței, de parcă s-ar fi temut să nu fie strivită între pereți.
— Am terminat?
— Te încearcă claustrofobia? zâmbi el.
— Camera asta-i de vină, replică Salter. Nu auzi?
Se apleacă peste tăblia biroului cu o expresie conspirativă.

Dicken nu-și putea da seama întotdeauna când Jane Salter glumea sau era serioasă.

— Nu auzi *țipetele* maimuțelor?

— Ah, ba da, spuse el cu chip inexpresiv. De-aia și încerc să stau cât mai puțin pe aici.

În cabinetul directorului din Clădirea 4, Augustine parcurse iute statisticile, răsfoi cele douăzeci de pagini de cifre și grafice generate de computer, apoi le azvârli pe birou.

— Totul mi se pare foarte liniștitor, comentă el. În ritmul ăsta, până la sfârșitul anului o să rămânem fără slujbe. Nu știm nici măcar dacă SHEVA cauzează avorturi la *toate* gravidele sau nu-i decât un teratogen moderat. Iisuse! Christopher, crezusem că asta va fi marea noastră șansă.

— Mie mi se pare bună. Sperie și este deja publică.

— Subestimezi ura republicanilor față de CCPB, zise Augustine. Asociația Națională a Armelor de Foc ne urăște. Marile companii de tutun ne urăsc, fiindcă le stăm în cârcă. Ai văzut nenorocitul ăla de panou publicitar de pe autostradă? De lângă aeroport? „În sfârșit, un filtru pe care nu-ți mai vine să-l schimbi.” Pentru ce era – Camel? Marlboro?

Dicken râse și clătină din cap.

— Chirurgul-general o să intre în bârlogul lupilor. Nu-i foarte încântată de mine, Christopher.

— Mai avem și rezultatele aduse de mine din Turcia.

Augustine ridică brațele și se lăsă pe spate în scaun, după care prinse cu degetele marginea biroului.

— Un spital. Cinci avorturi.

— Cinci avorturi din cinci sarcini.

Augustine se aplecă iar în față.

— Te-ai dus în Turcia, deoarece contactul tău de acolo a spus că aveau un virus care ar putea cauza avorturi. În Georgia de ce te-ai dus?

— Acum cinci ani, în Tbilisi a existat un val de avorturi. N-am putut obține absolut nimic oficial, dar am băut niște păhărele – neoficial – cu un antreprenor de pompe funebre. El mi-a spus că aproximativ în aceeași perioadă și în Gordi fuseseră multe avorturi.

Augustine nu mai auzise asta până atunci. Dicken n-o consemnase în raportul lui.

— Zi mai departe, rosti el doar pe jumătate interesat.

— Au existat niște necazuri, însă el n-a mai vrut să spună nimic. Așa că m-am dus cu mașina la Gordi, iar localitatea era înconjurată de poliție. M-am interesat prin câteva hanuri de pe drum și am aflat despre o anchetă a ONU, în care erau implicați și rușii. Am sunat la ONU și mi s-a spus că ceruseră ajutorul unei americance.

— Și ea era...

— Kaye Lang.

— I-auzi, făcu Augustine și surâse subțire. Femeia momentului. Tu știai despre cercetările ei cu HERV?

— Bineînțeles.

— Te-ai gândit așadar că cineva din ONU intrase pe o pistă și avea nevoie de sfaturile ei.

— Să fiu sincer, mi-a trecut asta prin minte, însă ONU o contactase pentru că avea pregătire în patologia legistă.

— Atunci *la ce* te-ai gândit?

— La mutații. La afecțiuni congenitale induse. Poate virusuri teratogene. Și m-am întrebat de ce doriseră guvernele să-i omoare pe părinți?

— Iar începem, oftă Augustine. Revenim la speculațiile fără acoperire.

Dicken făcu o grimasă.

— Mark, mă știi bine...

— Uneori n-am nici cea mai mică idee cum obții asemenea rezultate bune.

— Încă nu mi-am terminat treaba. M-ai rechemat și ai zis că avem ceva indubitabil.

— Dumnezeu mi-e martor că m-am mai înșelat și până acum, spuse Augustine.

— Nu cred că te-ai înșelat. Probabil că ăsta-i abia începutul. În curând, vom avea mai multe date.

— Așa-ți spun instinctele?

Dicken încuviință tăcut.

Mark se încruntă și-și strânse mâinile pe tăblia biroului.

— Mai ții minte ce s-a întâmplat în 1963?

— Eram mic de tot pe-atunci, dar am auzit. Malarie.

— Eu aveam șapte ani. Congresul stopase toate finanțările pentru eliminarea bolilor transmise de insecte, inclusiv malaria. Cea mai imbecilă mișcare din istoria epidemiologiei! Milioane de

morți în toată lumea, tulpini noi de boală rezistentă… un dezastru!

— DDT-ul oricum n-ar mai fi funcționat mult timp.

— Cine poate ști? Augustine își uni vârfurile degetelor arătătoare. Oamenii gândesc precum copiii, sar de la o pasiune la alta. Sănătatea mondială nu mai este pur și simplu un subiect fierbinte. Poate că am exagerat în felul cum ne-am prezentat cazul. Acum batem în retragere în ceea ce privește moartea pădurilor tropicale, iar încălzirea globală continuă să fie doar un clocot înăbușit, nimic care să opărească. N-au existat maladii devastatoare la nivel mondial, și americanul mijlociu nu s-a simțit niciodată vinovat de problemele Lumii a Treia. Oamenii se plictisesc de apocalipse. Dacă nu avem în curând o criză vulnerabilă politic, aici, pe pământ american, Congresul o să ne radă și s-ar putea să asistăm la alt 1963.

— Înțeleg perfect.

Augustine suspină prelung și ridică ochii spre șirurile de lămpi fluorescente de pe tavan.

— Chirurgul-general crede că mărul nostru nu-i atât de copt, încât să-l punem pe biroul președintelui, așa că a anunțat o migrenă foarte convenabilă. Întâlnirea pe care trebuia s-o aibă azi după-amiază a fost amânată pe săptămâna viitoare.

Dicken își înfrână un surâs. Era minunat să și-o închipuie pe femeia care deținea funcția de chirurg-general simulând o migrenă.

Augustine îl fixă cu privirea.

— Perfect, dacă sesizezi ceva – treci imediat la treabă! Verifică avorturile din spitalele americane din ultimul an. Amenință Turcia și Georgia cu plângere la OMS. Spune-le că le acuzăm de încălcarea tuturor tratatelor noastre de cooperare. Eu te voi susține. Află cine a fost în Orientul Apropiat și Europa și s-a întors cut SHEVA, ba poate chiar a făcut și un avort sau două. Dispunem de o săptămână și dacă n-o să-mi dai un SHEVA mai letal, voi fi nevoit să recurg la un spirochet necunoscut de care s-au îmbolnăvit niște păstori din Afganistan, care s-au acuplat cu oile. Augustine simulă o expresie de câine bătut. Salvează-mă, Christopher!

13. CAMBRIDGE, MASSACHUSETTS

Kaye era epuizată și, în același timp, se simțea ca o regină. În

ultima săptămână, fusese tratată cu prețuirea și adorarea profesională ale colegilor care-i salutau pe cei recunoscuți că zăriseră adevărul de la mare depărtare, în ciuda adversităților. Ea nu suferise totuși genul de critici și nedreptăți de care avuseseră parte alți biologi în ultimii o sută cincizeci de ani; în niciun caz nimic din ce trebuise să înfrunte eroul ei, Charles Darwin. Nici măcar reacția cu care fusese întâmpinată teoria evoluției simbiotice a celulelor eucariote a lui Lynn Margulis. Dar fuseseră destule…

Scrisori deschise, sceptice și furioase, în reviste, semnate de geneticieni din vechea gardă, convinși că ea urmărea cai verzi pe pereți, comentarii la conferințe din partea unor bărbați și femei care zâmbeau cu superioritate, convinși că erau mai aproape de o mare descoperire. Mai sus pe scara succesului, la distanță foarte mică de trofeul Cunoașterii și Recunoașterii.

Asta era perfect pentru Kaye. Asta însemna știința, cât se poate de omenească și de aceea cu atât mai bună. Existase însă și conflictul personal al lui Saul cu editorul revistei *Cell*, care-i stopase toate șansele de a mai publica acolo. De aceea, ea se dusese la *Virology*, o revistă bună, totuși cu o treaptă mai jos. Nu izbutise niciodată să ajungă la *Science* sau *Nature*. Urcase o distanță bună, după care se oprise.

Acum se părea că zeci de laboratoare și centre de cercetare doreau ca ea să le vadă rezultatele pentru a-i confirma speculațiile. Pentru propria ei liniște sufletească, Kaye optase să accepte invitații de la facultățile, centrele și laboratoarele care o încurajaseră în trecut, și, în primul rând, de la Centrul Carl Rose, cu sediul în Cambridge, statul Massachusetts.

Centrul Rose se afla pe un domeniu de cincizeci de hectare de pini plantați în anii 1950, o pădure deasă care înconjura clădirea cubică a laboratoarelor; cubul nu era așezat cu o față pe sol, ci stătea pe o muchie. Două niveluri de laboratoare se aflau în subteran, direct sub clădire, în partea de est. Sponsorizat în mare parte de o familie bostoniană enorm de bogată, Van Buskirk, Centrul Rose se ocupa de treizeci de ani de biologie moleculară.

Trei cercetători de aici primiseră burse din partea Proiectului Genomul Uman – efortul multilateral și masiv finanțat pentru secvențierea și înțelegerea sumei globale a geneticii umane –, pentru a analiza fragmente arhaice de gene, găsite în așa-

numitele regiuni de reziduuri ale genelor omenești, cunoscute ca introni. Judith Kushner, care fusese îndrumătoarea de doctorat a lui Kaye la Stanford, era șefa lor și gestiona, de asemenea, acordarea bursei.

Judith Kushner era înaltă de numai un metru șaizeci și cinci, avea păr negru presărat de fire cărunte, chip rotund și gânditor, parcă mereu gata să surâdă, și ochi negri, mici și ușor protuberanți. Era cunoscută pe plan internațional ca o expertă în a conduce experimente și a determina orice aparatură să facă ceea ce trebuia – cu alte cuvinte, să deruleze acele experimente repetabile necesare funcționării reale a științei.

Faptul că în prezent își petrecea majoritatea timpului completând documente justificative și îndrumând masteranzi și bursieri postdoctorali era pur și simplu modul de exprimare a științei moderne.

Asistenta și secretara ei, o roșcată tânără și foarte slabă, pe nume Fiona Bierce, o conduse pe Kaye prin labirintul de laboratoare, după care coborâră cu un lift central.

Cabinetul lui Kushner se afla la nivelul zero, sub parter, însă deasupra subsolului: pereți din beton, fără ferestre, vopsiți în bej-deschis și ticsiți cu cărți și colecții de reviste legate, perfect aranjate. Patru computere bâzâiau discret într-un colț, printre care un supercomputer Sim Engine, donat de Mind Design din Seattle.

— Kaye Lang, nici nu știi ce *mândră* sunt!

Kushner se ridică din scaun, surâse larg și desfăcu brațele ca s-o îmbrățișeze pe Kaye după ce intră. Scoase un sunet de satisfacție și valsă în jurul camerei cu fosta ei studentă, zâmbind cu încântare profesorală.

— Ia spune-mi, de la cine-ai aflat? De la Lynn? Chiar de la ea?

— Lynn a telefonat ieri, răspunse Kaye îmbujorându-se.

Kushner își încleștă pumnii și-i scutură spre tavan, aidoma unui boxer care-și sărbătorește victoria.

— Minunat!

— Este realmente prea mult, spuse Kaye și, la invitația lui Kushner, se așeză lângă ecranul mare și plat al lui Sim Engine.

— Înhaț-o! Bucură-te de ea! o sfătui cu însuflețire fosta ei îndrumătoare. E meritul tău, scumpo, tu ai câștigat-o. Te-am văzut de trei ori la televizor. Cu Jackie Oniama pe Triple C Network, încercând să discute despre știință – ce amuzant! Este

la fel de păpușică și în realitate?

— Toți au fost cu adevărat foarte prietenoși, dar m-a epuizat încercarea de a explica tot felul de lucruri.

— Da, sunt prea multe de explicat. Ce mai face Saul? întrebă Kushner, izbutind să-și camufleze destul de bine ușoara îngrijorare.

— Este bine. Tot mai încercăm să decidem dacă să intrăm sau nu în parteneriat cu gruzinii.

— Dacă ei nu intră în parteneriat cu noi acum, atunci mai au cale lungă până să poată deveni capitaliști, spuse Kushner și se așeză lângă ea.

Fiona Bierce părea încântată doar să le audă vorbind. Zâmbi larg, arătându-și dinții frumoși.

— Așadar, începu Kushner, fixând-o cu atenție, a fost un drum destul de scurt, este?

Kaye izbucni în râs.

— Mă simt atât de *tânără*!

— Iar eu atât de *invidioasă*. Niciuna dintre ipotezele mele năstrușnice nu s-a bucurat nici pe departe de atâta atenție.

— Dar au adus grămezi de bani.

— Grămezi și grămezi. Ai nevoie și tu?

Kaye surâse.

— N-aș vrea să ne compromitem statutul profesional.

— Ah, lumea nouă și mare a banilor din biologie, atât de importantă, secretă și de mândră de sine! Nu uita, draga mea, se presupune că femeile procedează altfel în cercetarea științifică. Noi ascultăm și trudim, și ascultăm și trudim, ca sărmana Rosalind Franklin, nici pe departe ca băiețașii obraznici. Și totul din motive de puritate etică. Deci… când ai de gând să te cotezi la bursă împreună cu Saul? Fiul meu încearcă să-mi consolideze fondul de pensie.

— Probabil niciodată, răspunse Kaye. Lui Saul nu i-ar plăcea să dea raportul acționarilor. Și mai întâi trebuie să avem succes, să câștigăm ceva bani, iar până acolo mai e cale lungă.

— Ajunge cu flecărelile, rosti brusc Kushner. Am ceva *interesant* să-ți arăt. Fiona, poți să rulezi mica noastră simulare?

Kaye își trase scaunul într-o parte. Bierce se așeză la tastatura lui Sim Engine și-și flexionă degetele ca o pianistă înaintea unui concert.

— Judith s-a spetit muncind trei luni la asta, spuse secretara.

S-a bazat în mare parte pe articolele tale, iar restul pe date din trei proiecte genom diferite, iar când zvonul s-a adeverit public, noi eram pregătite.

— Am mers direct la markerii tăi și am găsit rutinele de asamblare, zise Kushner. Anvelopa lui SHEVA și micuțul lui sistem universal de distribuție la oameni. Asta-i simularea unei infecții, bazată pe rezultate de laborator de la nivelul cinci – grupul lui John Dawson. Ei au infectat cu hepatocite o cultură densă de țesut. Privește ce a ieșit!

Bierce derulă simularea secvenței de asamblare. Particulele SHEVA intrau în hepatocite – celule din ficat aflate într-o cutie de cultură de laborator – și opreau unele funcții celulare, cooptau altele, își transcriau ARN-ul în ADN și-l integrau în ADN-ul celulelor, apoi începeau să se reproducă. În culori sclipitoare, particule noi de virus se formau în citosol – lichidul din interiorul celulei. Virusurile migrau spre membrana exterioară a celulei și se împingeau în lumea din afară; toate particulele fiind perfect învelite în fragmente din membrana celulei.

— Ele sărăcesc membrana, dar totul este delicat și controlat. Virusurile supun celulele la stres, însă nu le omoară. Și se pare că aproximativ una din douăzeci de particule de virusuri este viabilă – de cinci ori mai bine ca HIV.

Simularea se focalizează pe molecule create odată cu virusurile, învelite în pachete de transport ale celulelor, numite vezicule și împinse la exterior cu noile particule infecțioase. Erau etichetate în portocaliu strălucitor: *PGA?* și *PGE?*

— Oprește aici, Fiona! rosti Kushner și bătu cu degetul pe literele portocalii. SHEVA nu poartă tot ce are nevoie pentru a cauza gripa Irod. În celulele infectate cu SHEVA am găsit în mod repetat un grup mare de proteine a căror codificare nu există în SHEVA și care nu seamănă cu nimic din ce am văzut vreodată. După care grupul se dezintegrează și rezultă toate proteinele astea mai mici, care n-ar trebui să fie acolo.

— Am căutat proteinele care ne modificau culturile de celule, spuse Bierce. Am făcut o sumedenie de cercetări. Ne-am străduit două săptămâni, apoi am trimis celule infectate la o bază de țesuturi comercială, pentru comparație. Ei au separat noile proteine și au găsit…

— Fiona, flutură din degete Kushner, asta-i povestea mea!

— Scuze, surâse sfios asistenta. Este atât de grozav că am

putut să o fac așa repede!

— În cele din urmă, am decis că SHEVA activează o genă din alt cromozom. Dar cum? Am căutat… și am găsit o genă activată de SHEVA pe cromozomul 21. El codifică pentru poliproteina noastră așa-numitul complex multiproteic sau LPC. Un factor unic de transcriere controlează în mod specific exprimarea acestei gene. Am căutat factorul și l-am găsit în genomul lui SHEVA. O comoară încuiată pe cromozomul 21, iar cheile necesare se află în virus. Sunt parteneri.

— Uluitor, rosti Kaye.

Bierce rulă simularea din nou, focalizând de data aceasta asupra acțiunii din cromozomul 21: crearea poliproteinei.

— Însă, Kaye, draga mea, asta-i departe de a fi totul. Ne confruntăm cu un mister. Proteaza SHEVA scindează trei ciclooxigenaze și lipooxigenaze din LPC, care după aceea sintetizează trei prostaglandine diferite și unice. Două dintre ele sunt noi, cu adevărat uluitor! Toate par foarte puternice. Kushner folosi un pix pentru a indica prostaglandinele ce erau exportate dintr-o celulă. Asta ar putea explica zvonurile despre avorturi.

Kaye se încruntă, concentrată.

— Am calculat că o infectare totală cu SHEVA ar putea produce destule prostaglandine noi pentru a cauza avortul oricărei gravide în mai puțin de o săptămână.

— Și dacă asta n-ar fi destul de straniu, interveni Bierce și indică o serie de glicoproteide, celulele infectate le creează pe acestea ca produse secundare. Încă nu le-am analizat complet, dar seamănă foarte bine cu FSH și LH: hormonul foliculostimulant și hormonul luteinizant. Iar peptidele acestea par să elibereze hormoni.

— Stăpânii vechi și familiari ai destinului femeiesc, rosti Kushner. Maturarea și eliberarea ovulului.

— De ce? se încruntă Kaye. Dacă tocmai au cauzat un avort, de ce să silească o ovulație?

— Nu știm care dintre ele se activează prima. Ar putea fi mai întâi ovulația și apoi avortul, răspunse Kushner. Nu uita că aceasta este o celulă *hepatică*. Încă n-am început să investigăm infecția în țesuturi reproducătoare.

— Este ilogic!

— Asta-i marea provocare. Indiferent ce ar fi, micuțul tău

retrovirus endogen nu-i nici pe departe inofensiv... cel puțin, pentru noi, femeile. Pare conceput pentru a ne invada, prelua și afecta în stil mare.

— Voi sunteți singurii care ați întreprins cercetarea asta? întrebă Kaye.

— Probabil, încuviință Kushner.

— Chiar azi expediem rezultatele la INS și la Proiectul Genom, adăugă Bierce.

— Și te-am anunțat din timp, urmă Kushner, punându-și mâna pe umărul lui Kaye. Nu vreau să fii călcată în picioare.

Kaye se încruntă.

— Nu-nțeleg.

— Nu fi naivă, scumpo, rosti Kushner cu ochi îngrijorați. Ceea ce am văzut acum ar putea fi vestea cea rea din Biblie. Un virus care omoară nou-născuți. *Foarte mulți* nou-născuți. Cineva te-ar putea privi ca pe un mesager. Și știi bine ce li se face mesagerilor care aduc vești rele.

14. ATLANTA

Octombrie

Doctorul Michael Voight pășea cu picioarele sale lungi și subțiri, înaintea lui Dicken, pe coridorul care ducea spre cantina rezidenților.

— Interesant că ai întrebat tocmai asta, zise el. Noi vedem foarte multe anomalii obstetrice. Am avut deja ședințe cu tot personalul. Dar nu legate de gripa Irod. Bineînțeles că vedem tot felul de infecții, gripă, totuși încă nu avem kiturile de testare pentru SHEVA. Se răsuci pe jumătate și întrebă: Cafea?

Spitalul Municipal Olimpic din Atlanta era vechi de șase ani și fusese construit cu fonduri municipale și federale, pentru a ușura sarcina spitalelor din centrul orașului. Sponsori privați și un program special de finanțare prilejuit de organizarea Olimpiadei îl făcuseră unul dintre cel mai bine echipate spitale din tot statul, atrăgând pe unii dintre cei mai buni și sclipitori medici tineri, însă și pe câțiva dintre cei mai vârstnici și nemulțumiți. Companiile de asigurări medicale pricinuiau pierderi grele specialiștilor talentați, care-și văzuseră veniturile prăbușindu-se în ultimul deceniu și practicile medicale controlate de contabili. Cel puțin, Spitalul Municipal Olimpic le oferea specialiștilor respect.

Voight îl conduse pe Dicken în cantină și umplu o ceașcă de cafea dintr-un recipient din oțel inoxidabil. Îi explică, după aceea, că acolo aveau acces atât internii, cât și rezidenții.

— La ora asta a serii este de obicei pustiu. În spital însă, este perioada de vârf – când viața se joacă de-a v-ați ascunselea și-și naște victimele nepăsătoare.

— Ce fel de anomalii? reveni Dicken.

Voight înălță din umeri, trase un scaun de lângă o masă cu tăblie din plastic laminat și-și îndoi picioarele lungi precum lui Fred Astaire. Uniforma verde îi foșni; era făcută din hârtie rezistentă, de unică folosință. Dicken se așeză și cuprinse ceașca între palme. Știa că era posibil să sufere după aceea de insomnie, dar avea nevoie de concentrare și energie.

— Eu mă ocup de cazuri extreme, iar în categoria aceasta nu intră majoritatea celor bizare. Totuși, în ultimele două săptămâni... ai putea crede că șapte femei nu și-au putut explica sarcina?

— Sunt numai urechi, spuse Dicken.

Voight desfăcu brațele și începu să numere pe degete.

— Două luau cu religiozitate, ca să zic așa, pilule anticoncepționale, dar care nu și-au făcut treaba. Haide să zicem că asta nu-i ceva tocmai neobișnuit. Pe de altă parte, o femeie care nu luase pilule, dar care a zis că nu întreținuse raporturi sexuale. Și nu cred că poți să ghicești.

— Ce anume?

— Era *virgo intacta*! Vreme de o lună a avut sângerări masive, care apoi au încetat, au urmat grețuri matinale, ciclul i s-a oprit și s-a dus la medic. El i-a spus că-i însărcinată și a venit aici, după care totul a luat altă turnură. Este o tânără timidă, care trăiește cu un bărbat mult mai vârstnic, o relație cu adevărat stranie. Ea a insistat că nu au existat raporturi sexuale.

— A doua venire? făcu Dicken.

— Nu huli, strâmbă ușor Voight din buze. Sunt creștin dedicat.

— Scuze.

Voight schiță un surâs de acceptare.

— După aceea, „bătrânul” ei a venit și ne-a spus povestea reală. S-a dovedit că ține foarte mult la ea și voia ca noi să știm totul, pentru ca s-o putem trata. Fata îl lăsa să se suie în pat cu ea și să se frece de... Din compasiune, înțelegi? Așa a rămas gravidă prima dată.

Dicken încuviință din cap. Cazul nu prezenta nimic șocant – flexibilitatea vieții și a dragostei.

— A fost un avort, continuă Voight, dar peste trei luni a revenit, iarăși gravidă. De data aceasta, în două luni. Prietenul mai vârstnic a însoțit-o și a spus că nu s-a mai frecat de ea și știe precis că n-a avut relații cu alți bărbați. Să-l credem sau nu?

Dicken înclină capul și înălță sprâncenele.

— Se întâmplă tot felul de lucruri stranii, rosti încet Voight. Parcă mai mult ca de obicei.

— Ele s-au plâns de stări de rău?

— Chestiile obișnuite: guturaiuri, febră, dureri musculare. Cred că s-ar putea să mai avem vreo două specimene în laborator, dacă vrei să te uiți la ele. Ai fost la Northside?

— Nu încă, răspunse Dicken.

— Sau la Midtown? Acolo ai putea găsi mai multe țesuturi.

Dicken clătină din cap.

— Cam câte tinere au avut febră inexplicabilă și infecții nebacteriene?

— Zeci, dar nici asta nu-i ceva ieșit din comun. Nu păstrăm analizele mai mult de o săptămână; dacă nu prezintă bacterii, le aruncăm.

— Bun. Haide să vedem țesutul.

Dicken își luă cafeaua și-l urmă pe Voight spre lift. Laboratorul de biopsie și analize se afla la subsol, la două uși de morgă.

— Laboranții pleacă acasă la ora nouă seara, rosti Voight.

Aprinse lumina și începu să caute într-un fișet mic din oțel.

Dicken examină laboratorul: trei mese albe, lungi, echipate cu chiuvete, două hote, incubatoare, dulăpioare meticulos aranjate, cu flacoane din sticlă transparentă maro, pline cu reactivi, kituri pentru analize, ordonate în cutii înguste din carton portocaliu și verde, două frigidere din oțel inoxidabil și un congelator alb, mai vechi, un computer conectat la o imprimantă cu jet de cerneală, pe care era lipit un post-it care anunța DEFECT, și, înghesuite într-o debara aflată după o ușă olandeză, rafturi mobile pentru depozitare, din oțel gri standard.

— Pe astea încă nu le-au introdus în computer; ne ia cam trei săptămâni. Se pare că a mai rămas una. În spitale s-a implementat acum o procedură standard: le oferim mamelor opțiunea ca un antreprenor de pompe funebre să ia țesutul și să aranjeze o înmormântare. Este mai bine în felul acesta. Am avut

însă o fată foarte săracă, absolut niciun ban și nici familie… Uite!

Ridică o fișă, merse în incinta din spate, învârti o roată și căută numărul de raft de pe fișă.

Dicken așteptă lângă ușa olandeză. Voight ieși cu un borcan mic și-l ridică spre lumina mai puternică din laborator.

— Nu-i numărul căutat, dar este același tip. Asta-i de acum șase luni. Cea pe care o caut s-ar putea să fie încă în soluție salină, la rece.

Îi întinse lui Dicken borcănașul și se îndreptă către primul frigider.

Dicken privi fetusul; la douăsprezece săptămâni, avea mărimea degetului mare, un extraterestru mic și alburiu care dăduse greș în tentativa lui de viață pe Pământ. Anomaliile îi săriră imediat în ochi. Membrele erau doar cioturi, iar în jurul abdomenului umflat existau protuberanțe, pe care nu le mai văzuse până atunci nici chiar la fetușii cu malformații grave.

Chipul minuscul părea neobișnuit de supt și pustiu.

— Structura lui osoasă are ceva-n neregulă, zise el când Voight închise frigiderul.

Rezidentul ridică alt fetus, aflat într-un pahar de laborator brumat, acoperit cu folie adezivă din plastic, etanșat cu o bandă de cauciuc și etichetat.

— Sunt multe probleme, asta-i clar, încuviință Voight, luându-i borcanul și examinând specimenul mai vechi. Dumnezeu prevede mici puncte de control la fiecare sarcină. Aceștia doi n-au trecut examenul. Privi în sus cu un gest elocvent. Înapoi în creșa cerească!

Dicken nu știa dacă Voight exprima o filozofie pornită din inimă sau un cinism tipic medicilor. Compară paharul rece și borcanul ținut la temperatura camerei. Ambii fetuși aveau douăsprezece săptămâni și erau asemănători.

— Pot să-l iau pe ăsta? arătă el paharul rece.

— Adică să-i jefuiești pe studenții noștri la Medicină? Voight ridică din umeri. Semnează pentru el, declară-l un împrumut pentru CCPB și n-ar trebui să fie nicio problemă. Se uită din nou la borcan. Ceva important?

— Poate, răspunse Dicken.

Simțea un fior mărunt de tristețe și incitare. Voight îi dădu un borcan mai sigur, o cutie de carton, vată și o bucată de gheață

într-o pungă de plastic etanșă, pentru a păstra specimenul la rece. Îl transferară rapid, folosind două apăsătoare de limbă, din lemn, apoi Dicken etanșă cutia cu bandă adezivă.

— Dacă mai apar din ăștia, anunță-mă imediat, bine? spuse el.

— Sigur că da.

După ce suiră în lift, Voight rosti:

— Parcă te-ai schimbat nițel la față. Există ceva ce ar fi bine să știu din timp, vreun indiciu care să mă ajute să-i servesc mai bine pe cetățeni?

Dicken știa că-și păstrase chipul perfect inexpresiv, așa că zâmbi și clătină din cap.

— Ține evidența tuturor avorturilor, răspunse el. Mai ales a celor de genul ăsta. Orice corelare cu gripa Irod ar fi excelentă.

Voight se strâmbă, dezamăgit.

— Nimic oficial, așadar?

— Nu încă. Lucrez la o chestie pe termen realmente lung.

15. BOSTON

Cina, cu spaghete și pizza, luată împreună cu vechii colegi ai lui Saul de la MIT se derula minunat. Saul sosise cu avionul la Boston în după-amiaza aceea și se adunaseră la Pagliacci. Discuțiile de la începutul serii din restaurantul italienesc, vechi și întunecos, trecuseră de la analiza matematică a genomului uman la preziceri haotice în legătură cu sistola și diastola fluxului de date pe internet.

Kaye se sătură cu grisine și ardei copți chiar înainte să sosească lasagna pe care o comandase. Saul ciuguli dintr-o bucată de pâine unsă cu unt.

Una dintre celebritățile din MIT, dr. Drew Miller, sosi la ora nouă, imprevizibil ca întotdeauna, pentru a asculta și a face câteva comentarii despre subiectul fierbinte al comunității bacteriene. Saul îl ascultă cu atenție pe cercetătorul legendar, un expert în inteligențe artificiale și sisteme autoorganizate. Miller se mută de câteva ori de pe un scaun pe altul și, în cele din urmă, îl bătu pe umăr pe Derry Jacobs, vechiul coleg de cameră al lui Saul. Jacobs zâmbi larg, se ridică să-și caute alt loc și Miller se așeză lângă Kaye. Luă o grisină de pe farfuria lui Jacobs, o privi pe femeie cu ochi mari, de copil, își umezi buzele și rosti:

— I-ai iritat rău de tot pe vechii adepți ai gradualismului.

— Eu? izbucni Kaye în râs. De ce?

— Copiilor lui Ernst Mayr le îngheață sângele în vine, asta dacă mai au ceva minte. Dawkins este copleșit. De luni de zile le-am spus că era suficientă doar o altă verigă în lanț pentru ca să avem o buclă de feedback.

Gradualismul era teoria potrivit căreia evoluția se desfășura prin pași mici, mutații ce se acumulau de-a lungul a zeci de mii sau chiar milioane de ani, de obicei în detrimentul individului. Mutațiile benefice erau selectate dacă ofereau avantaje și oportunități pentru strângerea de resurse și reproducere. Ernst Mayr fusese un sclipitor purtător de cuvânt al acestei teorii, iar Richard Dawkins argumentase elocvent pentru sinteza modernă a darwinismului, descriind în același timp așa-numita „genă egoistă”.

Saul îi auzi și se ridică de la locul lui, veni în spatele lui Kaye și se aplecă peste masă, pentru a-l auzi pe Miller.

— Crezi că SHEVA ne dă o buclă? întrebă el.

— Da. Un cerc complet de comunicare între indivizii unei populații, exceptând sexul. Echivalentul nostru pentru plasmidele din bacterii, dar, desigur, mai asemănătoare cu fagii.

— Drew, zise Saul, SHEVA are doar optzeci de kilobaze și treizeci de gene. Nu poate să transporte multă informație.

Kaye și Saul examinaseră deja teritoriul acesta, înainte ca ea să-și fi publicat articolul în *Virology*. Nu discutaseră cu nimeni despre teoriile lor. Femeia era ușor surprinsă că Miller vorbea despre subiectul respectiv, pentru că nu era cunoscut ca un progresiv.

— Nici nu trebuie să transporte toată informația, rosti Miller, ci doar un cod de autorizare. O cheie. Noi nu știm nici acum tot ce face SHEVA.

Kaye îl privi scurt pe Saul, după care zise:

— Spuneți-ne la ce v-ați gândit, domnule Miller.

— Spune-mi Drew, te rog. De fapt, nu-i tocmai domeniul meu de activitate.

— Nu-i stilul tău să fii secretos, interveni Saul. Iar noi știm foarte bine că nu ești modest.

Miller zâmbi cu gura până la urechi.

— Cred că tu suspectezi deja ceva. Oricum, sunt sigur că soția ta suspectează. Ți-am citit articolele despre elementele

transpozabile.

Kaye sorbi din paharul ei de apă aproape gol.

— Nu putem fi siguri niciodată „ce” și „cui” să spunem, murmură ea. Am putea fie să ofensăm, fie să ne divulgăm toate cunoștințele.

— Nu-ți face griji în privința ideii originale, rosti Miller. Întotdeauna există cineva care-i înaintea ta în privința asta, dar, de obicei, respectivii n-au întreprins nimic practic. Descoperirea o fac doar cei care muncesc tot timpul. Tu faci cercetare de calitate și scrii articole bune, iar ăsta-i un salt mare.

— Totuși, noi nu suntem siguri dacă-i *cu adevărat* un salt mare, replică Kaye. S-ar putea să fie doar o anomalie.

— Nu vreau să-mping pe nimeni spre Premiul Nobel, zise Miller, însă SHEVA nu-i de fapt un organism care cauzează boli. Din punct de vedere evoluționist este lipsit de sens să se ascundă atâta timp în genomul uman, iar apoi să se exprime doar pentru a provoca o gripă blândă. În realitate, SHEVA este un tip de element genetic mobil, nu-i așa? Un promotor?

Kaye se gândi la discuția cu Judith despre simptomele pe care le putea cauza SHEVA.

Miller era perfect dispus să continue să vorbească, dacă ea păstra tăcerea.

— Încă de când s-a descoperit că unele virusuri poartă fragmente de material genetic de la o gazdă la alta, zise el, toți au considerat că virusurile, și mai ales retrovirusurile, ar putea fi mesageri sau declanșatori ai evoluției, sau pur și simplu stimuli aleatorii. Eu cred că ar trebui să vă puneți câteva întrebări, dacă n-ați făcut-o deja. Ce anume declanșează SHEVA? Haide să presupunem că gradualismul ar fi mort. Avem atunci răbufniri de speciație adaptivă la fiecare deschidere a unei nișe: continente noi sau un meteorit care ucide speciile vechi. Se întâmplă rapid, în mai puțin de zece mii de ani: bunul și dragul nostru echilibru punctat. Există însă o problemă reală. Unde sunt stocate toate aceste modificări evoluționiste propuse?

— Asta-i o întrebare foarte bună, încuviință Kaye.

Ochii lui Miller scânteiară.

— Te-ai gândit la asta?

— Cine nu s-a gândit? răspunse ea. Mă gândisem că virusurile și retrovirusurile ar putea fi contribuitori la noutatea genomică. Se ajunge însă la aceeași problemă. Atunci poate că în fiecare

specie există un computer biologic suprem, un fel de procesor care totalizează posibilele mutații benefice. El ia decizii despre ce, unde și cum se va schimba… Putem zice că realizează estimări, bazându-se pe rate de succes ale experiențelor evoluționiste din trecut.

— Și ce anume declanșează o schimbare?

— Știm că hormonii asociați stresului pot afecta exprimarea genelor. Baza de date evoluționistă a unor noi forme posibile…

Miller rânji larg.

— Continuă, o îndemnă el.

— Răspunde la hormoni produși de stres, urmă Kaye. Dacă destule organisme se află în stare de stres, ele fac schimb de semnale și ajung la un fel de cvorum, ceea ce declanșează un algoritm genetic, care compară sursele de stres cu o listă de adaptări, de răspunsuri evoluționiste.

— Evoluția evoluează, rosti Saul. Speciile cu un computer de adaptare se pot modifica mai rapid și mai eficient decât vechile specii șablonarde, care nu-și controlează și selectează mutațiile, ci se bizuie pe factorul aleatoriu.

— Bun, aprobă Miller. Este mult mai eficient decât să îngăduie pur și simplu exprimarea oricărei mutații vechi, care va distruge probabil un individ sau va prejudicia o populație. Haide să presupunem că acest computer genetic adaptiv, acest procesor evoluționist permite doar utilizarea anumitor tipuri de mutații. Indivizii stochează rezultatele activității procesorului – care, aș presupune, ar fi…

O privi pe Kaye, cerându-i ajutorul din ochi și fluturând întrebător din degete.

— Mutații corecte din punct de vedere structural, rosti ea, declarații fiziologice care nu încalcă nicio regulă importantă dintr-un organism.

Miller surâse luminos, apoi își puse palmele pe genunchi și începu să se legene încetișor înainte și înapoi. Capul lui masiv și pătrat reflecta o lumină roșiatică de deasupra. În mod evident, era în culmea încântării.

— Și unde ar fi stocată informația evoluționistă? Prin tot genomul, holografic, în diverse părți din diverși indivizi, doar în celulele din linia germinală sau… altundeva?

— Identificatori stocați într-o secțiune rezervată a genomului din fiecare individ, răspunse Kaye, după care își mușcă limba.

Miller – și Saul, de fapt – privea ideile ca fiind genul de hrană care trebuie împărtășită și mestecată cu multă atenție, înainte de a putea fi utilă. Kaye prefera să fie sigură înainte de a vorbi. Căută un exemplu imediat.

— Așa cum este răspunsul bacteriilor față de șocul căldurii sau adaptarea la climă a musculițelor de oțet, pe parcursul unei singure generații.

— Dar o secțiune rezervată la oameni ar trebui să fie uriașă. Noi suntem mult mai complecși decât musculițele de oțet, clătină din cap Miller. Nu este posibil s-o fi descoperit deja, dar să nu știm ce este?

Kaye îl atinse ușor pe Saul pe braț, atenționându-l să fie precaut. Se știa acum că ei se aflau pe creasta valului și femeii nu îi plăcea să-și destăinuie ideile cele mai recente nici chiar unui savant din vechea gardă ca Miller, cu suficiente realizări la activ pentru a acoperi o duzină de cariere. S-ar fi putut răspândi vorba: *Kaye Lang zice așa și așa*...

— Deocamdată n-a descoperit-o nimeni, spuse ea.

— Da? făcu Miller și-i cercetă atent chipul.

Kaye se simți precum o căprioară încremenită sub lumina farurilor, noaptea. Bărbatul ridică din umeri.

— Poate că nu. Părerea mea este că se exprimă exclusiv în celule din linia germinală. Celule sexuale. De la haploidă la haploidă. Nu este exprimată, nu începe să acționeze, până nu există confirmare din partea altor indivizi. Feromoni. Contact vizual, poate.

— Noi avem altă ipoteză, zise Kaye. Credem că secțiunea aceea rezervată va purta instrucțiuni doar pentru modificările mici care duc la o specie nouă. Restul detaliilor rămân codificate în genom, instrucțiuni standard pentru tot ce se află mai jos de nivelul respectiv. Probabil că lucrează la fel de bine pentru cimpanzei ca și pentru noi.

Miller se încruntă și încetă să se mai legene.

— Trebuie să mai las ideea asta la fermentat vreun minut, rosti el și ridică ochii privind tavanul întunecat. Este logic. Cel puțin se protejează tiparul despre care se știe că funcționează. Crezi așadar că aceste modificări subtile purtate în secțiunea rezervată se exprimă sub formă unitară, câte una, pe rând?

— Nu știm, spuse Saul. Își împături șervetul lângă farfurie și-l lovi ușor cu palma. Iar asta-i tot ce-o să-ți spunem, Drew.

Miller surâse larg.

— Am stat de vorbă cu Jay Niles. El crede că echilibrul punctat are succes și mai crede că este o problemă de sisteme, o problemă de rețea. Crede că acționează inteligența unei rețele neurale selective. Eu nu m-am încrezut niciodată prea mult în discuțiile despre rețele neurale. Mi se par o modalitate de a încețoșa subiectul, de a nu descrie ce trebuie descris. Continuă apoi cu o expresie perfect nevinovată: dacă doriți, vă pot fi de ajutor.

— Mulțumim, Drew, răspunse Kaye. S-ar putea să te solicităm, dar deocamdată vrem să ne bucurăm de partea noastră de distracție.

Miller înălță expresiv din umeri, îi salută ducând un deget la frunte și reveni în capătul opus al mesei, unde luă altă grisină și începu altă conversație.

În avionul care-i ducea spre La Guardia, Saul se gemui în scaunul lui și rosti:

— Drew habar n-are, *habar* n-are!

Kaye ridică ochii de pe exemplarul din *Threads* pe care-l luase din avion.

— Ce vrei să zici? Mie mi s-a părut destul de bine orientat.

— Dacă tu sau eu, sau oricare biolog ar vorbi despre existența unei inteligențe aflate în spatele evoluției...

— Ah, se înfioră ușor femeia. Vechiul și îngrijorătorul concept de vitalism.

— Când Drew vorbește despre inteligență sau minte, el nu se referă bineînțeles la gândire conștientă.

— Nu? întrebă Kaye. Pastele îi dăduseră o senzație de sațietate și avea o stare plăcută de oboseală. Împinse revista în plasa de sub măsuța cu tavă și-și lăsă scaunul pe spate. Dar la *ce* se referă?

— Tu te-ai gândit deja la rețele ecologice.

— Nici pe departe teoria mea cea mai originală, zise Kaye. Și ce ne îngăduie ea să prezicem?

— Poate că nimic, încuviință Saul, totuși îmi ordonează gândurile în moduri utile. Noduri sau neuroni dintr-o rețea, care determină șabloane neurale, ce alimentează la rândul lor nodurile cu rezultatele oricărei activități de rețea, ducând la creșterea eficienței tuturor nodurilor și a rețelei, în particular.

— Asta-i foarte clar, se strâmbă ușor Kaye.

Saul clătină încet din cap, înțelegându-i critica.

— Kaye Lang, tu ești mai inteligentă decât voi fi eu vreodată.

Ea îl privi cu atenție și văzu doar ceea ce admira la Saul. Ideile puseseră stăpânire pe el; nu era interesat de posesia lor, ci numai de descoperirea unui nou adevăr. Ochii i se umeziră și-și aminti cu intensitate aproape dureroasă emoțiile pe care i le stârnise bărbatul în primul lor an împreună. Cum o impulsionase, o încurajase și o scosese din minți, până când ea vorbise clar și înțelesese arcul complet al unei idei, al unei ipoteze.

— Fă-o atunci clar, Kaye. La asta ești tu pricepută.

— Păi… se încruntă ea. Ăsta-i felul cum funcționează creierul omenesc sau o specie, sau chiar un ecosistem. Și este, de asemenea, definiția esențială a gândirii. Neuronii schimbă între ei o mulțime de semnale. Semnalele se pot însuma, ori scădea unul din altul, se pot neutraliza sau pot coopera pentru a ajunge la o decizie. Ele urmează acțiunile de bază ale întregii naturi: cooperare și competiție, simbioză, parazitism, prădare. Celulele nervoase sunt noduri în creier, iar genele sunt noduri în genom, care concurează și cooperează pentru a se reproduce în generația următoare. Indivizii sunt noduri într-o specie, iar speciile sunt noduri într-un ecosistem.

Saul își scărpină obrazul și o privi cu mândrie.

Kaye îl amenință cu un deget.

— Creaționiștii vor apărea imediat și vor croncăni că, în sfârșit, vorbim despre Dumnezeu.

— Toți ne purtăm povara, suspină Saul.

— Miller spunea că SHEVA ar fi închis bucla de feedback pentru organisme individuale – adică pentru oameni individuali. Asta ar însemna că SHEVA este un fel de neurotransmițător, reflectă Kaye cu glas tare.

Saul se apropie de ea și mâinile lui se străduiră să descrie volume de idei.

— Să fim mai specifici. Oamenii cooperează pentru a obține avantaje, prin formarea unei societăți. Ei comunică sexual, chimic, dar și social – prin vorbire, scris, cultură. Molecule și meme. Noi știm că moleculele care pot fi simțite prin miros, feromonii, afectează comportamentul; de exemplu, femelele din grupuri au estru simultan. Bărbații evită scaunele pe care au

stat alți bărbați, femeile sunt atrase de scaunele respective. Noi nu facem altceva decât să rafinăm tipurile de semnale ce pot fi expediate, tipurile de mesaje și purtătorii mesajelor. Acum suspectăm că și corpurile noastre schimbă între ele virusuri endogene, la fel ca bacteriile. Este chiar așa surprinzător?

Kaye nu-i povestise lui Saul conversația pe care o avusese cu Judith. Nu voia deocamdată să strice surescitarea lor, mai ales că se știau, de fapt, foarte puține lucruri, totuși avea să se întâmple în curând. Se îndreptă în scaun.

— Și dacă SHEVA are scopuri multiple? sugeră ea. N-ar putea să aibă, de asemenea, efecte secundare negative?

— Orice poate să meargă prost în natură.

— Și dacă *a mers* prost într-adevăr? Dacă a fost exprimat eronat, dacă și-a pierdut complet scopul inițial și ne face pur și simplu rău?

— Nu-i imposibil, răspunse Saul, pe un ton care sugera o politicoasă lipsă de interes; continua să fie preocupat de evoluție. Cred realmente că ar trebui să dezvoltăm asta în săptămâna următoare și să mai publicăm un articol. Avem materialele aproape gata și am putea ataca toate speculațiile – să atragem pe unii dintre tipii din Cold Spring Harbor și Santa Barbara. Poate chiar și pe Miller. Nu poți să refuzi de-a dreptul pe cineva ca Drew. Ar trebui să stăm de vorbă și cu Jay Niles. Să clădim o bază reală fermă. Oare ar trebui să continuăm, să mizăm totul, să atacăm evoluția?

Posibilitatea aceasta o speria cu adevărat pe Kaye. Părea foarte periculoasă și ea dorea să-i acorde lui Judith mai mult timp pentru a afla ce putea să facă SHEVA. Mai concret, nu avea absolut nicio legătură cu activitatea lor de bază de găsire a unor noi antibiotice.

— Sunt prea obosită să gândesc, rosti ea. Întreabă-mă mâine.

Saul suspină fericit.

— Așa multe enigme și așa puțin timp!

Kaye nu-l mai văzuse de mulți ani atât de energic și mulțumit. Bărbatul răpăi iute cu degetele pe brațul fotoliului și fredonă ceva încetișor în barbă.

16. INNSBRUCK, AUSTRIA

Sam, tatăl lui Mitch, îl găsi în recepția spitalului; avea alături unica lui geantă de voiaj, iar piciorul i se afla într-un ghips

stânjenitor. Chirurgii lucraseră excelent, șuruburile fuseseră scoase cu două zile în urmă și piciorul se vindeca așa cum trebuie.

Sam îl ajută pe Mitch până în parcare, ducându-i geanta de voiaj. În Opelul închiriat, împinseră complet scaunul de lângă șofer până atinse bancheta din spate. Mitch sui, destul de incomod, și Sam porni în traficul nu prea aglomerat de la mijlocul dimineții. Ochii tatălui său țâșneau nervos în toate direcțiile.

— Asta nu-i nimic prin comparație cu Viena, zise Mitch.

— Da, însă nu știu cum îi privesc ei pe străini. Sper că nu la fel de rău pe cât o fac mexicanii.

Tatăl lui avea păr șaten, sârmos și chip irlandez, lătăreț, presărat cu o mulțime de pistrui, care părea dispus să zâmbească cu multă ușurință. Zâmbea însă rareori și ochii lui cenușii aveau un tăiș de oțel, pe care Mitch nu-l descifrase niciodată.

Mitch închiriase un apartament cu două camere la periferia Innsbruckului, dar nu mai fusese acolo după accident. Sam aprinse o țigară și o fumă repede, pe când suiau scara din beton spre etaj.

— Te descurci destul de bine cu piciorul, remarcă el.

— Nu prea am de ales.

Sam îl ajută să ocolească un colț și să-și țină echilibrul pe cârje. Mitch își găsi cheile și deschise ușa. Apartamentul mic, cu tavan jos, avea pereți albi, din beton și nu fusese încălzit de săptămâni. Mitch intră cu greu în baie și-și dădu seama că va fi nevoit să-și facă nevoile de la înălțime și sub un unghi; ghipsul nu intra între toaletă și perete.

— Va trebui să-nvăț să țintesc, îi spuse tatălui când ieși.

Sam zâmbi larg.

— Data viitoare, ia-ți o baie mai mare. Cam gol pe-aici, dar curat, comentă el și-și vârî mâinile în buzunare. Mama ta și cu mine credeam c-o să vii acasă. Ne-ar face plăcere.

— Probabil că o să vin, cel puțin pentru o vreme. Să fiu sincer, mă simt ca un cățeluș bătut.

— Rahat, mormăi Sam. Pe tine nu te-a bătut nimeni, niciodată.

Mitch își privi inexpresiv tatăl, după care se răsuci și se uită la peștișorul primit de la Tilde cu luni în urmă. Tot ea îi adusese un

glob de sticlă și o cutie cu hrană, și le pusese pe masa din bucătărioară. Bărbatul se ocupase de el chiar și după ce relația lor se terminase.

Peștișorul murise și era acum o grămăjoară plutitoare de mucegai, în acvariul pe jumătate plin. Liniile de pe sticlă marcau nivelurile de depuneri, pe măsură ce apa se evaporase. Imaginea era oribilă.

— Futu-i! zise Mitch.

Uitase complet de peștișor.

— Ce-a fost asta? întrebă Sam, privind globul.

— Finalul unei relații care aproape m-a omorât.

— Destul de dramatic.

— Destul de jalnic, îl corectă Mitch. Poate că ar fi trebuit să fi fost un rechin.

Îi oferi tatălui o sticlă de Carlsberg din frigiderul micuț de lângă chiuveta din bucătărie. Sam luă berea și bău o treime, pe când se plimba prin living.

— Mai ai ceva treburi neterminate pe-aici? întrebă el după o vreme.

— Nu știu, răspunse Mitch.

Își duse geanta de voiaj în dormitorul ridicol de mic, cu pereți goi și o singură plafonieră, din sticlă transparentă, nervurată. Azvârli geanta pe saltea, se răsuci cu greutate, folosindu-se de cârje, și reveni în living.

— Vor să-i ajut să găsească mumiile.

— Atunci n-au decât să-ți cumpere bilet de avion, spuse Sam. Ne-ntoarcem acasă.

Mitch își verifică robotul telefonic. Memoria aparatului fusese ocupată la maximum: treizeci de mesaje.

— E timpul să vii acasă și să te-ntremezi, urmă Sam.

Adevărul era că propunerea aceea suna destul de bine. Să te-ntorci acasă la treizeci și șapte de ani, s-o lași pe mama să gătească și pe tata să te-nvețe cum să fixezi momeala în undiță – sau cu ce se ocupa Sam acum –, să-i vizitezi pe prietenii lor, să redevii copilaș, să nu fii responsabil pentru nimic foarte important.

Mitch simți că i se face rău de la stomac. Apăsă butonul de rederulare al robotului telefonic. În timp ce aștepta, telefonul sună și bărbatul răspunse.

— Bună ziua, se auzi un glas de tenor, în engleză. Pot să

vorbesc cu domnul Mitch Rafelson?

— La telefon.

— Vă transmit doar mesajul acesta, apoi închid. Poate că mi-ați recunoscut vocea, dar… nu contează. Cei de la Universitatea Innsbruck v-au găsit corpurile din peșteră. Bănuiesc că fără ajutorul dumneavoastră. N-au anunțat-o încă, nu știu de ce. Nu glumesc, iar aceasta nu-i o farsă, *Herr* Rafelson.

Se auzi după aceea un clic limpede și convorbirea se întrerupse.

— Cine-a fost? se interesă Sam.

Mitch pufni și încercă să-și relaxeze maxilarul.

— Niște dobitoci, zise el. Vor să mă ațâțe. Sunt faimos, tată. Un excentric țăcănit și faimos.

— Rahat! repetă Sam cu chipul marcat în mod evident de dezgust și furie.

Mitch își privi tatăl cu un amestec de iubire și stinghereală; acela era felul lui cel mai implicat, cel mai protector.

— Să plecăm naibii din mizeria asta, continuă Sam dezgustat.

17. LONG ISLAND, NEW YORK

Kaye îi pregăti lui Saul micul dejun imediat după răsăritul soarelui. El părea preocupat; stătea la masa din lemn de pin cu noduri, din bucătărie, și sorbea fără grabă dintr-o ceașcă de cafea neagră. Băuse deja trei cafele, ceea ce era un semn prost. Când era în dispoziție bună – *Saul cel bun* –, nu bea niciodată mai mult de o cafea pe zi. *Dacă reîncepe să fumeze…*

Kaye îi aduse ouăle jumări, cu pâine prăjită, și se așeză lângă el. Saul se aplecă peste masă, ignorând-o, și mâncă încet, cu grijă, sorbind cafea între dumicați. După ce termină, se strâmbă și împinse farfuria.

— Nu ți-au plăcut ouăle? întrebă ea încet.

Saul o privi lung și clătină din cap. Se mișca mai încet, ceea ce era alt semn rău.

— Ieri i-am sunat pe Bristol-Myers Squibb, rosti el. N-au bătut palma cu Lado și Eliava, și se pare că nici nu se așteaptă s-o mai facă. În Georgia se petrec niște evenimente politice.

— Poate că asta-i bine.

Saul clătină iarăși din cap și-și întoarse scaunul către ușa-fereastră și dimineața cenușie de afară.

— Am stat de vorbă și cu un amic de la Merck. El mi-a zis că

în Eliava se-ntâmplă ceva, dar nu știe despre ce poate fi vorba. Lado Jakeli a sosit în Statele Unite și s-a întâlnit cu ei

Kaye se opri în mijlocul unui suspin și-l eliberă lent, imperceptibil. *Pășesc din nou pe gheață subțire.* Corpul știa, propriul ei corp o știa. Saul suferea din nou, mai rău chiar decât părea la exterior. Ea trecuse prin așa ceva de cel puțin cinci ori. Dintr-o clipă în alta, bărbatul avea să găsească un pachet de țigări și să inhaleze nicotina fierbinte și înțepătoare, pentru a-și restabili o parte din chimia creierului, cu toate că, de fapt, detesta fumatul și detesta tutunul.

— Deci… suntem ieșiți din cursă, zise ea.

— Nu știu încă, rosti Saul și miji ochii spre o rază efemeră de soare. Nu mi-ai spus despre mormânt.

Kaye se înroși la față ca o școlăriță.

— Nu, răspunse rigid, nu ți-am spus.

— Și vestea n-a ajuns în ziare.

— Nu.

Saul își împinse scaunul înapoi și se prinse de marginea mesei, apoi se ridică pe jumătate și execută o serie de flotări înclinate, cu ochii ațintiți asupra tăbliei. După ce făcu treizeci, se așeză și-și șterse fața cu prosopul din hârtie, pe care-l folosise ca șervețel la masă.

— Hristoase, îmi pare rău, Kaye, rosti el cu glas răgușit. Știi cum mă face să mă simt?

— Ce anume?

— Faptul că soția mea a trebuit să treacă prin așa ceva.

— Știai că am urmat cursul de medicină legistă la Universitatea de Stat New York.

— Mă simt totuși ciudat.

— Vrei să mă protejezi, spuse Kaye și-și așeză mâna peste a lui, masându-i degetele.

El și-o retrase încet.

— Să te protejez de toate, rosti Saul, măturând masa cu brațul, într-un gest care îngloba întreaga lume. De cruzime și eșec. De stupiditate. Cuvintele i se accelerară. Este *clar* ceva politic. Noi suntem suspecți. Suntem asociați cu ONU. Lado nu ne poate fi partener.

— Însă politica nu părea să fie chiar așa în Georgia.

— Ce vrei să zici – când ai mers cu echipa ONU nu ți-ai făcut griji că ne-ar putea afecta?

— Bineînțeles că mi-am făcut griji!

— Exact. Saul încuviință, după care făcu mișcări energice din cap, parcă pentru a-și destinde tensiunea din ceafă. O să mai dau niște telefoane. O să-ncerc să aflu unde are Lado întâlniri. Se pare că nu intenționează să ne viziteze.

— Atunci mergem alături de cei din Evergreen, spuse Kaye. Ei au multă experiență și unele dintre cercetările lor de laborator sunt...

— Nu-i de ajuns. Vom concura cu Eliava și cu cei pe care-i vor alege gruzinii. Ei vor obține patentele și vor intra primii pe piață. Vor pune mâna pe capital. Saul își frecă bărbia. Noi avem două bănci și doi parteneri și... mulți oameni care se așteptaseră să obținem colaborarea asta.

Kaye se ridică, cu mâinile tremurând.

— Îmi pare rău, zise ea, dar mormântul acela – *erau oameni*, Saul! Cineva trebuia să ajute să se afle cum au murit. Știa că suna ca o justificare, iar asta o deruta. Eu am fost acolo. M-am făcut utilă.

— Te-ai fi dus dacă nu ți-ar fi ordonat ei?

— Nu mi-a ordonat nimeni.

— Te-ai fi dus dacă n-ar fi fost oficial?

— Bineînțeles că nu, spuse Kaye.

Saul întinse mâna și ea i-o prinse din nou. Bărbatul îi strânse degetele aproape dureros de puternic, apoi pleoapele îi coborâră grele peste ochi. Îi dădu drumul, se ridică și-și umplu altă ceașcă de cafea.

— Cafeaua nu-i o soluție, rosti Kaye. Spune-mi cum te simți.

— Mă simt foarte bine, zise el pe un ton defensiv. Succesul este medicamentul de care am cea mai mare nevoie acum.

— Asta n-are nicio legătură cu afacerile. Este precum mareea. Tu ai propriile tale maree cu care te lupți, Saul. Mi-ai spus-o chiar tu.

Bărbatul aprobă din cap, dar n-o privi în ochi.

— Azi te duci la laborator?

— Da.

— O să vă sun de-aici după ce fac niște investigații. Să stabilim pentru diseară o discuție neoficială cu șefii de echipe, în laborator. Comandă tu pizza și un butoiaș cu bere. Făcu un efort curajos să surâdă. Avem nevoie de un plan de rezervă, și cât mai repede.

— O să văd cum decurg noile cercetări, zise Kaye.

Amândoi știau că orice câștiguri din proiectele curente, inclusiv cel legat de bacteriocine, vor apărea după minimum un an.

— Cât de curând vom...

— Lasă-mă pe mine să-mi fac griji în privința asta, spuse Saul.

Se deplasă în lateral cu pași încrucișați, ca un crab, legănând din umeri, autoironic în felul acela pe care numai el îl putea reuși, și o strânse cu un singur braț, coborându-și fața pe umărul ei. Kaye îl mângâie pe cap.

— Urăsc asta, murmură Saul. Realmente, realmente, urăsc să fiu așa.

— Ești foarte puternic, îi șopti ea la ureche.

— Tu ești puterea mea, răspunse el și se îndepărtă, frecându-și obrazul ca un băiețel care fusese sărutat. Te iubesc mai mult decât viața însăși, Kaye. Știi asta. Nu-ți face griji în privința mea.

Pentru o clipă în ochi i se zări o sălbăticie aprigă, de animal încolțit, care nu mai avea unde se ascunde. Uitătura aceea dispăru și el se gârbovi. Ridică din umeri.

— O să fiu bine. O să-nvingem, Kaye. Trebuie să dau însă niște telefoane.

Debra Kim era o femeie zveltă, cu chip lat și păr negru, lins și des. Era eurasiatică și tindea să fie autoritară în mod discret. Ea și Kaye se înțelegeau foarte bine, deși era, în general, caustică atât cu Saul, cât și cu majoritatea bărbaților.

Kim conducea laboratorul de izolare a holerei din Ecobacter cu mână de fier, în mănușă de catifea. Al doilea ca mărime din Ecobacter, laboratorul de izolare funcționa la nivelul 3, mai degrabă pentru a-i proteja pe șoarecii suprasensibili ai lui Kim decât pe laboranți, deși holera nu era o glumă. În cercetări, folosea șoareci cu imunodeficiență combinată severă (SCID), care erau genetic lipsiți de un sistem imunitar.

O duse pe Kaye în biroul de lângă laborator și-i oferi o ceașcă de ceai. Sporovăiră câteva minute, privind printr-un panou de acrilat transparent la containerele speciale din plastic și oțel steril, care se înșiruiau în lungul unui perete, și la șoarecii activi din interiorul lor.

Kim lucra la descoperirea unei terapii eficiente împotriva holerei, bazată pe fagi. Șoarecii cu SCID căpătaseră țesuturi

intestinale umane, pe care nu le puteau respinge, și astfel deveniseră modele umane la scară mică ale infectării cu holeră. Proiectul costase sute de mii de dolari și produsese rezultate slabe, totuși, Saul îl continua.

— Nicki de la contabilitate a spus că mai avem bani doar pentru vreo trei luni, vorbi Kim pe neașteptate, apoi lăsă ceașca din mână și-i zâmbi rapid lui Kaye. Este adevărat?

— Probabil. Trei-patru luni. Dacă nu semnăm un parteneriat cu Eliava. Asta ar fi îndeajuns de atrăgător ca să ne mai aducă niște capital.

— Rahat! făcu Kim. Săptămâna trecută am refuzat o ofertă de la Procter and Gamble.

— Sper că ai lăsat loc de bună ziua.

Kim clătină din cap.

— Kaye, îmi place aici. Aș prefera să lucrez cu tine și cu Saul decât în aproape oricare alt loc. Dar nu întineresc și am în minte niște proiecte destul de ambițioase.

— Ca noi toți.

— M-am apropiat mult de realizarea unui tratament bilateral, spuse Kim, apropiindu-se de panoul din acrilat. Am obținut conexiunea genetică dintre endotoxine și adezine. *Cholerae* se atașează de celulele micuțe din mucoasa intestinelor noastre și le îmbată. Corpul rezistă prin eliminarea membranelor mucoaselor. Diaree. Eu pot produce un fag ce transportă o genă care stopează producerea de pilină în vibrionii holerici. Dacă ei pot produce toxine, nu mai pot produce pili și nu mai pot adera la celulele de mucoasă ale intestinelor. Noi trimitem capsule de fagi în zonele infestate cu holeră și... *voilà*! Le putem utiliza chiar și în programele de tratare a apei. Șase luni, Kaye! Doar încă șase luni și vom putea vinde asta la Organizația Mondială a Sănătății cu șaptezeci și cinci de cenți doza. Cu numai patru sute de dolari se poate aseptiza o stație de tratare a apei. Ar fi un profit frumușel și ar salva lunar mii de vieți.

— Da, încuviință Kaye.

— De ce oare timpul înseamnă totul? întrebă Kim încetișor și-și umplu altă ceașcă de ceai.

— Cercetările tale nu se vor opri aici. Dacă noi vom închide, le poți lua cu tine. Te poți duce la altă companie. Și poți lua și șoarecii. Te rog!

Kim izbucni în râs, după care se încruntă.

— Asta-i nebunește de generos din partea ta. Și voi? O să luați taurul de coarne și să vă afundați în datorii, sau declarați falimentul și vă angajați la Squibb? Tu ți-ai putea găsi foarte ușor de lucru, Kaye, mai ales dacă profiți cât mai există vâlva asta publicitară, dar ce va fi cu Saul? Compania e viața lui.

— Avem opțiuni.

Kim răsfrânse în jos colțurile buzelor, în semn de îngrijorare. Îi puse mâna pe braț.

— Știm cu toții despre ciclurile lui. Situația îl afectează?

Kaye pe jumătate se înfioră, pe jumătate se scutură, ca și cum ar fi vrut să alunge orice neplăcere.

— Nu pot vorbi despre el, Kim. Știi asta.

— Hristoase, poate că v-ați putea folosi de publicitate ca să vă cotați la bursă, să căpătați niște fonduri. Să ne mai susțineți încă un an.

Kim aproape că nu avea habar de felul cum mergeau afacerile. Din punctul acela de vedere era atipică; majoritatea cercetătorilor biotehnologi din companiile private erau experți în afaceri. *Loc franci, ioc Frankenstein*, îl auzise pe un coleg spunând.

— N-am putut convinge pe nimeni să ne susțină pentru listarea la bursă, spuse Kaye. SHEVA n-are nicio legătură cu Ecobacter, cel puțin deocamdată. Iar holera este pentru Lumea a Treia. Nu-i deloc atrăgătoare.

— Nu? flutură Kim dezgustată din mâini. Și ce dracu' *este* atrăgător în lumea cea mare a afacerilor astea mai degrabă ilegale?

— Alianțele, profiturile și valoarea stocului, răspunse Kaye.

Se sculă și ciocăni panoul de plastic de lângă una dintre cuști. Șoarecii dinăuntru se cabrară și încrețiră boturile.

Kaye intră în Laboratorul 6, unde își derula majoritatea cercetărilor. Cu o lună în urmă, își lăsase studiile asupra bacteriocinelor pe mâinile unor bursieri postdoctorali din Laboratorul 5. În prezent, acesta era folosit de asistenții lui Kim, însă ei se aflau la o conferință din Houston și laboratorul fusese închis, iar luminile stinse.

Când nu lucra pentru antibiotice, subiecții ei favoriți fuseseră culturile Henle 407, derivate din celule intestinale; le utilizase pentru a studia cu meticulozitate aspecte ale genomurilor la

mamifere și pentru a localiza HERV-uri potențial active. Saul o încurajase, poate prostește; ea s-ar fi putut concentra în mod complet asupra cercetării bacteriocinelor, dar Saul o asigurase că avea mâini de aur. Orice ar fi atins, ar fi avansat compania.

Iar acum avea glorie din belșug, însă niciun fel de resurse financiare.

Industria biotehnologică era, în cazul cel mai fericit, neîndurătoare. Poate că ea și Saul nu dețineau pur și simplu ce era necesar.

Kaye se așeză în mijlocul laboratorului pe un scaun rotativ, care își pierduse o rotiță. Se lăsă într-o parte, cu palmele pe genunchi și lacrimile îi brăzdară obrajii. În fundul minții, un glăscior persistent îi spunea că situația nu mai putea continua așa. Același glăscior o avertiza că făcuse alegeri proaste în viața personală, totuși nu-și putea imagina cum altfel ar fi putut proceda. În ciuda tuturor celor întâmplate, Saul nu era inamicul ei; departe de a fi un bărbat brutal sau abuziv, era o victimă a unor dezechilibre biologice tragice. Dragostea pe care i-o purta era pură.

Lacrimile ei fuseseră declanșate de vocea interioară trădătoare, care insista că ar fi trebuit să iasă din situația aceasta, să-l abandoneze pe Saul, să ia totul de la început, *că nu exista un moment mai potrivit*. Putea să-și găsească de lucru într-un laborator universitar, să aplice pentru o bursă la un proiect de cercetare pură care i se potrivea, să scape din blestemata asta de cursă nebunească.

Cu toate acestea, Saul fusese atât de iubitor, atât de *bun* când ea revenise din Georgia... Articolul despre evoluție păruse să-i reaprindă interesul față de știință mai presus de profit. Pentru ca după aceea, obstacolele, descurajarea, spirala descendentă... *Saul cel rău*.

Kaye nu dorea să mai treacă prin cele petrecute cu opt luni în urmă. Criza cea mai rea a lui Saul pusese la încercare propriile ei limite. Tentativele lui de sinucidere – fuseseră două – o storseseră și o otrăviseră într-o măsură mai mare decât ar fi fost dispusă să recunoască. Se gândise atunci ce ar fi însemnat să trăiască cu alți bărbați, cu bărbați calmi și normali, cu bărbați mai apropiați de vârsta ei.

Nu-i pomenise niciodată lui Saul despre dorințele acelea, despre visele acelea; se întrebase dacă n-ar fi trebuit poate să-și

vadă propriul psihiatru, dar hotărâse să n-o facă. Saul cheltuise zeci de mii de dolari cu psihiatrii, trecuse prin cinci tipuri diferite de terapii medicamentoase, suferise la un moment dat de pierderea completă a funcției sexuale și fusese incapabil să gândească limpede câteva săptămâni. Medicamentele miraculoase nu funcționaseră pentru el.

Cu ce rezerve mai rămăseseră ei, cu ce rezerve mai rămăsese *ea*, dacă roata se întorcea iarăși și-l pierdea pe Saul cel Bun? Momentele lui rele îi erodaseră altă rezervă a lui Kaye – o rezervă de natură spirituală, care fusese generată în copilărie, când părinții îi spuseseră: *Ești responsabilă pentru viața ta și pentru comportamentul tău. Dumnezeu ți-a dăruit anumite lucruri, unelte minunate*.

Știa că era o femeie bună; cândva, fusese independentă, puternică, condusă de credințe personale, și dorea să se simtă din nou așa.

La exterior, Saul avea un corp sănătos și un intelect excelent, totuși existau momente când, deși fără vina lui, nu-și putea controla propria existență. Ce spunea atunci asta despre Dumnezeu și despre sufletul inefabil, despre sine? Când totul putea fi distorsionat de niște simple substanțe chimice…

Kaye nu fusese niciodată foarte aplecată spre Dumnezeu și credință; scenele crimelor din Brooklyn îi subțiaseră încrederea în orice fel de religie de basm; o subțiaseră, apoi o rupseseră.

Însă ultima ei convingere spirituală, ultima legătură pe care o avea cu lumea idealurilor, era că-ți controlai propriul comportament.

Auzi pe cineva intrând în laborator. Lumina se aprinse. Scaunul rupt scrâșni când se întoarse. Era Kim.

— *Aici* erai! rosti Kim, albă la față. Te-am căutat peste tot.

— Altundeva unde puteam să fiu?

Kim îi întinse un telefon portabil din laborator.

— Te caută de-acasă.

18. CENTRUL PENTRU CONTROLUL ȘI PREVENIREA BOLILOR, ATLANTA

— Acesta nu-i un prunc. N-ar fi ajuns niciodată un prunc.

Dicken privea fotografiile și analiza avortonului din spitalul municipal Crown. Biroul vechi din oțel, zgâriat pe alocuri, al lui Tom Scarry se afla în fundul unei camere mici, cu pereți bleu-

pal, ticsită cu terminale de computere, de lângă laboratorul de patologie virală al lui Scarry din Clădirea 15. Tăblia biroului era acoperită cu CD-uri, fotografii și dosare doldora cu hârtii. Cumva, Scarry izbutea să-și țină proiectele catalogate; era unul dintre cei mai buni analiști de țesuturi din CCPB.

— Atunci ce-i? întrebă Dicken.

— Poate să fi început sub formă de fetus, dar aproape toate organele interne sunt nedezvoltate. Arcul vertebral nu s-a sudat... spina bifida ar fi fost o interpretare, dar în cazul de față există o mulțime de nervi care se ramifică spre o masă foliculară, în ceea ce ar fi altfel cavitatea abdominală.

— Foliculară?

— Ca un ovar. Însă care conține doar o duzină de ovule.

Dicken se încruntă. Tonul plăcut tărăgănat al lui Scarry se potrivea feței lui prietenoase, totuși zâmbetul era trist.

— Deci, ar fi fost de sex feminin? întrebă Dicken.

— Christopher, fetusul ăsta a fost avortat, fiindcă este cel mai haotic aranjament de material celular pe care l-am văzut vreodată. Avortul a fost un act major de îndurare. Poate să fi fost de sex feminin, dar în prima săptămână de sarcină s-a întâmplat ceva foarte rău.

— Nu înțeleg.

— Capul prezintă malformații grave. Creierul nu-i decât un ciot de țesut, la capătul unei măduve a spinării scurtată. Nu există maxilar. Orbitele oculare sunt deschise în lateral, ca la pisică. Craniul, atât cât există, seamănă mai degrabă cu cel de lemurian. După primele trei săptămâni, n-ar fi fost posibilă nicio funcție cerebrală. După prima lună, n-ar fi fost posibilă instaurarea niciunei forme de metabolism. Fetusul ăsta funcționează ca un organ care are nevoie de subzistență, însă n-are rinichi, ficatul este foarte mic și n-are nici stomac, nici intestine. Are un fel de inimă, dar, din nou, foarte mică. Membrele nu sunt decât niște bumbi din carne. Practic, nu-i decât un ovar alimentat cu sânge. De unde dracu' provine?

— De la Spitalul Municipal Crown, răspunse Dicken, totuși nu purta vorba.

— Nu suflu un cuvânt. Câte din astea au avut?

— Câteva.

— În locul tău, aș începe să caut o sursă majoră de teratogene. Poți ignora din capul locului thalidomida. Ceea ce a

cauzat asta este un coșmar pur.

— Da, încuviință Dicken și-și strânse rădăcina nasului cu degetele. O ultimă întrebare.

— Perfect. După aia, o ștergi de-aici și mă lași să mă întorc la o existență normală.

— Ai zis că-i un ovar. Ar fi fost funcțional?

— Ovulele erau mature, dacă asta te interesa. Iar un folicul pare să fi fost spart. Am consemnat asta în raport…

Răsfoi paginile și indică, nervos și ușor furios, mai degrabă pe Natură decât pe el, gândi Dicken.

— Uite-aici!

— Așadar, avem un fetus care *a avut ovulație* înainte să fi fost avortat? întrebă Dicken stupefiat.

— Mă-ndoiesc că ar fi ajuns așa departe.

— Nu avem placenta.

— Dacă găsești vreuna, să nu mi-o aduci, zise Scarry. Mi-a ajuns sperietura asta. Ah… și încă ceva. Azi-dimineață, doctorița Branch mi-a lăsat analiza ei asupra țesutului.

Împinse o singură foaie de hârtie peste birou, ridicând-o delicat, pentru a nu atinge alte materiale.

Dicken o luă și o privi.

— Hristoase!

— Crezi că SHEVA a putut face asta? întrebă Scarry, bătând cu degetul în hârtie.

Branch găsise niveluri mari de particule SHEVA în țesuturile fetusului – peste un milion de particule pe gram. Particulele inundaseră fetusul, sau oricum ar fi ales să-i spună excrescenței bizare; practic, lipseau doar în masa foliculară, în ovar. Branch adăugase o mică însemnare la sfârșitul paginii.

Particulele acestea conțin sub 80000 de nucleotide de AM monocatenar. Toate sunt asociate cu un complex proteinic neidentificat de 12000 kilodaltoni, în nucleul celulei gazdă. Genomul viral demonstrează omologie substanțială cu SHEVA. Luați legătura cu biroul meu. Aș dori să obțin mostre mai recente pentru RLP[7] *și secvențiere*.

— Deci este sau nu cauzată de SHEVA? insistă Scarry.

— S-ar putea.

— Augustine are acum ce-i trebuie?

Zvonurile se răspândeau iute în sediul CCPB-ului.

---

[7] Reacția în lanț a polimerazei. (n. tr.)

— Tom, niciun cuvințel nimănui, zise Dicken. Vorbesc foarte serios.

— Am înțeles, șefu', să trăiți.

Scarry își trase un fermoar imaginar peste buze.

Dicken îndesă raportul și analiza într-un dosar și-și privi ceasul. Era ora șase. S-ar fi putut ca Augustine să mai fie în biroul lui.

Alte șase spitale din zona Atlantei, parte din rețeaua lui Dicken, anunțau rate mari de avorturi, cu fetuși similari. Tot mai mulți testau mamele pentru SHEVA și testele erau pozitive.

Iar asta era ceva ce chirurgul-general ar fi dorit cu certitudine să știe.

19. LONG ISLAND, NEW YORK

Pe aleea de acces se aflau o mașină de pompieri galben-strălucitor, și un vehicul roșu de la Situații de urgență. Girofarurile lor se roteau, roșu și albastru, sclipind și însuflețind umbrele după-amiezii pe casa veche. Kaye trecu pe lângă mașina pompierilor și opri în spatele ambulanței, cu ochii largi deschiși și palmele umede, simțindu-și inima ca pe un nod în gât. Murmura întruna:

— Dumnezeule, Saul! Nu acum!

Nori erau mânați de vânt dinspre est, întrerupând soarele după-amiezii și ridicând un zid cenușiu îndărătul luminilor scânteietoare. Ea deschise portiera mașinii, păși afară și se uită la doi pompieri, care o priviră inexpresiv. O briză lentă și călduță îi mângâie încet părul. Aerul avea un iz de umezeală care sporea; era posibil ca spre seară să înceapă tunetele.

Un paramedic tânăr se apropie. Ținea în mână un clipboard și degaja un aer de preocupare profesională.

— Doamna Madsen?

— Lang, răspunse Kaye. Mă numesc Kaye Lang și sunt soția lui Saul.

Se întoarse într-o parte, străduindu-se să se adune, și atunci văzu pentru prima dată mașina de poliție aflată dincolo de cea a pompierilor.

— Doamnă Lang, ne-a telefonat domnișoara Caddy Wilson…

Caddy deschise ușa din față și se opri pe verandă, urmată de un polițist. Ușa se închise după ei cu un pocnet sec, lemnos, un sunet familiar, prietenos, care acum însă păruse de rău augur.

— Caddy! flutură Kaye din mână.

Femeia coborî în fugă treptele, strângându-și în față fusta din bumbac ușor, cu șuvițe de păr blond-pal fluturând în urmă. Se apropia de cincizeci de ani, era zveltă, cu antebrațe puternice, vânoase și mâini bărbătești, chip robust și frumos, ochi mari, căprui, care acum păreau îngrijorați pentru Kaye și, în același timp, puțin panicați, ca ai unui cal gata s-o rupă la fugă.

— Kaye! Am venit după-amiază, ca de obicei…

Paramedicul o întrerupse:

— Doamnă Lang, soțul dumneavoastră nu este în casă. Nu l-am găsit.

Caddy îl privi nemulțumită, ca și cum aceea era fără îndoială povestea pe care ea trebuia s-o spună.

— Kaye, este îngrozitor ce-i în casă. Sânge…

— Doamnă Lang, poate că ar trebui să vorbiți mai întâi cu poliția.

— Te rog! strigă Caddy spre paramedic. Nu vezi cât este de speriată?!

Kaye o prinse de mână și scoase un sunet ușor de liniștire. Caddy își șterse ochii cu încheietura mâinii și încuviință din cap, înghițind două noduri mari. Polițistul li se alătură, înalt și cu stomac proeminent, piele neagră ca tăciunele, cu părul pieptănat perfect peste cap, deasupra frunții înalte și a chipului de patrician; ochi înțelepți și obosiți, cu sclerotică gălbuie. Lui Kaye i se păru cu adevărat interesant, într-o măsură mai mare decât ceilalți din curte.

— Doamnă… începu polițistul.

— Lang, îi suflă paramedicul.

— Doamnă Lang, casa dumneavoastră se află într-o stare destul de…

Kaye sui treptele verandei. N-aveau decât să-și bată capul cu jurisdicția și procedurile. Trebuia să vadă ce făcuse Saul, înainte de a avea vreo idee despre locul unde putea fi el sau ce putuse face de când… Sau ce putea face chiar acum.

Polițistul o urmă.

— Doamnă Lang, soțul dumneavoastră a avut în trecut tentative de automutilare?

— Nu, răspunse Kaye printre dinții încleștați. Obișnuiește doar să-și roadă unghiile.

Casa era tăcută, cu excepția pașilor altui polițist, care cobora

scara interioară. Cineva deschisese ferestrele livingului și perdelele albe se umflau peste canapeaua capitonată și bombată. Al doilea polițist, trecut de cincizeci de ani, slab și palid, cu umerii ușor gârboviți și chipul brăzdat de griji permanente, aducea mai degrabă cu un antreprenor de pompe funebre sau medic legist. Începu să vorbească, în cuvinte îndepărtate și fluide, dar Kaye urcă scara pe lângă el. Polițistul cu stomac proeminent o urmă.

Saul se dezlănțuise în dormitor. Toate sertarele fuseseră trase, iar hainele lui erau împrăștiate peste tot. Fără să gândească în mod conștient, femeia știu că el căutase lenjeria intimă exactă, ciorapii exacți, hainele potrivite pentru o ocazie specială.

Pe pervazul ferestrei, o scrumieră era ticsită cu mucuri de țigări. Camel fără filtru. Din cele tari. Kaye detesta mirosul de tutun.

Camera de baie fusese doar puțin împroșcată cu sânge. Cada era pe jumătate umplută cu apă roz, iar urmele însângerate traversau covorașul galben, apoi gresia în alb și negru, până la podeaua din tec, după care intrau în dormitor, unde dispăreau.

— Teatral, murmură Kaye, uitându-se la oglindă, la pelicula subțire de sânge de pe ea și de pe chiuvetă. Dumnezeule! Nu acum, Saul!

— Aveți vreo idee unde s-ar fi putut duce? întrebă polițistul cu stomac proeminent. S-a rănit singur sau a mai fost implicat cineva?

În tot cazul, episodul acesta era cel mai grav pe care-l văzuse ea până acum. Probabil că Saul își ascunsese severitatea crizei sau poate că declicul se petrecuse fulgerător, ocultând orice urmă de rațiune și responsabilitate. Odată, el îi descrisese sosirea unei depresii intense sub forma unor pături uriașe de umbre întunecate, care erau trase de diavoli cu chipuri stoarse, în haine boțite.

— Nu, este doar el, doar el, zise Kaye și tuși în pumn.

În mod surprinzător, nu simțea că i-ar veni rău. Se uită la patul perfect făcut, cu cuvertura albă întinsă și aranjată precis sub perne; Saul încercase să pună ordine și logică în lumea lui întunecată. Se opri lângă un cerculeț format din picături de sânge, pe lemnul de lângă noptiera ei.

— Doar el…

— Domnul Madsen poate fi foarte trist uneori, rosti Caddy din ușa dormitorului, cu degetele lungi ale mâinii albite de apăsarea pe canatul din arțar închis la culoare.

— Soțul dumneavoastră a avut în trecut tentative de sinucidere? întrebă medicul.

— Da, încuviință ea. Niciodată atât de rău.

— Se pare că și-a tăiat venele de la mâini în cadă, încuviință cu înțelepciune polițistul slab și trist.

Kaye decise că-l va numi domnul Moarte, iar pe celălalt domnul Taur. Domnul Taur și domnul Moarte puteau spune despre cele întâmplate la fel de multe ca ea, posibil chiar mai multe.

— A ieșit din cadă, spuse domnul Taur, și…

— Și-a bandajat după aceea încheieturile, ca romanii, încercând să-și prelungească viața pe acest tărâm, spuse domnul Moarte, apoi zâmbi în semn de scuze către Kaye. Mă iertați, doamnă.

— După care trebuie să se fi îmbrăcat și să fi părăsit casa.

Exact, gândi Kaye. Ei aveau perfectă dreptate.

Se așeză pe pat, regretând că nu era una dintre femeile care leșinau, pentru a dispărea din scena aceasta, aici și acum, lăsându-i pe alții să preia conducerea.

— Doamnă Lang, l-am putea găsi pe soțul dumneavoastră…

— Nu s-a sinucis, vorbi ea.

Arătă spre sânge, apoi mișcă din braț în mod vag în direcția holului și a băii. Căuta o fărâmă oricât de mică de speranță și pentru o clipă crezu că o prinsese.

— A fost o criză urâtă, dar el… așa cum ați zis, s-a oprit.

— Doamnă Lang… începu domnul Taur.

— Ar trebui să-l găsim și să-l ducem la spital, rosti ea și, în fața posibilității ca Saul să mai poată fi încă salvat, glasul i se frânse și ea începu să plângă în tăcere.

— Barca nu mai este, spuse Caddy.

Kaye se sculă brusc și se apropie de fereastră. Îngenunche pe scaunul de sub ea și privi în jos la pontonul mic, care se desprindea din țărmul stâncos, avansând în apa verde-cenușie a golfulețului. Mica lor ambarcațiune cu vele nu mai era acostată acolo.

Femeia se înfioră, ca și cum ar fi fost cuprinsă de frig. Acum putea accepta inevitabilul. Curajul și negarea nu mai puteau

înfrunta sângele și lucrurile aruncate peste tot, Saul care o luase razna, în controlul lui *Rău/Nătărău*, Saul sufocat de păturile de umbre.

— N-o pot vedea, rosti ea cu glas ascuțit, privind peste apa cu vălurele scurte și agitate. Are o velă roșie. Nu-i acolo.

Ei îi cerură o descriere, o fotografie, și Kaye le oferi pe ambele. Domnul Taur coborî la parter și ieși pe ușa din față, îndreptându-se către mașina de poliție. Kaye îl urmă pe scară, apoi se întoarse și intră în living. Nu mai dorea să stea în dormitor. Domnul Moarte și paramedicul mai rămaseră pentru alte întrebări, însă ea avea puține răspunsuri. Un fotograf de la poliție și un asistent de medic legist suiră la etaj cu echipamentul lor.

Caddy privea totul cu îngrijorarea unei bufnițe, după aceea, cu fascinația unei pisici. În cele din urmă o îmbrățișă și rosti câteva cuvinte, iar Kaye îi răspunse automat că va fi bine. Caddy ar fi vrut să plece, însă nu-și putea aduna curajul s-o facă.

În clipa aceea, în cameră intră motanul portocaliu, Crickson. Kaye îl luă în brațe și-l mângâie, se întrebă brusc dacă el văzuse, după care se aplecă și-l lăsă cu blândețe pe podea.

Minutele păreau că se lungesc la dimensiunea unor ore. Lumina zilei păli și ploaia răpăi pe ferestrele livingului. După o vreme, domnul Taur reveni și veni rândul domnului Moarte să plece.

Caddy privea, simțindu-se vinovată de propria ei oroare și fascinație.

— Noi nu vă putem asigura curățenia, îi spuse domnul Taur și-i întinse o carte de vizită. Băieții ăștia au o firmă mică, specializată în a curăța după accidente de felul acesta. Nu-i tocmai ieftin, dar fac o treabă foarte bună. Sunt soț și soție. Creștini. Niște oameni de treabă.

Kaye încuviință din cap și luă cartea de vizită. Nu dorea casa în clipa aceasta; se gândea doar să încuie ușa și s-o abandoneze.

Caddy plecă ultima.

— Unde o să dormi la noapte? o întrebă.

— Nu știu, răspunse Kaye.

— Ești bine-venită să stai cu noi, scumpo.

— Mulțumesc, zise Kaye, însă în laborator există un pat și

cred că la noapte o să dorm acolo. Poți tu să ai grijă de pisici? Eu nu pot... nu pot să mă gândesc la ele în clipa asta.

— Sigur că da, o să le iau eu. Vrei să mă întorc? întrebă Caddy. Să fac curat după... înțelegi? După ce termină ceilalți?

— Vorbim la telefon, rosti Kaye, aflată pe punctul de a se prăbuși din nou.

Caddy o îmbrățișă cu o intensitate dureroasă, apoi se duse să caute pisicile. Plecă după zece minute și Kaye rămase singură în casă.

Niciun bilet, niciun mesaj, nimic.

Telefonul sună. O vreme ea nu răspunse, totuși continuă să sune, iar robotul telefonic fusese decuplat, poate de Saul. Poate că *era* Saul, își dădu seama șocată, detestându-se fiindcă își pierduse pentru scurt timp speranța, și ridică imediat receptorul.

— Sunteți Kaye?

— Da.

Era răgușită. Își drese glasul.

— Doamnă Lang, sunt Randy Foster de la AKS Industries. Aș dori să vorbesc cu Saul. Despre negociere. Este acasă?

— Nu, domnule Foster.

Pauză. Stânjenitoare. Ce să spună? Cui să-i spună ceva acum? Și cine era Randy Foster și despre ce *negociere* era vorba?

— Îmi pare rău. Spuneți-i că tocmai am terminat de discutat cu avocații și că am redactat contractele. Vor fi expediate mâine. Am anunțat o conferință de presă pentru ora patru după-amiază. Abia aștept să vă cunosc, doamnă Lang.

Ea mormăi ceva și închise. Pentru o clipă, crezu că *va ceda* în acel moment, că va suferi o cădere cu adevărat mare. Cu toate acestea, lent și cu gesturi foarte măsurate, sui la etaj și-și strânse într-o valiză mare hainele de care ar fi putut avea nevoie în săptămâna următoare.

Părăsi apoi casa și șofă până la Ecobacter. La ora cinei, clădirea era aproape pustie și ei nu-i era foame. Își folosi cheia pentru a intra în biroul mic în care Saul instalase un pat și pături, după care șovăi o clipă, înainte de a deschide ușa. O împinse în cele din urmă, încetișor, spre înăuntru.

Cămăruța fără ferestre era întunecoasă, pustie și răcoroasă. Mirosea a curățenie. Totul era în ordine.

Kaye se dezbrăcă și se strecură sub pătura bej din lână și sub

cearșafurile albe scrobite.

În dimineața aceea, devreme, înainte de ivirea zorilor, se trezi leoarcă de transpirație, tremurând, fără să fie bolnavă, dar oripilată de spectrul noii ei identități: era *văduvă*.

20. LONDRA

Reporterii îl găsiră până la urmă pe Mitch pe aeroportul Heathrow. Sam stătea vizavi de el, la o masă micuță, în spațiul deschis de lângă barul cu fructe de mare, iar cinci reporteri, două femei și trei bărbați, se înghesuiră imediat în exteriorul unei bariere scunde din plante de plastic, ce înconjurau zona pentru mâncat, și-l asaltară cu întrebări. Călători curioși și iritați priveau de la celelalte mese sau treceau mai departe, transportându-și bagajele.

— Ați fost primul care a confirmat că erau preistorici? întrebă femeia mai în vârstă, cu o videocameră strânsă într-o mână.

Cu un gest reflex, își îndepărtă de pe față șuvițe de păr roșcat, cu ochii alergând în stânga și în dreapta, pentru ca în cele din urmă să se focalizeze asupra lui, așteptându-i răspunsul.

Mitch ciuguli din salata de creveți.

— Credeți că au vreo legătură cu „Omul din Pasco” din SUA? întrebă un bărbat, sperând să-l provoace.

Mitch nu-i putea deosebi între ei pe cei trei bărbați. Toți erau trecuți de treizeci de ani, purtau costume negre mototolite, aveau carnețele și reportofoane.

— Acela a fost ultimul dumneavoastră dezastru, nu?

— Ați fost deportat din Austria? întrebă altul.

— Cât v-au plătit alpiniștii morți ca să le păstrați secretul? Cât voiau să ceară pentru mumii?

Mitch se lăsă pe spate și se întinse ostentativ, apoi zâmbi. Roșcata îi înregistră meticulos toate gesturile. Sam clătină din cap și-și strânse umerii, de parcă s-ar fi găsit sub un nor de ploaie.

— Întrebați-mă despre prunc, rosti Mitch.

— Care prunc?

— Întrebați-mă despre copil. Copilul normal.

— Câte situri ați jefuit? întrebă voios roșcata.

— Am găsit copilul în peșteră cu părinții lui, zise Mitch, apoi se sculă, împingându-și înapoi scaunul din fier forjat, cu un hârșâit

neplăcut. Hai să mergem, tată.

— Perfect, spuse Sam.

— A cui peșteră? A troglodiților? întrebă bărbatul din mijloc.

— A troglodítului și a troglodítei, îl corectă femeia mai tânără.

— Credeți că l-au răpit? întrebă roșcata, umezindu-și buzele.

— Au răpit un prunc, l-au ucis, poate l-au luat ca să-l mănânce în Alpi. I-a prins viscolul și au murit! se entuziasmă bărbatul din stânga.

— Ar fi un articol excelent! încuviință al treilea.

— Întrebați-i pe oamenii de știință, zise Mitch și porni către tejghea, sprijinindu-se în cârje, ca să achite consumația.

— Ei oferă știrile de parcă ar fi sfânta împărtășanie! strigă după el femeia mai tânără.

21. WASHINGTON, D.C.

Dicken stătea lângă Mark Augustine în biroul chirurgului-general, dr. Maxine Kirby. Femeia era de înălțime mijlocie, robustă, cu ochi căprui pătrunzători și chip ciocolatiu, care vădea doar câteva cute și nu-i trăda cele cinci decenii de viață; liniile acelea se adânciseră însă în ultima oră.

Era ora unsprezece și ei trecuseră deja de două ori prin detalii. Laptopul reveni automat pentru a treia oară prin ciclul de prezentare a graficelor și definițiilor, dar numai Dicken îl privea.

Frank Shawbeck, directorul-adjunct al INS, reveni în cameră, prin ușa masivă și cenușie, de la grupul sanitar de pe coridor. Toți știau că lui Kirby nu-i plăcea ca alte persoane să-i utilizeze camera de baie privată.

Chirurgul-general fixa cu privirea plafonul, iar Augustine se încruntă scurt și iute spre Dicken, îngrijorat că prezentarea nu fusese convingătoare.

Kirby ridică mâna.

— Christopher, închide-l, te rog, am amețit.

Dicken apăsă tasta Esc a laptopului și decuplă proiectorul de deasupra. Shawbeck aprinse lumina din birou și vârî mâinile în buzunare. Ocupă o poziție de susținere loială, în colțul biroului lat, din arțar, al lui Kirby.

— Toate aceste statistici interne, urmă chirurgul-general, provin de la spitale din zonă... ceea ce este un punct solid, fiindcă se întâmplă în imediata apropiere... și continuăm să

primim rapoarte de la alte orașe, din alte state.

— Tot timpul, confirmă Augustine. Încercăm să fim cât mai discreți, totuși…

— Devin suspicioși.

Kirby își prinse un deget arătător și privi o unghie de pe care i se ciobise oja. Oja era verde-albăstrui. Chirurgul-general avea șaizeci și unu de ani, dar își lăcuia unghiile ca adolescentele.

— Va fi la știri dintr-o clipă în alta. SHEVA este mai mult decât o simplă curiozitate. Este la fel ca gripa Irod. Gripa aia cauzează mutații și avorturi. Apropo, denumirea aceea…

— Poate că-i cam prea exactă, rosti Shawbeck. Cine a născocit-o?

— Eu, rosti Augustine.

Shawbeck juca rolul câinelui de pază. Dicken îl mai văzuse făcând pe adversarul lui Augustine, dar nu știuse niciodată cât de autentic era rolul.

— Așadar, Frank, Mark, asta-i muniția mea? întrebă Kirby. Înainte ca vreunul dintre bărbați să poată răspunde, ea adoptă o expresie aprobatoare și speculativă, țuguie buzele și adăugă: este al naibii de-nfricoșătoare.

— Așa este, aprobă Augustine.

— În același timp, este lipsită de sens, continuă Kirby. Ceva apare din genele noastre și face prunci monstruoși… cu un singur ovar uriaș? Mark, ce *dracu'*?

— Doamnă, nu știm care este etiologia, zise Augustine. Și așa, abia ne descurcăm, la fiecare proiect lucrăm cu minimum de personal.

— O să cerem mai mulți bani, Mark. Știi asta. Totuși starea generală în Congres nu este favorabilă. Nu vreau să fiu prinsă într-o alarmă falsă.

— Din punct de vedere biologic, subiectul este de top. Din punct de vedere politic, este o bombă cu ceas, zise Augustine. Dacă nu anunțăm cât mai repede în public…

— La naiba, Mark, interveni Shawbeck, nu avem nicio legătură directă! Cei care se îmbolnăvesc de gripa asta… păi *toate* țesuturile lor sunt ticsite de SHEVA, timp de săptămâni după aceea! Dacă virusurile sunt vechi și slabe și n-au deloc energie? Dacă, să zicem, se exprimă fiindcă există o gaură în ozon și noi suntem expuși la multe ultraviolete sau ceva de genul ăsta, așa cum herpesul apare pe o buză inflamată? Poate că sunt

inofensive, poate că n-au nicio legătură cu avorturile.

— Nu cred că este o coincidență, reflectă Kirby. Cifrele par prea asemănătoare. Vreau să știu însă de ce corpul nu absoarbe virusurile astea, de ce nu le distruge?

— Pentru că sunt eliberate continuu timp de luni, răspunse Dicken. Indiferent ce ar face corpul, ele continuă să fie exprimate de țesuturi diferite.

— Care țesuturi?

— Încă nu suntem siguri, spuse Augustine. Examinăm măduva spinării și limfa.

— Nu există absolut niciun semn de viremie, zise Dicken. Nu există inflamări ale ganglionilor limfatici și ai splinei. Virusuri peste tot, dar nicio reacție extremă. Își frecă nervos obrazul. Aș dori să mai reluăm ceva o dată.

Chirurgul-general reveni cu atenția asupra lui, iar Shawbeck și Augustine amuțiră, văzând-o concentrată.

Dicken își trase scaunul câțiva centimetri mai în față.

— Femeile se infectează cu SHEVA de la parteneri masculini constanți. Femeile care sunt singure – cele care nu au parteneri dedicați – nu se infectează cu SHEVA.

— Asta-i o prostie, spuse Shawbeck, cu chipul strâmbat în dezgust. De unde dracu' știe boala dacă o femeie are sau nu un iubit?

Fu rândul lui Kirby să se încrunte și Shawbeck își ceru scuze.

— Știți însă ce vreau să spun, adăugă el pe un ton defensiv.

— Așa afirmă statisticile, replică Dicken. Am verificat totul foarte amănunțit. Se transmite de la masculi la partenerele lor femele, în urma unei expuneri destul de îndelungate. Homosexualii nu transmit SHEVA partenerilor. Dacă nu există contact heterosexual, nu este transmis. Este o boală cu transmisibilitate sexuală, dar selectivă.

— Hristoase! făcu Shawbeck, însă Dicken nu putu spune dacă era o expresie de uluire sau de îndoială.

— Pentru moment, vom accepta asta, zise chirurgul-general. Ce anume a determinat SHEVA să se manifeste acum?

— Este evident că SHEVA și oamenii au o relație veche, răspunse Dicken. S-ar putea să fie echivalentul uman al unui fag lizogenic. În bacterii, fagii lizogenici se exprimă atunci când bacteriile sunt supuse la stimuli care pot fi interpretați ca amenințând viața – așadar, stres. Poate că SHEVA reacționează

față de evenimentele care cauzează stresul la oameni. Supraaglomerarea. Condițiile sociale. Radiațiile.

Augustine îi aruncă o privire de avertisment.

— Noi suntem mult mai complicați decât bacteriile, încheie el.

— Crezi așadar că SHEVA se exprimă acum din cauza suprapopulării? întrebă Kirby.

— Poate că da, dar nu asta voiam să subliniez, spuse Dicken. Uneori fagii lizogenici pot avea o funcție simbiotică. Ei ajută bacteriile să se adapteze la condiții noi, ba chiar la surse noi de nutriție sau oportunități, prin înlocuirea genelor. Dacă SHEVA are o funcție utilă pentru noi?

— Prin reducerea populației? făcu Shawbeck sceptic. Stresul suprapopulării ne face să formulăm mici expertize în avorturi? Uau!

— Poate, eu nu știu, zise Dicken și-și șterse nervos palmele de pantaloni.

Kirby îi zări gestul și ridică ochii, ușor stânjenită pentru el.

— Dar *cine* știe? întrebă ea.

— Kaye Lang, răspunse Dicken.

Augustine făcu un gest scurt din mână, nevăzut de chirurgul general; Dicken se aventura pe o gheață foarte subțire. Nu discutaseră despre asta mai devreme.

— Da, zise Kirby, ea pare să fi fost cu un pas înaintea tuturor în privința SHEVA. Se aplecă puțin peste birou, cu ochii lărgiți și-l privi întrebător. Dar, Christopher, cum ai știut tu că… demult, în august, în Republica Georgia? Instinctul tău de vânător?

— Îi citisem articolele. Lucrurile despre care scrisese erau extrem de interesante.

— Sunt curioasă, insistă Kirby, de ce te-a trimis Mark în Georgia și Turcia?

— Eu îl trimit rareori pe Christopher în vreun loc anume, spuse Augustine. El are instincte lupești când este vorba despre găsirea genului nostru de pradă.

Kirby rămase privindu-l pe Dicken.

— Nu fi timid, Christopher! Mark te-a trimis să cauți o boală care să înspăimânte. Admir asta – ca un medicament preventiv aplicat politicii. Iar în Georgia te-ai întâlnit, din întâmplare, cu Kaye Lang?

— În Tbilisi există un birou al CCPB, zise Augustine, încercând să fie util.

— Un birou pe care domnul Dicken nu l-a vizitat, nici măcar din politețe, preciză chirurgul-general încruntându-se.

— Am căutat-o, da. Îi admiram activitatea.

— Și nu i-ai spus nimic.

— Nimic esențial.

Kirby se lăsă pe spate în scaun și-l privi pe Augustine.

— O putem aduce alături de noi? întrebă ea.

— Trece prin niște probleme, răspunse bărbatul.

— Ce fel de probleme?

— Soțul ei a dispărut – probabil o sinucidere, răspunse Augustine.

— Asta s-a întâmplat acum mai bine de o lună, preciză Dicken.

— Se pare că n-ar fi singurul necaz. Înainte să dispară, soțul vânduse compania lor pentru a plăti o investiție de capital de risc, despre care se pare că ea nu avea habar.

Dicken nu auzise nimic de asta. În mod evident, Augustine făcuse propriile lui cercetări asupra lui Kaye Lang.

— Iisuse! exclamă Shawbeck. Așadar este o epavă, o lăsăm în pace până-și revine?

— Dacă avem nevoie de ea, avem nevoie de ea, zise Kirby. Domnilor, nu-mi place chestia asta. Spuneți-i intuiție feminină, mai ales că este legată de ovare. Vreau toate opiniile pe care le putem obține din partea experților. Mark?

— O să-i telefonez, încuviință Augustine, cu o iuțeală deloc caracteristică pentru el.

Simțise vântul și văzuse direcția în care flutura stegulețul indicator; Dicken câștigase un punct.

— Fă-o, încuviință Kirby și-și roti scaunul pentru a-l privi drept în față pe Dicken. Christopher, pe cuvântul meu, *tot* cred că ascunzi ceva. Despre ce-i vorba?

Dicken surâse și clătină din cap.

— Nimic concret.

— Serios? arcui sprâncenele femeia. Cel mai bun virusolog din CNBI? Mark spune că se bizuie pe nasul tău.

— Uneori Mark este prea al naibii de onest, comentă Augustine.

— Da, spuse Kirby. Și Christopher ar trebui să fie onest. Ce spune nasul tău?

Dicken se alarmă ușor de întrebarea Chirurgului-general și

ezită să-și etaleze cărțile, atâta timp cât nu avea o mână câștigătoare.

— SHEVA este extrem de vechi, reiteră el.

— Și?

— Nu sunt sigur că este o boală.

Shawbeck pufni încetișor, în semn de îndoială.

— Continuă, îl încurajă Kirby.

— Este o parte veche a biologiei umane. Exista în ADN-ul nostru cu mult înainte să fi existat oamenii. Poate că asta trebuie să facă.

— Adică să omoare nou-născuții? sugeră sarcastic Shawbeck.

— Adică să regleze o funcție mai mare, la nivelul speciei.

— Haide să ne ocupăm de datele concrete, interveni iute Augustine. SHEVA este gripă Irod și cauzează malformații congenitale majore și avorturi.

— Conexiunea mi se pare suficient de solidă, spuse Kirby. Cred că-l pot convinge pe președinte și Congresul.

— De acord, zise Shawbeck, deși cu unele semne mari de îndoială. Mă întreb dacă nu cumva tot misterul ăsta ne-ar putea prinde din urmă, după ce-am pornit bine la drum, și să ne muște de fund.

Dicken simți un val de ușurare. Fusese cât pe-aci să se trădeze, totuși, izbutise să păstreze un atu, pe care să-l joace mai târziu: urmele de SHEVA din cadavrele gruzine. Rezultatele tocmai sosiseră de la Maria Konig de la Universitatea din Washington.

— Mă întâlnesc mâine cu președintele, spuse chirurgul-general. Am o audiență de zece minute. Vreau statisticile din spitalele noastre, pe hârtie, zece exemplare color.

În scurt timp, SHEVA avea să devină o criză oficială. În politica sănătății, o criză obișnuia să fie soluționată prin utilizarea de rutine științifice familiare, testate și verificate pe plan birocratic. Dicken nu era convins că cineva i-ar fi crezut concluziile până când situația nu-și dovedea adevărata stranietate. El însuși abia dacă le putea crede.

Afară, sub cerul de culoarea pâslei, din după-amiaza posacă de noiembrie, Augustine deschise portiera Lincolnului guvernamental și rosti peste acoperișul automobilului:

— Când cineva te-ntreabă ce gândești, tu, de fapt, ce faci?
— Merg cu curentul.
— Ai priceput, genialule.
Augustine sui la volan. Deși Dicken fusese cât pe-aci să dea greș, șeful lui părea destul de mulțumit de întâlnire.
— Ea mai are doar șase săptămâni până la pensie. Îi va sugera numele meu șefului de cabinet al președintelui, ca înlocuitor.
— Felicitări, spuse Dicken.
— Cu Shawbeck pe locul secund și foarte aproape, adăugă Augustine. Dar ar putea să fie decisiv, Christopher. Ăsta s-ar putea să fie biletul câștigător.

22. NEW YORK CITY

Kaye stătea într-un scaun capitonat din piele maro-închis, în cabinetul cu lambriuri bogate, și se întreba de ce avocații bine plătiți de pe Coasta de Est alegeau asemenea ornamente elegante, dar mohorâte. Degetele ei apăsau bumbii din alamă ai țintelor de capitonaj de pe brațele scaunului.
Daniel Munsey, avocatul lui AKS Industries, stătea lângă biroul lui J. Robert Orbison, avocatul familiei sale de peste treizeci de ani.
După moartea părinților, cu cinci ani în urmă, Kaye nu mai apelase la Orbison. În urma dispariției lui Saul și a veștilor năucitoare primite de la AKS și de la consilierul juridic al lui Ecobacter, care acum îi cânta în strună lui AKS, ea apelase la Orbison, aproape în stare de șoc. Descoperise un bărbat decent și sensibil, care îi spusese că nu-i va cere mai mult decât le ceruse vreodată domnului și doamnei Lang, în cei treizeci de ani cât îi reprezentase.
Orbison era uscat ca o scândură, cu nas coroiat, pleșuv, cu scalpul și obrajii acoperiți de pete hepatice, fire de păr crescute din alunițe, buze late și umede, ochi albaștri spălăciți, însă purta costum elegant, croit la comandă, cu dungulițe și revere late, la care asortase o cravată ce ocupa aproape tot V-ul vestei.
Munsey abia trecuse de treizeci de ani, era brunet și arătos, cu glas calm. Purta costum modern din lână, de culoarea tutunului, și se pricepea la biotehnologie aproape la fel de bine ca și Kaye; ba chiar mai bine, din unele puncte de vedere.
— Poate că AKS nu este responsabilă de eșecurile domnului

Madsen, rosti Orbison cu voce puternică și calmă, totuși, ținând seama de circumstanțe, considerăm că firma dumneavoastră îi datorează doamnei Lang considerația cuvenită.

— O considerație financiară? Munsey ridică brațele uimit. Saul Madsen nu și-a putut convinge investitorii să-i continue finanțarea. Se pare că se concentrase asupra unui proiect cu un grup de cercetători din Republica Georgia. Bărbatul clătină din cap cu tristețe. Clienții mei i-au preluat pe investitori. Ținând seama de cele petrecute de atunci, prețul lor a fost mai mult decât corect.

— Kaye a investit foarte multă muncă în companie. O compensație pentru proprietate intelectuală…

— Ea a avut o contribuție majoră în domeniul științei, în general, nu al unui produs specific, pe care un potențial cumpărător l-ar putea plasa pe piață.

— Atunci o compensație corespunzătoare pentru că a contribuit la valoarea brandului Ecobacter.

— Doamna Lang n-a fost coproprietar legal. Se pare că Saul Madsen nu și-a privit niciodată soția ca fiind mai mult decât un angajat.

— Faptul că doamna Lang nu are dreptul în privința aceasta este o omisiune regretabilă, recunoscu Orbison. A avut încredere în soțul ei.

— Considerăm că doamna Lang are dreptul la toate activele din masa succesorală. Ecobacter nu mai face parte pur și simplu din activele respective.

Kaye își feri privirea.

Orbison coborî ochii la sticla care acoperea biroul.

— Domnule Munsey, doamna Lang este un biolog faimos.

— Domnule Orbison și doamnă Lang, AKS Industries cumpără și vinde continuități de exploatare. După decesul lui Saul Madsen, Ecobacter nu mai reprezintă o continuitate de exploatare. Pe numele firmei nu există patente valoroase și nici relații cu alte companii sau instituții, care să nu poată fi renegociate în afara controlului nostru. Singurul produs care poate fi vandabil, un tratament pentru holeră, este actualmente proprietatea unui așa-zis angajat. Domnul Madsen a fost remarcabil de generos cu contractele sale. Vom fi norocoși dacă activele materiale ne vor recupera zece la sută din costuri. Doamnă Lang, nu putem nici măcar achita salariile pentru luna

aceasta. Nimeni nu cumpără.

— Considerăm că, folosindu-și reputația, doamna Lang poate să creeze în cinci luni o echipă de susținători financiari serioși și să reporneascâ Ecobacter. Loialitatea angajaților este foarte ridicată. Mulți au semnat scrisori de intenție ca să rămână alături de ea și să ajute la reclădire.

Munsey ridică din nou brațele în semn de refuz.

— Clienții mei își urmează instinctele. Poate că domnul Madsen ar fi trebuit să aleagă alt tip de firmă căreia să-și vândă compania. Cu tot respectul față de doamna Lang, și nimeni n-o stimează mai mult decât mine, ea nu a întreprins nicio cercetare de interes comercial imediat. Biotehnologia este un domeniu foarte competitiv, doamnă Lang, așa cum știți.

— Viitorul se află în ceea ce putem crea, domnule Munsey, zise Kaye.

Avocatul clătină trist din cap.

— Doamnă Lang, aș investi în dumneavoastră în secunda imediat următoare. Dar eu sunt un sentimental. Restul companiilor…

Nu-și termină fraza.

— Mulțumesc, domnule Munsey, rosti Orbison și-și lipi vârfurile degetelor celor două palme, sprijinindu-și pe ele nasul prelung.

Munsey păru derutat de renunțarea aceea.

— Îmi pare foarte rău, doamnă Lang. Din cauza felului cum a dispărut domnul Madsen, noi continuăm să avem dificultăți cu obligațiunile de finalizare și negocierile privind asigurarea.

— El nu se mai întoarce, dacă asta vă-ngrijorează, zise Kaye și glasul i se frânse. L-au găsit, domnule Munsey. Nu se mai întoarce, ca să râdă împreună cu noi și să-mi spună cum să-mi continui viața.

Munsey tăcu, privind-o.

Ea nu se mai putu opri. Cuvintele se revărsară.

— L-au găsit pe stâncile din Long Island Sound. Era într-o stare îngrozitoare. A trebuit să-l identific după verighetă.

— Îmi pare foarte rău, spuse Munsey. Nu aflasem vestea.

— Identificarea finală a avut loc azi-dimineață, rosti încet Orbison.

— Condoleanțe, doamnă Lang.

Munsey se retrase și închise ușa în urma lui.

Orbison o privi pe femeie în tăcere.

Kaye își șterse ochii cu dosul palmelor.

— Habar n-avusesem cât de mult a însemnat el pentru mine, că de mult deveniserăm noi un singur creier, lucrând laolaltă. Crezusem că aveam propria mea minte și propria mea viață… iar acum constat că-i altfel. Nu mă mai simt om nici măcar pe jumătate. El este mort.

Orbison încuviință din cap.

— După-amiază mă voi întoarce le Ecobacter și voi ține un scurt priveghi cu cei de acolo. Le voi spune că-i timpul să-și caute de muncă și că voi fi alături de ei.

— Ești tânără și inteligentă. Vei reuși, Kaye.

— Știu că voi reuși! rosti ea cu furie. Se izbi cu pumnul în genunchi. Fir-ar al naibii să fie! Nenorocitul dracului! *Viermele*! N-avea niciun drept.

— Absolut niciun drept, spuse Orbison. A fost o mizerie ieftină ceea ce ți-a făcut.

Ochii îi scânteiară cu genul de mânie și simpatie, pe care le-ar fi putut manifesta într-o sală de tribunal, scăpărându-și emoțiile ca un felinar ruginit.

— Da, zise ea și privi în jurul cabinetului, fără să vadă nimic. Of, Doamne, va fi atât de *greu*! Știi care-i însă partea cea mai oribilă?

— Care, draga mea?

— O părticică din mine este *bucuroasă*, spuse Kaye și începu să plângă.

— Gata, gata, o liniști Orbison, redevenit un bătrân obosit.

23. CENTRUL PENTRU CONTROLUL ȘI PREVENIREA BOLILOR, ATLANTA

— Mumii de Neanderthal, rosti Augustine. Traversă biroul mic al lui Dicken și-i aruncă un ziar împăturit pe masă. Timpul nu stă locului. Și nici *Newsweek*.

Dicken împinse într-o parte un set de cópii de autopsii de nou-născuți și fetuși, efectuate în ultimele două săptămâni în spitalul Northside din Atlanta și ridică ziarul. Era *Atlanta Journal-Constitution*, iar titlul principal anunța: „A fost confirmată vechimea preistorică a cuplului ghețurilor”.

Parcurse în diagonală articolul, fără mare interes, doar pentru a fi politicos, și se uită la Augustine.

— Se încinge treaba în Washington, zise directorul. Mi-au cerut să formez un grup operativ.

— Tu-l vei conduce?

Augustine încuviință din cap.

— Asta-i o veste bună atunci, spuse Dicken precaut, simțind apropierea furtunilor.

Celălalt îl privi inexpresiv.

— Am utilizat statisticile adunate de tine, care l-au speriat de moarte pe președinte. Chirurgul-general i-a arătat un avorton. O fotografie, bineînțeles. Spune că nu l-a văzut niciodată atât de tulburat în privința unui subiect legat de sănătatea națională. Vrea să-l facem imediat public, cu detalii complete. „Mor copii”, a spus el. „Dacă putem rezolva situația, s-o rezolvăm atunci – imediat!”

Dicken așteptă răbdător.

— Kirby apreciază că asta poate fi o operațiune importantă. Ar putea atrage fonduri suplimentare, ba chiar și finanțare pentru eforturi internaționale.

Dicken se pregăti să pară înțelegător.

— Iar ei nu vor să mă distragă, numindu-mă în locul lui Maxine, urmă Augustine și ochii lui deveniră niște pietricele dure.

— Shawbeck?

— A primit acordul, totuși președintele poate face propria alegere. Mâine vor ține o conferință de presă despre gripa Irod. „Război total împotriva unui ucigaș mondial.” Mai bun decât poliomielita și o lovitură impresionantă din punct de vedere politic, spre deosebire de SIDA.

— Sărutăm pruncii și-i facem bine?

Lui Augustine nu i se păru o remarcă amuzantă.

— Cinismul nu te prinde, Christopher. Tu ești tipul idealist, ai uitat?

— Eu dau vina pe atmosfera încărcată.

— Mda. Mi s-a spus să-mi alcătuiesc echipa, astfel încât Kirby și Shawbeck s-o aprobe mâine la amiază. Tu ești prima mea alegere, bineînțeles. În seara asta, o să discut cu niște tipi de la INS și cu niște agenți de recrutare în domeniul științific din New York. Toți directorii de agenții vor dori să-și strecoare un degețel aici. Pe de o parte, rolul meu va fi să-i însărcinez cu chestii pe care ei le pot face, înainte să încerce să preia totul. Poți să iei

legătura cu Kaye Lang și să-i spui că va fi recrutată?

— Da, încuviință Dicken. Simți un fior ciudat și răsuflarea i se iuți. Aș dori să pot alege și eu câțiva oameni.

— Sper că nu o armată întreagă.

— Nu chiar de la început.

— Am nevoie de o *echipă*, zise Augustine, nu de un grup disparat de fiefuri. Nu vreau primadone.

Dicken surâse.

— Măcar câteva dive?

— Dacă știu să cânte în cor. E ora imnului național. Vreau verificarea trecutului pentru orice chestii dubioase. Asta o pot face Martha și Karen de la resurse umane. Fără incendiatori de drapele sau scandalagii. Fără excentrici.

— Bineînțeles, încuviință Dicken. Dar asta ar însemna să renunți la mine.

— Copilul genial. Augustine își umezi vârful unui deget și schiță un semn în aer. Am dreptul doar la unul singur. Decret guvernamental. Să vii la mine în birou la ora șase. Adu niște Pepsi și pahare, și un termos cu gheață din laborator. Gheață *curată*, da?

24. LONG ISLAND, NEW YORK

Trei camioane ale unei firme de mutări se aflau în fața intrării Ecobacter când Kaye își parcă automobilul. Ea trecu pe lângă doi bărbați care deplasau un frigider din oțel inoxidabil din laborator, pe lângă biroul recepției. Altul ducea un cititor de microplăci, urmat de un al patrulea care purta unitatea centrală a unui computer. Furnicile ciuguleau Ecobacter, ucigând-o.

Desigur, asta nu conta. Oricum, prin companie nu mai curgea sânge.

Kaye intră în biroul ei, care nu fusese atins deocamdată, și trânti ușa cu putere în urmă. Așezată pe scaunul rotativ albastru – costase vreo două sute de dolari și era foarte confortabil –, deschise computerul și se autentifică în contul de la Asociația Internațională a Companiilor Biotehnologice. Spusele agentului din Boston se confirmau. Cel puțin paisprezece universități și șapte companii erau interesate s-o angajeze. Derulă ofertele. Contract profesoral pe durată nedeterminată, înființarea și conducerea unui mic laborator de cercetări virusologice în New Hampshire... profesoară de științe biologice la un colegiu privat

din California, o școală creștină, baptiști din sud…

Surâse. O ofertă de la Facultatea de Medicină UCLA pentru a lucra cu un bine-cunoscut profesor de genetică – numele nu era menționat – într-un grup de cercetare focalizat asupra bolilor moștenite și conexiunii lor cu activarea provirusurilor. Pe aceea o bifă.

După cincisprezece minute, se lăsă pe spate și-și frecă fruntea apăsat. Dintotdeauna detestase să caute de muncă. Nu-și putea totuși permite să nu profite de momentul de inerție existent; încă nu câștigase niciun premiu și poate că nici n-avea să câștige mulți ani de acum înainte. Era momentul să-și preia frâiele propriei vieți și să iasă din mocirlă.

Bifase trei dintre cele douăzeci și una de oferte ca fiind demne de luat în considerare și se simțea epuizată; transpirase abundent.

Încercată de un presentiment neplăcut, își deschise căsuța de e-mail și găsi un mesaj scurt de la Christopher Dicken, din CNBI. Numele suna familiar; apoi și-l aminti și înjură monitorul, mesajul pe care-l afișa, felul cum mergea viața ei, întreaga existență hidoasă.

Debra Kim ciocăni în sticla transparentă a ușii biroului. Kaye înjură iarăși, foarte sonor, și Kim vârî capul înăuntru, cu sprâncenele arcuite.

— Țipai la mine? întrebă ea inocent.

— Am fost solicitată să mă alătur unei echipe din CCPB, răspunse Kaye și pocni cu palma pe birou.

— Activitate bugetară. Asigurări de sănătate extinse. Libertatea de a-ți face propriile cercetări cu propriul tău grafic de timp.

— Saul detesta să lucreze în laboratoarele guvernamentale.

— Saul a fost un individualist dificil, zise Kim și se așeză pe marginea biroului. Acum îmi evacuează echipamentele. Bănuiesc că nu mi-a mai rămas nimic de făcut aici. Am fotografiile mele, CD-urile și… Hristoase, Kaye!

Kaye se ridică și o îmbrățișă, iar Kim începu să suspine.

— Nu știu ce-o să fac cu șoarecii. Șoareci în valoare de zece mii de dolari!

— O să găsim un laborator să-i țină.

— Cum îi putem transporta? Sunt plini de *Vibrio*! Va trebui să-i sacrific aici, înainte să ia echipamentele de sterilizare și

incineratorul.

— Cei de la AKS ce spun?

— O să-i lase în incinta de izolare. N-o să facă absolut nimic.

— E incredibil.

— Au spus că sunt patentele mele și problemele mele.

Kaye se așeză și începu să-și răsfoiască agenda, sperând să găsească inspirație, dar era o acțiune inutilă. Kim nu avea nicio îndoială că-și va putea găsi de lucru într-o lună-două, ba chiar să-și poată derula propriile cercetări cu șoareci SCID. Trebuiau să fie însă șoareci noi și era posibil ca ea să piardă șase luni sau chiar un an.

— Nu știu ce să-ți spun, rosti în cele din urmă Kaye cu glas tremurat.

Ridică brațele, neajutorată.

Kim îi mulțumi, deși Kaye nu știa pentru ce anume. Se îmbrățișară din nou, după care cealaltă femeie ieși.

Nu putea face mai nimic, nici pentru Debra Kim, nici pentru vreun alt fost angajat la Ecobacter. Kaye știa că ea însăși avusese un rol la fel de mare ca Saul în dezastrul acesta, că fusese la fel de responsabilă din cauza propriei ei ignoranțe. Detestase să umble după bani, urâse finanțele, urâse să caute o slujbă. Oare în lumea asta existau lucruri concrete care *să-i fi plăcut* să facă?

Reciti mesajul lui Dicken. Trebuia să găsească o cale prin care să-și recapete normalitatea, să fie pe propriile ei picioare, să se realăture cursei. O slujbă guvernamentală pe termen scurt putea fi exact ceea ce-i trebuia. Nu-și putea imagina de ce ar fi dorit Christopher Dicken s-o aleagă; abia dacă își amintea de bărbatul scund și grăsuț din Georgia.

Folosindu-și telefonul mobil – liniile telefonice ale laboratorului fuseseră deconectate –, Kaye formă numărul lui Dicken din Atlanta.

25. WASHINGTON, D.C.

— Avem rezultatele analizelor de la patruzeci și două de spitale din țară, se adresă Augustine președintelui Statelor Unite. Toate cazurile de mutații și respingere ulterioară a fetușilor de tipul pe care-l studiem au fost asociate pozitiv cu prezența gripei Irod.

Președintele stătea în capul mesei mari din lemn de arțar

lustruit, din Sala de crize de la Casa Albă. Părul alb și cârlionțat îi ieșea în evidență ca o baliză pe trupul înalt și robust. În timpul campaniei electorale, fusese poreclit cu afecțiune „bețișorul de urechi”, transformând o expresie derogatorie, folosită de femeile tinere pentru a-i descrie pe bărbații vârstnici, într-una de mândrie și dragoste. Era flancat de vicepreședinte, de președintele Camerei Reprezentanților, un democrat, de liderul majorității din Senat, un republican, apoi erau dr. Kirby, Shawbeck, secretarul de stat pentru sănătate și servicii sociale, Augustine, trei consilieri prezidențiali, printre care șeful de cabinet, ofițerul de legătură al Casei Albe pentru probleme de sănătate, și alte persoane pe care Dicken nu le putea identifica. Era o masă foarte mare, iar discuției i se alocaseră trei ore.

Înainte de a intra în sală, Dicken își predase telefonul mobil, pagerul și tableta la punctul de control al securității, la fel ca toți ceilalți. Cu numai două săptămâni în urmă, explozia „telefonului mobil” al unui turist cauzase avarii considerabile în Casa Albă.

Bărbatul se simțea ușor dezamăgit de natura Sălii de crize; nu existau ecrane murale ultramoderne, console de computere sau planșete pentru simulări. Era pur și simplu o încăpere banală mare, cu o masă lungă și multe telefoane. Președintele asculta însă cu foarte multă atenție.

— SHEVA este primul caz confirmat de transmitere de la om la om a retrovirusurilor endogene, continuă Augustine. Gripa Irod este cauzată de SHEVA, în privința aceasta nu mai există nicio îndoială. În toată cariera mea în medicină și în domeniul științific, nu am văzut absolut niciodată ceva atât de virulent. Toate femeile care se află în etapele timpurii ale sarcinii și contractează gripă Irod avortează până la urmă. Statisticile noastre arată că peste zece mii de avorturi pot fi deja atribuite acestui virus. În conformitate cu informațiile actuale, bărbații sunt unica sursă de transmitere a gripei Irod.

— Denumirea este oribilă, rosti președintele.

— Este o denumire frapantă, domnule președinte, spuse Kirby.

— Oribilă și frapantă, acceptă președintele.

— Nu știm ce cauzează exprimarea ei la bărbați, zise Augustine, dar suspectăm că procesul ar fi declanșat de un soi de feromoni, poate de la partenerul femeii. Nu avem niciun indiciu despre cum s-o stopăm. Distribui rapoarte tipărite în jurul

mesei. Statisticienii ne-au spus că în următorul an am putea asista la peste două milioane de cazuri de gripă Irod. Asta înseamnă două milioane de avorturi posibile.

Președintele ascultă gânditor; auzise deja mare parte din datele acelea de la Frank Shawbeck și de la secretarul de stat pentru sănătate și servicii sociale, în întâlniri anterioare. Repetarea, considera Dicken, era necesară pentru a-i ajuta pe politicienii necunoscători să înțeleagă bezna în care se zbăteau, de fapt, oamenii de știință.

— Tot nu înțeleg cum ceva din interiorul nostru ar putea cauza atâta rău, zise vicepreședintele.

— Diavolul dinăuntru, comentă președintele Camerei.

— Anomalii genetice similare pot cauza cancere, spuse Augustine.

Lui Dicken i se păru că afirmația aceea era oarecum largă, iar Shawbeck păru să fie de acord. Acum era momentul să-și rostească discursul încurajator, ca principal candidat la funcția de Chirurg-general, în locul lui Kirby.

— Fără doar și poate, zise Shawbeck, ne confruntăm cu o problemă nouă pentru medicină. În același timp însă, noi am adus HIV sub control. Ținând seama de experiența respectivă, am încrederea că putem înregistra un progres semnificativ în șase până la opt luni. Avem centre majore de cercetare în toată țara, în toată lumea, pregătite să atace problema. Am conceput un program național care utilizează resursele INS-ului, CCPB-ului și Institutului Național de Alergii și Boli Infecțioase. Vom împărți tortul, pentru a-l consuma rapid. Ca națiune, n-am fost niciodată mai pregătiți să abordăm o problemă de magnitudinea aceasta. Imediat după implementarea programului, își vor începe munca peste cinci mii de cercetători din douăzeci și opt de centre. Vom cere ajutorul companiilor și cercetătorilor privați din toată lumea. Un program internațional este pregătit chiar acum. Totul va începe de aici. Doamnelor și domnilor, nu avem nevoie decât de un răspuns rapid și coordonat din partea instituțiilor dumneavoastră.

— Nu văd pe nimeni din Camera Reprezentanților care să se opună unei legi extraordinare privind alocarea de fonduri, spuse președintele Camerei.

— Și nici din Senat, adăugă liderul majorității. Sunt impresionat de activitatea depusă până acum, dar, domnilor, nu

sunt la fel de entuziast pe cât mi-ar plăcea să fiu în privința abilităților noastre științifice. Domnilor Augustine și Shawbeck, ne-au trebuit peste douăzeci de ani pentru a începe măcar să înțelegem SIDA, deși am investit în cercetare zeci de miliarde de dolari. Știu foarte bine. Acum cinci ani am pierdut o fiică din caza SIDA. Privi în jurul mesei. Dacă această gripă Irod este nouă pentru noi, cum ne putem aștepta la miracole în șase luni?

— Nu va fi vorba despre miracole, răspunse Shawbeck, ci despre un început al înțelegerii.

— Și cât va trece până vom avea un tratament? Domnilor, nu vă cer un leac. Însă un *tratament*? Măcar un vaccin?

Shawbeck recunoscu că nu știa.

— Înaintăm doar în măsura în care suntem în stare să exploatăm puterea științei, spuse vicepreședintele și privi în jurul mesei oarecum absent, întrebându-se cum se putea răsturna situația.

— Repet, am îndoielile mele, zise liderul majorității. Mă întreb dacă nu cumva acesta este un semn. Poate că a sosit momentul să facem ordine în căminele noastre, să privim în adâncul inimilor noastre și să ne împăcăm Creatorul. Mi se pare destul de limpede că am tulburat niște forțe puternice.

Președintele își atinse nasul cu vârful degetului, cu o expresie încruntată pe chip. Shawbeck și Augustine îl cunoșteau destul de bine ca să rămână tăcuți.

— Domnule senator, rosti în cele din urmă președintele, mă rog lui Dumnezeu să vă înșelați.

După ce întâlnirea luă sfârșit, Augustine și Dicken îl urmară pe Shawbeck pe un coridor lateral, pe lângă birouri din subsol, până la un lift din spate. Shawbeck era furios în mod evident.

— Câtă ipocrizie! murmură el. Detest să-i aud invocându-l pe Dumnezeu. Scutură din brațe, ca să-și destindă tensiunea din gât și chicoti scurt, hârâit. Eu unul aș vota pentru extratereștri. Să-i chemăm pe cei din *Dosarele X*.

— Aș vrea să pot râde, Frank, zise Augustine, dar îmi este extrem de teamă. Am intrat pe un teritoriu necartografiat. Jumătate din proteinele activate de SHEVA ne sunt necunoscute. Habar n-avem ce fac ele. Chestia asta s-ar putea duce ca bolovanul la fund. Întreb întruna: de ce eu, Frank?

— Pentru că ești foarte *ambițios*, Mark, răspunse Shawbeck.

Ai găsit bolovanul ăsta cum îi zici tu, l-ai ridicat și te-ai uitat sub el. Rânji. Asta nu-nseamnă că ai fi avut cine știe ce șansă… pe termen lung.

Augustine înclină capul. Dicken îi putea percepe nervozitatea evidentă. El însuși se simțea ușor dezorientat. *Suim în amonte pe pârâul greșit*, își spuse, *și vâslim ca apucații*.

26. SEATTLE

Decembrie

Lui Mitch nu-i plăcea să stea prea mult locului fără să facă nimic, așa că petrecu o zi cu părinții săi la ferma lor micuță din Oregon, apoi luă trenul spre Seattle. Închirie un apartament pe Capitol Hill, recurgând la un fond pentru pensii, și cumpără cu două mii de dolari un Buick Skylark vechi de la un prieten din Kirkland.

Din fericire, atât de departe de Innsbruck, mumiile de Neanderthal stârneau o curiozitate redusă din partea presei. Acordă un singur interviu: redactorului de știință de la *Seattle Times*, care după aceea schimbă macazul și-l etichetă drept un dublu violator al lumii serioase și cinstite a arheologiei.

La o săptămână după întoarcerea lui în Seattle, Confederația celor Cinci Triburi din comitatul Kumash îl reînhumă pe „Omul din Pasco” într-o ceremonie complexă, pe malul râului Columbia, din estul Washingtonului. Corpul de ingineri al armatei turnă beton peste locul respectiv, pentru a preveni eroziunea. Savanții protestară, dar nu-l invitară pe Mitch să se alăture protestului.

Mai mult ca orice, el dorea să fie singur și să gândească. Ar fi putut trăi cam șase luni pe baza economiilor, totuși se îndoia că ar fi fost măcar în parte suficient pentru ca scandalul legat de numele lui să dispară sau ca el să-și găsească o slujbă.

Mitch stătea cu ghipsul întins, lângă bovindoul mare al apartamentului, și privea în jos la pietonii de pe Broadway. Îi era imposibil să nu se gândească la pruncul mumificat, la peșteră și la privirea de pe chipul lui Franco.

Pusese fiolele cu țesuturile din mumii într-o cutie de carton plină cu fotografii vechi, pe care o ascunse în fundul unei debarale. Înainte de a face ceva cu țesuturile acelea trebuia să știe cu exactitate ce se descoperise de fapt.

Mânia ipocrită nu era productivă.

El văzuse legătura. Rana femelei se potrivea cu rana pruncului. Aceasta născuse copila sau poate o avortase. Masculul rămăsese cu ele, luase nou-născuta și o înfășurase în blănuri, deși probabil se născuse moartă. Oare masculul atacase femela? Mitch nu credea asta. Ei doi se iubeau. El îi era devotat. Fugeau de ceva sau de cineva. Dar cum știa Mitch toate astea?

Nu avea nicio legătură cu ESP ori cu comunicarea cu lumea spiritelor. Mitch petrecuse o parte substanțială a carierei sale interpretând ambiguitățile din siturile arheologice. Uneori răspunsurile îi soseau în timpul nopții, când reflecta, ori stătea pe bolovani și privea norii sau cerul înstelat. Rareori, răspunsurile soseau în vise. Interpretarea era o știință și o artă.

Zi după zi, Mitch desenă, scrise notițe și făcu însemnări într-un mic jurnal cu coperte din vinilin. Lipi o bucată de carton pe peretele dormitorului și schiță o hartă a peșterii, așa cum și-o amintea. Așeză pe carton siluete tăiate din hârtie ale mumiilor. Stătu și privi cartonul și siluetele. Își roase unghiile până în carne.

Într-o după-amiază, bău șase sticle de bere Coors – unul dintre hidratanții lui favoriți la sfârșitul zilelor de făcut săpături, însă de data aceasta fără să fi săpat, fără scop, doar pentru a testa ceva diferit. I se făcu somn și se trezi la ora trei noaptea, după care ieși să se plimbe pe stradă, pe lângă un local de fast-food, Jack-in-the-Box, un restaurant mexican, un chioșc de reviste, o cafenea Starbuck’s.

Reveni în apartament și-și aminti să-și controleze căsuța poștală. Înăuntru se găsea o cutie plată din carton. O duse la etaj, scuturând-o ușor.

Comandase de la o librărie din New York un număr vechi din *Naţional Geographic*, cu un articol despre Ötzi, Omul Ghețurilor. Revista sosise împachetată între ziare.

Devotați. Mitch știa că ei își fuseseră devotați. Din felul cum stăteau întinși unul lângă celălalt. Poziția brațelor masculului... Masculul stătuse cu femela, deși ar fi putut pleca. Ce dracu’ – folosește cuvintele normale! *Bărbatul* stătuse cu *femeia*. Oamenii de Neanderthal nu erau subumani; în prezent, se recunoștea, în general, că ei fuseseră înzestrați cu darul vorbirii și avuseseră organizări sociale complexe. Triburi. Nomazi, negustori, făuritori de unelte, vânători și culegători.

Mitch încercă să-și imagineze ce i-ar fi putut împinge să se

ascundă în munți, într-o peșteră acoperită de ghețuri, acum zece sau unsprezece mii de ani. Poate că fuseseră ultimii din neamul lor.

După ce avuseseră un prunc practic identic în majoritatea aspectelor cu copiii actuali.

Rupse ziarele care înfășurau revista, o deschise și răsfoi până la posterul mare care prezenta Alpii, văile verzi, ghețarii și locul de unde Omul Ghețurilor fusese desprins în mod grosolan.

Ötzi era expus acum în Italia. Existase o dispută internațională în privința locului unde fusese găsit cadavrul vechi de cinci mii de ani, și Italia îl revendicase după încheierea principalelor cercetări din Innsbruck.

Austria avea drept legal de proprietate asupra oamenilor de Neanderthal. Ei urmau să fie studiați la Universitatea din Innsbruck, poate în același laborator unde îl studiaseră pe Ötzi; ținuți în condiții de temperatură scăzută, umiditate controlată, vizibili printr-o ferestruică, întinși unul lângă celălalt, așa cum muriseră.

Mitch închise revista și-și strânse rădăcina nasului între degetele mare și arătător, amintindu-și senzația oribilă de mlaștină după găsirea „Omului din Pasco”. *Mi-am pierdut cumpătul. Aproape c-am ajuns la închisoare. Am plecat în Europa ca să încerc ceva nou. Am găsit ceva nou. Am stricat totul. Nu mai am absolut niciun fel de credibilitate. Ce pot face dacă eu cred în lucrurile astea imposibile? Sunt un jefuitor de morminte. Sunt un delincvent, mai rău decât un paria*.

Netezi într-o doară paginile de ziar mototolite, care proveneau din *New York Times*. Ochii i se opriră asupra unui articol, din colțul din dreapta jos, al unei pagini pe jumătate rupte. Titlul anunța: „Crime vechi și zori noi în Republica Georgia”. Superstiție și moarte în umbra munților Caucaz. Soldații și polițiștii adunaseră din trei localități femei gravide împreună cu soții sau partenerii lor, și-i puseseră să-și sape propriile morminte, lângă localitatea Gordi. Un articol de 250 de cuvinte, alături de o reclamă pentru acțiuni de bursă pe internet.

Când îl termină de citit, Mitch se simți vibrând de furie și surescitare.

Femeile fuseseră împușcate în stomac. Toți bărbații fuseseră împușcați în vintre și uciși în bătaie cu bâtele. Scandalul cutremura guvernul georgian, care susținea că omorurile se

petrecuseră în timpul regimului lui Gamsahurdia, care fusese răsturnat la începutul anilor 1990, totuși unii dintre cei considerați a fi fost implicați continuau să ocupe funcții de răspundere.

Nu era clar de ce fuseseră uciși oamenii aceia. Unii locuitori din Gordi le acuzau pe femeile omorâte de concubinaj cu diavolul, afirmând că executarea lor fusese necesară; ele nășteau copii ai Satanei și din cauza lor avortau și alte mame.

Se specula că femeile acelea suferiseră o manifestare timpurie a gripei Irod.

Mitch țopăi în bucătărie și se împiedică cu degetul mare, neacoperit de ghips, de piciorul unui scaun. Se întoarse, înjurând, apoi se aplecă și trase dintr-un teanc mic de ziare, aflate într-un colț, lângă containerele de reciclare cenușiu, verde și albastru, un ziar *Seattle Times* vechi de două zile. Titlul de pe prima pagină era un anunț despre gripa Irod, făcut de președinte, chirurgul-general și secretarul de stat al Departamentului de sănătate și servicii sociale. O coloană laterală – semnată de același redactor științific care-l judecase cu atâta severitate pe Mitch – explica legătura dintre gripa Irod și SHEVA. Boală. Avorturi.

Mitch se așeză în scaunul uzat din fața ferestrei cu vedere peste Broadway și-și privi degetele care tremurau.

— Eu știu ceva ce nu mai știe nimeni, rosti el și-și încleștă mâinile pe brațele scaunului. Dar n-am nici cea mai mică idee *cum de-o știu sau ce dracu' să fac în privința asta*!

Probabil că Mitch Rafelson era omul cel mai nepotrivit să aibă o asemenea idee incredibilă, să facă un asemenea salt rațional, nesprijinit de argumente. Din punctul acesta de vedere, poate că ar fi fost mai bine să înceapă să caute chipuri extraterestre pe Marte.

Era momentul fie să abandoneze și să cumpere câteva zeci de cutii de Coors, pornind spre un declin lent și plictisitor, fie să-și consolideze treptat o temelie științifică pe care să poată sta.

— Dobitocule, își spuse Mitch stând la fereastră, cu bucata de ziar netezit într-o mână și prima pagină din *Seattle Times* în cealaltă mână. Ești un dobitoc… *dobitoc*… și imatur!

27. CENTRUL PENTRU CONTROLUL ȘI PREVENIREA BOLILOR, ATLANTA

Sfârșitul lunii ianuarie

Prin plafonul jos de nori leneși, razele solare firave și neutre pătrundeau în biroul directorului. Mark Augustine se retrase de lângă numele mâzgălite și liniile care se încrucișau pe tabla albă, își prinse cotul unei mâini în palmă și-și frecă nasul. La baza schemei complexe, sub Shawbeck, directorul INS și înlocuitorul, încă neanunțat oficial, al lui Augustine la conducerea CCPB, se afla Grupul Operativ pentru Cercetarea Provirusului Uman: GOCPU. Augustine detesta denumirea aceea și-i spunea întotdeauna grupul operativ și doar atât.

Își coborî mâna pe scara managerială.

— Uite, Frank. Eu plec de aici săptămâna viitoare și sar la Bethesda, aflată la baza aiurelii ăsteia de pe tablă. La treizeci și trei de trepte de vârf. La asta se rezumă. Expresia cea mai rafinată a birocrației.

Frank Shawbeck se lăsă pe spate în scaun.

— Putea să fi fost și mai rău. Am petrecut aproape toată luna comprimând chestia asta.

— Putea să fi fost un coșmar mai mărunt. Rămâne însă un coșmar.

— Cel puțin, știi cine-i șeful *tău*. Eu răspund înaintea atât a DSSS, cât și a președintelui, zise Shawbeck.

Vestea sosise cu două zile în urmă. Shawbeck rămânea la INS, dar era promovat director. Exact în toiul ciclonului.

— Să fiu sincer, mă bucur că Maxine a decis să nu se retragă. Este un paratrăsnet mai bun decât mine.

— Nu te amăgi, spuse Augustine. Ea este un politician mai bun decât oricare dintre noi. Noi vom încasa trăsnetul când va sosi.

— Dacă va sosi, se încruntă Shawbeck.

— *Când* va sosi, Frank. Augustine își etală obișnuitul lui surâs, ca o grimasă. OMS vrea să coordonăm toate investigațiile din exterior… și vrea să intre în SUA și să-și desfășoare propriile analize. Comunitatea Statelor Independente tace chitic. Rusia a domnit prea mult timp asupra republicilor. Acolo nu-i posibil niciun fel de coordonare și Dicken tot n-a izbutit să obțină ceva din Georgia și Azerbaidjan. Nu ni se va permite să investigăm până nu se va stabiliza situația politică, indiferent ce ar putea

însemna asta.

— Cât de rău stau lucrurile acolo? întrebă Shawbeck.

— Știm doar că stau rău. Ei nu solicită ajutor. Gripa Irod s-a manifestat acolo de zece-douăzeci de ani, poate chiar mai mult, și au abordat-o în felul lor propriu, la nivel local.

— Cu masacre.

Augustine încuviință din cap.

— Nu vor să se afle și în tot cazul nu vor ca noi să anunțăm că SHEVA a apărut prima dată la ei. Mândria naționalismului recent. Vom menține tăcerea cât vom putea, doar ca să beneficiem de niște pârghii locale.

— Iisuse! Și Turcia?

— Ne-a acceptat ajutorul, a permis accesul inspectorilor, dar nu vrea să ne lase să investigăm în lungul granițelor cu Irak și Georgia.

— Dicken unde-i acum?

— În Geneva.

— El ține OMS la curent?

— Cu fiecare pas, încuviință Augustine. Cópii la indigo ale rapoartelor către OMS și UNICEF. Senatul zbiară din nou. Amenință să întârzie plățile ONU până nu avem o imagine clară a responsabilităților financiare ale tuturor pe scena mondială. Nu vrea ca noi să plătim orice tratament am concepe... și nu poate să creadă că nu noi vom fi cei care vor descoperi un tratament.

Shawbeck ridică o mână.

— Da, *probabil* că noi vom fi aceia. Pentru mâine am stabilit întâlniri cu patru directori executivi: Merck, Schering Plough, Lilly și Bristol-Myers. Săptămâna viitoare cu Americol și Euricol. Ei vor să discutăm despre responsabilități și subvenții. Și ca și cum astea n-ar fi suficiente, domnul Gallo sosește azi după-amiază și vrea să aibă acces la toate cercetările noastre.

— Asta n-are nicio legătură cu HIV, se încruntă Augustine.

— El susține că s-ar putea ca activitatea receptorilor să fie similară. Este cu bătaie lungă, dar e un individ faimos și are multă influență la Capitoliu. De asemenea, se pare că ne-ar putea ajuta cu francezii, acum când ei cooperează iarăși.

— Cum vom aborda asta, Frank? Ce naiba, oamenii mei au găsit SHEVA în toate primatele, de la maimuțele verzi la gorile.

— Este prea devreme pentru pesimism, zise Shawbeck. N-au

trecut decât trei luni.

— Frank, avem patruzeci de mii de cazuri confirmate de gripă Irod numai pe coasta Atlanticului! *La orizont nu se întrevede nimic*!

Augustine izbi cu pumnul în tabla albă.

Shawbeck clătină din cap și ridică ambele brațe, fluierând liniștitor.

Augustine reduse tonul glasului și gârbovi umerii. După aceea, luă o cârpă și-și șterse cu grijă muchia palmei, mânjită cu tuș atunci când atinsese tabla.

— Partea pozitivă ar fi că mesajul este perceput de populație. Am înregistrat două milioane de accesări pe site-ul gripei Irod. Dar ai auzit-o pe Audrey Korda aseară la *Larry King Live*?

— Nu.

— Practic i-a numit pe bărbați întruparea diavolului. A spus că femeile s-ar putea descurca și fără noi, c-ar trebui să fim puși în carantină. *Pfoa*! Augustine ridică brusc brațul. Dacă nu va mai exista sex, nu va mai exista nici SHEVA!

Ochii lui Shawbeck sclipiră ca două pietricele ude.

— Poate că are dreptate, Mark. Ai văzut lista de măsuri extreme a Chirurgului-general?

Augustine își trecu degetele prin părul nisipiu.

— Sper din toată inima să nu se scurgă spre presă.

28. LONG ISLAND, NEW YORK

Picăturile de pastă de dinți stăteau ca niște mormoloci mici și albaștri pe fundul chiuvetei. Kaye își dăţi gura, scuipă apa într-un arc, pentru a expedia mormolocii prin orificiul de scurgere, apoi își șterse fața cu un prosop. Rămase în ușa băii și privi în lungul holului de la etaj, în direcția ușii închise a dormitorului.

Era ultima noapte pe care o petrecea în casă; dormise în camera pentru musafiri. Alt camion pentru mutări – mai mic însă – avea să sosească la ora 11 pentru a încărca puținele lucruri pe care dorea să le ia. Caddy îi adopta pe Crickson și Termin.

Locuința fusese scoasă la vânzare și avea să obțină un preț foarte bun pe piața înfloritoare. Casa cel puțin era protejată de creditori; Saul o trecuse pe numele ei.

Kaye își alese îmbrăcămintea pentru ziua aceea – lenjerie intimă albă simplă, o combinație de bluză și pulover crem, pantaloni bleu-deschis – și strânse puținele haine pe care nu le

împachetase deja. Se săturase să se mai ocupe de toate obiectele, repartizându-le pentru sora lui Saul, pentru fundațiile de caritate sau pentru a fi pur și simplu aruncate.

Avusese nevoie de aproape o săptămână ca să înlăture semnele vieții lor împreună, pe care nu dorea să le mai ia și despre care agenta imobiliară credea că ar putea „colora” locul pentru potențialii cumpărători. Îi explicase cu blândețe despre efectul negativ al cărților și revistelor științifice: „Sunt prea abstracte. Prea reci. Mi se pare că au culoarea *greșită*”.

Kaye își imagină vizitatori din clasa superioară, cu nasul pe sus, invadând casa în cupluri indiferente și critice, elegant îmbrăcate în tweed și pantofi din piele, sau mătăsuri drapate și microfibre până la genunchi, evitând în mod deliberat semnele de individualitate reală sau de intelectualitate, dar considerând fermecătoare orice indicii de stil desprinse din suplimentele duminicale ale ziarelor și revistelor. În sine, casa avea șarmul respectiv. Ea și Saul cumpăraseră mobile, draperii și covoare care nu contrastau. Propria lor viață însă trebuia ștearsă înainte ca locuința să poată fi pusă la vânzare.

Propria lor viață... Saul își încheiase partea lui din viață. Kaye ștergea dovezile timpului petrecut de ei împreună; AKS le dezasambla și împrăștia viața profesională.

Din fericire, agenta imobiliară nu menționase incidentul însângerat al lui Saul.

Cât va mai dura vinovăția? Femeia se opri în capul scărilor și se mușcă de partea cărnoasă de la baza degetului mare. Indiferent de câte ori fusese nevoită să se smucească violent pentru a reveni la făgașul care-i rămăsese, ea se întorcea într-un labirint de asocieri și poteci emoționale spre o nefericire mai profundă. Oferta din partea Grupului operativ Irod reprezenta o cale către un făgaș unic, o cărare proprie nouă, solidă și sigură. Anomaliile naturii aveau s-o ajute să vindece anomaliile din viața ei, iar asta era bizar, dar, de asemenea, acceptabil, credibil; își putea vedea viața desfășurându-se în felul acela.

Soneria de la intrare cântă melodios „Eleanor Rigby”. Alegerea lui Saul. Kaye coborî scara și deschise ușa. Pe verandă se afla Judith Kushner, cu chipul crispat.

— Am venit imediat ce am sesizat un tipar, rosti ea.

Purta fustă din lână neagră, pantofi negri și bluză albă, iar pelerina ei London Fog își târa cataramele cordonului pe

verandă.

— Bună, Judith, zise Kaye derutată.

Kushner apucă clanța ușii, o privi, cerând un soi de permisiune să intre, și păși în casă. Scoase pelerina și o trânti peste cutia din arțar folosită la strânsul firimiturilor de pe masă.

— Prin „tipar” mă refer la faptul că am vorbit la telefon cu opt oameni pe care-i cunosc și Marge Cross i-a contactat pe toți. S-a deplasat personal la casele lor, spunând că era în drum spre o întâlnire de afaceri – ce naiba, cinci dintre ei locuiesc în New York, așa că-i o scuză acceptabilă.

— Marge Cross… de la Americol? întrebă Kaye

— Și de la Euricol. Să nu crezi că nu tot ea trage sforile și-n străinătate. Hristoase, Kaye, este o femeie teribil de intimidantă – acum le-a recrutat pe Linda și Herb! Și ele nu-s decât primele.

— Judith, te rog, ia-o încetișor.

— Îți jur că Fiona s-a holbat ca vițelul la poarta nouă când am refuzat-o pe Cross! Însă eu detest conglomeratele astea de rahat. Le detest din toată inima! N-ai decât să-mi zici socialistă, n-ai decât să-mi zici odraslă a anilor șaizeci…

— Te rog! ridică mâinile Kaye, pentru a stăvili torentul. Dacă nu-ți domolești furia, n-o s-ajungem nicăieri.

Kushner se opri și o fulgeră din privire.

— Tu ești isteață, scumpo. Poți să-nțelegi și singură.

Kaye clipi iute câteva secunde.

— Marge Cross de la Americol vrea o felie din SHEVA?

— Nu numai că-și poate umple spitalele, dar poate furniza direct orice medicamente concepute de echipa „ei”. Programe de tratament exclusiv pentru companiile de asigurări medicale asociate cu Americol. În plus, ea anunță o echipă de specialiști de top, iar calificările companiei ei sunt foarte apreciate.

— Ea mă vrea?

— Mi-a telefonat Debra Kim. A spus că Marge Cross îi va da un laborator, îi va găzdui șoarecii SCID și-i va cumpăra drepturile de patentare pentru tratamentul holerei – pentru o sumă foarte frumoasă, suficient ca să devină bogată. Iar toate astea *înainte* să fi dezvoltat tratamentul. Debra voia să mă consulte dacă să-ți spună sau nu.

— Debra?

Lucrurile se derulau prea iute pentru Kaye.

— Marge este maestră în psihologia umană. Știu asta. Am

urmat împreună Medicina în anii 1970. În paralel, ea a terminat și un Master în administrarea afacerilor. Are foarte multă energie, e urâtă ca naiba și n-are treabă cu bărbații, deci a beneficiat de o mulțime de timp suplimentar, pe care noi două l-am irosit în idile. În 1987 a luat-o pe cont propriu și uite unde a ajuns acum.

— Ce vrea de la mine?

Kushner strânse din umeri.

— Ești o deschizătoare de drumuri, o celebritate. Ce naiba, Saul a făcut din tine un soi de martiră, mai ales pentru femei! Femei care vor veni în căutarea tratamentului. Ai recomandări excelente, articole excelente – practic ești acoperită de credibilitate. Crezusem că s-ar putea să-l împuște pe mesager, dar acum cred c-o să-ți ofere trofeul cel mare.

— Dumnezeule!

Kaye intră în livingul cu pereți goi și se așeză pe canapeaua recent curățată. Încăperea mirosea a detergent cu iz de conifer, ca în spital.

Kushner adulmecă și se încruntă.

— După miros, ai zice că aici trăiesc roboți.

— Agenta imobiliară a insistat că trebuie să miroasă a curățenie, răspunse Kaye, trăgând de timp pentru a-și aduna gândurile. Iar când au făcut curățenie la etaj… după Saul… a rămas un iz de brad, de rășină de conifere, de la detergenți.

— Iisuse, murmură Kushner.

— Deci tu ai refuzat-o pe Marge Cross?

— Scumpo, am destulă treabă ca să fiu fericită pentru tot restul vieții. N-am nevoie de o stăpână sub forma unei mașinării impulsionate doar de bani. Ai văzut-o la televizor?

Kaye încuviință din cap.

— Să nu crezi în imaginea ei.

Pe aleea de acces se auzi zgomotul unui automobil. Kaye privi prin bovindoul frontal și văzu un Chrysler Sedan mare, verde-kaki. Din mașină coborî un tânăr în costum gri, care deschise portiera din dreapta spate. Debra Kim ieși din Chrysler, privi în jur și-și feri fața de briza rece, care sufla dinspre apă. Începuse să fulguiască.

Tânărul în costum gri deschise portiera din stânga spate și apăru Marge Cross, înaltă de peste 1,80 m, în pardesiu de lână bleumarin, cu părul grizonant, prins într-un coc demn în

creștetul capului. Spuse ceva tânărului, care încuviință și reveni în dreptul volanului, însă rămase afară, rezemat de mașină, în timp ce Cross și Debra Kim porniră spre verandă.

— Sunt copleșită, comentă Kushner. Se mișcă mai iute ca viteza gândului.

— Nu știai că vine?

— Nu atât de rapid. Ar trebui s-o șterg pe ușa din spate?

Kaye scutură din cap și, pentru prima dată după multe zile, pufni în râs.

— Nu. Mi-ar plăcea să vă văd pe voi două luptându-vă pentru sufletul meu.

— Kaye, te iubesc, totuși știu prea bine că n-are niciun rost să mă cert cu Marge.

Kaye merse la ușa din față și o deschise înainte ca Marge Cross să poată suna. Cross zâmbi larg și prietenos, iar chipul robust și ochii mici și verzi se umplură de veselie maternă.

Kim surâse nervos.

— Bună, Kaye, zise ea și se îmbujoră ușor.

— Kaye Lang? spuse Cross. Nu ne-am cunoscut până acum.

Dumnezeule, gândi Kaye. *Chiar că sună ca Julia Child!*

Kaye prepară nes cu aromă de vanilie, dintr-o cutie veche, și-l turnă în ceștile de porțelan, pe care le abandona în locuință. Cross nu o lăsă nicio clipă să se simtă ca și cum n-ar fi servit ceva foarte stilat și rafinat culinar unei femei care valora douăzeci de miliarde de dolari.

— Am venit aici pentru a vorbi deschis cu tine, zise ea. Am fost să văd laboratorul lui Debra din AKS. Face niște cercetări foarte interesante. Avem un loc pentru ea. Debra mi-a menționat situația ta.

Kushner o privi pe Kaye și încuviință aproape imperceptibil.

— Și, cu toată sinceritatea, dorisem să te întâlnesc de mai multe luni. Am cinci tineri care citesc pentru mine articolele de specialitate – niște bărbați foarte chipeși și foarte inteligenți. Unul dintre cei mai chipeși și mai inteligenți mi-a spus: „Citește asta”. Era articolul în care preziceai exprimarea provirusului uman străvechi. Uau! Este mai de actualitate ca oricând. Kim mi-a spus că analizezi o ofertă de lucru pentru CCPB. Pentru Christopher Dicken.

— De fapt, pentru Grupul operativ Irod și Mark Augustine,

preciză Kaye.

— Îl cunosc pe Mark. Delegă excelent responsabilitățile. Vei lucra pentru Christopher. Este un băiat isteț. Cross continuă, de parcă ar fi discutat despre grădinărit: noi intenționăm să formăm o echipă de clasă mondială pentru investigarea și cercetarea gripei Irod. Vom găsi un tratament, poate chiar un leac. Vom oferi tratamente specializate în toate spitalele Americol, dar vom vinde kiturile oricui. Avem infrastructura, Dumnezeule! Avem și finanțele necesare. Suntem parteneri cu CCPB și poți acționa ca reprezentantă a noastră în DSSS și INS. Va fi ca programul Apollo – guvernul și industria vor colabora la o scară uriașă, însă de data aceasta, indiferent unde vom ateriza, nu vom mai pleca de acolo. Cross se întoarse pe canapea și se uită la Kushner. Oferta mea rămâne valabilă, Judith. Mi-ar plăcea să lucrați amândouă pentru mine.

Kushner chicoti ușor, aproape ca o fetișcană.

— Nu, mulțumesc, Marge. Sunt o iapă prea bătrână ca să mai pui șaua pe ea.

Cross clătină din cap.

— Îți garantez că nu vor exista fricțiuni.

— Nu sunt deloc lămurită în privința însărcinărilor duble, spuse Kaye. N-am început nici măcar să lucrez în Grupul operativ.

— În după-amiaza asta, mă întâlnesc cu Mark Augustine și cu Frank Shawbeck. Dacă vrei, poți zbura cu mine la Washington. Putem fi împreună la întâlnirea cu ei. Ești invitată și tu, Judith.

Kushner scutură din cap, însă de data aceasta râsul ei sună silit.

Kaye rămase tăcută câteva secunde, privindu-și mâinile încleștate, încheieturile și unghiile ce alternau alb și trandafiriu, pe măsură ce-și strângea și relaxa degetele. Știa ce va răspunde, dar dorea să audă mai multe de la Cross.

— Nu va trebui să-ți faci niciodată griji despre finanțare, indiferent de subiectul pe care ai dori să-l cercetezi, zise Cross. Vom trece asta în contractul tău, atât de multă încredere am în tine.

Dar vreau eu oare să fiu o nestemată din coroana ta, regino? se întrebă Kaye.

— Eu mă bizui pe instincte, Kaye. Cei de la resurse umane te-au verificat deja și apreciază că în deceniile următoare vei

produce cercetările tale cele mai bune. Lucrează împreună cu noi. Nimic din ceea ce vei face nu va fi ignorat sau trivializat vreodată.

Kushner râse din nou și Cross le zâmbi amândurora.

— Vreau să părăsesc cât mai repede casa asta, zise Kaye. Abia săptămâna viitoare intenționam să ajung în Atlanta. Acum îmi caut un apartament acolo.

— O să le cer oamenilor mei să se ocupe de asta. O să-ți găsim ceva frumos în Atlanta sau în Baltimore, oriunde te vei stabili.

— Dumnezeule, rosti Kaye, surâzând ușor.

— Mai știu ceva important pentru tine. Tu și Saul ați lucrat mult în Republica Georgia. S-ar putea să am contactele necesare pentru a salva rezultatele acelei activități. Aș dori să întreprindem mai multe cercetări în terapia cu fagi. Cred că-i pot convinge pe cei din Tbilisi să destindă presiunile politice. Oricum, este ridicol ca niște amatori să încerce să controleze așa ceva.

Cross puse o mână pe brațul ei și strânse ușor.

— Vino acum cu mine la Washington. Discutăm cu Mark și cu Frank, ne întâlnim cu oricine mai dorești să vorbești și poți să-ți faci o idee despre cum stă treaba. Decizia o iei peste câteva zile. Dacă vrei, îți poți consulta avocatul. Îți oferim chiar și o ciornă de contract. Dacă nu va merge, te las cu CCPB-ul, fără codițe atașate și fără supărare.

Kaye se întoarse către Kushner și văzu pe chipul fostei ei îndrumătoare aceeași expresie pe care o văzuse când o anunțase că se va mărita cu Saul.

— Care sunt restricțiile, Marge? întrebă încetișor Kushner, încrucișându-și degetele în poală.

Cross se lăsă pe spate și-și țuguie buzele.

— Nimic neobișnuit. Creditul științific revine echipei. Departamentul de PR al companiei orchestrează toate comunicatele de presă și monitorizează toate articolele pentru oportunitatea transmiterii de informații. Nu există primadone. Recompensele financiare sunt sub forma unui pachet de drepturi foarte generoase. Încrucișă brațele. Kaye, avocatul tău este cam bătrân și nu tocmai versat în lucrurile astea. Sunt convinsă că Judith îți poate recomanda unul mai bun.

Kushner încuviință.

— O să-i recomand unul foarte bun. Dacă îți va da curs ofertei.

Glasul îi era ușor încordat, ușor dezamăgit.

— Crede-mă, rosti Kaye privind un colț al covorului de sub măsuța pentru cafea, nu sunt obișnuită să fiu curtată cu atâtea cutii de ciocolată și buchete de trandafiri. Înainte de a lua orice decizie, aș dori să știu ce așteaptă din partea mea Grupul operativ.

— Dacă intri cu mine în biroul lui Augustine, el va înțelege ce intenționez și cred că va fi de acord.

Kaye fu surprinsă să se audă rostind:

— Atunci sunt de acord să mergem împreună la Washington.

— Meriți asta, Kaye, aprobă Cross. Și am nevoie de tine. Nu va fi un parc de distracții. Îi doresc pe cercetătorii cei mai buni, vreau armura cea mai bună pe care o pot obține.

Afară ninsoarea se întețise. Kaye văzu că șoferul lui Cross intrase în mașină și vorbea la telefonul mobil. O lume diferită, foarte rapidă, ocupată, conectată, cu puțin timp rămas pentru a gândi realmente.

Poate că exact asta îi trebuia și ei.

— O să-l sun pe avocatul acela, zise Kushner, apoi i se adresă lui Cross: aș dori să vorbesc câteva minute cu Kaye între patru ochi.

— Sigur că da.

În bucătărie, Judith o prinse pe Kaye de braț și o privi cu o înverșunare pe care i-o văzuse rareori.

— Îți dai seama ce se va întâmpla, îi spuse.

— Ce?

— Vei fi o marionetă. Îți vei petrece jumătate din timp în săli mari, unde te vei adresa unor oameni surâzători, care-ți vor spune în față tot ce dorești să auzi, dar te vor bârfi după aceea pe la spate. Vei fi unul dintre animalele de companie ale lui Marge, unul dintre orfanii adoptați de ea.

— Chiar așa?

— Vei crede că faci niște lucruri extraordinare, iar apoi, într-o bună zi, îți vei da seama că, de fapt, faci și ai făcut tot timpul ce-și dorește ea și nimic altceva. Ea crede că asta-i lumea *ei* și că funcționează după regulile ei. Iar atunci va trebui să apară cineva care să te salveze, Kaye Lang. Nu știu dacă persoana aceea voi mai putea fi eu. Iar pentru binele meu sper să nu mai

apară niciodată alt Saul.

— Îți apreciez grija pe care mi-o porți și-ți mulțumesc, răspunse Kaye încet, totuși cu o undă de sfidare. Și eu acționez în conformitate cu instinctele mele. În plus, vreau să aflu ce-i cu gripa Irod. Asta va fi costisitor. Cred că ea are dreptate în privința CCPB-ului. Și ce-ar fi dacă am putea… duce până la capăt activitatea noastră cu Eliava? Pentru Saul. În memoria lui.

Intensitatea lui Kushner se topi și ea se rezemă de perete, clătinând din cap.

— Bine.

— După cum vorbești tu, spuse Kaye, Cross e întruparea diavolului.

— Nu a diavolului, râse femeia. Oricum, nu-i genul meu.

Ușa bucătăriei se deschise și intră Debra Kim. Se uită de la una la cealaltă, agitată, după care rosti rugător:

— Kaye, ea pe tine te vrea. Nu pe mine. Dacă nu i te alături, o să găsească o cale prin care să mă debarce.

— O s-o fac, deschise brațele Kaye. Dar, Dumnezeule, nu pot să plec chiar acum. Casa…

— Marge se va ocupa de asta pentru tine, zise Kushner, de parcă ar fi fost nevoită să învețe o elevă mai grea de cap un subiect care nu-i făcea nici ei înseși plăcere.

— Așa-i, afirmă iute Kim, luminându-se la față. Este uluitoare.

29. LABORATORUL DE PRIMATE AL GRUPULUI OPERATIV, BALTIMORE

Februarie

— Bună dimineața, Christopher! Ce mai e nou prin Europa?

Marian Freedman ținu deschisă ușa din spate, care se afla la capătul scării din beton. Un vânt foarte rece sufla pe alee. Dicken își ridică fularul tricotat și-și frecă ostentativ un ochi încețoșat, în timp ce suia treptele.

— Sunt încă după ora Genevei. Ben Tice îți trimite complimente.

Freedman îl salută scurt și energic.

— Europa știe mersul! strigă ea dramatic. Ce face Ben?

— E rupt de oboseală. Săptămâna trecută au făcut capside. A fost mai greu decât crezuseră. SHEVA nu cristalizează.

— Ar fi trebuit să stea de vorbă cu mine, spuse Marian.

Dicken își scoase fularul și paltonul.

— Unde găsesc o cafea fierbinte?

— La cantină.

Îl conduse printr-un coridor de beton, vopsit într-un portocaliu bizar, și-i făcu semn să intre printr-o ușă din stânga.

— Cum e clădirea?

— De tot rahatul. Ai auzit că inspectorii au găsit tritiu în conducte? Anul trecut aici a fost o unitate de procesare a deșeurilor medicale, care nu știu cum s-a ales cu tritiu în conducte. N-am avut timp să obiectăm și să căutăm altceva. Halal piață! Așa că ne costă zece miare să instalăm monitorizarea și să schimbăm componentele afectate. În plus, la fiecare două zile va veni un inspector de la Comisia de Reglementare Nucleară să verifice nivelul radiațiilor din întreaga clădire.

Dicken se opri lângă avizierul din foaier, care era împărțit în două secțiuni: o tablă albă mare și o placă de plută, presărată cu anunțuri. „*Vreau să împart cheltuielile: apartament mai ieftin!” „Poate cineva să-mi ia câinii aflați în carantină la Dulles miercurea viitoare? Sunt toată ziua de serviciu.” „Știe cineva o grădiniță în Arlington?” „Trebuie să ajung luni la Bethesda; prefer pe cineva de la metabolic sau excreție – oricum o să pălăvrăgim pe drum*.”

Ochii i se încețoșară. Era obosit, totuși îl mișca profund vederea acestor dovezi că grupul căpăta viață, că oamenii se împrieteneau, că familii se mutau și-și schimbau viața, călătorind în jurul lumii.

Freedman îi întinse un pahar din plastic cu cafea.

— E proaspătă. Facem cafea bună.

— Diuretică, comentă el. Ar trebui să v-ajute să spălați tritiul ăla.

Femeia se strâmbă.

— Ați indus exprimarea? se interesă Dicken.

— Nu, însă retrovirusul endogen simian împrăștiat este îngrijorător de apropiat de SHEVA în ceea ce privește genomul. Dovedim pur și simplu ceea ce presupusesem deja: că este ceva foarte vechi. A intrat în genomul simian înainte ca noi și maimuțele să ne fi despărțit.

Dicken își bău repede cafeaua și se șterse la gură.

— Atunci nu-i o boală, zise el.

— Hei, n-am spus asta! Freedman îi luă paharul și-l aruncă la

coș. Se exprimă, se răspândește, infectează. Este o boală, indiferent de unde ar proveni.

— Ben Tice a analizat două sute de fetuși avortați. Absolut toți aveau o masă foliculară mare, similară unui ovar, dar conținând numai vreo douăzeci de foliculi ovarieni. Absolut toți!

— Știu, Christopher. Trei sau mai puțini foliculi erupți. Mi-a trimis raportul aseară.

— Marian, placentele sunt minuscule, sacul amniotic este mic și subțire, iar după avort, care-i incredibil de ușor – multe femei nici măcar nu simt durere –, nu-și pierd endometrul. Este ca și cum ar fi în continuare gravide.

Freedman începea să devină agitată.

— Te rog, Christopher.

Doi cercetători tineri de culoare intrară, îl recunoscură pe Dicken, deși nu li se făcuseră încă prezentările, apoi se duseră la frigider. Freedman rosti pe ton coborât:

— Christopher, eu n-o să stau între tine și Mark Augustine când vor începe să zboare scânteile. Da, ai arătat că victimele gruzine aveau SHEVA în țesuturi, totuși pruncii lor nu erau malformați, ci fetuși cu dezvoltare normală.

— Mi-ar plăcea să obținem unul pentru analize.

— Dacă-l obții, să-l duci altundeva. Noi nu suntem laborator criminalist. Am aici o sută douăzeci și trei de oameni, treizeci de cercopiteci și doisprezece cimpanzei, și suntem dedicați unui obiectiv foarte precis. Studiem exprimarea virusului endogen în țesuturi simiene. Atât.

Rosti ultimele cuvinte în șoaptă, la urechea lui Dicken, lângă ușă. După aceea, continuă mai sonor:

— De aceea, vino să vezi ce am făcut.

Îl conduse printr-un labirint mic de separeuri, fiecare cu micul lui ecran extraplat. Trecură pe lângă câteva femei în halate albe de laborator și un tehnician în salopetă verde. Aerul avea iz de antiseptic, până când Marian deschise ușa de oțel a principalului laborator de animale și Dicken simți mirosul familiar de mâncare pentru maimuțe și pe cel înțepător de urină și fecale, apoi din nou iz de detergent și dezinfectant.

Intrară într-o încăpere mare, cu pereți din beton, în care se aflau trei cimpanzei femele în incinte separate și etanșe, din plastic și oțel. Fiecare incintă avea propriul ei sistem de ventilație. O laborantă introdusese un grilaj dublu acționat de

menghină în incinta cea mai apropiată și cimpanzeul încerca din răsputeri să treacă dincolo de barele din oțel care-l blocau. Grilajele se apropiau lent, strânse de laborantă, care aștepta, fluierând fals, până când cimpanzeul renunță în cele din urmă. Barele o țineau aproape turtită pe femelă; nu mai putea să muște și un singur braț flutura printre gratii, departe de locul unde laboranta avea să-și facă treaba.

Marian privi inexpresiv cum cimpanzeul astfel restricționat era retras din incintă. Grilajul dublu se mișcă pe roțile din cauciuc și o tehniciană luă probe de sânge și fluid vaginal. Cimpanzeul țipă, protestând, și se strâmbă. Atât laboranta, cât și tehniciana îl ignorară.

Marian se apropie de grilaj și puse mâna pe brațul cimpanzeului.

— Gata, Kiki. Gata, fetiță. Așa, fetița mea. Ne pare rău, scumpo.

Degetele cimpanzeului îi atinseră în mod repetat palma. Cimpanzeul se schimonosea la față și încerca să se zbată, dar nu mai țipa. După ce îl readuseră în incinta sa, Marian se întoarse către laborantă și tehniciană.

— Vreau să știți că-l voi concedia personal pe următorul care mai tratează aceste animale ca și cum ar fi niște mașini, mârâi ea gros și aspru. Ați înțeles? Ea socializează. A fost violată și dorește să atingă pe cineva, ca să se simtă liniștită. Voi sunteți ființele cele mai apropiate pe care le are. Ați înțeles?

Laboranta și tehniciana își cerură scuze stingher.

Marian trecu clocotind pe lângă Dicken și-i făcu semn din cap s-o urmeze.

— Sunt sigur că merge excelent, rosti el tulburat de scena la care asistase. Marian, să știi că am încredere în tine în mod implicit.

Ea oftă.

— Atunci haide în biroul meu și să mai discutăm acolo.

Coridorul spre birou era pustiu, cu ușile închise în ambele capete. În timp ce vorbea, Dicken gesticula larg.

— Îl am pe Ben de partea mea. El crede că ăsta-i un eveniment major, nu doar o simplă boală.

— Și atunci i se va opune lui Augustine? Toată finanțarea noastră are drept scop găsirea unui tratament, Christopher! Dacă nu-i o boală, de ce să găsim un tratament? Oamenii sunt

nefericiți, sunt bolnavi și cred că pierd copii.

— Fetușii ăștia avortați nu sunt *copii*, Marian.

— Atunci ce dracu' sunt? Eu trebuie să urmez ceea ce știu, Christopher. Dacă devenim prea teoretici…

— Investighez, rosti Dicken. Vreau să știu ce părere ai.

Marian rămase în picioare înapoia mesei, puse degetele pe tăblia din plastic și începu să bată ușor cu unghiile scurte. Părea exasperată.

— Sunt genetician și biolog molecular. Nu mă pricep la nimic altceva. În fiecare seară, am nevoie de cinci ore ca să citesc abia a suta parte din ce-mi trebuie ca să țin pasul în domeniul meu.

— Ai accesat Medweb? Bionet? Virion?

— Nu intru prea des pe internet, doar cât să-mi citesc corespondența.

— Virion este o mică revistă on-line din Palo Alto, care poate fi accesată doar dacă îți faci cont privat. Este condusă de Kiril Maddox.

— Știu. Kiril mi-a făcut curte la Stanford.

Dicken căscă ochii mari.

— Nu știusem.

— Să nu spui nimănui, te rog! Chiar și pe atunci era un nemernic sclipitor și subversiv.

— Îmi dau cuvântul de onoare. Dar ar trebui să vezi despre ce-i vorba. Sunt treizeci de postări anonime. Kiril m-a asigurat că toți sunt cercetători autentici. Agitația *nu este* cauzată de boală sau de tratament.

— De acord, când vor ieși din anonimat, mă voi alătura vouă și voi mărșălui în biroul lui Augustine.

— Promiți?

— Nici vorbă! Nu-s o cercetătoare de vârf care trebuie să-și protejeze reputația internațională. Sunt mai degrabă genul de fată care lucrează pe banda de montaj, cu aspect neîngrijit și cu o viață sexuală de tot rahatul, căreia îi place munca pe care o face și dorește să-și păstreze slujba.

Dicken se frecă pe ceafă.

— Ceva se-ntâmplă. Ceva mare de tot. Am nevoie de o listă de oameni competenți, care să mă susțină când îi voi spune lui Augustine.

— Adică vrei să încerci să-l aduci pe calea cea bună? O să te

zboare din CCPB.

— Nu cred. Sper că nu.

Apoi, cu o scânteiere în ochii mijiți, Dicken întrebă:

— De unde știi? Ți-a făcut curte și Augustine?

— El era student pe-atunci, răspunse Freedman. M-am ținut cât mai departe de studenți.

„Puma lui Jessie” se afla la demisol, cam la jumătatea străzii, și avea în față o firmă mică de neon, o placă din imitație de lemn, ștanțată, și o balustradă de alamă lustruită. Înăuntrul sălii principale, lungă și îngustă, un bărbat robust, în smoching și pantaloni negri, servea bere și vin la măsuțele minuscule din lemn, iar pe scena micuță se succedau șapte-opt femei dezbrăcate, pentru a dansa fără entuziasm.

Pe pupitrul muzical de lângă cușca goală, un anunț scris de mână anunța că puma era bolnavă în săptămâna aceasta, așa că Jessie nu va evolua. Fotografii cu felina plictisită și cu stăpâna ei blondă, surâzătoare și siliconată se înșiruiau pe peretele din spatele barului mic.

Sala avea doar trei metri lățime și era plină de fum, iar Dicken nu se simți în apele lui din clipa când se așeză. Se uită la spectatorii din jur și văzu bărbați mai vârstnici, în costume de afaceri, în grupuri de doi-trei, tineri în blugi, singuri și exclusiv albi, care răsuceau între palme pahare mici cu bere.

Un bărbat de aproape cincizeci de ani abordă o dansatoare care părăsise scena și-i șopti ceva; ea încuviință. Însoțit de tovarășii lui, porni apoi spre o cameră din spate, pentru divertisment privat.

În ultima lună, Dicken nu beneficiase de mai mult de două ore pentru sine. Printr-o întâmplare, avea liberă seara aceasta, fără obligații sociale, fără niciun alt loc în care să se ducă, cu excepția camerei sale din Holiday Inn, așa că mersese pe jos la clubul districtului, trecând pe lângă mașini de poliție și câțiva polițiști, care patrulau pe motociclete sau pe jos. Stătuse câteva minute într-o librărie mare, apreciase ca aproape insuportabilă ideea de a-și petrece seara liberă doar citind, și picioarele îl duseseră automat către locul unde știa că intenționase de la bun început să ajungă, fie și numai pentru a se uita la o femeie cu care să nu aibă legături profesionale.

Dansatoarele erau destul de atrăgătoare, toate până în

treizeci de ani, surprinzătoare prin nuditatea directă, cu sânii rareori naturali, din câte își putea da seama, și cu părul pubian ras în forma unui semn de exclamare micuț. Niciuna nu-l privi când intră. Peste câteva minute aveau să existe zâmbete pentru bani și ocheade, tot pentru bani, dar, la început, nu exista nimic.

Comandă o bere Budweiser – opțiunile erau Coors, Budweiser sau Budweiser Lite – și se lăsă pe spate, rezemându-se de perete. În momentul acela, pe scenă evolua o tânără slabă, cu sâni spectaculos de proeminenți, nepotriviți pentru cutia toracică îngustă. O privi dezinteresat; când termină cu cele zece minute de rotiri și priviri aruncate cu ochi sticloși prin sală, dansatoarea îmbrăcă un capot din mătase, care-i ajungea doar până la coapse, și coborî printre clienți.

Dicken nu învățase niciodată dedesubturile din cluburile acestea. Știa de existența camerelor private, însă nu avea habar ce era permis să faci în ele. Se trezi gândindu-se mai puțin la femei, fum și bere decât la vizita de a doua zi dimineață în Centrul medical al Universității Howard și la întâlnirea cu Augustine și noii membri ai echipei, care urma să aibă loc după-amiază. Altă zi foarte plină.

Ridică ochii la următoarea dansatoare de pe scenă, mai scundă și mai împlinită, cu sâni mici și talie foarte subțire, și se gândi la Kaye Lang.

Dicken își termină berea, lăsă două monede pe măsuța zgâriată și-și împinse scaunul înapoi. O roșcată pe jumătate dezbrăcată își ridică genunchiul în mod sugestiv în calea lui. Ca un idiot, îi îndesă douăzeci de dolari în jartieră și o privi cu o expresie despre care spera că era de stăpânire nonșalantă, dar despre care bănuia că nu era decât nesiguranță rigidă.

— E un început bun, dulceață, rosti ea cu glas încet, totuși sigur, apoi privi iute în jur. Dicken era cel mai înstărit mascul neînsoțit din club. Muncești prea mult, așa-i?

— Da, încuviință el.

— Cred c-ai nevoie de un dans privat, urmă femeia.

— N-ar fi rău, replică el cu gâtul uscat.

— Avem un loc unde s-o facem, dar știi regulile, da, dulceață? Doar eu pun mâna. Managerul vrea ca tu să stai cuminte pe scaun. O să-ți placă.

Suna oribil. Dicken merse oricum cu ea într-o cameră din partea din spate a clădirii, una dintre cele opt sau zece de la

etaj; toate aveau mărimea unui dormitor și erau lipsite de mobilă, cu excepția unei scene mici și a două scaune pliante. Dicken se așeză pe un scaun și dansatoarea își scoase capotul. Purta o tanga minusculă.

— Mă cheamă Danielle, zise ea și-i puse un deget pe buze când dădu să răspundă. Nu-mi spune nimic. Îmi plac misterele.

Din poșeta neagră și mică, pe care o ținea pe un braț, scoase după aceea un pachețel învelit în plastic și-l desfăcu printr-o smucitură a încheieturii îndelung practicată. Își puse pe față o mască chirurgicală.

— Scuze, zise cu glas încă și mai încet. Știi cum este… Fetele spun că gripa asta nouă trece prin orice — anticoncepționale, prezervative, toate. De-acum nici măcar nu trebuie să fii, știi tu, nebunatică, ca să dai de necaz. Se zice că toți bărbații o transmit. Eu am deja doi copii. Nu vreau să lipsesc de la muncă doar ca să nasc un monstruleț.

Dicken era atât de obosit, încât abia se mai putea mișca. Femeia sui pe scenă și adoptă o postură.

— Îți place mai repede sau mai încet?

El se ridică și, fără să vrea, răsturnă scaunul cu un pocnet puternic. Danielle se încruntă, mijind ochii și apropiindu-și sprâncenele deasupra măștii. Masca era verzuie, medicinală.

— Scuze, rosti Dicken și-i întinse altă bancnotă de douăzeci de dolari.

Ieși grăbit din cameră, se împletici prin fum, se împiedică de niște picioare lângă scenă, sui treptele și se ținu un moment de balustrada din alamă, răsuflând adânc.

Își șterse palma viguros de pantaloni, de parcă el ar fi fost cel care s-ar fi putut infecta.

30. UNIVERSITATEA WASHINGTON, SEATTLE

Mitch se așeză pe bancă și se întinse în lumina spălăcită a soarelui. Purta o cămașă cadrilată din lână, blugi decolorați, bocanci de drumeție ponosiți și nu avea pardesiu.

Copacii desfrunziți ridicau brațe sure peste câmpul de omăt călcat în picioare. Pașii studenților curățaseră trotuarele și încrucișaseră poteci peste peluzele înzăpezite. Fulgi cădeau lent din masele de nori cenușii și neregulate de deasupra.

Wendell Packer sosi zâmbind subțire și fluturând din mână. Se apropia de patruzeci de ani, ca și Mitch, era înalt și zvelt, cu păr

care începuse să se rărească și cu trăsături regulate, afectate doar puțin de nasul borcănat. Purta un pulover gros și o vestă bleumarin și avea o geantă micuță din piele.

— Dintotdeauna mi-am dorit să fac un film despre campusul ăsta, zise el, încleștându-și mâinile cu un gest nervos.

— Ce fel de film? se interesă Mitch.

Inima începea deja să-l înțepe. Trebuise să se silească să dea telefonul și să vină aici. Încerca să învețe să ignore nervozitatea foștilor colegi și prieteni din lumea științei.

— O singură scenă. Zăpada acoperind solul în ianuarie, pruni înfloriți în aprilie. O fată frumoasă care merge… cam pe acolo. Tranziție lentă: este înconjurată de fulgi care cad și se transformă în petale.

Packer indică poteca pe care studenții pleoscăiau spre sălile de cursuri. Șterse zloata de pe bancă și se așeză lângă Mitch.

— Ai fi putut veni la biroul meu, spuse el. Nu ești un paria. Nimeni nu te va alunga din campus.

Mitch strânse din umeri.

— M-am sălbăticit, Wendell. Nu dorm prea mult. Am un maldăr de manuale în apartament. Citesc biologie toată ziua. Nu știu în ce direcție este mai important să mă pun la zi.

— Păi mai întâi ia-ți adio de la acest *élan vital*. În prezent noi suntem ingineri.

— Vreau să te invit la prânz și să-ți pun câteva întrebări. După aceea, vreau să știu dacă pot participa la niște cursuri din catedra ta. Pentru mine nu-i suficient să citesc manuale.

— O să-i întreb pe profesori. Te-ai gândit la vreun curs anume?

— Embriologie… Dezvoltarea vertebratelor… Ceva obstetrică, dar asta-i în afara catedrei tale.

— De ce?

Mitch privi către zidurile înconjurătoare ale clădirilor din cărămidă în nuanțe de ocru.

— Trebuie să învăț multe înainte să deschid gura sau să mai fac alte prostii.

— Cum ar fi…?

— Dacă ți-aș spune, ai ști cu siguranță că sunt nebun.

— Mitch, unul dintre momentele cele mai bune pe care le-am avut după mult timp a fost când mi-am dus copiii la Arborele Gingko. Le-a plăcut și au mers peste tot, căutând fosile. Am stat

ore în șir cu ochii în pământ. M-am ars pe ceafă. Atunci am înțeles rolul apărătoarelor din pânză ale șepcilor.

Mitch surâse.

— Eu continui să-ți fiu prieten.

— Asta înseamnă mult pentru mine, să știi.

— E frig aici, zise Packer. Unde mă duci la prânz?

— Îți place bucătăria asiatică?

Se așezară la o masă din restaurantul Little China, într-un separeu de lângă fereastră și comandară orez, tăiței și curry. Packer sorbea dintr-o ceașcă cu ceai fierbinte; în mod rebel, Mitch bea limonadă rece. Aburii încețoșaseră fereastra care dădea spre așa-zisul bulevard cenușiu, care era mai degrabă o stradă universitară ce mărginea campusul. Câțiva tineri în jachete din piele și pantaloni largi fumau și tropăiau, ca să-și încălzească picioarele, în jurul unui stand de ziare prins cu lanțuri. Ninsoarea se oprise și străzile aveau o strălucire întunecoasă.

— Acum spune-mi de ce trebuie să participi la cursuri, zise Packer.

Mitch îi întinse trei tăieturi din ziare despre Ucraina și Republica Georgia. Packer le citi și se încruntă.

— Cineva a încercat s-o ucidă pe mama din peșteră. Iar după mii de ani, ei ucid mame cu gripa Irod.

— Aha! Crezi că oamenii de Neanderthal… Copilul găsit în afara peșterii… Packer lăsă capul pe spate. Sunt ușor derutat.

— Hristoase, Wendell, eu am fost *acolo*! Am văzut copilașul în interiorul peșterii. Sunt sigur că cercetătorii din Innsbruck au confirmat asta până acum, atât doar că n-o spun nimănui. Le-am trimis scrisori și nici măcar nu s-au sinchisit să-mi răspundă.

Packer căzu pe gânduri, cu fruntea încrețită, străduindu-se să asambleze tabloul general.

— Crezi că ai nimerit peste un echilibru punctat. În Alpi.

O femeie scundă, cu chip rotund și drăguț, le aduse mâncarea și puse bețișoare lângă farfurii. După ce plecă, Packer continuă:

— Crezi că au stabilit corespondența țesuturilor în Innsbruck, dar că nu vor să anunțe rezultatele?

Mitch încuviință din cap.

— Este o ipoteză atât de extraordinară, încât nimeni nu spune nimic. Este cu bătaie incredibil de lungă. Uite ce-i, nu vreau să

exagerez. Nu vreau să te bat la cap cu toate detaliile. Oferă-mi doar o șansă de a afla dacă am dreptate sau mă înșel. Probabil că mă înșel în asemenea măsură, încât ar trebui să-ncep o carieră nouă în turnarea asfaltului pe șosele. Dar… *eu am fost acolo, Wendell!*

Packer privi în jurul localului, împinse la o parte bețișoarele, își puse în farfurie câteva linguri de sos din ardei iute și înfipse furculița în carnea de porc cu curry și orez. Vorbi cu gura plină:

— Dacă o s-accept să participi la unele cursuri, o să stai în ultimul rând?

— O să stau în afara ușii.

— Glumeam, spuse Packer. Sau așa cred.

— Știu că glumeai, zâmbi Mitch. Acum o să-ți mai cer o favoare.

Packer arcui sprâncenele.

— Cred că exagerezi.

— Ai vreun bursier postdoctoral care lucrează la SHEVA?

— Cum să nu? CCPB are un program de cercetări coordonate și ne-am înscris și noi. Ai văzut că toate femeile poartă în campus măști de tifon? Ne-ar plăcea să ajutăm la aducerea unei raze de lumină rațională asupra subiectului ăsta. Înțelegi? *Rațională*?

Îl privi cu subînțeles.

Mitch scoase cele două fiole cu mostre.

— Astea sunt foarte prețioase pentru mine, rosti el, și n-aș vrea să le pierd.

Le ținu în palma întinsă. Fiolele se atinseră ușor, clincănind, și conținuturile lor păreau să fie două bucățele de pastramă de vită.

Packer lăsă furculița din mână.

— Ce sunt?

— Țesuturi ale oamenilor de Neanderthal. Unul de la mascul, altul de la femelă.

Packer se opri din mestecat.

— Cam cât ți-ar trebui din ele? întrebă Mitch.

— Nu prea mult, răspunse celălalt cu gura plină de orez. Dacă ar fi să fac ceva…

Mitch mișcă mâna și fiolele încet, înainte și înapoi.

— Dacă ar fi să mă încred în tine, adăugă Packer.

— Eu trebuie să mă încred în *tine*.

Packer miji ochii spre ferestrele aburite, spre puștii care continuau să râdă afară, fumându-și țigările.

— Să le analizez pentru ce… pentru SHEVA?

— Sau pentru ceva ca SHEVA.

— De ce? Ce legătură are SHEVA cu evoluția?

Mitch bătu cu degetul în articolele din ziar.

— Ar explica toate discuțiile astea despre copiii diavolului. Se-ntâmplă ceva foarte neobișnuit. Cred că s-a mai întâmplat în trecut, iar eu am găsit dovezile.

Packer se șterse gânditor la gură.

— Pur și simplu nu pot să cred asta. Luă fiolele și le privi îndeaproape. Sunt al naibii de *vechi*. Acum trei ani, doi bursieri postdoctorali ai mei au avut un proiect de cercetare a secvențelor de ADN mitocondrial din țesuturi osoase neanderthaliene. N-au mai rămas decât fragmente.

— Atunci poți confirma că astea sunt adevărate. Deshidratate, degradate, dar probabil complete.

Packer așeză cu grijă fiolele pe masă.

— De ce ar trebui să fac asta? Doar fiindcă suntem prieteni?

— Pentru că, dacă am dreptate, va fi cea mai mare descoperire științifică a epocii noastre. S-ar putea să aflăm finalmente cum funcționează evoluția.

Packer scoase o bancnotă de douăzeci de dolari din portofel.

— Eu fac cinste, rosti el. Marile descoperiri mă fac extrem de nervos.

Mitch îl privi uimit.

— Da, o s-o fac, încuviință Packer încruntat. Dar numai pentru că sunt un idiot și un fraier. Și, Mitch, te rog – gata cu favorurile!

31. INSTITUTUL NAȚIONAL DE SĂNĂTATE, BETHESDA

Cross și Dicken stăteau față în față la masa lată dintr-o sală pentru ședințe directoriale din Clădirea Natcher; Kaye era așezată lângă Cross. Dicken învârtea între degete un pix și privea tăblia mesei, ca un băiețel nervos.

— Când își va face Mark marea intrare? întrebă Cross.

Dicken ridică ochii și zâmbi.

— I-aș acorda vreo cinci minute. Poate chiar mai puțin. Nu-i foarte încântat de chestia asta.

Cross își ciocăni dinții cu o unghie lungă, cu oja ciobită.

— Timpul este singurul lucru pe care nu-l ai în cantități mari,

așa-i? rosti Dicken.

Cross surâse politicos.

— Parcă n-a trecut mult timp de la povestea din Georgia, se strădui Kaye să schimbe subiectul.

— Deloc, zise Dicken.

— V-ați întâlnit în Georgia? se interesă Cross.

— Pentru scurt timp, încuviință bărbatul.

Conversația nu mai apucă să se dezvolte, deoarece își făcu apariția Augustine. Purta un costum gri scump, ușor boțit la spate și în jurul genunchilor. Kaye bănui că participase la multe ședințe până atunci.

Augustine dădu mâna cu Cross și se așeză. Își încrucișă degetele pe masă în fața lui.

— Așadar, Marge, este o afacere încheiată? Kaye este a ta și va trebui s-o împărțim?

— Deocamdată nu s-a finalizat nimic, răspunse Cross pe un ton vesel. Am vrut mai întâi să discut cu tine.

Augustine nu era convins.

— Ce câștigăm noi de aici?

— Probabil nimic ce n-ai fi obținut oricum, replică Cross. Putem să stabilim acum liniile generale ale tabloului și să completăm detaliile ulterior.

Augustine se coloră ușor la față, încleștă fălcile pentru o clipă, apoi rosti:

— Mă dau în vânt după negocieri. Oare noi chiar avem nevoie de o relație cu Americol?

— În seara asta, voi cina cu trei senatori republicani, spuse Cross. Genul de protestanți rigizi. Lor nu le pasă prea mult ce fac, atâta timp cât particip la micile lor campanii de strângere de fonduri. Le voi explica de ce cred că Grupul operativ și întreaga instituție a cercetării ar trebui să primească și mai mulți bani și de ce ar trebui să înființăm o conexiune intranet între Americol, Euricol și anumiți cercetători din Grupul operativ și CCPB. După aceea, le voi explica realitățile vieții. Adică gripa Irod.

— Vor striga: „Este voia Domnului”, zise Augustine.

— Să fiu sinceră, nu cred, răspunse Cross. Este posibil să fie mai inteligenți decât ai bănui.

— Am explicat deja lucrurile astea tuturor senatorilor și majorității Camerei Reprezentanților.

— Atunci vom forma o echipă bună. Eu îi voi face să se simtă sofisticați și cumva în cercul inițiaților, o chestie la care știu că nu te pricepi foarte bine, Mark. Iar ceea ce vom împărți… va duce la un tratament, posibil chiar la un leac, în mai puțin de un an. O garantez.

— Cum poți să garantezi așa ceva? se încruntă Augustine.

— Așa cum i-am spus lui Kaye în avion, venind încoace, eu i-am tratat articolele cu seriozitate de ani buni. Am pus câțiva dintre oamenii mei cheie din San Diego să examineze toate posibilitățile. Când s-au aflat veștile despre activarea lui SHEVA, apoi despre gripa Irod, eram pregătită. Am încredințat sarcina celor din programul nostru Santinela, care lucrează cumva în paralel cu tine, Christopher, dar la nivel corporatist. Noi știm deja structura învelișului capsidă al SHEVA, felul cum intră SHEVA în celulele umane și receptorii la care se atașează. CCPB-ul și Grupul operativ pot până la urmă să primească jumătate din creditul descoperirii, iar noi ne vom ocupa de aducerea tratamentului la pacienți. Desigur, o vom face pentru un câștig foarte mic sau poate inexistent – poate că nu ne vom recupera nici măcar cheltuielile.

Augustine o privi cu adevărat surprins. Cross chicoti. Se aplecă brusc peste masă, parcă gata să-i tragă un pumn, și zise:

— Te-am prins, Mark!

— Nu cred, rosti bărbatul.

— Domnul Dicken spune că el dorește să lucreze direct cu Kaye. N-am nimic împotrivă, acceptă Cross.

Augustine încrucișă brațele peste piept.

— Însă intranetul acela va fi cu adevărat o lovitură, urmă femeia. Direct și rapid, cel mai bun lucru pe care-l putem face împreună. Vom cartografia fiecare blestemat de HERV din genom ca să ne asigurăm că SHEVA nu este duplicat undeva, ca să ne ia prin surprindere. Kaye poate conduce acest proiect. Aplicațiile farmaceutice ar putea fi superbe, absolut *superbe*!

Glasul i se întrerupse de entuziasm.

Kaye se trezi vibrând de propriul ei entuziasm. Cross era cu totul specială.

— Mark, întrebă Cross, ce ți-au spus oamenii tăi despre HERV?

— Multe. Desigur, noi ne-am concentrat asupra gripei Irod.

— Știi că cea mai mare genă conectată de SHEVA,

poliproteina de pe cromozomul 21, diferă în ceea ce privește expresia simiană și cea umană? Că este una dintre cele numai trei gene din toată cascada SHEVA care diferă la maimuțe și om?

Augustine clătină din cap.

— Suntem pe punctul de-a afla, rosti Dicken după care privi în jur ușor stânjenit.

Cross îl ignoră.

— Noi studiem acum un catalog arheologic de boli umane, cu o vechime de milioane de ani, spuse ea. Cel puțin un vizionar bătrân a văzut asta deja și noi vom înfrânge CCPB-ul în descrierea finală. Mark, dacă nu cooperăm, cercetarea guvernamentală va fi neglijată. Kaye poate să ajute la menținerea deschisă a canalelor. Împreună o putem face mult mai rapid, bineînțeles.

— O să salvezi lumea, Marge? întrebă încetișor Augustine.

— Nu, Mark. Mă-ndoiesc că gripa Irod este mai mult decât o neplăcere dăunătoare. Dar ne lovește din plin. Ne lovește acolo unde facem copii. Toți cei care citesc ziare sau se uită la televizor sunt speriați. Kaye este faimoasă, este femeie și este prezentabilă. Este exact ceea ce ne trebuie la amândoi. De aceea, domnul Dicken și chirurgul-general au considerat că ea ar putea fi utilă, nu-i așa? Dincolo de cunoștințele ei evidente la nivel de expert?

Augustine își îndreptă următoarea întrebare spre Kaye.

— Bănuiesc că nu ai abordat-o chiar dumneata pe doamna Cross după ce acceptaseși să lucrezi cu noi?

— Nu, răspunse Kaye.

— Ce te aștepți să obții din aranjamentul acesta?

— Cred că Marge are dreptate, spuse Kaye, simțind o incredibilă încredere în sine. Trebuie să cooperăm și să aflăm ce este asta și ce putem face în privința ei.

Kaye Lang, corporatista degajată și distantă, lipsită de orice îndoieli. Saul, ai fi mândru de mine!

— Marge, zise Augustine, acesta este un efort internațional. Noi formăm o coaliție de douăzeci de țări diferite. OMS este unul dintre jucătorii majori. Fără primadone.

— Am format deja o echipă de management de elită, care să se ocupe cu asta. Robert Jackson va conduce programul de vaccinuri. Funcțiile noastre vor fi transparente. Facem asta de

douăzeci și cinci de ani pe scena mondială. Cunoaștem jocul, Mark.

Augustine se uită la Cross, apoi la Kaye. Ridică brațele, parcă gata s-o îmbrățișeze pe Cross.

— Scumpo, zise el și se ridică, suflându-i o sărutare.

Cross trăncăni ca o găină bătrână.

32. UNIVERSITATEA WASHINGTON, SEATTLE

Wendell Packer îi spuse lui Mitch să vină în biroul lui din clădirea Magnuson. Camera din aripa E era mică și ticsită, fără ferestre, plină cu rafturi de cărți și două computere, dintre care unul era conectat la echipamentele din laboratorul său. Monitorul arăta un șir lung de proteine care erau secvențiate, benzi roșu-albastre și coloane verzi, destul de dezordonate, semănând cu o scară strâmbă.

— Pe asta am făcut-o chiar eu, spuse Packer, ridicând un print lung și împăturit, și arătându-i-l lui Mitch. Nu înseamnă că n-aș avea încredere în studenții mei, dar nu vreau să le distrug carierele. Și nici nu vreau să se întâmple ceva cu catedra mea.

Mitch luă printul și-l răsfoi.

— Mă-ndoiesc că-i foarte clar la prima vedere, spuse Packer. Țesuturile sunt prea vechi pentru a avea secvențe complete, așa că am căutat gene mici, unice pentru SHEVA, apoi am căutat produsele create de SHEVA când intră într-o celulă.

— Le-ai găsit? întrebă Mitch, simțindu-și gâtul încleștat de o gheară.

Celălalt încuviință din cap.

— Mostrele tale de țesut au SHEVA, care nu reprezintă doar contaminanți de la tine sau de la însoțitorii tăi. Însă virusul este realmente degradat. Am utilizat probe de anticorpi primite de la Bethesda, care se leagă de proteine asociate cu SHEVA. Există un hormon care stimulează foliculii și care-i unic pentru infecția SHEVA. Corespondența este de șaizeci și șapte la sută, ceea ce nu-i rău, ținând seama de vechime. M-am bazat, după aceea, pe teoria informației pentru a concepe și fabrica probe mai bune, pentru eventualitatea în care SHEVA suferise ușoare mutații ori diferea din alte motive. Am avut nevoie de două zile, dar am obținut o corespondență de optzeci la sută. Pentru verificare, am făcut o analiză Southwestern blot cu ADN-ul provirusului gripei Irod. În specimenele tale există în mod clar porțiuni de

SHEVA activat. Țesutul de la mascul abundă în SHEVA.

— Ești sigur că-i SHEVA? Nu există absolut nicio îndoială?

— Ținând seama de sursă, n-ar avea șanse în fața unui tribunal, totuși este clar SHEVA, zâmbi Packer. Sunt de șapte ani în catedra asta. Avem unele dintre cele mai bune echipamente de pe piață și unii dintre cei mai buni oameni pe care aceste echipamente îi pot ademeni să ni se alăture, mulțumită a trei tineri foarte bogați de la Microsoft. Ia loc, Mitch, te rog.

Mitch ridică ochii de la print.

— De ce?

— Ia loc.

Mitch se așeză.

— Am și un bonus. Karel Petrovici de la antropologie a rugat-o pe Maria Konig, cea mai bună din laboratorul nostru, să lucreze o mostră de țesut vechi. Poți ghici de unde avea mostra?

— Din Innsbruck?

Packer ridică altă foaie de hârtie.

— Cei din Innsbruck l-au rugat pe Karel în mod explicit să apeleze la noi. Îți dai seama ce reputație avem, da? Doreau să căutăm markeri specifici și combinații de alele utilizate cel mai frecvent în determinarea relației parentale. Am căpătat o mostră mică de țesut, cam un gram. Doreau o analiză foarte precisă și cât mai rapid. Mitch, te rog să-mi promiți că nu vei sufla niciun cuvânt nimănui!

— Îți jur.

— De curiozitate, m-am interesat în privința rezultatelor. N-o să intru în detalii plictisitoare. Țesutul provine de la un nou-născut și are vechimea de minimum zece mii de ani. Am căutat markerii și i-am găsit. Și am comparat câteva alele cu mostrele *tale* de țesut.

— Se potrivesc? întrebă Mitch cu glas șovăitor.

— Da… și nu. Nu cred că austriecii vor fi de acord cu mine sau cu ceea ce pari tu să sugerezi.

— Eu nu sugerez nimic. Eu *știu*.

— Da, este interesant, totuși, în fața unui tribunal l-aș putea scoate nevinovat pe masculul tău. N-ar trebui să-i plătească pensie alimentară copilului preistoric. Situația nu stă la fel în privința femelei. Alelele se potrivesc.

— Așadar, ea este mama copilului?

— Fără doar și poate.

— Însă nu el este tatăl.

— Ți-am zis: în fața tribunalului i-aș putea obține achitarea. Aici sunt niște chestii genetice stranii. M-au pus realmente pe gânduri, fiindcă nu le-am mai văzut niciodată.

— Totuși copilul este *Homo sapiens*.

— Mitch, te rog, nu mă înțelege greșit. N-o să te susțin și n-o să te ajut să scrii articole. Am de protejat o catedră și propria mea carieră. Mai ales tu ar trebui să conștientizezi asta.

— Știu, știu, aprobă Mitch, dar nu pot continua singur.

— Dă-mi voie să-ți ofer câteva indicii. Știi că *Homo sapiens sapiens* este remarcabil de uniform, genetic vorbind.

— Da.

— Ei bine, nu cred că *Homo sapiensneandertalensis* a fost la fel de uniform. Mitch, sper că îți dai seama că este un adevărat miracol să-ți pot spune asta. Acum trei ani, o asemenea analiză ar fi durat opt luni.

Mitch se încruntă.

— Îmi vine greu să te urmăresc.

— Genotipul pruncului corespunde aproape perfect cu al meu și al tău. Este aproape de omul modern. ADN-ul mitocondrial din țesutul pe care mi l-ai dat se potrivește cu mostrele pe care le avem din oase neanderthaliene vechi. Aș zice însă, dacă nu m-ai privi prea critic, că masculul și femela de la care ai prelevat mostrele sunt părinții fetiței.

Mitch se simți cuprins de amețeală. Se aplecă în scaun și-și lăsă capul între genunchi.

— Hristoase, rosti el cu glas înăbușit.

— Cea mai recentă pretendentă la titlul de Eva, spuse Packer și-și ridică mâna. Uită-te la mine. Tremur!

— Și ce *poți* să faci tu, Wendell? întrebă Mitch, ridicând capul și fixându-l cu privirea. Am în mâinile mele cea mai importantă descoperire a științei moderne. Innsbruck va refuza orice colaborare, o simt. Va nega totul. Este calea cea mai simplă de a scăpa. Ce să fac? Unde să mă duc?

Packer își șterse ochii și-și suflă nasul în batistă.

— Găsește persoane care să nu fie la fel de conservatoare, rosti el. Persoane din exteriorul mediului academic. Eu îi știu pe cei din CCPB. Discut destul de frecvent cu o amică de la laboratoarele din Atlanta — prietena unei foste prietene, cu care am rămas în relații destul de strânse. Ea a efectuat niște analize

de țesuturi prelevate din cadavre, pentru un vânător de virusuri de la CCPB, un tip pe nume Dicken din Grupul operativ Irod. Deloc surprinzător, el căuta SHEVA în țesuturile cadavrelor.

— Din Georgia?

Packer nu făcu legătura imediat.

— Atlanta?

— Nu, din Republica Georgia.

— Da, exact, încuviință Packer. În același timp însă, el căuta dovezi ale gripei Irod în documente istorice. Chestii vechi de decenii, ba chiar de secole. Îl bătu pe mână pe Mitch. Poate că el va fi interesat să afle ce știi tu.

33. CENTRUL CLINIC MAGNUSON, INSTITUTUL NAȚIONAL DE SĂNĂTATE, BETHESDA

În camera puternic luminată se aflau patru femei. Încăperea era echipată cu două canapele, două scaune, un televizor și videoplayer, cărți și reviste. Kaye se întrebă cum reușeau designerii spitalelor să creeze întotdeauna o atmosferă de sterilitate: lemn de culoarea cenușii, pereți în nuanțe de alb-rece, tablouri pastelate cu plaje, păduri și flori. O lume decolorată și calmantă.

Le privi pe femei prin ferestruica ușii laterale, în timp ce-i aștepta să vină pe Dicken și pe directorul proiectului centrului clinic.

Două femei de culoare. Una se apropia de patruzeci de ani, era robustă și stătea drept în scaun, uitându-se neatentă la ceva de pe ecranul televizorului, cu o revistă *Elle* în poală. Cealaltă, abia trecută de douăzeci de ani, cu sâni mici și ascuțiți, și părul scurt, împletit în codițe africane, stătea cu obrazul proptit în palmă și cotul pe brațul canapelei, privind în gol. Celelalte două femei erau albe, ambele trecute de treizeci de ani, una blondă oxigenat, trasă la față și cu privire buimacă, cealaltă elegant îmbrăcată, inexpresivă, citea exemplare ponosite din *People* și *Time*.

Dicken se apropie pe coridorul cu mochetă cenușie, însoțit de doctorița Denise Lipton, o femeie în jur de patruzeci de ani, micuță și drăguță, cu trăsături precis conturate și ochi ce păreau că puteau declanșa scântei când era furioasă. Dicken le făcu prezentările.

— Ești pregătită să te întâlnești cu voluntarele, doamnă Lang?

întrebă Lipton.

— Mai pregătită ca acum n-o să fiu niciodată, răspunse Kaye.

Lipton surâse fără veselie.

— Nu sunt foarte fericite. În ultimele zile au trecut prin destule teste ca să... În sfârșit, ca să nu fie foarte fericite.

Femeile dinăuntru ridicară capetele la auzul vocilor. Lipton își netezi halatul și deschise ușa.

— Bună ziua, doamnelor! le salută ea.

Întâlnirea se derulă destul de bine. Lipton însoți trei femei în rezervele lor private și-i lăsă pe Dicken și Kaye să vorbească pe îndelete cu negresa vârstnică, doamna Luella Hamilton din Richmond, statul Virginia.

Doamna Hamilton se interesă dacă putea căpăta o cafea.

— M-am deshidratat. Dacă nu-i de la sângele pe care mi l-au recoltat, atunci îmi protestează rinichii.

Dicken spuse că va aduce cafele pentru toți și părăsi încăperea.

Doamna Hamilton o privi pe Kaye și miji ochii.

— Ne-au spus că tu ai descoperit boala asta.

— Nu, zise Kaye. Eu am publicat niște articole, însă nu eu am descoperit virusul.

— Am doar nițică febră, urmă doamna Hamilton. Am născut patru copii și acum mi-au spus că ăsta nu va fi tocmai copil. Da' nu vor să-l scoată din mine. Au zis să lăsăm boala să-și urmeze cursul. Nu-s decât un cobai, nu-i așa?

— Așa se pare. Te tratează bine?

— Mănânc, spuse, ridicând din umeri. Mâncarea-i bună. Nu-mi plac nici cărțile, nici filmele. Infirmierele sunt drăguțe, dar doctorița Lipton i-o femeie rece. Se poartă frumos, da' nu cred că *ține* la nimeni prea mult.

— Sunt convinsă că face o treabă foarte bună.

— Don'șoară Lang, ia să fii tu nițel în locul meu și-o să vezi cum începi să te plângi.

Kaye zâmbi.

— Mă calcă pe nervi un infirmier negru, care mă tratează de parc-aș fi un model. El vrea să fiu *puternică*, cum e mămica lui. O privi fix pe Kaye și clătină din cap. Eu nu vreau să fiu puternică. Eu vreau să plâng când îmi fac analize, când mă gândesc la copilașul ăsta, don'șoară Lang. Înțelegi?

— Da.

— Îl simt așa cum i-am simțit pe toți ceilalți în aceeași perioadă a sarcinii. Îmi spun că poate *este* un copil normal și că ei se-nșală. Asta-nseamnă că sunt proastă?

— Dacă au făcut analize, ei știu mai bine, rosti Kaye.

— Nu mă lasă să-mi văd soțul. Asta face parte din contract. El mi-a dat gripa și tot el mi-a făcut copilul, da’ mi-e dor de el. N-a fost vina lui. Vorbim la telefon. Vorbește ca și cum totul ar fi-n regulă, da’ știu că-i lipsesc. Mă enervează să lipsesc atâta timp de-acasă.

— Și cine se ocupă de copii? se interesă Kaye.

— El. Pe copii îi lasă să vină și să mă viziteze. Asta e voie. Soțul îi aduce, ei intră și el rămâne în mașină. Asta va dura patru luni… patru luni! Doamna Hamilton răsuci verigheta subțire din aur de pe deget. El îmi zice că se simte foarte singur și copiii sunt uneori destul de greu de suportat.

Kaye o prinse pe negresă de mână.

— *Știu* cât de curajoasă ești, doamnă Hamilton.

— Spune-mi Luella. Îți repet, nu-s curajoasă. Cum te mai cheamă pe tine?

— Kaye.

— Mi-e frică, Kaye. Dacă afli ce se-ntâmplă în realitate, o să vii să m-anunți și pe mine imediat?

Kaye o părăsi pe doamna Hamilton. Se simțea vlăguită și înfrigurată. Dicken coborî cu ea la parter, apoi ieșiră împreună din centrul clinic. Bărbatul continua s-o privească atunci când credea că ea nu-l observa.

Kaye îl rugă să se oprească pentru un minut. Își încrucișă brațele și privi un pâlc de arbori aflat dincolo de fâșia scurtă de peluză, perfect îngrijită. Pajiștea era înconjurată de șanțuri. Majoritatea campusului INS era un labirint de ocolișuri și șantiere de construcție, excavații ce erau umplute cu pământ și beton și păduri ramificate de armături din oțel.

— Totu-i în regulă? întrebă Dicken.

— Nu. Mă simt împrăștiată.

— Va trebui să ne obișnuim cu asta. Se întâmplă peste tot.

— Toate femeile acelea s-au oferit voluntare?

— Bineînțeles. Le plătim toate cheltuielile medicale și o diurnă. Nu putem impune cu forța așa ceva, nici chiar într-o

situație de criză națională.
— De ce nu-și pot vedea soții?
— De fapt, recunoscu Dicken, asta poate fi vina mea. La ultima ședință, am prezentat niște dovezi că gripa Irod va duce la o a doua sarcină, fără activitate sexuală. În seara asta, buletinul respectiv va fi distribuit tuturor cercetătorilor.
— *Ce* dovezi? Dumnezeule, ce facem – vorbim despre imaculata concepțiune? Kaye se răsuci spre el și-și puse mâinile în șolduri. Tu ai urmărit chestia asta de când ne-am întâlnit în Georgia, așa-i?
— De dinainte de Georgia. Ucraina, Rusia, Turcia, Azerbaidjan, Armenia... Gripa Irod a început să lovească țările acelea cu zece-douăzeci de ani în urmă, poate chiar mai devreme.
— După care mi-ai citit articolele și totul a căpătat sens? Ești un fel de vânător științific?
Dicken făcu o grimasă și clătină din cap.
— Nici pe departe.
— Adică eu sunt catalizatorul? întrebă Kaye neîncrezătoare.
— Nu-i deloc simplu.
— Chris, aș fi vrut ca ei să mă fi ținut la curent!
— Christopher, te rog.
Bărbatul avea o expresie stânjenită, de scuze.
— Aș fi vrut ca *tu* să mă fi ținut la curent. Te comporți ca o umbră pe aici, mă urmărești mereu – nu-i firesc atunci să cred că ești una dintre persoanele cele mai importante din Grupul operativ?
— Mulțumesc, este o eroare frecventă, zâmbi el strâmb. Încerc să mă feresc de necazuri, dar nu-s sigur că reușesc. Ei mă ascultă uneori, când dovezile sunt evidente – așa cum stau lucrurile în cazul ăsta: rapoarte de la spitale din Armenia, ba chiar și de la două spitale din Los Angeles și New York.
— Christopher, mai avem două ore până la următoarea întâlnire, zise Kaye. De două săptămâni, particip la discuții despre SHEVA. Ei cred că mi-au găsit nișa. Un separeu mic și drăguț, în care să caut alte HERV-uri. Marge mi-a aranjat un laborator elegant în Baltimore, însă nu cred că Grupul operativ are mare nevoie de mine.
— Faptul că te-ai alăturat lui Americol l-a iritat realmente pe Augustine, spuse Dicken. Te-aș fi putut preveni în privința asta.
— Atunci va trebui să mă concentrez să lucrez pentru

Americol.

— N-ar fi o idee rea. Ei au resursele necesare și Marge pare să te placă.

— Spune-mi mai multe despre situația de pe… front? Așa-i spuneți voi?

— Front, da, încuviință Dicken. Uneori spunem că mergem să-i cunoaștem pe soldații adevărați: cei care se-mbolnăvesc. Noi nu suntem decât simpli muncitori, iar ei sunt soldații. Ei suferă și tot ei mor.

— Am senzația că stau degeaba aici. Ești dispus să vorbești cu un outsider?

— Cu plăcere. Știi cu ce mă lupt, nu?

— Cu un monstru birocratic. Ei cred că știu ce-i gripa Irod, totuși… o a doua sarcină fără sex!

Kaye simți un fior rece.

— Au interpretat-o în mod rațional, spuse bărbatul. În după-amiaza asta, vom discuta despre posibilul mecanism. Ei nu cred că ascund ceva. Își încreți fața ca un băiat care deținea un secret sumbru. Dacă pui întrebări la care nu sunt pregătit să răspund…

Kaye își luă mâinile din șolduri, exasperată.

— Ce fel de întrebări nu pune *Augustine*? Dacă noi înțelegem cumva totul în mod greșit?

— Exact. Dicken se înroși la față și gesticulă, despicând aerul cu palmele. *Exact*! Știam că o să înțelegi. Dacă tot vorbim despre posibile ipoteze, te deranjează dacă-ți spun ce gândesc eu?

Kaye nu păru încântată.

— Vreau să zic că-ți admir foarte mult activitatea.

— Am fost norocoasă, și l-am avut pe Saul, replică ea încordat. Dicken părea vulnerabil și nu-i plăcea deloc asta. Christopher, ce dracu’ ascunzi?

— M-ar surprinde să nu știi deja. Toți șovăim înaintea evidenței… mă rog, ceea ce este evident pentru unii dintre noi. Îi cercetă atent chipul printre pleoapele mijite. O să-ți spun ce cred eu și dacă ești de acord că este posibil – că este probabil –, va trebui să mă lași pe mine să decid când să prezint cazul. Așteptăm până avem toate dovezile necesare. De un an de zile am trăit pe tărâmul ipotezelor și știu sigur că nici Augustine, nici Shawbeck nu vor să mă asculte. Uneori cred că nu sunt decât

un curier mult lăudat. Așa că… Se foi de pe un picior pe celălalt. Rămâne secretul nostru?

— Bineînțeles, rosti Kaye privindu-l fix. Spune-mi ce crezi că se va-ntâmpla cu doamna Hamilton.

34. SEATTLE

Mitch știa că era adormit sau, mai precis, pe jumătate adormit. Ocazional, mintea îi procesa datele existenței, planurile și supozițiile în mod separat și cu o independență încăpățânată, întotdeauna în pragul somnului.

Visase de multe ori siturile la care săpa, dar în cadre temporale variate. În dimineața aceasta, cu corpul inert, cu mintea conștientă în rolul unui observator într-o sală de proiecții 3D, văzu un bărbat și o femeie, tineri, înveșmântați în blănuri ușoare, cu o pelerină din stuf destrămat și sandale din piele, prinse cu șireturi pe gleznă. Femeia era gravidă. Îi văzu mai întâi din profil, ca și cum s-ar fi aflat într-o vitrină rotativă, și pentru o vreme se amuză privindu-i din diverse unghiuri.

Treptat, acest control luă sfârșit, iar bărbatul și femeia mergeau pe zăpada proaspăt ninsă și pe gheața suflată de vânt, în lumina puternică a zilei, lumina cea mai puternică pe care o văzuse vreodată într-un vis. Gheața sclipea și ei își protejau ochii cu palmele.

La început, îi privi ca pe niște oameni, așa ca el. În scurt timp însă, își dădu seama că *nu erau* ca el. Nu trăsăturile lor faciale îi stârniră suspiciunile inițiale, ci configurațiile complicate ale bărbii și al părului de pe fața bărbatului, ca și coama deasă de păr moale ce înconjura chipul femeii, lăsându-i liberi obrajii, bărbia retrasă și fruntea îngustă, dar acoperind-o de la o tâmplă la cealaltă, aproape imediat deasupra sprâncenelor. Dedesubtul frunții îmblănite, ochii ei erau blânzi și căprui-închis, aproape negri, iar pielea avea o culoare măslinie intensă. Degetele ei erau gri și roz, cu bătături pronunțate. Amândoi aveau nasuri late, masive.

Nu sunt din rasa mea, gândi Mitch, *totuși îi cunosc*.

Bărbatul și femeia zâmbeau. Femeia se aplecă pentru a lua zăpadă. Începu s-o lingă, dar când bărbatul nu se uita, o strânse repede în bulgăre și-l azvârli în capul lui. Bulgărele îl lovi cu un bufnet surd și el se clătină și dădu un țipăt limpede și răsunător, aproape ca al unui câine. Femeia se prefăcu speriată, apoi o luă

la fugă și bărbatul o urmări. O trânti pe jos, în ciuda repetatelor ei rugăminți mormăite, după aceea se sculă în picioare, ridică brațele spre cer și o împroșcă cu vorbe sonore. Ea nu păru impresionată, în ciuda timbrului grav al vocii lui, profund și rostogolitor. Îl lovi cu brațele și-și țuguie buzele, imitându-l.

În montajul leneș al viselor, Mitch îi văzu mergând unul înapoia celuilalt, pe o cărare noroioasă, sub zloată. Printre norii care se mișcau lent, putea să întrevadă petice de pădure și luncă, în valea de sub ei, și un lac, pe care se aflau plute mari din bușteni, cu colibe din stuf.

Ei sunt bine, rosti un glas în mintea lui. *Tu te uiți acum la ei și nu-i știi, însă ei sunt bine*.

Mitch auzi o pasăre și-și dădu seama că nu era o pasăre, ci telefonul mobil. Avu nevoie de câteva secunde pentru a ieși din vis. Norii și valea se sparseră ca pelicula unei bule din săpun și bărbatul gemu, ridicând capul. Corpul îi amorțise. Dormise pe o parte, cu un braț îndoit sub cap, și mușchii îi înțepeniseră.

Telefonul suna insistent. Răspunse la al șaselea apel.

— Sper că vorbesc cu domnul Mitchell Rafelson, antropologul, rosti un glas masculin cu accent britanic.

— Oricum, cu unul dintre ei, replică Mitch. Cine sunteți?

— Numele meu este Oliver Merton și sunt redactorul științific al revistei *Economist*. Scriu un articol despre oamenii de Neanderthal de la Innsbruck. A fost greu să fac rost de numărul dumneavoastră de telefon, domnule Rafelson.

— Este la secret. M-am plictisit să fiu condamnat.

— Îmi pot imagina. Uitați care-i treaba, cred că pot dovedi că Innsbruck-ul nu are dreptate, dar am nevoie de niște detalii. Aveți ocazia să vă susțineți cazul înaintea unor urechi înțelegătoare. Voi fi poimâine în statul Washington, pentru o discuție cu Eileen Ripper.

— Bine, zise Mitch.

Se gândi să închidă pur și simplu telefonul și să încerce să readucă visul remarcabil.

— Ea lucrează la alt sit din defileul… Defileul Columbia? Știți unde-i Peștera de Fier?

Mitch se întinse pe îndelete.

— Am făcut niște săpături în apropiere.

— Perfect atunci. Informația încă n-a răsuflat în presă, însă lucrurile se vor schimba până săptămâna viitoare. A descoperit

trei schelete foarte vechi, nu chiar la fel de remarcabile ca mumiile dumneavoastră, totuși interesante. În principal, articolul meu se va concentra asupra tacticii ei. Într-o epocă a simpatiei față de indigeni, doamna Ripper a înființat un consorțiu cu adevărat inteligent pentru protejarea științei și a solicitat susținerea Confederației celor Cinci Triburi. Știți, bineînțeles, despre ce-i vorba.

— Da.

— Ea are o echipă de avocați *pro bono* și a introdus în cercul de inițiați și niște senatori și congresmeni. Cu totul diferit față de experiența pe care ați avut-o cu „Omul din Pasco”.

— Mă bucur s-aud asta, se strâmbă Mitch și-și frecă ochii, străduindu-se să-și alunge somnul. Atât doar că până acolo-i o zi de mers cu mașina.

— Așa departe? Eu sunt în Manchester acum. În Anglia. Tocmai mi-am făcut bagajele și am venit cu mașina din Leeds. Avionul meu decolează peste o oră. Mi-ar plăcea să putem sta de vorbă.

— Probabil că sunt ultima persoană pe care Eileen o dorește acolo.

— Să știți că ea mi-a dat numărul dumneavoastră de telefon. Domnule Rafelson, nu sunteți tocmai un proscris, așa cum poate credeți. Ea ar dori să aruncați o privire la săpături. Am înțeles că este o fire mai maternală.

— Este o tornadă, zise Mitch.

— Vă mărturisesc că sunt foarte incitat. Am văzut situri din Etiopia, Africa de Sud și Tanzania. Am mers de două ori la Innsbruck, ca să văd ceea ce mi s-a permis să văd, adică destul de puțin. Acum…

— Domnule Merton, îmi pare rău să vă dezamăgesc…

— Și ce-i cu pruncul, domnule Rafelson? Îmi puteți spune mai multe despre copilul acela remarcabil pe care femeia îl purta în rucsacul ei?

— La momentul respectiv am avut o migrenă realmente devastatoare, cu fotofobie.

Mitch se pregăti să întrerupă convorbirea, indiferent dacă era vorba sau nu despre Eileen Ripper. Trecuse de prea multe ori prin discuții similare. Îndepărtă telefonul de ureche. Glasul lui Merton suna micuț și ascuțit.

— Știți ceva despre ce se-ntâmplă în Innsbruck? Știți că s-au

luat de-a dreptul la bătaie în laboratoarele de acolo?

Mitch readuse telefonul la ureche.

— Nu.

— Știți că au trimis mostre de țesuturi la alte laboratoare din alte țări, pentru a încerca să ajungă la un consens?

— Nu-uuu, rosti Mitch încet.

— Mi-ar plăcea să vă aduc la zi. Cred că aveți o șansă bună să puteți ieși din cazul acesta curat și mirosind a flori de măr... sau ce-nflorește acum prin statul Washington. Dacă o rog pe Eileen să vă sune și să vă invite, dacă-i spun că sunteți interesat... Ne-am putea întâlni?

— De ce nu ne putem întâlni pur și simplu pe aeroportul din Seattle? Acolo aterizați, nu?

Merton pufăi încet.

— Domnule Rafelson, nu cred că v-ați refuza ocazia de a vă umple de praf și a sta sub un cort din prelată. Ocazia de a discuta despre cea mai importantă descoperire arheologică a epocii noastre.

Mitch își căută ceasul și privi data.

— Bine, încuviință el. Cu condiția să mă invite Eileen.

După ce închise, merse la baie, se spălă pe dinți și se privi în oglindă.

Petrecuse câteva zile învârtindu-se prin apartament, neputând decide ce să facă în continuare. Obținuse adresa de e-mail și numărul de telefon ale lui Christopher Dicken, dar încă nu-și adunase destul curaj pentru a-l apela. Banii i se terminau mai repede decât se așteptase. Amâna momentul în care să le ceară părinților un împrumut.

Pe când își pregătea micul dejun, telefonul sună din nou. Era Eileen Ripper.

După ce termină de vorbit cu ea, Mitch rămase o clipă nemișcat pe scaunul ponosit din living, apoi se sculă și se uită pe geam, spre Broadway. Afară se lumina. Deschise fereastra și se aplecă în afară. Oameni mergeau pe stradă, și mașini se opriseră la semaforul de pe Denny.

Sună acasă. Îi răspunse mama lui.

35. INSTITUTUL NAȚIONAL DE SĂNĂTATE, BETHESDA

— S-a mai întâmplat, spuse Dicken.

Rupse în două o brioșă și o afundă în stratul înspumat al

cafelei cu lapte. Cantina uriașă și modernă din Clădirea Natcher era aproape pustie la ora aceasta a dimineții și servea mâncare ceva mai bună decât cea din Clădirea 10. Ei doi se așezaseră lângă ferestrele înalte și opace din exterior, destul de departe de ceilalți angajați.

— Mai precis, în Georgia, în Gordi sau în apropiere.

Kaye rămase cu gura deschisă.

— Dumnezeule! Masacrul.

Afară, soarele străpungea norii joși ai dimineții, trimițând umbre și petice luminoase peste campus și în cantină.

— Toate țesuturile lor au SHEVA. Eu am prelevat mostre doar din trei-patru, dar toate îl aveau.

— Nu i-ai spus lui Augustine?

— Mă bazasem pe dovezi clinice, rapoarte recente din spitale. Ce ar fi contat dacă aș fi datat SHEVA cu câțiva ani mai devreme, maximum cu un deceniu? Însă acum două zile am primit niște fişiere de la un spital din Tbilisi. Îl ajutasem pe un rezident tânăr de acolo să-și stabilească niște contacte în Atlanta și el mi-a spus despre munteni. Supraviețuitorii altui masacru, dar cu aproape șaizeci de ani în urmă. În timpul războiului.

— Nemții n-au intrat niciodată în Georgia, zise Kaye.

Dicken încuviință.

— I-au măcelărit soldații lui Stalin. Au distrus aproape complet un sat izolat de lângă muntele Kazbeg. Acum doi ani au fost găsiți câțiva supraviețuitori. Guvernul din Tbilisi i-a luat sub protecție. Poate că se săturaseră de epurări, poate… Poate că n-au știut nimic despre Gordi sau despre celelalte sate.

— Câți supraviețuitori au fost?

— Un doctor pe nume Leonid Sugașvili a întreprins o cruciadă personală pentru a investiga. Rezidentul mi-a trimis raportul lui Sugașvili, care n-a fost niciodată publicat, totuși este destul de amănunțit. El a estimat că între anii 1943 și 1991 în Georgia, Armenia, Abhazia și Cecenia au fost omorâți aproximativ treisprezece mii de bărbați, femei și copii. Au fost omorâți pentru că cineva a crezut că răspândeau o boală care cauza avortul gravidelor. Supraviețuitorii primelor epurări au fost vânați ulterior, pentru că femeile nășteau copii cu mutații. Copii cu pete pe față și cu ochi ciudați, copii care puteau vorbi din clipa nașterii. În unele sate, omorurile au fost comise de

milițienii locali. Superstițiile dispar greu. Bărbații și femeile – mame și tați – au fost acuzați de relații carnale cu diavolul. N-au fost chiar așa mulți, pe parcursul a patru decenii, dar Sugașvili estimează că ar fi putut exista cazuri similare vechi de sute de ani. Zeci de mii de omoruri. Vinovăție, rușine, ignoranță, tăcere.

— Crezi că acei copii au suferit mutații din cauza SHEVA?

— Raportul Sugașvili afirmă că multe dintre femeile omorâte au susținut că întrerupseseră relațiile sexuale cu soții sau prietenii lor. Ele nu doreau să poarte în pântece progeniturile diavolului. Auziseră despre copiii mutanți în alte sate și odată ce avuseseră primele semne de febră și avortaseră, au încercat să evite să mai rămână gravide. Aproape toate cele care avortaseră au rămas însărcinate peste treizeci de zile, indiferent dacă făcuseră sau nu sex. Exact așa cum anunță unele dintre spitalele noastre.

Kaye clătină din cap.

— Absolut incredibil!

Dicken ridică din umeri.

— Nu va deveni mai credibil sau mai ușor, spuse el. De ceva timp, n-am fost pur și simplu convins că SHEVA ar fi un tip cunoscut de boală.

Buzele lui Kaye se subțiară. Lăsă ceașca de cafea și încrucișă brațele, reamintindu-și conversația cu Drew Miller, din restaurantul italienesc din Boston, și pe Saul, care spusese că era momentul ca ei să atace problema evoluției.

— Poate că-i un semn, rosti ea.

— Ce fel de semn?

— O cheie codificată, care deschide o secțiune rezervată genetic, instrucțiuni pentru un fenotip nou.

— Nu-s sigur că-nțeleg, se încruntă Dicken.

— Ceva construit de-a lungul a mii de ani, a zeci de mii de ani. Prezumții, ipoteze legate de o trăsătură sau alta, extinderi ale unui plan destul de rigid.

— În ce scop?

— Evoluție, răspunse Kaye.

Dicken își trase scaunul înapoi și-și puse palmele pe genunchi.

— Uau!

— Ai zis că nu era o boală, îi reaminti Kaye.

— Am zis că nu semăna cu nicio boală pe care o cunoșteam eu. Este tot un retrovirus.

— Mi-ai citit articolele, nu?
— Da.
— Am strecurat câteva indicii.
Dicken căzu pe gânduri.
— Un catalizator.
— Voi îl produceți, noi îl încasăm și tot noi suferim, zise femeia.
Obrajii lui Dicken se învăpăiară.
— Nu încerc să transform cazul într-o dispută feministă, zise el. Și așa spiritele sunt destul de inflamate.
— Scuze, rosti Kaye. Poate că am vrut să evit subiectul real.
Dicken păru să fi ajuns la o decizie.
— Comit o infracțiune prin ceea ce-ți voi arăta.
Scotoci în servieta-diplomat și scoase printul unui mesaj e-mail din Atlanta. La sfârșitul mesajului fuseseră atașate patru imagini mici.
— O femeie a decedat în urma unui accident auto petrecut lângă Atlanta. Autopsia ei a fost efectuată la spitalul Northside, iar unul dintre patologii noștri a descoperit că femeia era în primul trimestru de sarcină. A examinat fetusul și era în mod clar un prunc Irod. După aceea, a examinat uterul femeii. A găsit o a doua sarcină, foarte timpurie, la baza placentei, protejată de un perete subțire de țesut laminar. Placenta începuse deja să se separe, dar al doilea ovul era în siguranță. Ar fi supraviețuit avortului. După o lună…
— Un nepot, rosti Kaye. Eliberat de…
— Fiica intermediară. Care-i de fapt un ovar foarte specializat. Ea creează un al doilea ovul, care se atașează de peretele uterului mamei.
— Și dacă ovulele ei – ovulele fiicei – sunt diferite?
Lui Dicken i se uscase gâtul, așa că tuși, dregându-și glasul.
— Scuză-mă.
Se ridică să-și toarne un pahar cu apă, apoi reveni printre mese și se așeză lângă Kaye.
Continuă, vorbind rar:
— SHEVA produce eliberarea unui complex de poliproteine. Ele se descompun în citosolul din exteriorul nucleului. LH, FSH, prostaglandine…
— Știu, mi-a spus Judith Kushner, zise Kaye și vocea i se auzi ca un scârțâit slab. Unele dintre ele sunt responsabile pentru

cauzarea avortului. Altele ar putea modifica substanțial un ovul.

— Să-i producă mutații? întrebă Dicken, agățându-se de reminiscențele unei paradigme vechi.

— Nu sunt sigură dacă-i termenul potrivit, spuse Kaye. Pare cumva feroce și aleatoriu. Nu! Este posibil să fie vorba despre un tip diferit de reproducere.

Dicken își termină paharul cu apă.

— Asta nu-i tocmai o noutate pentru mine, reflectă femeia încet. Încleștă degetele în pumni, după care ciocăni ușor, nervos, cu încheieturile degetelor în tăblia mesei. Ești gata să susții că SHEVA face parte din evoluția umană? Că suntem pe punctul de a crea un tip nou de om?

El îi cercetă chipul, amestecul de uimire și surescitare, teroarea de a nimeri peste echivalentul intelectual al unui tigru furios.

— N-aș îndrăzni să mă exprim chiar atât de direct, dar poate că sunt un laș. Poate că *este* așa ceva. Îți prețuiesc opinia. Dumnezeu știe că am nevoie de un aliat aici.

Kaye simți cum îi bubuia inima în piept. Duse ceașca de cafea la gură și lichidul rece clipoci.

— Dumnezeule, Christopher! râse scurt, neajutorat. Și dacă-i adevărat? Dacă suntem *toate* gravide? Toate femeile rasei umane?

PARTEA A II-A

PRIMĂVARA LUI SHEVA

36. ESTUL STATULUI WASHINGTON

Larg și molcom, râul Columbia luneca la fel ca o câmpie de jad lustruit între pereți din bazalt negru.

Mitch părăsi șoseaua statală 14, merse opt sute de metri pe un drum din pământ și pietriș, printre arbuști și tufe, apoi coti la indicatorul metalic îndoit și ruginit, pe care scria PEȘTERA DE PIATRĂ.

Două rulote Airstream sclipeau în soare, la câțiva metri de marginea defileului. Bănci și mese din lemn, acoperite cu saci din pânză groasă, și unelte de săpat înconjurau rulotele. Opri mașina pe marginea drumului.

O briză rece fu cât pe aici să-i zboare de pe cap pălăria

Stetson din fetru. O ținu cu o mână și se îndreptă către margine, de unde privi în jos, spre tabăra lui Eileen Ripper, aflată la cincisprezece metri dedesubt.

O tânără, blondă și scundă, în bluejeans decolorați și franjurați, și jachetă din piele maro, ieși pe ușa celei mai apropiate rulote. În aerul umed din preajma râului, Mitch îi simți imediat mirosul – Opiu, Trouble, sau alt parfum din aceeași gamă. Ea semăna remarcabil cu Tilde.

Femeia se opri sub prelata mare, după aceea păși de sub aceasta și-și feri ochii de soare.

— Mitch Rafelson? întrebă ea.

— Chiar el. Eileen este jos?

— Da. S-a dus naibii, să știi.

— De când?

— De trei zile. Eileen s-a străduit din greu să-și susțină cazul, dar n-a contat deloc în final.

Mitch surâse înțelegător.

— Am trecut și eu prin asta, clătină el din cap.

— Tipa din Cinci Triburi a abandonat acum două zile. De aceea, Eileen a considerat că poți veni. Apariția ta nu irită pe nimeni.

— E plăcut să fii popular, rosti Mitch și-și atinse cu un deget borul pălăriei.

Femeia zâmbi.

— Eileen e deprimată. Încurajeaz-o. Eu una te consider un erou. Exceptând poate mumiile alea.

— Unde-i ea?

— Chiar sub peșteră.

Oliver Merton stătea pe un scaun pliant în umbra celei mai mari prelate. Avea în jur de treizeci de ani, păr roșu ca focul, față lătăreață și albicioasă și nas cârn; purta pe chip o expresie de concentrare aproape absolută, cu buzele trase îndărăt, în timp ce tasta cu degetele arătătoare pe laptop.

Cu ochii mereu pe taste, remarcă Mitch. *A învățat singur să dactilografieze*. Privi hainele bărbatului, în mod clar complet nepotrivite pentru un sit de săpături: pantaloni din tweed, bretele roșii, cămașă albă de în, cu guler întărit.

Merton nu ridică ochii până când Mitch nu se apropie.

— Mitch Rafelson? Ce plăcere! Puse laptopul pe masă, sări în

picioare și întinse mâna. Toți sunt al naibii de posomorâți pe-aici. Eileen este sus, lângă sit. Sunt convins că abia așteaptă să te vadă. Mergem?

Ceilalți șase lucrători de la sit, toți studenți tineri sau absolvenți recent, ridicară capetele curioși la trecerea celor doi bărbați. Merton merse înaintea lui Mitch și sui peste praguri naturale, tăiate de secole de eroziunea râului. Se opriră la șase metri sub promontoriu, unde o peșteră veche cu dungi ruginii se deschidea într-un afloriment de bazalt. Deasupra zăcământului și spre est, un prag de piatră bătută de vreme colapsase parțial, împrăștiind blocuri mari de piatră pe panta lină care cobora către mal.

Eileen Ripper stătea în exteriorul unor gropi pătrate, săpate cu grijă și marcate cu grile topometrice – cu sârme și sfori – pe partea vestică a pantei. Ripper se apropia de cincizeci de ani, era micuță și oacheșă, cu ochi negri, afundați în orbite și nas subțire; trăsătura ei cea mai atrăgătoare erau buzele generoase, care contrastau plăcut cu tunsoarea scurtă și zbârlită a părului negru, presărat de fire albe.

Se întoarse la strigătul lui Merton. Nu zâmbi și nici nu răspunse. Se încruntă, coborî cu grijă taluzul și-i întinse mâna lui Mitch, care i-o strânse ferm.

— Ieri-dimineață, rosti ea, am primit datările cu radiocarbon. Au vechimea de treisprezece mii de ani plus minus cinci sute de ani... și dacă au mâncat mulți somoni, au vechimea de douăsprezece mii cinci sute de ani. Însă cei din Cinci Triburi spun că știința occidentală încearcă să-i despoaie de ultima lor demnitate. Crezusem că voi putea discuta rațional cu ei.

— Cel puțin te-ai străduit, zise Mitch.

— Îmi cer scuze că te-am judecat cu atâta asprime. Mi-am păstrat firea mult timp, în ciuda unor semne de necazuri, după care femeia asta, Sue Champion... crezusem că eram prietene. Ea a sfătuit triburile. A venit ieri cu doi bărbați. Și bărbații erau... foarte *încrezuți*, Mitch. Ca niște băieței care pot să urineze mai sus pe ușa hambarului. Mi-au spus că eu născocesc dovezi care să-mi susțină minciunile. Au spus că au de partea lor guvernul și legea. Vechiul nostru dușman, LPRMNA.

Acronimul însemna „Legea pentru protecția și repatrierea mormintelor nativilor americani”. Mitch era extrem de familiarizat cu detaliile legii respective.

Merton rămase pe panta afânată, străduindu-se să nu alunece la vale, și privi rapid de la unul la altul.

— Și ce dovezi ai născocit? întrebă amuzat Mitch.

— Nu glumi cu așa ceva! Expresia lui Ripper se destinse și îi ținu mâna între palmele ei. Am prelevat colagen din oase și l-am trimis la Portland, unde i-au făcut analiza ADN. Osemintele astea provin de la altă populație, deloc asociată indienilor moderni și doar vag asociată mumiei din Peștera Spiritelor. O populație caucaziană, dacă pot utiliza un termen atât de aproximativ. Dar nici pe departe nordică. Mai degrabă, aș zice că ainu.

— Asta-i foarte important din punct de vedere istoric, Eileen, spuse Mitch. Excelent! Felicitări!

Odată pornit, Ripper părea că nu se mai poate opri. Coborâră pe potecă, până la corturi.

— Nici măcar nu putem începe să facem comparații rasiale moderne. Asta mă enervează cel mai tare! Am îngăduit noțiunilor noastre cretine de rasă și identitate să încețoșeze adevărul. Pe atunci, populațiile erau foarte diferite, totuși indienii moderni nu se trag din oamenii cărora au aparținut scheletele astea. Este posibil ca ei să fi concurat cu strămoșii indienilor moderni, dar au pierdut.

— Indienii au câștigat? interveni Merton. Ar trebui să fie încântați să audă asta.

— Ei consideră că eu încerc să le dezbin unitatea politică. Nu le pasă de ceea ce s-a întâmplat cu adevărat. Nu vor decât micuța lor lume de vis și dă-l dracului de adevăr!

— Mie-mi zici? făcu Mitch.

Ripper zâmbi printre lacrimi de descurajare și oboseală.

— Cele Cinci Triburi au trimis o petiție tribunalului federal din Seattle ca să poată prelua scheletele.

— Unde sunt ele acum?

— În Portland. Le-am ambalat la fața locului și le-am expediat ieri.

— Le-ați scos în afara statului? făcu Mitch. Asta-nseamnă răpire.

— Oricum e mai bine decât s-aștept să vină avocații. Femeia clătină din cap și Mitch o cuprinse cu brațul pe după umeri. Am încercat să fac totul ca la carte, Mitch. Își șterse obrajii cu mâna plină de praf, întinzând dâre de murdărie și se sili să râdă. Acum

i-am enervat până și pe Vikingi!

Vikingii – o grupare mică de bărbați, în majoritate de vârstă mijlocie, care se autointitulau „Adoratorii nordici ai lui Odin în Lumea Nouă” – veniseră și la Mitch, cu ani în urmă, pentru a-și desfășura ceremoniile. Speraseră că el le putea dovedi teoria că exploratori nordici populaseră mare parte din America de Nord cu mii de ani în urmă. Mereu calm, Mitch le îngăduise să desfășoare un ritual peste osemintele „Omului din Pasco”, încă îngropate, dar, până la urmă, fusese nevoit să-i dezamăgească. „Omul din Pasco” era, de fapt, complet indian, strâns asociat cu populațiile Na-dene din sud.

După analizele făcute de Ripper asupra scheletelor ei, „Adoratorii lui Odin” plecaseră din nou dezamăgiți. Într-o lume de autojustificare fragilă, adevărul nu fericea pe nimeni.

În timp ce lumina zilei pălea, Merton scoase o sticlă de șampanie, pachete vidate cu somon afumat, pâine proaspătă și brânză. Câțiva studenți aprinseră un foc mare care trosnea pe mal, iar Mitch și Eileen toastară pentru nebunia lor reciprocă.

— De unde ai cumpărat toate astea? îl întrebă Ripper pe Merton, când ziaristul întinse farfuriile ponosite din melamină ale taberei pe masa din brad, simplă, de sub tenda cea mai mare.

— Din aeroport. Singurul loc în care am avut timp să mă opresc. Pâine, brânză, pește și vin – ce-ți trebuie mai mult? Deși mi-ar fi plăcut o halbă de bere.

— Am eu Coors în rulotă, anunță un student solid și chel.

— Micul dejun al săpătorilor, încuviință Mitch.

— Nu vreau s-aud, făcu Merton. Și, scuzați-mă, însă îi voi invita pe toți să se servească. Fiecare are o poveste. Luă de la Ripper un pahar din plastic cu șampanie. Despre rasă, timp, migrație și ce-nseamnă să fii om. Cine vrea să-nceapă?

Mitch știa că era suficient ca el să tacă două secunde, pentru ca Ripper să vorbească. Merton lua notițe, în vreme ce femeia povestea despre cele trei schelete și politica locală. După o oră și jumătate, se făcu un frig mușcător și se strânseră mai aproape de foc.

— Triburilor din Altai, spuse Merton, nu le place ca etnicii ruși să le dezgroape morții. Este o revoltă a indigenilor de peste tot. O lovitură peste brațul opresorului colonialist. Credeți că

purtătorii de cuvânt ai oamenilor de Neanderthal demonstrează acum în Innsbruck?

— Nimeni nu vrea să fie un om de Neanderthal, rosti sec Mitch. Cu excepția mea. Se întoarse către Eileen. I-am visat. Mica mea familie nucleară.

— Serios?

Femeia se aplecă înainte, curioasă.

— Am visat că semenii lor trăiau pe o plută mare pe lac.

— Acum cincisprezece mii de ani? se încruntă Merton.

Mitch surprinse ceva în tonul lui și-l privi suspicios.

— Asta-i bănuiala ta? întrebă el. Sau s-a anunțat ceva?

— Nimic public, dar am un contact la universitate și mi-a spus că s-au stabilit clar la cincisprezece mii de ani. Bineînțeles, și-i zâmbi lui Ripper, dacă n-au mâncat mult pește.

— Alte noutăți?

Merton lovi cu pumnul în aer, cu un gest plin de dramatism.

— Pugilism, rosti el. Certuri violente în culise. Mumiile voastre violează tot ce se știe în antropologie și arheologie. Câțiva din echipa principală de cercetare susțin că n-ar fi chiar oameni de Neanderthal, ci o nouă subspecie *Homo sapiensalpinensis*. Altcineva a declarat că pune prinsoare că sunt oameni de Neanderthal, cu o constituție zveltă, din etapa târzie, care au trăit într-o comunitate mai mare, au devenit mai puțin robuști și de aceea seamănă mai mult cu noi. Se speră în minimalizarea importanței pruncului.

Mitch plecă fruntea. *Ei nu simt așa cum simt eu. Ei nu știu cum știu eu*. După aceea, își înăbuși emoțiile. Trebuia să mențină un nivel de obiectivitate.

Merton se răsuci spre el.

— Tu ai văzut copilul?

Întrebarea îl făcu să tresară în scaunul pliant. Englezul miji ochii.

— Nu l-am văzut clar. Am presupus doar, când ei au spus că era un prunc modern...

— Este posibil ca trăsături neanderthaliene să fie mascate de trăsături de prunc? întrebă Merton.

— Nu, răspunse Mitch. Apoi adăugă cu o grimasă: nu cred.

— Nici eu, întări Ripper.

Studenții se strânseseră mai aproape în jurul discuției lor. Focul trosnea, șuiera și ridica brațe galbene și înalte, care voiau

să înhațe cerul rece și nemișcat. Râul clipocea pe prundișul malului, având sunetul unui câine care linge mecanic o mână. Mitch simți că șampania îl înmuia după ziua obositoare de șofat.

— Ei bine, deși pare implauzibil, este mai ușor decât să argumentezi împotriva unei asocieri genetice, zise Merton. Cei din Innsbruck trebuie să accepte că femela și copila sunt înrudite. Există totuși anomalii, și încă destul de serioase, pe care nu le poate explica nimeni. Sperasem că Mitchell m-ar putea lumina.

Mitch fu salvat de la simularea ignoranței de glasul puternic al unei femei care strigă de pe promontoriu:

— Eileen? Ești acolo? Sunt Sue Champion.

— La dracu', mormăi Ripper. Crezusem că de-acum ajunsese în Kumash. Duse mâinile pâlnie la gură și strigă în sus: Suntem aici, Sue! Vrei să ni te-alături?

Un student fugi în sus pe potecă, până în vârful promontoriului, cu o lanternă. Sue Champion îl urmă spre cort.

— Frumos foc, spuse ea.

Înaltă de peste 1,80 m și zveltă până aproape de punctul de a fi slabă, cu păr lung și negru, împletit într-o coadă care atârna în față, peste umărul jachetei din catifea maro, Champion arăta elegantă, stilată și ușor rigidă. Surâdea des, însă fața îi era marcată de cute de oboseală. Mitch aruncă o privire către Ripper și o văzu încordată.

— Am venit să-ți spun că-mi pare rău, spuse Champion.

— Tuturor ne pare rău, replică Ripper.

— Ați stat aici toată seara? E frig.

— Noi suntem dedicați.

Champion ocoli tenda, ca să se apropie de foc.

— Biroul meu a primit telefonul tău despre analize. Președintele consiliului reprezentanților nu le crede adevărate.

— N-am ce face în privința asta, zise Ripper. De ce te-ai retras brusc și ți-ai ațâțat avocatul împotriva mea? Crezusem că ajunseserăm la un acord și dacă scheletele se dovedeau indiene, vom face investigații științifice de bază, cu minimum de invaziune, după care să le predăm celor Cinci Triburi.

— Am coborât garda. Eram obosiți după scandalul cu „Omul din Pasco”. A fost o greșeală. Îl privi din nou pe Mitch. Pe dumneata te cunosc.

— Mitch Rafelson, rosti bărbatul și întinse mâna.

Champion nu-i răspunse la gest.

— Ne-ai făcut necazuri mari, Mitch Rafelson.

— Și eu simt la fel, replică Mitch.

Champion înălță din umeri.

— Oamenii noștri au cedat în ciuda sentimentelor lor intense. Ne-am simțit încolțiți. Avem nevoie de cei din Olympia și ultima dată i-am nemulțumit. Reprezentanții m-au trimis aici fiindcă am pregătire în antropologie. N-am făcut o treabă prea grozavă. Acum toți sunt furioși.

— Mai există ceva ce am putea face, în afara tribunalului? întrebă Ripper.

— Președintele mi-a spus că știința nu-i suficientă pentru a tulbura tihna morților. Ar fi trebuit să fi văzut durerea din întrunirea consiliului când am descris analizele.

— Crezusem că am explicat procedura, spuse Ripper.

— Voi îi tulburați pe morții de pretutindeni. Noi vă cerem doar să-i lăsați în pace pe morții noștri.

Femeile se priviră cu tristețe.

— Ei nu sunt morții voștri, Sue, plecă ochii Ripper. Ei nu sunt din neamul vostru.

— Consiliul apreciază că LPRMNA continuă să se aplice.

Ripper ridică mâna; era inutil să reia o discuție veche.

— Atunci nu putem face nimic altceva decât să cheltuim și mai mulți bani cu avocații.

— Nu, clătină din cap Champion. De data asta veți învinge. Noi avem alte probleme acum. Multe mame tinere sunt bolnave de gripa Irod. Atinse ușor marginea tendei cu o mână. Unii dintre noi credeau că boala se limitează la orașele mari, poate doar la albi, însă ne-am înșelat.

Ochii lui Merton scânteiară ca niște lentile mici și entuziaste în lumina focului care pâlpâia.

— Îmi pare rău s-aud asta, rosti Ripper. Și sora mea s-a îmbolnăvit de gripă Irod. Se ridică și puse mâna pe umărul lui Champion. Mai stai nițel. Avem cafea și ciocolată fierbinte.

— Mulțumesc, dar nu mai stau. Am mult de șofat. O vreme nu ne vom mai ocupa de morți. Trebuie să ne îngrijim de cei vii. O schimbare ușoară apăru pe fața ei. Unii dintre cei dispuși să asculte, ca tatăl și bunica mea, spun că-i interesant ceea ce ai descoperit tu.

— Să fie binecuvântați, zise Ripper.

Champion îl privi pe Mitch.

— Oamenii apar și dispar, noi toți apărem și dispărem. Antropologii știu asta.

— Da, noi o știm, încuviință bărbatul.

— Va fi greu să le explic celorlalți, urmă ea. O să te anunț ce vor decide ai noștri să facă în privința bolii, dacă știm vreun leac. Poate că o putem ajuta pe sora ta.

— Mulțumesc, spuse Ripper.

Champion se uită în jurul grupului de sub tenda din prelată, încuviință apăsat din cap, apoi își repetă gestul de câteva ori, totuși scurt, arătând că terminase de vorbit și că se pregătea să plece. Sui poteca până la marginea promontoriului, ajutată de studentul robust, care-i lumină calea.

— Extraordinar, rosti Merton cu ochii tot strălucitori. Informații privilegiate din interior. Poate chiar înțelepciune nativă.

— Nu te lăsa amăgit, îi spuse Ripper. Sue este un om bun, dar știe la fel de puține ca soră-mea despre cele ce se întâmplă. Se întoarse către Mitch. Dumnezeule, n-arăți deloc bine!

Mitch se simțea într-adevăr încercat de greață.

— Am văzut privirea asta la miniștri de cabinet, remarcă încetișor Merton. Când cunosc prea multe secrete.

37. BALTIMORE

Kaye își luă geanta micuță de pe bancheta din spate a taxiului și trecu cardul de credit prin aparatul de lângă șofer. Lăsă capul pe spate și privi în sus, către cel mai recent bloc-turn de apartamente din Baltimore, Uptown Helix, cu treizeci de niveluri, cocoțat deasupra a două complexuri mari de magazine și săli de cinema, toate în umbra Turnului Bromo-Seltzer.

Rămășițele ninsorii scurte de dimineață dăinuiau în petice de zloată pe trotuar. Lui Kaye i se părea că iarna aceasta dura veșnic.

Cross îi spusese că apartamentul de la nivelul douăzeci va fi complet mobilat, că obiectele ei vor fi aduse și aranjate, că va găsi mâncare în frigider și cămară, cont deschis la câteva restaurante din centru; tot ce și-ar fi dorit și ar fi avut nevoie, o locuință la numai trei cartiere distanță de sediul general al corporației Americol.

Kaye se prezentă portarului de la recepția pentru rezidenți. Bărbatul îi zâmbi în felul în care servitorii le surâd oamenilor

bogați și-i înmână un plic care conținea cheia ei.

— Să știi că nu sunt eu proprietara, îi zise Kaye.

— Pentru mine nu contează deloc, doamnă, răspunse el cu același respect vesel.

Ea sui cu liftul elegant din oțel și sticlă, prin atriumul zonei comerciale, spre etajele rezidențiale, răpăind ușor cu degetele pe balustradă. Era singură în lift. *Sunt protejată, asigurată cu tot ce am nevoie, menținută ocupată, mergând de la o întâlnire la alta, fără timp să gândesc. Mă întreb cine mai sunt de acum*.

Se îndoia că vreun cercetător științific se simțise vreodată atât de fugărit pe cât se simțea ea acum. Conversația purtată cu Christopher Dicken la INS o deviase pe o potecă laterală, care avea puțin de-a face cu dezvoltarea terapiilor SHEVA. O sută de elemente diferite ale cercetărilor ei desfășurate după perioada postdoctorală îi apărură brusc la suprafața minții, se rotiră și se amestecară precum o formație de înot sincron, după care se aranjară în tipare încântătoare. Tiparele acelea nu aveau nicio legătură cu boala și moartea, dar erau strâns asociate ciclurilor vieții umane... de fapt, tuturor felurilor de viață.

În mai puțin de două săptămâni, cercetătorii lui Cross aveau să-și prezinte prima propunere de vaccin, din cele douăsprezece – la ultima numărătoare – care erau concepute în țară, la Americol și în alte locuri. Kaye subestimase viteza cu care putea lucra Americol și supraestimase măsura în care va fi informată. *Nu sunt decât o marionetă*, își spuse.

Până atunci, ea trebuia să decidă ce se întâmpla cu adevărat – ce reprezenta de fapt SHEVA. Care va fi, până la urmă, soarta doamnei Hamilton și a celeilalte din clinica INS.

Coborî din lift la nivelul douăzeci, își găsi apartamentul, numărul 2011, introduse cheia electronică în încuietoare și deschise ușa grea. O întâmpină un val de aer curat și răcoros, iz de carpete și mobilier nou, și încă un parfum, dulce, de trandafiri. Se auzea muzică în surdină; Debussy, nu-și putea reaminti numele bucății, însă îi plăcea foarte mult.

Un buchet din zeci de trandafiri galbeni se revărsa dintr-o vază de cristal, de pe etajera scundă din hol.

Apartamentul era vesel și luminos, cu accente elegante de lemn, frumos mobilat cu două canapele și un fotoliu din piele aurie ca apusul. *Și Debussy*. Lăsă geanta pe o canapea și intră

în bucătărie. Frigider din oțel inoxidabil, plită, mașină de spălat vase, tăblii din granit sur, cu chenar din marmură trandafirie, spoturi scumpe de lumină, asemenea unor bijuterii, care trimiteau mici sclipiri diamantine prin încăpere…

— La naiba, Marge, șopti femeia.

Duse geanta în dormitor, îi desfăcu fermoarul pe pat, își scoase fustele, bluzele și o rochie, pe care să le atârne în dulapul pentru haine, deschise dulapul și rămase cu ochii holbați. Dacă nu s-ar fi întâlnit deja cu doi dintre chipeșii însoțitori ai lui Cross, ar fi fost sigură în momentul acesta că Marge Cross avea alte gânduri cu ea. Se uită în treacăt la rochiile, taioarele, bluzele din în și mătase, coborî ochii la rafturile cu pantofi, care aveau minimum opt perechi pentru toate ocaziile – inclusiv bocanci de drumeție – și-i fu îndeajuns.

Se așeză pe marginea patului și suspină prelung și tremurător. Era ocupată până peste cap, atât social, cât și științific. Se întoarse și privi reproducerile litografiilor lui Whistler, de deasupra măsuței de toaletă din arțar, și pergamentul oriental minunat, cu ramă din abanos și ornamente din alamă, care atârna pe perete, deasupra patului.

— Floricica din seră a ajuns în metropolă.

Simți cum chipul i se contorsionează de furie.

Telefonul din poșetă sună. Tresări, intră în living, deschise poșeta și răspunse.

— Sunt Judith.

— Ai avut dreptate, spuse Kaye direct.

— Poftim?

— Ai avut dreptate.

— Eu am întotdeauna dreptate, scumpo. Știi doar. Judith făcu o pauză deliberată și Kaye știu că sfătuitoarea ei avea ceva important s-o anunțe. M-ai întrebat despre activitatea transpozonilor în hepatocitele pe care le-am infectat cu SHEVA.

Kaye simți cum i se încordează tot corpul. Acesta era saltul, nu tocmai în beznă, pe care-l făcuse la două zile după ce vorbise cu Dicken. Citise și se adusese la zi cu o duzină de articole, din șase publicații diferite. Își răsfoise carnetele de însemnări, în care scrisese mici speculații extreme făcute în momente de nebunie.

Ea și Saul se număraseră printre biologii care suspectau că transpozonii – porțiuni mobile de ADN din interiorul genomului –

nu erau nici pe departe doar simple gene egoiste. În carnetul ei, Kaye scrisese nu mai puțin de douăsprezece pagini despre posibilitatea de a fi regulatori foarte importanți ai fenotipului, nu egoiști, ci altruiști; în anumite circumstanțe, ei puteau dirija felul cum proteinele deveneau țesut viu. *Modificau* felul cum proteinele creau o plantă sau un animal. Retrotranspozonii erau foarte similari cu retrovirusurile și de aici rezulta legătura genetică cu SHEVA.

Toate acestea puteau fi slujnicele evoluției.

— Kaye?

— O clipă, zise ea. Să mă așez întâi.

— Așa și trebuie, draga mea fostă studentă Kaye Lang. Activitatea transpozonilor în hepatocitele infectate de noi cu SHEVA este ușor crescută. Ei se deplasează fără niciun efect aparent, ceea ce este interesant, însă noi am trecut dincolo de hepatocite. Am făcut teste pe celulele stem embrionare pentru Grupul operativ.

Celulele stem embrionare puteau deveni orice fel de țesut, foarte asemănător celulelor de creștere timpurii din fetuși.

— Cumva le-am încurajat să se comporte ca ovule umane fertilizate, zise Kushner. Ele nu pot crește pentru a deveni fetuși, dar, te rog, nu spune asta FDA-ului. În celulele stem, activitatea transpozonilor este extraordinară. După SHEVA, ei țopăie ca și cum ar avea foc sub tălpi. Sunt activi pe minimum douăzeci de cromozomi. Dacă ar fi o mișcare aleatorie, celula ar trebui să moară, însă celula supraviețuiește. Este la fel de sănătoasă ca și până atunci.

— Este activitate reglementată?

— O declanșează ceva din SHEVA. Bănuiala mea se îndreaptă spre LPC – complexul multiproteic. Celula reacționează de parcă ar fi supusă unui stres extraordinar.

— Și ce crezi că înseamnă asta?

— SHEVA are planuri cu noi. Vrea să ne schimbe genomul, poate radical.

— De ce?

Kaye surâse în așteptarea răspunsului. Era sigură că Judith avea să vadă conexiunea inevitabilă.

— Genul ăsta de activitate nu poate fi benign.

Zâmbetul lui Kaye dispăru.

— Totuși celula supraviețuiește.

— Da, însă din câte știm, pruncii nu supraviețuiesc. Sunt prea multe schimbări deodată. Ani de zile așteptaserăm ca natura să reacționeze față de toate mizeriile noastre din mediu, să ne spună să stopăm suprapopularea și sărăcirea resurselor, să terminăm cu distrugerea și să murim *naibii*. Apoptoză la nivel de specie. Cred că acesta ar putea fi avertismentul final: un adevărat ucigaș de specii.

— I-ai spus asta lui Augustine?

— Nu în mod direct, dar își va da seama.

Kaye privi telefonul, stupefiată pentru o clipă, apoi îi mulțumi lui Judith și-i spuse că o va suna mai târziu. Simțea că o furnică mâinile.

Așadar, nu evoluție. Poate că Mama Natură apreciase că oamenii erau o tumoare malignă, un cancer.

Pentru un moment oribil, simți că era mai logic decât ce discutase ea cu Dicken. Totuși, ce era cu copiii noi, cu cei născuți din ovulele eliberate de fiicele intermediare? Aveau să fie afectați din punct de vedere genetic, să se nască aparent normal, dar să moară la scurt timp după aceea? Sau aveau să fie pur și simplu respinși în primul trimestru, ca fiicele intermediare?

Kaye privi prin ușile largi din sticlă peste Baltimore; soarele sfârșitului dimineții sclipea pe acoperișuri și pe asfaltul umed al străzilor. Își imagină toate sarcinile care duceau la alte sarcini la fel de inutile, la utere burdușite cu nenumărați fetuși de primul trimestru, oribil malformați.

Sfârșitul reproducerii umane.

Dacă Judith Kushner avea dreptate, clopotul tocmai bătuse pentru toată rasa umană.

38. SEDIUL GENERAL AMERICOL, BALTIMORE

28 februarie

Marge Cross stătea în stânga scenei amfiteatrului, pe care Kaye și alți șase oameni de știință așteptau să răspundă la întrebările ocazionate de comunicatul de presă.

Patru sute cincizeci de reporteri umpluseră amfiteatrul la capacitatea sa maximă. Laura Nilson, directoarea de relațiile cu publicul din cadrul Americol, pentru estul SUA, o tânără de culoare, foarte dedicată, își trase de tivul jachetei taiorului de lână măslinie și anunță începerea sesiunii de întrebări.

Primul înscris era corespondentul pe probleme de sănătate și știință al CNN.

— Aș dori să-mi adresez întrebarea domnului Jackson.

Robert Jackson, șeful proiectului pentru vaccinuri SHEVA din Americol, ridică mâna.

— Domnule Jackson, dacă virusul acesta a avut nevoie de atâtea milioane de ani pentru a evolua, cum este posibil ca Americol să poată anunța testarea unui vaccin după nici trei luni de cercetări? Sunteți mai inteligenți decât Mama Natură?

Sala vibră pentru o secundă de râsete amestecate cu comentarii șoptite. Surescitarea era palpabilă. Majoritatea femeilor tinere din amfiteatru purtau măști de tifon, deși precauția respectivă se dovedise ineficientă. Altele sugeau pastile speciale cu mentă și usturoi, despre care se afirma că ar fi împiedicat contactarea SHEVA. Kaye putea simți izul specific chiar de pe scenă.

Jackson se apropie de microfon. La cincizeci de ani, arăta ca un cântăreț de rock în formă bună, arătos, în mod dezordonat, cu costume neglijent călcate și păr șaten dezordonat, cu fire albe la tâmple.

— Noi începuserăm să lucrăm cu mulți ani înainte de manifestarea gripei Irod, răspunse el. Ne-au interesat dintotdeauna secvențierile HERV, deoarece, așa cum ați sugerat, acolo se ascunde multă inteligență. Făcu o pauză deliberată și acordă audienței un surâs scurt, demonstrându-și forța prin exprimarea admirației față de inamic. Adevărul este că în ultimii douăzeci de ani am aflat cum acționează majoritatea bolilor, cum sunt construiți și cum sunt vulnerabili agenții de transmitere. Prin crearea de particule SHEVA goale, prin creșterea ratei de eșec a retrovirusului la sută la sută, noi producem un antigen inofensiv. Însă particulele nu sunt chiar goale, pentru că le încărcăm cu o ribozimă, un acid ribonucleic cu activitate enzimatică. Ribozima se atașează și retează câteva fragmente de AM SHEVA încă neasamblate într-o celulă infectată. SHEVA devine sistemul de livrare pentru o moleculă care-și blochează propria activitate cauzatoare de boală.

— Domnule Jackson… încercă reporterul CNN să-l întrerupă.

— Nu am terminat de răspuns la întrebarea dumitale, zise Jackson, și-mi place *tare* mult! Sala chicoti. Până acum, problema noastră fusese că oamenii nu reacționează energic

față de antigenul SHEVA. Ca atare, progresul nostru semnificativ a apărut atunci când am învățat cum să accentuăm reacția imunitară, prin atașarea de glicoproteide asociate altor patogeni, pentru care corpul declanșează în mod automat o apărare puternică.

Reporterul CNN încercă să pună altă întrebare, dar Nilson trecuse deja la numele următor de pe lista lungă. Tânărul corespondent on-line pentru Sci-Trax întrebă:

— Tot pentru domnul Jackson. Știți de ce suntem atât de vulnerabili față de SHEVA?

— Nu toți suntem vulnerabili. Bărbații dovedesc o reacție imunitară puternică față de SHEVA pe care nu-l produc ei înșiși. Asta explică evoluția gripei Irod la bărbați – în eventualitatea unei infecții, nu durează mai mult de patruzeci și opt de ore. Pe de altă parte, aproape toate femeile sunt potențial expuse la infecție.

— De ce sunt femeile atât de vulnerabile?

— Noi considerăm că strategia SHEVA este pe termen incredibil de lung, de ordinul a mii de ani. Poate fi primul virus pe care l-am văzut și care se bazează pentru propagare pe creșterea populațiilor, nu pe indivizi. Provocarea unei reacții imunitare puternice ar fi contraproductivă, deși se pare că SHEVA apare fie când populațiile se află în stare de stres, fie din cauza unui eveniment declanșator pe care încă nu-l înțelegem.

Următorul fu corespondentul științific pentru *New York Times*.

— Domnilor Pong și Subramanian, v-ați specializat în înțelegerea gripei Irod în Asia de Sud-Est, unde s-au anunțat până acum peste o sută de mii de cazuri. În Indonezia s-au semnalat chiar și revolte. Săptămâna trecută s-a zvonit că acesta ar fi un provirus diferit.

— Complet greșit, zâmbi politicos Subramanian. SHEVA este remarcabil de uniform. Îmi permiteți o ușoară corecție? „Provirus” se referă la ADN-ul viral inserat în materialul genetic uman. Odată exprimat, este pur și simplu un virus sau un retrovirus, deși în cazul acesta unul foarte interesant.

Kaye se întrebă cum putea Subramanian să se focalizeze exclusiv asupra științei, când ea auzise înfricoșătorul cuvânt „revolte”.

— Da, însă următoarea mea întrebare este de ce bărbații au o reacție imunitară puternică față de virusurile altor bărbați, dar

nu față de cele proprii, dacă glicoproteidele din anvelopă, antigenii sunt atât de simpli și de invariabili, potrivit comunicatului dumneavoastră de presă.

— Iată o întrebare foarte bună, răspunse Pong. Avem timp pentru un seminar de o zi?

Râsete discrete. Pong continuă:

— Noi credem că reacția bărbaților începe după invazia celulei și că minimum o genă din SHEVA conține variații subtile sau mutații, care cauzează producerea de antigeni la suprafețele anumitor celule, anterior unei reacții imunitare de calibru maxim, aclimatizând astfel corpul la…

Kaye ascultă doar pe jumătate atentă. Se gândea întruna la doamna Hamilton și la celelalte femei din clinica INS. Sfârșitul reproducerii umane. Reacțiile față de orice eșec aveau să fie extreme; povara asupra cercetătorilor științifici avea să fie enormă.

— Oliver Merton, de la *Economist*. O întrebare pentru doamna Lang.

Kaye ridică ochii și văzu un tânăr roșcovan, în sacou din tweed, care ținea microfonul.

— Acum, după ce toate genele care codează SHEVA pe cromozomii lor diferiți au fost patentate de domnul Richard Bragg… Merton își consultă notițele. Din Berkeley, California… Patentul numărul 8.564.094, eliberat de Biroul de patente și mărci înregistrate SUA, în ziua de 27 februarie, adică ieri, cum va spera orice companie să creeze o procedură pentru vaccin fără licență și plata drepturilor?

Nilson se aplecă spre microfonul lui Kaye de pe podium.

— Domnule Merton, nu există un asemenea patent.

— Ba da, spuse iritat Merton strâmbând din nas, și speram ca doamna Lang să poată explica despre asocierea răposatului ei soț cu Richard Bragg și despre rolul pe care-l joacă asta în asocierea ei actuală cu Americol și CCPB?

Kaye tăcu, buimăcită.

Merton rânji, încântat de efectul întrebării sale.

Kaye intră în camera de odihnă de lângă amfiteatru, după Jackson, urmată de Pong, Subramanian și restul savanților. Cross stătea în mijlocul unei canapele albastre mari, cu o expresie gravă pe chip. În jurul canapelei, dispuși în semicerc,

se găseau patru dintre principalii ei avocați.

— Ce dracu-a fost asta? întrebă Jackson, rotindu-și brațul și indicând în direcția generală a scenei.

— Cocoșelul de-acolo are dreptate, răspunse Cross. Richard Bragg a convins pe cineva de la BPM că el a izolat și secvențiat genele SHEVA înaintea tuturor. A declanșat procesul de patentare anul trecut.

Kaye luă de la Cross o copie a patentului primit prin fax. Printre inventatori era enumerat Saul Madsen; Ecobacter figura pe lista de cesionari, alături de AKS Industries, compania care achiziționase și apoi lichidase Ecobacter.

— Kaye, rosti Cross, te rog să-mi spui și să fii sinceră. Știai ceva despre asta?

— Absolut nimic, răspunse Kaye. Marge, nu știu ce să zic. Eu am specificat locuri, dar *nu* am secvențiat genele. Saul n-a pomenit niciodată de Richard Bragg.

— Ce înseamnă asta pentru munca noastră? izbucni Jackson. Cum n-ai putut să știi, Lang?

— N-am terminat deocamdată, zise Cross. Harold?

Privi către cel mai apropiat bărbat, cu păr grizonant, în costum imaculat, cu dungulițe.

— Vom face apel, utilizând ca precedent procesul *Genetron vs. Amgen*, anunță avocatul. „Patentări aleatorii de retrogene în genomul șoarecelui.” Acordă-ne o zi și vom avea încă o duzină de motive pentru anulare. Se uită la Kaye și o întrebă direct: AKS sau vreo subsidiară utilizează fonduri federale?

— Ecobacter a aplicat pentru o bursă federală mică, răspunse ea. A fost aprobată, însă nu s-a implementat niciodată.

— Am putea determina INS să invoce Legea patentelor, reflectă încântat avocatul.

— Și dacă patentul e-n regulă? îl întrerupse Cross cu glas scăzut și periculos.

— Este posibil să putem obține o cotă-parte din patent pentru doamna Lang. Excluderea ilegală a inventatorului primar.

Cross lovi cu pumnul în perna canapelei.

— Atunci vom gândi pozitiv, rosti ea. Kaye, scumpo, arăți ca o vițică dusă la abator.

Kaye ridică brațele în apărare.

— Îți jur, Marge, n-am…

— Aș dori să știu de ce n-au eliminat oamenii mei problema

asta. Vreau să vorbesc imediat cu Shawbeck și Augustine. Se întoarse către avocați. Vedeți în ce și-a mai băgat coada Bragg. Unde-i mizerie apar și erori.

39. BETHESDA

Martie

— A fost o călătorie foarte scurtă, zise Dicken și aruncă pe biroul lui Augustine un raport pe hârtie și o dischetă. Cei de la OMS din Africa mi-au spus că-mi mulțumesc, dar că abordează lucrurile în felul lor. Au spus că nu poate fi luată în considerare cooperarea pentru investigații din trecut. Au mai zis că n-au decât o sută cincizeci de cazuri confirmate în toată Africa și că nu văd niciun motiv pentru panică. Au fost totuși îndeajuns de amabili să-mi dea niște mostre de țesuturi. Le-am expediat din Cape Town.

— Le-am primit, încuviință Augustine. Ciudat. Dacă ar fi să dăm crezare cifrelor lor, Africa a fost atinsă mult mai ușor decât Asia, Europa sau America de Nord.

Părea tulburat – nu furios, dar trist. Dicken nu-l văzuse niciodată atât de copleșit.

— Unde o s-ajungem, Christopher?

— Te referi la vaccin?

— Mă refer la tine, la mine, la Grupul operativ. Până la sfârșitul lunii mai, numai în America de Nord vor exista peste un milion de femei infectate. Consilierul în probleme de securitate națională a făcut apel la sociologi pentru a afla cum va reacționa populația. Presiunea crește de la o săptămână la alta. Tocmai am sosit de la o întâlnire cu chirurgul-general și cu vicepreședintele. Numai VIP-uri. Președintele consideră Grupul operativ o povară. Micul scandal cu Kaye Lang a fost *complet* neașteptat. Singura satisfacție cu care m-am ales de pe urma lui a fost s-o văd pe Marge Cross pufăind prin camera asta ca un marfar deraiat. Presa ne ia la șuturi: „Gafe de incompetență în epoca miracolelor”. Cam ăsta-i tonul general.

— Deloc surprinzător, aprobă Dicken și se așeză pe scaunul din cealaltă parte a biroului.

— Christopher, tu o cunoști mai bine decât mine pe Lang. Cum a îngăduit să se întâmple una ca asta?

— Rămăsesem cu impresia că INS va obține anularea patentului. Ceva de natură tehnică, incapacitatea de a exploata

o resursă naturală…

— Da, dar până atunci nenorocitul de Bragg ne face să arătăm ca niște idioți. Lang a fost așa proastă ca să semneze *toate* hârtiile pe care i le punea soțul ei în față?

— A semnat?

— Da, încuviință Augustine. Clar ca lumina zilei. A cedat lui Saul Madsen și oricăror parteneri ai săi controlul asupra tuturor descoperirilor bazate pe retrovirusul endogen uman primar.

— Parteneri nespecificați?

— Nespecificați.

— Atunci nu-i tocmai culpabilă, nu?

— Nu-mi place să lucrez cu proști. Ea mi-a tras-o literalmente cu Americol și acum a acoperit de ridicol Grupul operativ. E de mirare că președintele nu se mai întâlnește cu mine?

— E ceva temporar.

Dicken își mușcă o unghie, dar se opri când Augustine ridică privirea.

— Cross spune să continuăm cu testările și să-l lăsăm pe Bragg să ne dea în judecată. Sunt de acord. Deocamdată însă, eu îngrop relația noastră cu Lang.

— Ar putea fi totuși utilă.

— N-are decât să fie utilă în mod anonim.

— Vrei să zici că ar trebui să mă țin departe de ea?

— Nu, zise Augustine. Păstrează relația voastră exact ca și până acum. Fă-o să se simtă dorită și parte din cercul de inițiați. Nu vreau ca *ea* să se ducă la presă – doar dacă se va plânge de tratamentul primit din partea lui Cross. Iar acum… următoarea neplăcere.

Scoase din sertarul biroului o fotografie alb-negru lucioasă.

— Detest chestia asta, Christopher, dar îi înțeleg perfect motivul.

— Ce anume?

Dicken se simțea ca un băiețaș pe punctul de a fi mustrat.

— Shawbeck a cerut FBI-ului să-i pună sub urmărire pe principalii noștri oameni.

Dicken se aplecă în față. Își perfecționase de mult instinctul funcționarului public de a-și controla reacțiile.

— De ce, Mark?

— Pentru că se discută despre declararea unei stări de necesitate la nivel național și instaurarea legii marțiale.

Deocamdată nu s-a luat nicio decizie… s-ar putea să mai treacă luni bune până atunci. Totuși, ținând seama de circumstanțe, trebuie să fim curați ca zăpada proaspăt ninsă. Noi suntem îngerii tămăduirii, Christopher. Populația se bizuie pe noi. Nu sunt admise niciun fel de erori.

Augustine îi întinse fotografia. Îl arăta stând în fața localului „Puma lui Jessie” din Washington, D.C.

— Ar fi fost foarte stingheritor, dacă ai fi fost recunoscut.

Dicken se înroși la față de vinovăție și totodată de furie.

— Am fost acolo o singură dată, cu luni în urmă, zise el. Am stat cincisprezece minute și am plecat.

— Ai mers cu o fată într-o cameră din spate, spuse Augustine.

— Da, o fată care purta mască chirurgicală și care m-a tratat ca pe un lepros! replică Dicken, mai iritat decât intenționase. Instinctul se destrăma. Nici măcar n-am vrut s-o ating!

— Christopher, rosti Augustine cu chip împietrit, urăsc rahatul ăsta la fel de mult ca oricine, dar nu-i decât începutul. Populația ne va examina pe toți cu foarte multă atenție.

— Voi fi așadar urmărit pentru bună purtare? FBI-ul îmi va cere jurnalele intime?

Celălalt nu simți nevoia să-i răspundă.

Dicken se sculă în picioare și aruncă fotografia pe birou.

— Care-i pasul următor? Trebuie să-ți spun numele tuturor femeilor cu care mă-ntâlnesc și ce facem împreună?

— Da, încuviință încet Augustine.

Dicken se opri în mijlocul tiradei și simți cum furia îl părăsește treptat. Implicațiile erau atât de vaste și de înspăimântătoare, încât, brusc, nu mai simți decât anxietate rece.

— Chiar și în condițiile unei accelerări de urgență, testările clinice ale vaccinului nu se vor încheia în următoarele patru luni. În seara asta, Shawbeck și vicepreședintele vor propune Casei Albe o nouă politică. Noi recomandăm carantina. Există șanse foarte mari să fim nevoiți să invocăm legea marțială pentru a o implementa.

Dicken se așeză înapoi pe scaun.

— Incredibil, rosti el.

— Să nu-mi zici că nu te gândiseși la asta, zise Augustine.

Era pământiu la față.

— N-am genul ăsta de imaginație, replică Dicken cu amărăciune.

Augustine se roti cu scaunul și privi pe fereastră.

— În curând vine primăvara. Vise tinerești și așa mai departe. Un moment cu adevărat potrivit ca să anunțăm segregarea sexelor. Toate femeile apte de procreare și toți bărbații. Departamentul de management și buget se va sui pe pereți când va constata cât de mult se va diminua PIB-ul.

Tăcură minute-n șir.

— De ce ai început cu Kaye Lang? întrebă Dicken.

— Pentru că știu ce să fac cu ea. Cu chestia cealaltă... Să nu mă citezi, Christopher. Înțeleg necesitatea, dar nu știu cum dracu' îi putem supraviețui, politic vorbind.

Scoase altă fotografie din dosar și i-o arătă. Un bărbat și o femeie pe o verandă în fața unei case vechi, din gresie feruginoasă, luminată de un singur bec, deasupra. Se sărutau. Dicken nu putea vedea chipul bărbatului, însă era îmbrăcat în stilul lui Augustine și avea aceeași conformație fizică.

— Asta ca să nu te simți complexat. Este soția unui congresman recent ales, zise Augustine. Suntem terminați. Este timpul să ne maturizăm toți.

Dicken rămase lângă Clădirea 51, în care se afla sediul Grupului operativ, simțindu-se amețit. Legea marțială... Segregarea sexelor... Gârbovi umerii și porni spre parcare, evitând crăpăturile din pavajul trotuarului.

În mașină, descoperi că avea un mesaj în căsuța vocală. Un glas nefamiliar se strădui să depășească o antipatie reală față de lăsarea mesajelor și, după câteva starturi ratate, sugeră că aveau cunoștințe comune – două-trei îndepărtate – și posibil unele interese comune.

— Mă numesc Mitch Rafelson. Mă aflu acum în Seattle, dar sper să plec în scurt timp pe Coasta de Est, ca să mă întâlnesc cu niște persoane. Dacă vă interesează... episoade istorice de SHEVA, exemple din istoria îndepărtată, vă rog să mă contactați.

Dicken închise ochii și clătină din cap. Incredibil. Se părea că toți știau despre ipoteza lui nebunească. Își notă numărul de telefon într-un carnețel, apoi rămase privindu-l întrebător. Numele bărbatului părea familiar. Îl sublinie apăsat cu pixul.

Coborî geamul automobilului și trase adânc aer în piept. Începea să se încălzească, iar norii de deasupra se risipeau. Iarna avea să se termine în curând.

În ciuda oricărei rațiuni demne de numele acela, formă numărul de telefon al lui Kaye Lang. Nu era acasă.

— Sper că te pricepi să dansezi cu fetele rele, murmură el în barbă și porni mașina. Cross e o fată foarte rea.

40. BALTIMORE

Avocatul se numea Charles Wothering. Avea accent pur bostonian, era îmbrăcat cu o eleganță nepăsătoare, purta șapcă din lână și fular lung, purpuriu. Kaye îi oferi cafea și el acceptă.

— Foarte frumos, comentă Wothering, privind în jurul apartamentului. Aveți mult bun-gust.

— Marge mi l-a amenajat, replică ea.

Wothering zâmbi.

— Marge nu se pricepe absolut deloc la decorări interioare. Dar banii pot face lucruri minunate, nu-i așa?

Kaye surâse.

— Nu mă pot plânge. De ce v-a trimis aici? Ca să ne reformulăm contractul?

— Câtuși de puțin. Părinții dumneavoastră sunt decedați, nu-i așa?

— Da.

— Eu sunt un avocat modest, doamnă Lang… pot să-ți spun Kaye?

Ea încuviință din cap.

— Modest în privința aplicării legilor, dar Marge mă prețuiește ca pe un bun judecător de caractere. Chiar dacă-i greu de crezut, ea nu se pricepe să judece caracterul oamenilor. Sigur că este foarte extravertită și degajă putere, însă are un șir de căsnicii nereușite, iar eu am ajutat-o să le descâlcească, astfel încât să nu mai audă niciodată de ele. Ea crede că ai nevoie de ajutorul meu.

— În ce fel?

Wothering se așeză pe canapea și luă trei lingurițe de zahăr din bolul de pe tavă. Le amestecă fără grabă în ceașcă.

— L-ai iubit pe Saul Madsen?

— Da, încuviință Kaye.

— Și ce simți acum?

Kaye căzu pe gânduri, totuși nu-și feri ochii dinaintea privirii cercetătoare a avocatului.

— Îmi dau seama că Saul ascundea multe de mine, doar

pentru a nu lăsa visul nostru să se scufunde.
— Cât de mult a contribuit el la activitatea ta… intelectual vorbind?
— Depinde la ce fel de activitate te referi.
— Cea legată de virusurile endogene.
— Destul de puțin. Nu era specialitatea lui.
— Și care era specialitatea lui?
— Îi plăcea să se compare cu drojdia.
— Pardon?
— El contribuia la fermentare. Eu veneam cu zahărul.
Wothering izbucni în râs.
— Adică te stimula… intelectual vreau să spun?
— Mă provoca.
— Ca profesor, părinte sau… partener?
— Ca partener, răspunse Kaye. Nu înțeleg unde vrei să ajungi, domnule Wothering.
— Te-ai atașat de Marge, fiindcă nu te considerai în stare să-i faci față singură lui Augustine și oamenilor lui. Am dreptate?
Kaye îl privi fix.
Wothering arcui o sprânceană stufoasă.
— Nu tocmai, zise ea.
Ochii o usturau, deoarece nu clipea. Avocatul clipi relaxat și puse ceașca pe măsuță.
— Ca să scurtez, Marge m-a trimis aici pentru a te separa de Saul Madsen în orice fel posibil. Am nevoie de acceptul tău pentru a desfășura o investigație amănunțită a lui Ecobacter, AKS și a contractelor tale cu Grupul operativ.
— Este chiar necesar? Domnule Wothering, sunt sigură că nu mai am alte schelete ascunse prin dulapuri.
— Kaye, prudența este mama înțelepciunii. Înțelege că lucrurile au început să devină foarte serioase. Orice episoade stânjenitoare pot avea un impact real asupra politicii publice.
— Știu. Am spus că-mi pare rău.
Wothering ridică o mână și o mișcă ușor prin aer, având o expresie liniștitoare pe chip. În altă epocă, ar fi putut s-o lovească ușor cu palma pe genunchi într-o manieră paternă.
— O să facem noi curățenie. Ochii lui deveniră brusc duri. Nu vreau să-ți înlocuiesc propriul simț de responsabilitate, aflat în plină dezvoltare, cu administrarea personală, asigurată în mod automat de un avocat bun. Ești o femeie matură, Kaye. Eu însă

voi descâlci firele și apoi… le voi reteza. Nu vei mai datora nimănui nimic.

Ea își mușcă ușor buza.

— Domnule Wothering, aș dori să clarific un aspect. Soțul meu era bolnav. Era bolnav mintal. Ceea ce a făcut sau n-a făcut Saul nu mă reflectă deloc pe mine… și nici pe el ca individ. El încerca să-și mențină echilibrul și să-și continue viața și munca.

— Înțeleg, doamnă Lang.

— Saul m-a ajutat foarte mult, în felul lui aparte, dar detest orice aluzie că nu aș fi o femeie pe picioarele mele.

— Nici n-am intenționat o asemenea idee.

— Perfect, zise Kaye, înaintând pe un câmp minat de iritare, care amenința să izbucnească în furie. Acum trebuie să știu dacă Marge Cross mă mai consideră utilă.

Wothering zâmbi și înclină din cap într-un fel care exprima în mod expert recunoașterea și înțelegerea iritării ei, însă și nevoia de a-și continua misiunea.

— Marge nu oferă niciodată mai mult decât ia, așa cum sunt sigur că vei afla în curând. Kaye, crezi că mi-ai putea explica vaccinul acesta?

— Este un înveliș antigen care poartă o ribozimă adaptată. Acid ribonucleic cu proprietăți similare enzimelor. Se atașează la o parte din codul SHEVA și-l scindează. Îi rupe șira spinării, ca să zic așa. Virusul nu se poate replica.

Wothering clătină uimit din cap.

— Ceva minunat din punct de vedere tehnic, comentă el. Pentru cei mai mulți dintre noi, complet incomprehensibil. Spune-mi cum crezi că le va convinge Marge pe femeile din toată lumea să-l întrebuințeze?

— Prin publicitate și promovare, bănuiesc. A spus că, practic, îl va dărui.

— Dar în cine se vor *încrede* pacientele, Kaye? Tu ești o femeie sclipitoare, al cărei soț a mințit-o, a ținut-o în beznă. Femeile pot simți injustețea asta profund, până în uterele lor. Crede-mă, Marge se va strădui din răsputeri să te păstreze în echipa ei. Povestea ta sună din ce în ce mai bine.

41. SEATTLE

Mitch se ridică în capul oaselor în pat, transpirat și răcnind.

Cuvintele se revărsau într-o avalanșă guturală chiar și după ce-și dădu seama că se trezise. Se așeză pe o margine a patului, cu un picior încă încurcat prin așternut și se înfioră.

— Sunt nebun, rosti el. Sunt *complet* nebun.

Îi visase din nou pe oamenii de Neanderthal. De data aceasta, văzuse lucrurile din perspectiva bărbatului, experimentă un soi de libertate fluidă, care-l afundase instantaneu într-un set de emoții foarte clare și neplăcute, pentru ca, după aceea, să-l ridice mult sus, de unde observase mai multe evenimente amestecate. La capătul satului se adunaseră mulțimi; de data asta nu era pe un lac, ci într-o poiană înconjurată de codri seculari. Scuturaseră bețele, ascuțite și întărite în foc, spre femeie, al cărei nume aproape că și-l putea aminti. *Na-lii-a* sau *Mă-lii*.

— Jean Auel[8], calc pe urmele tale, murmură el, eliberându-și piciorul din cearșaf. Mowgli din Tribul de Piatră își salvează perechea. Iisuse!

Intră în bucătărie pentru a-și lua un pahar de apă. Se chinuia cu o viroză – un guturai, era sigur de asta, nu SHEVA, ținând seama de relațiile lui cu femei. Gura îi era uscată și simțea un gust neplăcut, iar nasul îi curgea. Se îmbolnăvise în timpul călătoriei către Peștera de Fier, de săptămâna trecută. Poate că luase virusul de la Merton. Îl dusese pe jurnalist la aeroport, pentru o cursă spre Maryland.

Apa avea un gust îngrozitor, însă îi dăţi gura. Privi peste Broadway, către clădirea poștei, dar strada era aproape pustie acum. Viscolul de martie sufla fulgi mici și cristalini pe străzi. Lămpile stradale, cu vapori de sodiu și lumină portocalie, transformau troienele în maldăre răzlețe de aur.

— Ne alungau de pe lac și din sat, murmură el. Trebuia să ne descurcăm singuri. Niște minți mai înfierbântate se pregăteau să ne urmărească, poate să-ncerce să ne omoare. Am…

Se cutremură. Emoțiile fuseseră atât de primare și de reale, încât nu le putea alunga cu ușurință. Frică, mânie și altceva… un soi de dragoste neajutorată. Își pipăi fața. Ei jupuiseră un fel de piele de pe chipurile lor, precum niște măști. Însemnul crimei pe care o comiseseră.

---

[8] Jean Marie Untinen Auel (n. 1936), scriitoare americană, autoare a unei tetralogii în care personajele principale sunt oameni preistorici din epoca glaciară. (n. tr.)

— Dragă Shirley Mclaine, rosti Mitch, lipindu-și fruntea de sticla rece a ferestrei. Am legături psihice cu oamenii peșterilor care nu trăiesc în peșteri. Ai vreun sfat pentru mine?

Se uită la ceasul de pe videorecorderul așezat instabil pe televizorul mic. Era cinci dimineața. În Atlanta ar fi fost ora opt. Avea să mai sune la numărul acela de telefon, iar apoi să încerce să se conecteze la internet cu laptopul pe care-l reparase și să expedieze un mesaj prin e-mail.

Intră în baie și se privi în oglindă. Păr ciufulit, chip transpirat și unsuros, barbă nerasă de două zile; purta un tricou rupt și chiloți marca BVD.

— Un adevărat Ieremia, șopti el.

După aceea, începu altă curățenie generală, suflându-și mai întâi nasul și spălându-se pe dinți.

42. ATLANTA

Christopher Dicken revenise la ora trei noaptea în casa lui micuță de la periferia Atlantei. Până la ora două lucrase în biroul CCPB, pregătind pentru Augustine documentația despre răspândirea SHEVA. Rămăsese treaz pentru o oră, întrebându-se cum va fi lumea peste șase luni. Când adormi până la urmă, țârâitul telefonului mobil îl trezi, parcă după numai câteva clipe. Rămase în capul oaselor în patul dublu, care aparținuse cândva părinților lui, și se întrebă unde se afla, decise iute că nu era în hotelul Hilton din Cape Town și aprinse lumina. Dimineața se întrezărea deja printre jaluzele. La al patrulea țârâit, reuși să scoată telefonul din buzunarul sacoului, aflat în dulap, și răspunse.

— Vorbesc cu domnul Chris Dicken?

— Christopher. Da, eu sunt.

Își privi ceasul. Era 8:15. Nu izbutise să doarmă decât patru ore și era convins că se simțea mai rău decât dacă n-ar fi dormit deloc.

— Mă numesc Mitch Rafelson.

De data aceasta Dicken își aminti numele și asocierea lui.

— Serios? Unde ești, domnule Rafelson?

— În Seattle.

— Atunci înseamnă că acolo este și mai devreme decât aici. Eu trebuie să mai dorm.

— Stai un pic, te rog, zise Mitch. Îmi cer scuze că te-am trezit.

Ai primit mesajul meu?
— Am primit *un* mesaj.
— Trebuie să stăm de vorbă.
— Stimate domn, dacă dumneata *ești* Mitch Rafelson, *acel* Mitch Rafelson, atunci trebuie să vorbesc cu dumneata… tot așa cum… Se strădui să găsească o comparație spirituală, dar mintea refuza să-i funcționeze. Nu trebuie să vorbesc cu dumneata.
— Am înțeles, totuși te rog să mă asculți încă puțin. Ai urmărit SHEVA prin toată lumea, am dreptate?
— Da, încuviință Dicken și căscă. Din cauza ei dorm așa puțin.
— Și eu, replică Mitch. Corpurile dumitale din Caucaz au fost testate pozitiv pentru SHEVA. Mumiile mele… din Alpi… mumiile de la Innsbruck au fost testate pozitiv pentru SHEVA.
Dicken apăsă mai tare telefonul de ureche.
— De unde știi asta?
— Am rapoartele analizelor efectuate în laboratorul Universității din Washington. Trebuie să arăt ceea ce știu… dumitale și oricui este deschis la minte în privința asta.
— Nimeni nu-i deschis la minte în privința asta, zise Dicken. Cine ți-a dat numărul meu?
— Domnul Wendell Packer.
— Îl cunosc pe Packer?
— Ai lucrat cu un prieten al lui, Renée Sondak.
Dicken se scobi cu o unghie între dinții din față. Se gândi în mod foarte serios să închidă. Telefonul lui era demodulat digital, dar cineva ar fi putut să decodifice convorbirea dacă dorea neapărat. Asta îl făcu să se învăpăieze de enervare. Lucrurile scăpau de sub control. Toți își pierduseră perspectiva și situația nu avea să se îmbunătățească dacă el le-ar fi cântat în strună.
— Sunt destul de izolat, continuă Mitch. Am nevoie de cineva care să-mi spună că nu sunt complet nebun.
— Mda, încuviință Dicken, știu cum este.
După care, strâmbându-se la față și izbind cu piciorul în podea, știind că asta îi va aduce mai multe necazuri decât orice altă moară de vânt spre care se mai repezise vreodată, rosti:
— Povestește-mi, Mitch.

43. SAN DIEGO, CALIFORNIA

28 martie

Titlul conferinței internaționale, scris cu litere din plastic negru, pe panoul de afișaj al centrului pentru convenții, îl înfioră pentru moment pe Dicken – o senzație fugară și foarte necesară. În ultimele două luni, aproape nimic nu-l incitase ca vechea satisfacție a muncii bine făcute, totuși titlul conferinței o făcuse acum.

CONTROLAREA MEDIULUI:
TEHNICI NOI PENTRU ÎNVINGEREA BOLILOR VIRALE

Denumirea nu era exagerat de optimistă și nici deplasată. Era posibil ca peste câțiva ani lumea să nu aibă nevoie de ajutorul lui Christopher Dicken pentru a vâna virusuri.

Problema era însă că pe durata de existență a bolii câțiva ani puteau însemna un timp foarte lung.

Dicken ieși din umbra proiectată de streașina din beton a centrului, lângă intrarea principală, și se răsfăță sub soarele puternic de pe trotuar. De când se întorsese din Cape Town, nu mai avusese parte de genul acela de căldură care îi transmitea un impuls de energie. Atlanta se încălzea în sfârșit, dar frigul care cuprinsese estul Americii menținuse zăpada pe străzile din Baltimore și Bethesda.

Mark Augustine sosise deja în oraș și trăsese la U.S. Grant, departe de majoritatea celor cinci mii de participanți anunțați, care ocupaseră în general hotelurile de pe chei. Dicken își luase materialele de participare – un program gros, legat cu arc spiral, și un DVD – chiar în dimineața aceasta, pentru a vedea orele comunicărilor.

Marge Cross ținea o prelegere importantă dimineața următoare. Dicken era membru în cinci grupuri de discuții, dintre care două despre SHEVA. Kaye Lang avea să fie în același grup cu Dicken, plus în alte șapte, și urma să țină un discurs înaintea sesiunii plenare a Grupului de cercetare pentru eradicarea mondială a retrovirusului, care se desfășura simultan.

Presa saluta deja vaccinul ribozimă elaborat de Americol ca fiind o descoperire majoră. Arăta bine în cutiile Petri – ba chiar foarte bine –, totuși, încă nu începuseră testările pe oameni. Augustine era supus unor presiuni considerabile din partea lui Shawbeck, care era, la rândul lui, supus unor presiuni

considerabile din partea guvernului și toți doreau să o atragă pe Cross de partea lor.

Dicken putea adulmeca opt tipuri diferite de dezastru.

De câteva zile, nu mai auzise nimic de la Mitch Rafelson, dar bănuia că antropologul se afla deja în oraș. Încă nu se întâlniseră, însă conspirația era în plină desfășurare. Kaye acceptase să li se alăture pentru o convorbire în seara aceasta sau mâine, după cum aveau să se termine interviurile stabilite de oamenii lui Cross.

Trebuiau să găsească un loc departe de orice ochi iscoditori. Dicken aprecia că punctul de întâlnire cel mai bun ar fi fost chiar în toiul evenimentelor, de aceea avea și o a doua pungă, cu un ecuson necompletat de participant la convenție – „Invitat CCPB” – și cu un program.

Kaye trecu prin încăperea aglomerată, deplasându-și nervos ochii de la un chip la altul. Se simțea ca un spion într-un film prost, străduindu-se să-și ascundă emoțiile reale, opiniile, deși ea însăși abia știa ce să gândească acum. Petrecuse mare parte a după-amiezii în apartamentul lui Marge Cross – care ocupa, de fapt, un etaj întreg –, unde se întâlnise cu bărbați și femei care reprezentau filiale, profesori de la Universitatea San Diego, primarul orașului…

Marge o luase deoparte și promisese VIP-uri încă și mai impresionante spre sfârșitul conferinței.

— Menține-te sclipitoare și isteață, îi spusese. Nu lăsa conferința să te obosească.

Kaye se simțea ca o păpușă în vitrină. Nu-i plăcea senzația aceea.

La ora 17:30, coborî cu liftul la parter și sui în autobuzul charter care îi ducea la festivitatea de deschidere, organizată de Americol la San Diego Zoo.

Când coborî din autobuz în fața grădinii zoologice, inspiră aromele de iasomie și pământ umezit de aspersoare. În fața gheretei de la intrare se formase o coadă; Kaye merse la o poartă laterală și arătă paznicului invitația.

Patru femei îmbrăcate complet în negru purtau pancarte și mărșăluiau solemn prin fața intrării principale. Kaye le zări cu puțin înainte de a căpăta permisiunea să intre; pe una dintre pancartele lor citi CORPURILE NOASTRE, DESTINUL NOSTRU:

Înăuntru, amurgul cald părea fermecat. De peste un an, ea nu mai avusese concediu; ultima dată fusese cu Saul. De atunci, totul însemnase muncă și durere, uneori ambele.

Un ghid al grădinii zoologice preluă grupul de invitați Americol și le oferi un tur rapid. Kaye se uită câteva secunde la flamingii roz care se bălăceau într-un bazin. Admiră patru cacadu centenari cu creste galbene, din rândul cărora făcea parte mascota actuală a grădinii zoologice, Ramses, care privea cu indiferență somnoroasă mulțimile de vizitatori zilnic. După aceea, ghidul îi conduse la un pavilion retras dintr-o curte înconjurată de palmieri.

Sub pavilion, o formație mediocră cânta șlagăre din anii 1940, iar bărbați și femei își umpleau farfuriile din carton cu mâncare de la bufetul suedez și se așezau la mese.

Kaye se opri la bufetul de fructe și legume, alese brânzeturi, roșii cherry, conopidă și ciuperci murate, apoi comandă un pahar de vin alb, de la barul care nu era gratuit.

Când scoase banii din poșetă, îl zări cu coada ochiului pe Christopher Dicken. Era urmat de un bărbat înalt, cu aspect colțuros, îmbrăcat în jachetă din jeans și pantaloni gri, decolorați, care ținea sub braț o geantă din piele ponosită. Kaye inspiră adânc, vârî restul în poșetă și se întoarse la timp pentru a întâlni privirea furișă a lui Dicken. Îi făcu semn discret din cap.

Femeii îi fu imposibil să nu chicotească atunci când Dicken dădu într-o parte latura cortului și ieșiră toți din curte cu pas nepăsător. Grădina zoologică era aproape pustie.

— Mă simt ca un agent sub acoperire, rosti ea. Continua să țină în mână paharul de vin, dar reușise să se descotorosească de farfurie. Ce *naiba* credem noi că facem?

Zâmbetul lui Mitch era prea puțin convingător. Lui Kaye i se păru că ochii săi erau agitați; păreau în același timp nerăbdători și triști. Scund și rotofei, Dicken părea mai direct și mai abordabil, așa încât Kaye se focaliză asupra lui. Din punga de cadouri pe care o ținea în mână, el scoase cu un gest larg o hartă împăturită a celei mai mari grădini zoologice din lume.

— S-ar putea să ne fi întâlnit pentru a salva rasa umană, rosti Dicken. Subterfugiile sunt justificate.

— La naiba, oftă Kaye. Sperasem că va fi vorba despre ceva mai rațional. Mă-ntreb dacă ne ascultă cineva?

Dicken arătă cu brațul spre arcadele joase ale clădirii reptilelor construită în stil spaniol, ca și cum ar fi fluturat o baghetă magică. În grădina zoologică mai rămăseseră doar câțiva turiști întârziați.

— Totu-i curat, anunță el.

— Vorbesc serios, Christopher, zise Kaye.

— Dacă FBI-ul a implantat microfoane în dragonii Komodo sau dacă are agenți deghizați în bărbați cu cămăși hawaiiene, atunci nu mai avem nicio șansă. Asta-i tot ce am putut face.

Țipetele ascuțite ale maimuțelor urlătoare întâmpinară ultimele raze de lumină. Mitch îi conduse pe o alee betonată, printr-o pădure tropicală. Sub tălpi se aprindeau dale, iar aspersoare foarte fine pulverizau apă ca o ceață deasupra capetelor. Farmecul locului îi fascină pe toți pentru o clipă și niciunul nu dori să rupă vraja.

Lui Kaye i se părea că Mitchell era făcut numai din picioare și brațe, genul de bărbat care nu se simțea bine decât sub cerul liber. Tăcerea lui o stânjenea. El se întoarse și o privi cu ochii verzi și ficși. Kaye îi remarcă atunci și încălțămintea: bocanci de drumeție, cu tălpile groase bine tocite.

Surâse stingher și Mitch îi răspunse la zâmbet.

— Nu-i tocmai mediul meu, rosti el. Dacă trebuie să-nceapă cineva conversația, atunci dumneata ar trebui s-o faci, doamnă Lang.

— Tu ești însă cel cu revelația, interveni Dicken.

— Cât timp avem la dispoziție? întrebă Mitch.

— Eu sunt liberă toată seara, zise Kaye. Marge vrea să fim aliniați mâine-dimineață la ora opt. Va fi un mic dejun oferit de Americol.

Coborâră cu liftul într-un canion și se opriră lângă o cușcă ocupată de două pisici sălbatice scoțiene. Felinele dungate, cu aspect domestic, se plimbau înainte și înapoi, mârâind încetișor în amurg.

— Eu sunt mai degrabă cel nelalocul lui aici, spuse Mitch. Știu foarte puțină microbiologie, abia cât să mă pot descurca. Am găsit ceva minunat, care aproape că mi-a ruinat viața. Am o reputație proastă, se știe că sunt excentric și de două ori perdant în jocul științei. Dacă ați fi inteligenți, ați evita până și să fiți văzuți în prezența mea.

— Remarcabil de candid, comentă Dicken și ridică o mână.

Următorul! Eu am urmărit boli pe jumătate din suprafața Pământului. Am un instinct privind felul cum se răspândesc, ce fac și cum funcționează. Am suspectat aproape din capul locului că sunt pe urmele unei chestii noi. Până recent, am încercat să duc o viață dublă, am încercat să cred simultan în două lucruri contradictorii și n-o mai pot face.

Kaye își termină paharul de vin dintr-o înghițitură.

— Sună ca și cum am parcurge un program din doisprezece pași, ca Alcoolicii Anonimi, comentă ea. Bine! Este rândul meu. Sunt o cercetătoare nesigură, nu doresc să am de-a face cu detaliile mici și sordide, așa că mă agăț de oricine mi-ar oferi un loc în care să lucrez și m-ar proteja... iar acum este timpul să devin independentă și să-mi iau propriile decizii. E timpul să mă maturizez.

— Aleluia! zise Mitch.

— Continuă, surioară, o îndemnă Dicken.

Ea ridică ochii, pregătindu-se să fie furioasă, dar amândoi bărbații zâmbeau exact așa cum trebuia și, pentru prima dată după multe luni – de când fusese bine alături de Saul –, Kaye simți că se afla printre prieteni.

Dicken vârî mâna în sacoșă și scoase o sticlă de merlot.

— Paznicii grădinii zoologice ne-ar putea amenda, zise el, însă ăsta-i păcatul nostru cel mai mic. Unele dintre lucrurile care trebuie spuse pot fi spuse numai dacă suntem beți așa cum se cuvine.

— Înțeleg că voi doi ați schimbat deja idei, i se adresă Mitch lui Kaye, în timp ce Dicken turna vinul în pahare de unică folosință. Am încercat să citesc cât mai multe, ca să mă pregătesc, totuși sunt încă foarte departe.

— Nu știu de unde să încep, zise Kaye.

Acum, când erau toți mai destinși, felul cum o privea Mitch Rafelson – direct, onest, evaluând-o fără să fie bătător la ochi – îi stârnea ceva despre care crezuse că aproape murise.

— Începe cu întâlnirea voastră, rosti Mitch.

— Georgia, încuviință Kaye.

— Locul de naștere al vinului, adăugă Dicken.

— Am vizitat o groapă comună, spuse Kaye. Deși n-am fost împreună. Femei gravide și soții lor.

— Omorau pruncii, zise Mitch și ochii lui își pierdură brusc focalizarea. De ce?

Stăteau la o masă din plastic, de lângă un stand de răcoritoare închis, adânc în umbrele canionului. Cocoși roșu-maronii ciuguleau prin tufișurile de lângă drumul asfaltat și aleile din beton bej. O felină mare tuși și mârâi în cușca ei, iar sunetele căpătară ecouri stranii.

Mitch scoase un dosar din geanta lui micuță din piele și așeză ordonat hârtii pe masă.

— Aici se întâlnesc toate, puse el palma pe două hârtii din dreapta. Acestea sunt analize efectuate la Universitatea din Washington. Wendell Packer mi-a acordat permisiunea să vi le arăt, dar dacă cineva scapă vreun cuvânt, am putea fi toți în rahat până la gât.

— Analize… pentru ce? întrebă Kaye.

— Datele genetice ale mumiilor din Innsbruck. Două seturi de rezultate din țesuturi, de la două laboratoare diferite ale universității. Eu i-am dat lui Wendell Packer mostre de țesuturi de la cei doi adulți. Printr-o coincidență, Innsbruck îi trimisese Mariei Konig un set de mostre de la toate trei mumiile. Wendell a putut face comparații.

— Ce au găsit? întrebă Kaye.

— Faptul că acele trei corpuri sunt într-adevăr o familie. Mamă, tată, fiică. Eu știam asta deja – îi văzusem pe toți laolaltă în peștera din Alpi.

Kaye se încruntă derutată.

— Îmi amintesc povestea. Ai mers în peșteră la rugămintea a doi prieteni. Ai deranjat situl. Iar femeia care era cu tine a luat pruncul în rucsacul ei?

Mitch își feri ochii și încleștă maxilarele.

— Îți pot spune ce s-a întâmplat de fapt, zise el.

— Nu-i nevoie, rosti Kaye, brusc precaută.

— Doar ca să punem lucrurile la punct, insistă Mitch. Dacă vom continua, trebuie să avem încredere unii în alții.

— Atunci spune-mi mai mult.

Mitch relată succint tot episodul.

— A fost o porcărie, concluzionă el.

Dicken îi privea cu multă atenție, cu brațele încrucișate.

Kaye se folosi de tăcerea care urmă pentru a se uita la analizele de pe tăblia mesei din plastic, având grijă să nu le păteze cu resturile de sos picant. Studie rezultatele datării cu carbon-14, comparațiile markerilor genetici și, în cele din urmă,

căutarea încununată de succes a lui SHEVA.

— Packer afirmă că SHEVA nu s-a schimbat prea mult în cincisprezece mii de ani, zise Mitch. Iar asta i se pare uimitor, dacă este un rest al ADN-ului.

— Nu-i nici pe departe rest, spuse Kaye. Genele au fost conservate până la treizeci de milioane de ani. Ele sunt constant reîmprospătate, testate, conservate… Închise în cromatină etanșă, protejate de izolatori… Așa trebuie să fie.

— Dacă-mi dați voie, aș dori să vă spun amândurora ce cred eu, rosti Mitch, cu o undă de îndrăzneală și timiditate pe care Kaye o găsi ciudată și, în același timp, atrăgătoare.

— Dă-i drumul, încuviință ea.

— Acesta a fost un exemplu de subspeciație, dar nu unul extrem. Un ghiont în direcția unei noi varietăți. Un prunc de tip modern, care s-a născut din părinți oameni de Neanderthal târzii.

— Un prunc mai degrabă asemănător cu noi, zise Kaye.

— Exact. Acum câteva săptămâni, în statul Washington a sosit un reporter pe nume Oliver Merton, care investighează mumiile. El mi-a spus că la Universitatea din Innsbruck au izbucnit bătăi reale.

Mitch ridică ochii și zări surprinderea de pe chipul femeii.

— Oliver Merton? se încruntă ea. Care lucrează pentru *Nature*?

— La momentul acela era la *Economist*, zise Mitch.

Kaye se întoarse către Dicken.

— Este același?

— Da, încuviință Dicken. Face jurnalism științific, însă și reportaje politice. A publicat o carte sau două. Îi explică după aceea lui Mitch: Merton a cauzat un tărăboi serios la o conferință de presă în Baltimore. A săpat destul de adânc în relația lui Americol cu CCPB și SHEVA.

— Poate că sunt două povești diferite, spuse Mitch.

— Ar trebui să fie, nu? întrebă Kaye, privind de la unul la celălalt. Noi suntem singurii care am făcut o conexiune, nu?

— N-aș fi chiar atât de sigur, replică Dicken. Continuă, Mitch! Haide să convenim că există o conexiune înainte de a ne aprinde din cauza unor intruși. De ce s-au certat în Innsbruck?

— Merton spune că ei au asociat pruncul cu mumiile adulte… ceea ce Packer confirmă.

— Ironia sorții, zise Dicken. ONU a trimis unele mostre de la Gordi la laboratorul lui Konig.

— Antropologii din Innsbruck sunt destul de conservatori, spuse Mitch. Ca să întâlnești realmente prima dovadă directă de speciație umană… Clătină din cap în semn de simpatie. În locul lor, aș fi speriat. Paradigma nu numai că se schimbă, ci se rupe-n două. Fără gradualism, fără sinteză darwiniană modernă.

— Nu trebuie să fim atât de radicali, zise Dicken. În primul rând, s-a vorbit mult despre punctuații în dovezile fosilelor – milioane de ani de stare constantă, apoi schimbare bruscă.

— Schimbare în decursul unui milion sau al unei sute de mii de ani, în unele cazuri poate chiar în numai zece mii de ani, spuse Mitch, dar nu peste noapte. Implicațiile sunt al naibii de neliniștitoare pentru orice savant. Însă markerii nu mint. Iar părinții pruncului aveau SHEVA în țesuturi.

— Hm, făcu Kaye.

Maimuțele urlătoare umplură din nou aerul serii cu țipete muzicale continue.

— Femela a fost rănită de ceva ascuțit, poate de vârful unei sulițe, zise Dicken.

— Exact, încuviință Mitch. Și din cauza aceea, pruncul fie că s-a născut mort, fie că a murit la scurt timp. L-a urmat mama, iar tatăl… Vocea i se poticni. Scuze. Nu-mi vine ușor să vorbesc despre asta.

— Ai empatie față de ei, spuse Kaye.

Mitch aprobă din cap.

— Am avut niște visestranii cu ei.

— Percepție extrasenzorială? întrebă Kaye.

— Mă-ndoiesc. Pur și simplu, așa funcționează mintea mea, așa pune lucrurile laolaltă.

— Crezi că au fost alungați din tribul lor? zise Dicken. Că au fost persecutați?

— Cineva a vrut s-o omoare pe femeie, rosti Mitch. Bărbatul a rămas alături de ea, a încercat s-o salveze. Ei erau diferiți. Ceva de pe fețele lor era anormal. Aveau niște piei, ca niște măști în jurul ochilor și al nasului.

— Ca și cum ar fi *năpârlit*? Vreau să zic, în timp ce erau vii? întrebă Kaye și umerii i se cutremurară.

— În jurul ochilor, da, pe față.

— Corpurile de lângă Gordi, zise Kaye.

— Ce-i cu ele? se încruntă Dicken.

— Unele aveau măști mici din piele. Crezusem că putea fi un produs bizar al descompunerii, dar nu mai văzusem niciodată așa ceva.

— Să nu ne pripim, spuse Dicken. Să ne concentrăm asupra dovezilor lui Mitch.

— Asta-i tot ce am, zise Mitch. Modificări fiziologice îndeajuns de substanțiale ca să plaseze în mod brusc pruncul într-o subspecie diferită. Într-o singură generație.

— Chestia asta trebuie să se fi derulat pe parcursul a o sută de mii de ani înaintea mumiilor tale, spuse Dicken. Așadar populații de oameni de Neanderthal trăiau alături sau în jurul unor populații de oameni moderni.

— Așa cred, da, încuviință antropologul.

— Crezi că nașterea a fost o anomalie? întrebă Kaye.

Mitch o privi câteva secunde, apoi răspunse:

— Nu.

— Este rezonabil să concluzionăm că ai găsit ceva reprezentativ, nu singular?

— Posibil.

Kaye ridică brațele exasperată.

— Uite ce-i, zise Mitch, instinctele mele sunt conservatoare. Îi înțeleg pe cei din Innsbruck, realmente! Este ceva straniu, cu totul neașteptat.

— Arhiva noastră fosilieră arată o trecere lină, gradată, de la oamenii de Neanderthal la oamenii de Cro-Magnon? întrebă Dicken.

— Nu, dar în cazul oamenilor există etape diferite. De obicei, arhiva fosilieră este departe de a fi lină.

— Și pentru asta se dă vina pe faptul că n-am putut găsi toate specimenele necesare?

— Da, spuse Mitch. Totuși, unii paleontologi au fost de mult timp la cuțite cu gradualiștii.

— Pentru că ei continuă să găsească salturi, nu progresii gradate, zise Kaye. Chiar și când arhiva fosilieră este mai bună decât în cazul oamenilor sau al altor animale mari.

Sorbiră din pahare, reflectând.

— Ce vom face *noi*? întrebă Mitch. Mumiile aveau SHEVA. Noi avem SHEVA.

— E foarte complicat, rosti Kaye. Cine vrea să înceapă?

— Haide să scriem toți ce credem că se va-ntâmpla, propuse Mitch.

Vârî mâna în geantă și scoase trei blocnotesuri și trei pixuri. Le răsfiră pe masă.

— Ca elevii? întrebă Dicken.

— Mitch are dreptate, zise Kaye. Haide s-o facem.

Dicken extrase a doua sticlă de vin din punga de cadouri și-i scoase dopul.

Kaye ținea capacul pixului între buze. Scriau de zece-cincisprezece minute, trecând de pe o foaie pe alta și punând întrebări. Noaptea devenea tot mai rece.

— Petrecerea se va termina în curând, rosti ea.

— Nu-ți face griji, zise Mitch. Te apărăm noi.

Ea surâse trist.

— Doi bărbați pe jumătate beți și amețiți de teorii?

— Exact, spuse Mitch.

Kaye încercase să evite să se uite spre el. Ceea ce simțea nu era nici științific, nici profesional. Nu era simplu să-și scrie gândurile. Până acum, nu mai lucrase niciodată așa, nici chiar cu Saul; ei doi făcuseră schimb de carnețele de notițe, dar nu-și priviseră niciodată însemnările pe parcurs, în timp ce erau scrise.

Vinul o relaxa, îi alungase o parte din tensiune, însă nu-i limpezea gândirea. Ajunsese la un blocaj. Până acum scrisese:

Populații văzute ca rețele gigantice de unități care concurează și, în același timp, cooperează, uneori simultan. Toate dovezile de comunicare între indivizii unei populații. Copacii comunică prin substanțe chimice. Oamenii folosesc feromoni. Bacteriile schimbă plasmide și fagi lizogenici.

Privi către Dicken, care scria întruna, tăind paragrafe întregi. Rotofei, da, însă în mod evident puternic și motivat, realizat; caracteristici atractive.

Ea scrise în continuare:

Ecosistemele sunt rețele de specii care concurează și cooperează. Feromonii și alte substanțe chimice pot trece de la o specie la alta. Rețelele pot avea aceleași calități ca și creierul; creierul uman este o rețea de neuroni. Gândirea creativă este posibilă în orice rețea neurală suficient de complicată funcțional.

— Ia să vedem ce avem până acum, propuse Mitch.

Făcură schimb de blocnotesuri. Kaye citi pagina lui Mitch:

Molecule și virusuri semnalizatoare transportă informații între indivizi. Informațiile sunt cumulate de omul individual în experiența vieții; dar este asta evoluție de tip lamarckian?

— Cred că această chestie cu rețelele încurcă problema, comentă Mitch.

Kaye citea carnetul lui Dicken.

— Așa merg lucrurile în natură, replică ea.

Dicken își tăiase majoritatea ideilor de pe pagină. Rămăsese doar atât:

Am urmărit bolile toată viața; SHEVA cauzează schimbări biologice complexe, care nu seamănă cu nicio altă boală pe care am văzut-o. De ce? Ce câștigă? Ce încearcă să facă? Care-i rezultatul final? Dacă apare o dată la fiecare zece mii sau la o sută de mii de ani, cum ne putem apăra de ceea ce este, din toate punctele de vedere, o problemă organică separată, o particulă pur patogenă?

— Cine va accepta că toate lucrurile din natură funcționează ca neuronii dintr-un creier? întrebă Mitch.

— Ipoteza aceea răspunde la întrebarea ta, explică Kaye. Este aceasta evoluție lamarckiană, moștenire a trăsăturilor dobândite de un individ? Nu! Este rezultatul interacțiunilor complexe ale unei rețele, cu proprietăți emergente similare gândirii.

Mitch clătină din cap.

— Proprietățile emergente mă zăpăcesc.

Kaye îl fulgeră cu privirea pentru o clipă, atât provocată, cât și exasperată.

— Noi nu trebuie să postulăm conștiința de sine, gândirea conștientă, ca având o rețea organizată care răspunde față de mediul ei și emite judecăți despre cum trebuie să arate ganglionii ei individuali, rosti ea.

— Mie tot mi se pare ca fantoma din mașină, se strâmbă Mitch.

— Fii atent, când sunt atacați, arborii expediază semnale chimice. Semnalele acelea atrag insecte, care vânează gândacii atacatori. Chemați deparazitarea! Conceptul funcționează la toate nivelurile, în ecosistem, într-o specie, ba chiar și într-o societate. Toate creaturile individuale sunt rețele de celule. Toate speciile sunt rețele de indivizi. Toate ecosistemele sunt

rețele de specii. Toate interacționează și comunică între ele într-un grad sau altul, prin competiție, prădare și cooperare. Interacțiunile astea sunt similare cu neurotransmițătorii care străbat sinapsele din creier, sau cu furnicile care comunică într-un furnicar. Furnicarul își schimbă comportamentul general, bazându-se pe interacțiunile dintre furnici. La fel procedăm și noi, bazându-ne pe felul cum neuronii noștri vorbesc între ei. Și așa se întâmplă în toată natura, de sus până jos. Totul este conectat.

Vedea însă limpede că Mitch tot nu era convins.

— Trebuie să descriem o metodă, rosti Dicken și o privi pe Kaye cu un surâs scurt, cunoscător. S-o prezentăm simplu și pe înțelesul tuturor. Tu ești experta în privința asta.

— Ce are impact în echilibrul punctat? întrebă ea, continuând să fie iritată de obtuzitatea lui Mitch.

— Bine, încuviință acesta. Dacă am presupune că există o minte, de un fel sau altul, unde-i memoria? Nu trebuie să existe ceva care să stocheze informațiile despre următorul model de om înainte de a se năpusti asupra sistemului reproducător?

— Bazată pe ce stimuli? întrebă Dicken. La urma urmelor, de ce să acumuleze informații? Și ce anume o pornește? Care-i mecanismul declanșator?

— Cred că ne îndepărtăm prea mult, suspină Kaye. În primul rând, nu-mi place cuvântul „mecanism”.

— Bine, atunci organ, organon, arhitect magic, replică Mitch. Știm despre ce vorbim aici. Despre o modalitate de stocare a memoriei în genom. Toate mesajele trebuie ținute acolo până sunt activate.

— Nu pot fi celulele din linia germinală? Celulele sexuale, sperma și ovulele? întrebă Dicken.

— Voi să-mi spuneți, zise Mitch.

— Nu cred, răspunse Kaye. Ceva modifică un singur ovul la toate mamele, astfel încât produce o fiică intermediară, dar ceea ce se află în ovarul fiicei poate să producă un fenotip nou. Celelalte ovule din mamă nu sunt implicate. Da, ele sunt protejate, însă nu sunt modificate.

— Pentru eventualitatea în care noul design, noul fenotip, este un eșec, încuviință aprobator Dicken. Perfect până aici. O memorie de rezervă, actualizată de-a lungul a mii de ani prin… ipotetice modificări, cumva adaptate de… Clătină din cap. Acum

eu sunt cel derutat.

— Orice organism individual este conștient de mediul său și reacționează față de el, spuse Kaye. Substanțele chimice și alte semnale schimbate de indivizi cauzează fluctuații în reacțiile chimice interne care afectează genomul, mai specific, elemente mobile dintr-o memorie genetică, ce stochează și actualizează seturi de modificări ipotetice. Gesticula energic din brațe, ca și cum în felul acela putea să clarifice sau să convingă. Mie-mi este foarte clar, oameni buni! Nu-nțeleg de ce nu puteți vedea și voi? Uite cum arată bucla completă de feedback: mediul se schimbă, cauzând stres pentru organisme – în cazul ăsta, pentru oameni. Tipurile de stres modifică echilibrele de substanțe chimice asociate stresului din corpurile noastre. Memoria de rezervă reacționează și elementele mobile se schimbă pe baza unui algoritm evoluționist stabilit pe durata a milioane, poate a miliarde de ani. Un computer genetic decide care ar putea fi cel mai bun fenotip pentru noile condiții cauzatoare de stres. Drept urmare, vedem schimbări mici în indivizi, ca niște prototipuri, iar schimbările sunt păstrate dacă nivelurile de stres se reduc, dacă progeniturile sunt sănătoase și numeroase. Totuși, când unei probleme din mediu nu i se poate determina cauza – de exemplu, stresul social pe termen lung la oameni –, apare o mutație majoră. Retrovirusurile endogene se exprimă, poartă un semnal și coordonează activarea de elemente specifice în stocarea memoriei genetice. *Voilà*! Punctuație!

Mitch își frecă nasul.

— Doamne! rosti el.

Dicken se încruntă energic.

— Este ceva prea radical pentru mine, ca să înghit totul deodată.

— Avem dovezi pentru toate etapele de pe parcurs, zise Kaye răgușit și bău cu sete din merlot.

— Dar cum este transmisă? *Trebuie* să existe în celulele sexuale. Ceva trebuie să fie transmis de la părinți la copii, timp de sute, timp de mii de generații, înainte de a fi activat.

— Poate că-i arhivat compact, în cod prescurtat, propuse Mitch.

Kaye fu surprinsă de ipoteza aceea și îl privi cu un fior mărunt de uimire.

— Este o idee atât de nebunească, încât e sclipitoare. Ca o

suprapunere de gene, numai că mult mai subtil. Îngropat în repetări.

— Nu trebuie să poarte tot setul de instrucțiuni pentru noul fenotip, rosti Dicken.

— Nu, ci doar părțile ce trebuie modificate, încuviință Kaye. Noi știm de pildă că diferența dintre genomul cimpanzeului și cel al omului este de maximum doi la sută.

— Și există numere diferite de cromozomi, aminti Mitch. În cele din urmă, asta-i o deosebire importantă.

Dicken se încruntă și se prinse cu palmele de cap.

— Dumnezeule, devine tot mai complex.

— Este ora zece, anunță Mitch și arătă un paznic care mergea pe mijlocul drumului din canion, îndreptându-se în mod clar în direcția lor.

Dicken aruncă sticlele goale într-un coș de gunoi și reveni la masă.

— Nu ne putem permite să ne oprim acum. Cine știe când vom reuși să ne întâlnim iarăși?

Mitch studie însemnările lui Kaye.

— Înțeleg ideea ta despre faptul că schimbarea din mediu cauzează stres pentru oameni. Să revenim la întrebarea lui Christopher. Ce anume declanșează semnalul, schimbarea? Boala? Prădătorii?

— În cazul nostru, aglomerația, răspunse femeia.

— Condiții sociale complexe, dezvoltă ideea Dicken. Competiția pentru locuri de muncă.

— Bună seara! strigă paznicul apropiindu-se și vocea lui născu ecouri în canion. Sunteți de la petrecerea Americol?

— Cum ați ghicit? replică Dicken.

— Știți că n-ar trebui să fiți pe-aici?

În timp ce se întorceau, Mitch clătină nesigur din cap. Nu era dispus să-i acorde niciunuia vreun respiro; era un tip realmente încăpățânat.

— Schimbarea apare de obicei la periferia unei populații, unde resursele sunt puține și competiția intensă. Nu în centru, unde toți stau comod.

— De acum, zise Kaye, pentru oameni nu mai există „periferii” și nici granițe. Noi acoperim toată planeta. Dar suntem permanent sub stres, pur și simplu, pentru a ține pasul

cu cei din jur.

— Există mereu războaie, spuse Dicken ca fulgerat de o idee. Este posibil ca primele manifestări ale gripei Irod să fi apărut imediat după al Doilea Război Mondial. Stresul unui cataclism social, societatea pornită pe un făgaș oribil de greșit… Oamenii trebuiau să se schimbe, altfel…

— Cine spune asta? Ce spune asta? se plesni Mitch cu palma peste șold.

— Computerul nostru biologic la nivel de specie, răspunse Kaye.

— Ne întoarcem de unde am pornit: o rețea de computere, mormăi Mitch.

— PUTERNICUL VRĂJITOR DIN GENELE NOASTRE, intonă Kaye, cu glasul răsunător și grav al crainicilor. După care ridică un deget și proclamă: Vrăjitorul Genomului!

Mitch rânji și îndreptă la rândul lui un deget spre ea.

— Să știi că așa vor spune toți, apoi vor râde de noi și ne vor alunga din oraș.

— Ne vor alunga din toate blestematele de grădini zoologice, adăugă Dicken.

— Asta va cauza stres, chicoti femeia.

— Focalizare, vă rog, ceru Dicken.

— S-o ia dracu’! zise Kaye. Haide la hotel și să destupăm ultima sticlă.

Deschise brațele și făcu o piruetă. *La dracu’*, își spuse. *Mă dau în spectacol. Băieți, sunt disponibilă, ia uitați-vă*.

— Doar ca recompensă, clătină din cap Dicken. Dacă autobuzul a plecat, va trebui să luăm un taxi. Kaye, care-i problema cu centrul? De ce este o problemă să fii în mijlocul populației umane?

Ea lăsă brațele să-i cadă pe lângă corp.

— În fiecare an, tot mai mulți oameni… Se opri și expresia feței i se înăspri. Concurența este foarte intensă.

Chipul lui Saul. Saul cel rău, care pierdea și nu accepta asta, și Saul cel bun, entuziast ca un copil, totuși însemnat cu markerul acela de neșters care anunța: *Tu vei pierde. Există lupi mai duri și mai inteligenți ca tine*.

Cei doi bărbați o așteptară să termine.

Se îndreptară către poartă. Kaye își șterse iute ochii și vorbi cu glas cât mai controlat:

— De obicei, au existat unul, doi sau trei oameni care veneau cu o idee sau o invenție sclipitoare, care zguduia lumea. Vocea îi crescu în intensitate; acum simțea resentimente, ba chiar furie față de Saul. Darwin și Wallace… Einstein… Acum există câte o sută de genii pentru fiecare subiect, câte *o mie* de oameni care concurează pentru a dărâma zidurile castelului. Dacă lucrurile stau atât de rău în știință, adică sus, în stratosferă, ce se-ntâmplă jos, în tranșee? Acolo competiția este interminabilă și dură. Sunt prea multe de învățat. Prea multă lățime de bandă supraaglomerează canalele de comunicare. Nu putem asculta suficient de rapid. Stăm practic tot timpul încordați, în vârful picioarelor.

— Și prin ce s-ar diferenția asta de lupta cu urșii peșterilor sau cu mamuții? întrebă Mitch. Sau de a vedea cum copiii îți mor de ciumă sub ochii tăi?

— Poate că sunt tipuri diferite de stres, care afectează substanțe chimice diferite. Noi am încetat de foarte mult timp să ne dezvoltăm gheare sau colți. Suntem animale sociale. Toate schimbările noastre majore sunt orientate în direcția comunicării și adaptării sociale.

— Prea multă schimbare, repetă Mitch gânditor. Toți o urăsc, dar trebuie să concurăm, fiindcă altfel sfârșim în stradă.

Se opriră în fața porții și ascultară greierii. În spatele lor, un papagal cârâi în grădina zoologică. Sunetul răzbătu peste Parcul Balboa.

— Diversitate, murmură Kaye. Prea mult stres ar putea fi semnul unei catastrofe iminente. Secolul al XX-lea a fost o catastrofă prelungă, frenetică și extinsă. S-a petrecut o schimbare majoră, ceva stocat în genom a fost eliberat înainte ca rasa umană să dispară.

— Nu o boală, ci un upgrade, o aducere la zi, spuse Mitch.

Kaye îl privi și simți iarăși fiorul scurt.

— Exact, încuviință ea. Toți se pot deplasa oriunde în numai câteva ore sau zile. Ceva declanșat într-un cartier se răspândește brusc în toată lumea. „Vrăjitorul” este copleșit de semnale.

Își întinse din nou brațele, ceva mai reținută, însă în mod clar amețită de vin. Știa că Mitch o privea și că Dicken îi privea pe amândoi.

Dicken ieși pe strada de lângă parcarea mare a grădinii

zoologice și încercă să găsească un taxi. Văzu unul care întorcea la o sută de metri mai departe și agită din braț. Taxiul veni spre ei.

Urcară și Dicken se așeză lângă șofer. După ce porniră, Dicken se întoarse către cei din spate și spuse:

— Perfect, deci o porțiune de ADN din genomul nostru clădește răbdător un model al următorului tip de om. De unde își capătă ideile, sugestiile? Cine-i șoptește: „Picioare mai lungi, cutie craniană mai mare, ochii căprui sunt la modă anul ăsta”? Cine spune ce-i frumos și ce-i urât la un om?

Kaye răspunse prompt:

— Cromozomii utilizează o gramatică biologică încorporată în ADN, un fel de plan de construcție al speciilor de nivel ridicat. „Vrăjitorul” știe ce limbaj să utilizeze pentru a fi înțeles de fenotipul unui organism. „Vrăjitorul” conține un editor genetic și un verificator gramatical. El oprește majoritatea mutațiilor lipsite de sens, înainte de a putea fi incluse.

— Aici suntem în nesfârșitul ocean aerian al speculațiilor, interveni Mitch, și ne vor doborî la prima încleștare de forțe.

Își mișcă brațele prin aer ca două avioane, stârnind îngrijorarea taximetristului, după care coborî dramatic mâna stângă pe propriul său genunchi, încleștând degetele.

— Bum!

Taximetristul îi privi curios.

— Sunteți biologi? întrebă el.

— Studenți la facultatea vieții, declară solemn Dicken.

— M-am prins, încuviință taximetristul.

— Acum am câștigat asta, zise Dicken și scoase din sacoșă a treia sticlă de vin și briceagul Swiss Army.

— Alo, nu-i voie în taxi! anunță sever taximetristul. Doar dacă eu anunț că mă retrag și-mpărțim toți sticla.

Izbucniră în râs.

— În hotel, atunci, zise Dicken.

— O să mă-mbăt, zise Kaye și roti capul, fluturându-și părul în jurul ochilor.

— O să facem o orgie, rosti Dicken, apoi se învăpăie la față. O orgie intelectuală, preciză el jenat.

— Eu sunt terminat, spuse Mitch, iar Kaye a făcut laringită.

Femeia chicoti scurt și după aceea zâmbi larg.

Taxiul opri în fața hotelului Serrano, la sud-vest de centrul de

convenții, și ei coborâră.

— Eu fac cinste, anunță Dicken plătind cursa.

— Bine, încuviință Mitch. Mulțumim.

— Avem nevoie de o concluzie, zise Kaye. O predicție.

Mitch căscă și se întinse.

— Scuze. Nu mă mai pot gândi la absolut nimic.

Kaye îl privi printre șuvițele de păr care-i atârnau peste ochi: șoldurile zvelte, jeanșii strânși pe coapse, fața pătrată și aspră, cu sprâncenele practic unite. Nu era un bărbat chipeș, dar ea își putea auzi propriile semnale chimice, un murmur slab ca o șoaptă în vintre, căreia îi păsa prea puțin de asta. Primul semn al sfârșitului iernii.

— Vorbesc serios, insistă ea. Christopher?

— Este evident, nu? răspunse Dicken. Noi spunem că fiicele intermediare nu sunt bolnave, ci constituie doar o etapă de dezvoltare pe care n-am mai văzut-o până acum.

— Și ce-nseamnă asta? întrebă Kaye.

— Înseamnă că pruncii din etapa a doua vor fi sănătoși, viabili. Și diferiți, poate doar cu puțin, spuse Dicken.

— Așa ceva ar fi uimitor, zise Kaye. Și mai ce?

— Ajunge, te rog, interveni Mitch. Este imposibil să terminăm în seara asta.

— Păcat, spuse Kaye.

Mitch îi zâmbi. Ea îi întinse mâna și și-o strânseră reciproc. Palma bărbatului era uscată, ca pielea scorojită și presărată cu bătături de la anii de săpături. Nările i se dilatară când se apropie și femeia ar fi jurat că-i văzuse și irisurile lărgindu-se.

Dicken continua să fie învăpăiat la față și împleticea ușor cuvintele.

— Nu avem un plan de acțiune, rosti el. Dacă va exista un raport, va trebui să ne punem cap la cap toate dovezile… subliniez, toate!

— Contează pe mine, aprobă Mitch. Ai numărul meu de telefon.

— Eu nu-l am, spuse Kaye.

— O să ți-l dea Christopher, zise bărbatul. Mai rămân în oraș câteva zile. Anunțați-mă când sunteți disponibili.

— Da, da, spuse Dicken.

— O să-ți telefonăm, vorbi Kaye, după care porni împreună cu Dicken spre ușile din sticlă.

— Interesant individ, rosti Dicken după ce intrară în lift.
Kaye încuviință scurt din cap. Dicken o privea ușor îngrijorat.
— Pare isteț, continuă el. Cum naiba a intrat în atâtea necazuri?

Odată intrată în camera ei, Kaye făcu un duș fierbinte și se strecură în pat, epuizată și destul de amețită de vin. Corpul îi era fericit. Mototoli cearșafurile și păturile în jurul capului, apoi se întoarse pe o parte și adormi aproape imediat.

44. SAN DIEGO, CALIFORNIA

1 aprilie

Kaye abia terminase să se spele pe față, fluierând printre picături, când sună telefonul hotelului. Se șterse și răspunse.
— Kaye? Sunt Mitch.
— Îmi amintesc de tine, răspunse ea veselă și sperând să nu fie *prea* veselă.
— Mâine decolez spre nord. Speram că ți-ai putea găsi ceva timp să ne vedem în dimineața asta.
Kaye fusese foarte ocupată, ținând prelegeri și făcând parte din grupuri de discuții la conferință, astfel încât aproape că nu avusese timp să se gândească la seara din grădina zoologică. În fiecare noapte se culcase complet epuizată. Judith Kushner avusese dreptate; Marge Cross îi absorbea absolut toate secundele vieții.
— Ar fi bine, replică ea prudent; bărbatul nu pomenise de Christopher. Unde?
— Eu sunt la Holiday Inn. În Serrano este o cafenea drăguță. Aș putea veni pe jos până acolo, să ne întâlnim.
— Peste o oră trebuie să ajung altundeva, spuse Kaye. Cobor în zece minute.
— În cazul ăsta am și pornit, zise el. Te aștept în recepție.
Femeia își întinse hainele pe care le pregătise pentru ziua respectivă – un taior albastru de în, cambrat, din colecția Marge Cross, mereu plină de bun-gust – și tocmai se gândea dacă să blocheze un început de migrenă cauzat de sinusuri cu două tablete de Tylenol, când auzi strigăte înăbușite prin ferestrele termopan. Le ignoră și se întinse către pat pentru a răsfoi programul convenției. Când duse programul la masă și-și căută ecusonul în poșetă, se plictisi de fluieratul ei fals. Ocoli din nou

patul, luă telecomanda și apăsă butonul de pornire.

Televizorul micuț asigură zgomotul de fond necesar. Reclame pentru tampoane și soluții pentru creșterea părului. Mintea ei era plină de alte lucruri: ceremoniile de închidere, apariția ei pe podium, alături de Marge Cross și Mark Augustine.

Mitch.

Pe când căuta o pereche bună de ciorapi, auzi crainica rostind:

— … primul născut. Le reamintim telespectatorilor noștri că în dimineața aceasta o femeie din Ciudad de Mexico al cărei nume n-a fost făcut public a dat naștere primului copil recunoscut științific ca făcând parte din etapa a doua a gripei Irod. Dăm legătura corespondentei noastre…

Kaye tresări la zgomotul de metal lovit și sticlă spartă. Dădu la o parte perdeaua și privi spre nord. West Harbor Drive, strada din exteriorul hotelului Serrano și a centrului de convenții, era acoperită cu o mulțime de oameni, o masă deasă și mișcătoare, care se revărsa, de fapt, peste trotuare, peluze și ronduri, absorbind automobile, furgonetele hotelului și microbuzele de navetă. Sunetul gloatei era extraordinar, chiar și prin geamurile termopane: un vuiet surd care se propaga, ca un seism. Pătrate albe zburau pe deasupra, panglici verzi se flexionau și unduiau: pancarte și bannere. Din unghiul acesta, de la nivelul al zecelea, ea nu putea distinge mesajele.

— … aparent s-a născut mort, anunță crainica TV. Încercăm să obținem legătura cu…

Telefonul ei sună din nou. Kaye luă receptorul din furcă și întinse firul, ca să poată sta la fereastră. Nu-și putea desprinde ochii de la torentul viu de sub fereastră. Văzu cum mașini erau zgâlțâite și răsturnate, pe măsură ce mulțimea înainta, și auzi alte zgomote de geamuri sparte.

— Doamnă Lang, sunt Stan Thorne, șeful securității lui Marge Cross. Vrem să suiți aici, la nivelul douăzeci.

Gloata mișcătoare de dedesubt urlă cu o unică voce animalică.

— Luați liftul express, urmă Thorne. Dacă este blocat, suiți pe scară. Dar veniți *imediat* aici!

— Am pornit, spuse ea.

Își încălță pantofii.

— În dimineața aceasta, o femeie din Ciudad de Mexico…

Chiar înainte să intre în lift, Kaye simți un gol în stomac.

Mitch stătea pe trotuarul opus centrului de convenții, cu umerii gârboviți și mâinile înfundate în buzunare, străduindu-se să pară anonim și neimplicat.

Gloata căuta savanți, reprezentanți oficiali, orice persoane implicate în convenție și se repezea spre ele, fluturând pancartele, răcnind.

El scosese ecusonul primit de la Dicken și, în bluejeans decolorați, cu fața arsă de soare și părul nisipiu zbârlit de vânt, nu semăna defel cu ghinioniștii oameni de știință și reprezentanți farmaceutici cu piele albă și palidă.

Demonstranții erau în majoritate femei, de toate rasele și taliile, însă în general tinere, cu vârstele cuprinse între optsprezece și patruzeci de ani. Păreau să fi pierdut orice simț al disciplinei. Furia punea rapid stăpânire pe ele.

Mitch se simți îngrozit, totuși, pentru moment, mulțimea se deplasa către sud, iar el scăpase neatins. Se îndepărtă cu pași iuți și rigizi de Harbor Drive, apoi coborî o rampă spre parcare, sări un zid și se trezi pe o fâșie de verdeață între hotelurile cu multe etaje.

Gâfâind, mai mult de spaimă decât de oboseală – dintotdeauna detestase mulțimile –, traversă zona aceea, escaladă alt zid și ajunse într-o parcare subterană. Câteva femei cu expresii buimăcite alergau stângaci către automobilele lor. Una dintre ele purta o pancartă sfâșiată, pe care Mitch citi: CORPURILE NOASTRE, DESTINUL NOSTRU.

Ecourile sirenelor răsunau asurzitor prin parcare. Mitch trecu printr-o ușă spre lift, exact când trei agenți de pază în uniforme coborâră scara, tropăind. Ocoliră colțul, cu arme în mână, și-l priviră.

Mitch ridică brațele, sperând că avea un aspect cât mai inofensiv. Agenții înjurară și încuiară ușile duble din sticlă.

— Urcă imediat! îi strigă unul dintre ei.

Antropologul sui scara, urmat îndeaproape de paznici.

Din recepția cu vedere peste West Harbor Drive, zări dube care ocoleau mulțimea și împingeau ușor, dar constant, femeile. Acestea răcneau în cor, iar glasurile strivite și furioase păreau un talaz care se prăbușea. Tunuri cu apă se roteau deasupra unui camion, ca antenele de pe capul unui gândac.

Ușile din sticlă ale recepției se deschideau și se închideau, când rezidenți ai hotelului își arătau cheile și erau lăsați să intre. Mitch se îndreptă către mijlocul recepției și se opri într-un atrium, simțind atingerea unei pale de aer venită din exterior. Un iz pătrunzător îi atrase atenția: frică și furie și încă ceva, acru, ca urina de câine pe un trotuar fierbinte.

Simți cum i se zbârlesc toate firele de păr.

Mirosul gloatei.

Dicken se întâlni cu Kaye la etajul lui Marge Cross. Un bărbat în costum bleumarin deschise ușa de acces la etajul respectiv și le verifică ecusoanele. Din casca lui intraauriculară răzbăteau glăscioare.

— Au intrat deja în recepție, îi spuse Dicken. Au luat-o serios razna acolo.

— Dar de ce? întrebă Kaye nedumerită.

— Ciudad de Mexico, răspunse Dicken.

— Totuși de ce se manifestă în felul ăsta?

— Unde-i Kaye Lang? strigă un bărbat.

— Aici! ridică ea brațul.

Se împinseră, înaintând printre bărbați și femei, care vorbeau agitați și derutați. Kaye zări o femeie în bikini care râdea, clătina din cap și strângea în brațe un prosop mare, alb. Un bărbat în halat de baie, cu logoul hotelului, stătea pe un scaun cu genunchii ridicați la bărbie și privire sălbatică. În spatele lor, bodyguardul răcni:

— Ea este ultima?

— Verificat, răspunse altul.

Kaye nu avusese habar că în hotel se afla atâta personal de securitate al lui Marge; bănuia că erau vreo douăzeci. Unii purtau sub braț tocuri cu arme.

După aceea, auzi răgetul ascuțit al lui Cross.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-s decât niște femei! Niște femei speriate!

Dicken o apucă pe Kaye de braț. Secretarul personal al lui Cross, Bob Cavanaugh, un bărbat zvelt de treizeci și cinci-patruzeci de ani, cu păr blond, rar, îi prinse pe amândoi și-i trecu prin ultimul cordon, în dormitorul lui Cross. Femeia stătea într-un pat dublu, în pijama de mătase, și urmărea imagini transmise de videocamere cu circuit închis. Cavanaugh îi puse pe umeri un

șal din bumbac cu franjuri. Imaginea de pe ecran se legăna. Kaye aprecie că videocamera se găsea undeva la nivelul trei sau patru.

Vehiculele antidemonstrații lansau la intervale de timp jeturi din tunurile de apă, astfel dirijate, încât să împingă masa de femei mai departe pe stradă, îndepărtând-o de intrarea în centrul de convenții.

— Le calcă-n picioare! strigă Cross furioasă.

— Au distrus etajul dedicat conferințelor, spuse secretarul.

— Nu ne-am așteptat nicio clipă la felul acesta de reacție, rosti Stan Thorne, cu brațele groase încrucișate peste un abdomen masiv.

— Nu, încuviință Cross cu glas grav ca de fagot. Dar la urma urmelor, de ce nu? Am spus dintotdeauna că-i o chestiune de instinct. Ei bine, uite și răspunsul instinctiv! E pur și simplu un dezastru, fir-ar al dracului să fie!

— Nici măcar nu și-au prezentat doleanțele, zise o femeie subțirică în taior verde.

— Ce dracu' speră să obțină? întrebă altcineva, invizibil pentru Kaye.

— Să ne trântească un mesaj mare și clar în prag, mormăi Cross. Ceva a tras un șut în testiculele corpului politic. Ele vor o soluție rapidă, cât mai rapidă, și le doare-n fund de *proces*.

— S-ar putea ca asta să fie exact ce ne trebuia, spuse un bărbat micuț și slab, Lewis Jansen, directorul de marketing al diviziei farmaceutice Americol.

— Pe dracu'! Kaye Lang, strigă Cross, vreau să vii aici!

— Am sosit, înaintă Kaye.

— Perfect! Frank, Sandra, o vreau pe Kaye pe sticlă imediat cum se golesc străzile. Care-s posturile de aici?

O femeie vârstnică, în halat de baie, care purta o valijoară din aluminiu, recită din memorie posturile TV locale și afiliatele lor.

— Lewis, pune-ți oamenii să stabilească niște idei centrale pe care să le repete.

— Oamenii mei sunt în alt hotel.

— Atunci, telefonează-le! Vom anunța populația că lucrăm cât putem de repede, că nu vrem să ne grăbim prea tare cu un vaccin, pentru a nu face rău nimănui. Ce dracu', vom spune toate chestiile pe care le-am zis la convenție. Când dracu' vor învăța oamenii să stea cuminți și s-asculte? Telefoanele nu

funcționează?

Kaye se întrebă dacă Mitch fusese prins de frământări, dacă era teafăr.

Mark Augustine intră în dormitor. Încăperea începea să se aglomereze. Aerul era apăsător și încins. Augustine îl salută din cap pe Dicken și-i zâmbi larg lui Kaye. Părea calm și imperturbabil, dar ceva din ochii lui trăda că totul nu era decât un camuflaj.

— Perfect! încuviință Cross. Toată gașca-i aici. Ia zi, Mark, ce știi?

— Acum două ore, Richard Bragg a fost omorât prin împușcare în Berkeley, zise Augustine, în timp ce-și plimba câinele.

Își înclină capul și strânse din buze, într-o expresie sardonică îndreptată spre Kaye.

— Bragg? întrebă cineva.

— Găozarul cu patentul, răspunse un glas.

Cross se ridică din pat.

— Crima a fost asociată cu vestea despre prunc? îl întrebă ea pe Augustine.

— Este posibil. Vestea a răsuflat de la cineva din spitalul din Ciudad de Mexico. *La Prensa* a anunțat că nou-născutul prezenta malformații grave. Până la ora șase dimineața, era pe toate canalele de știri.

Kaye se răsuci către Dicken.

— S-a născut mort, repetă ea.

Augustine arătă spre fereastră.

— Asta ar putea explica gloata scăpată de sub control. Aceasta trebuia să fi fost o demonstrație pașnică, autorizată.

— Să-i dăm drumul atunci, zise Cross mai calmă. Avem multe de făcut.

Dicken părea spășit când porniră către lift.

— Haide să dăm uitării grădina zoologică, i se adresă el cu glas șoptit lui Kaye.

— Discuțiile?

— Au fost premature. Nu-i momentul potrivit să ne riscăm gâtul.

Mitch mergea pe strada plină de gunoaie, strivind sub tălpi cioburi de sticlă. Baricade polițienești marcate prin panglici

galbene izolau centrul de convenții și intrările a trei hoteluri. Mașini răsturnate erau înfășurate în panglici similare, ca niște cadouri. Pancarte și bannere erau împrăștiate pe asfalt și pe trotuare. În aer continua să se simtă iz de gaze lacrimogene și fum. Polițiști în pantaloni verde-închis, mulați, și în cămăși kaki, și membri ai Gărzii Naționale în uniforme de camuflaj stăteau cu brațele încrucișate în lungul străzii, în timp ce oficialități municipale coborau din furgonete și erau conduse să evalueze pagubele. Într-o tăcere sfidătoare, polițiștii îi priveau prin ochelari negri de soare pe cei câțiva spectatori.

Mitch încercase să revină în camera lui de la hotelul Holiday Inn, dar fusese întors din drum de civili mohorâți, care ajutau poliția. Bagajul – o singură geantă de voiaj – îi rămăsese în cameră, dar avea gentuța lui și asta era tot ce-l interesa de fapt. Lăsase mesaje pentru Kaye și Dicken, însă nu exista un loc fix unde ei să-i poată răspunde la telefoane.

Convenția părea să se fi terminat. Zeci de mașini ieșeau din parcările hotelurilor, iar la câteva intersecții spre sud, șiruri lungi de taxiuri așteptau pasagerii care-și târau trolerele.

Mitch nu-și putea preciza sentimentele față de cele întâmplate. Furie, rafale de adrenalină, un val amărui de exultare animalică față de distrugeri – reziduuri tipice cauzate de apropierea de violența gloatei. Rușinea era singura poleială subțire de lustru social; iar după ce auzise despre nou-născutul mort, vinovăția pentru că se înșelase, poate, în asemenea măsură. În toiul flash-urilor acelea emoționale, Mitch simțea cel mai acut o senzație mizerabilă de dislocare. Singurătate.

După trecerea dimineții și a după-amiezii, cel mai mult regreta că nu apucase să ia micul dejun cu Kaye Lang.

Femeia avusese un miros minunat în aerul nopții. Nu a parfum, ci a păr proaspăt spălat, piele bogată, răsuflare cu iz de vin, însă floricolă și nici pe departe agresivă. Ochii ei erau ușor somnoroși, despărțirea caldă și obosită.

Se putea închipui întins lângă ea pe pat, în camera ei de hotel, cu o limpezime care aducea mai degrabă cu memoria decât cu imaginația. *Memorie anticipativă*.

Își pipăi în buzunarul jachetei biletele de avion, pe care le purta întotdeauna asupra lui.

Dicken și Kaye reprezentau un colac de salvare, o prelungire a scopului existenței lui. Cumva se îndoia că Dicken ar fi

încurajat continuarea acelei legături, dar asta nu însemna că nu-l simpatiza; vânătorul de virusuri părea direct și foarte inteligent. I-ar fi plăcut să lucreze cu el și să ajungă să-l cunoască mai bine, totuși nu-și putea închipui deloc colaborarea aceea. Poate că era instinct sau altă memorie anticipativă.

Rivalitate.

Se așeză pe un gard scund din beton, vizavi de Serrano, strângându-și geanta în mâinile late. Se strădui să-și adune răbdarea pe care o folosise pentru a nu-și pierde mințile în timpul săpăturilor lungi și laborioase, cu bursieri postdoctorali arțăgoși.

Tresări surprins când zări o femeie în taior albastru care ieșea din recepția Serrano. Femeia rămase un timp în umbră, discutând cu doi portari și un polițist. Era Kaye. Mitch traversă fără grabă strada, ocolind o Toyota cu toate geamurile sparte. Kaye îl văzu și flutură din braț.

Se întâlniră în spațiul deschis din fața hotelului. Kaye avea cearcăne sub ochi.

— A fost groaznic, rosti ea.

— Am fost aici, afară, și am văzut totul, încuviință bărbatul.

— O să mărim turația la maximum. Voi acorda niște interviuri la televiziune, apoi ne întoarcem pe Coasta de Est, la Washington. Trebuie să urmeze o anchetă.

— Totul a fost legat de primul nou-născut?

Kaye aprobă din cap.

— Acum o oră, am aflat detalii. INS era pe urmele unei femei care se îmbolnăvise anul trecut de gripă Irod. Ea a avortat o fiică intermediară și a rămas gravidă în luna următoare. A născut prematur la opt luni și pruncul e mort. Anomalii severe. Ciclopie, se pare.

— Dumnezeule!

— Augustine și Cross… în sfârșit, nu pot să vorbesc despre asta. Se pare însă că va trebui să refacem toate planurile, poate chiar să desfășurăm teste pe oameni, potrivit unui grafic accelerat. Congresul urlă că astea-s crime iresponsabile și acuză-n stânga și-n dreapta. Este o grozăvie.

— Am înțeles. Noi am putea face ceva?

— „Noi”? Kaye clătină din cap. Tot ce am discutat în grădina zoologică este lipsit de orice sens acum.

— De ce? înghiți Mitch un nod mare.

— Dicken s-a întors cu o sută optzeci de grade.
— Cum adică?
— E deprimat și crede că am greșit complet.
Mitch lăsă capul într-o parte și se încruntă.
— Mie nu mi se pare așa.
— Poate că-i mai mult politică decât știință, zise Kaye.
— Bun, și-atunci cum stau lucrurile în privința științei? O să îngăduim ca o singură naștere prematură, un singur prunc cu malformații...
— Să ne calce în picioare? termină Kaye fraza pentru el. Probabil. Nu știu.
Privi pe stradă în sus și-n jos.
— Se mai apropie vreo naștere? întrebă Mitch.
— Nu în următoarele luni. Majoritatea părinților au optat pentru avort.
— N-am știut asta.
— Nu se face tam-tam. Agențiile implicate păstrează confidențialitatea numelor. Îți poți imagina că ar exista multă împotrivire.
— Tu ce părere ai despre toată chestia asta?
Kaye se atinse pe inimă, apoi pe abdomen.
— Mă simt de parcă mi-ar fi tras cineva un pumn în stomac. Am nevoie de timp să gândesc totul, să mai fac niște cercetări. I-am cerut numărul tău de telefon lui Dicken, dar nu mi l-a dat.
Mitch surâse cunoscător.
— Ce este? întrebă Kaye ușor iritată.
— Nimic.
— Ăsta-i numărul meu de acasă, din Baltimore, îi întinse ea o carte de vizită. Sună-mă peste vreo două zile.
Îi puse o mână pe umăr și-l strânse cu blândețe, după aceea se răsuci și reveni în hotel. Se întoarse doar pentru a striga peste umăr:
— Vorbesc serios! Telefonează-mi.

45. INSTITUTUL NAȚIONAL DE SĂNĂTATE, BETHESDA

Un Pontiac maroniu banal, fără plăcuțe de înmatriculare guvernamentale, o aștepta pe Kaye pe aeroportul Baltimore. După trei ore în studiourile de televiziune, petrecuse șase ore în avion și-și simțea pielea ca emailată.
Doi agenți ai Serviciului Secret stăteau într-o tăcere

politicoasă, unul în față, celălalt în spate. Kaye era în spate. Între ea și agent se afla Farrah Tighe, care-i fusese recent repartizată ca asistentă. Tighe era cu câțiva ani mai tânără decât Kaye, avea păr blond, strâns la spate, chip plăcut, chiar dacă nițel lătăreț, ochi albaștri strălucitori și șolduri generoase, care-i provocau pe bărbații din jur în asemenea spații strâmte.

— Avem patru ore până la întâlnirea dumneavoastră cu Mark Augustine, o anunță Tighe.

Kaye încuviință din cap. Gândurile ei nu erau în mașină.

— Ați solicitat o întâlnire cu două dintre mamele aflate în INS. Nu sunt sigură dacă o putem strecura azi.

— Strecoar-o, replică apăsat Kaye, apoi adăugă: Te rog.

Tighe o privi solemn.

— Du-mă la clinică, înainte de orice altceva.

— Avem două interviuri la televiziune.

— Sărim peste ele, spuse Kaye. Vreau să stau de vorbă cu doamna Hamilton.

Kaye merse pe jos prin coridoarele lungi de la parcare până la lifturile Clădirii 10.

Pe drumul de la aeroport la campusul INS, Tighe o pusese la curent asupra evenimentelor din ziua anterioară. Richard Bragg fusese împușcat de șapte ori în corp și cap, pe când își părăsea locuința din Berkeley și fusese declarat mort pe loc. Fuseseră arestați doi suspecți, ambii bărbați, ambii soți ai unor femei însărcinate în prima etapă a gripei Irod. Fuseseră reținuți la câteva cartiere depărtare, beți, cu mașina plină cu cutii goale de bere.

În urma ordinului direct al președintelui, Serviciul Secret primise sarcina protejării unor membri-cheie ai Grupului operativ.

Mama celui dintâi prunc născut în etapa a doua a gripei Irod în America de Nord, cunoscută ca doamna C., continua să fie într-un spital din Ciudad de Mexico. Emigrase în Mexic din Lituania, în 1996; între 1990 și 1993, lucrase pentru o organizație umanitară în Azerbaidjan. În prezent, era tratată posttraumatic și pentru o manifestare acută de seboree pe față, așa cum o descriau primele rapoarte medicale.

Nou-născutul mort fusese expediat din Ciudad de Mexico spre Atlanta, unde avea să ajungă mâine-dimineață.

Luella Hamilton tocmai terminase un prânz ușor și stătea într-un scaun lângă fereastră, privind afară, la o grădiniță și la colțul lipsit de ferestre al altei clădiri. Împărțea o cameră cu altă mamă, care se afla acum într-o sală de examinare. Grupul operativ avea în studiu opt mame.

— Mi-am pierdut fetița, rosti doamna Hamilton când Kaye intră în cameră.

Kaye ocoli patul și o cuprinse în brațe. Ea îi răspunse la îmbrățișare cu mâini puternice și un suspin scurt.

Tighe stătea lângă ușă cu brațele încrucișate.

— A ieșit pur și simplu într-o noapte. Doamna Hamilton nu-și desprindea ochii de la Kaye. Aproape că n-am simțit-o. Eram udă pe picioare. Foarte puțin sânge. Ei aveau un monitor pe burta mea și alarma începuse să piuie. M-am trezit, iar asistentele au sosit imediat și m-au acoperit. Nu mi-au arătat-o. A venit și reverenda Ackerley de la biserica mea, special pentru mine – nu-i așa c-a fost frumos din partea ei?

— Îmi pare teribil de rău.

— Reverenda mi-a povestit despre femeia din Mexic, cea cu al doilea copil...

Kaye clătină din cap, înțelegător.

— Mi-e tare frică, Kaye.

— Îmi pare rău că n-am fost aici. Am fost în San Diego și n-am aflat că ai avortat.

— Păi, la urma urmelor, tu nu ești doctorița mea, nu?

— M-am gândit mult la tine. Și la celelalte. Kaye surâse. Dar cel mai mult la tine.

— Da, eu sunt o negresă puternică și noi lăsăm o impresie bună. Doamna Hamilton nu zâmbi când rosti cuvintele acelea; chipul îi era încordat, iar pielea aproape măslinie. Am vorbit cu soțul meu la telefon. O să vină azi și-o să ne vedem, însă vom fi separați printr-un geam. Îmi spuseseră c-o să-mi dea drumul după ce-o să nasc copilul, dar acum mi-au zis că vor să mă mai țină. Mi-au spus că voi fi din nou gravidă. Ei știu c-așa va fi. O să nasc un Iisus micuț. Cum se va descurca lumea cu milioane de prunci Iisus? începu să plângă. Nu m-am culcat cu soțul meu sau cu altcineva! Mă jur!

Kaye o strânse de mână.

— Este foarte greu, îi zise.

— Vreau s-ajut, dar familia mea trece prin clipe grele. Soțul meu e pe jumătate înnebunit, înțelegi? Ei ar putea gestiona mult mai bine toată chestia asta.

Se uită afară, pe fereastră, și o ținu strâns pe Kaye de mână, după care o legănă încetișor, de parcă ar fi ascultat o muzică interioară.

— Ai avut timp să te gândești, rosti ea după o vreme. Îmi spui ce se-ntâmplă?

Kaye o privi drept în ochi și încercă să se gândească la un răspuns.

— Încă n-am deslușit, îi spuse până la urmă. Este o provocare.

— De la Domnul Dumnezeu?

— Dinăuntru, răspunse Kaye.

— Dacă-i de la Domnul Dumnezeu, atunci toți pruncii Iisus vor muri, mai puțin unul, zise doamna Hamilton. Asta-nseamnă că eu n-o să am șanse prea grozave.

— Mă urăsc pe mine însămi, zise Kaye când Tighe o însoți spre cabinetul lui Lipton.

— De ce?

— Că n-am fost aici.

— Nu puteți să fiți peste tot.

Lipton era într-o ședință, dar o întrerupse atât cât să poată sta de vorbă cu Kaye. Intrară într-un birou vecin, ticsit cu fișete și un computer.

— Astă-noapte am scanat și i-am verificat nivelurile hormonale. Era aproape isterică. Avortul n-a durut-o aproape deloc. Cred că ar fi vrut s-o fi durut mai tare. A avut un fetus Irod clasic.

Lipton îi arătă mai multe fotografii.

— Dacă asta-i boală, atunci este al naibii de organizată, îi spuse. Pseudoplacenta nu diferă prea mult de o placentă obișnuită, atât doar că-i mult mai mică. Sacul amniotic însă este complet altfel. Indică o excrescență curbată pe o parte a sacului amniotic, contractat și încrețit, care fusese evacuat odată cu placenta. Nu știu cum i-ai putea spune, decât numai dacă este o trompă uterină micuță.

— Și celelalte femei din studiu?

— Două ar trebui să avorteze în următoarele zile, iar restul în următoarele două săptămâni. Am adus preoți, rabini, psihiatri,

până și prieteni de-ai lor – atâta timp cât sunt femei. Mamele sunt profund nefericite. Asta nu-i o surpriză. Au fost totuși de acord să continue programul nostru.

— Niciun contact cu masculi?

— Nici măcar cu masculi trecuți de pubertate, răspunse Lipton. Potrivit dispoziției lui Mark Augustine, contrasemnată de Frank Shawbeck. Unele familii s-au săturat de tratamentul ăsta. Nu le condamn.

— Sunt și femei bogate printre ele? întrebă Kaye, pe un ton inexpresiv.

— Nu, zise Lipton și râse fără amuzament. Mai trebuia să-ntrebi?

— Tu ești măritată?

— Am divorțat acum șase luni. Dar tu?

— Sunt văduvă.

— În cazul ăsta, noi suntem norocoasele.

Tighe își ciocăni ceasul cu vârful unui deget. Lipton privi de la una la cealaltă.

— Îmi cer scuze dacă v-am reținut, rosti ea tăioasă. Și oamenii mei așteaptă.

Kaye ridică fotografiile pseudoplacentei și ale sacului amniotic.

— La ce te-ai referit când ai spus că boala asta-i al naibii de *organizată*?

Lipton se rezemă de partea de sus a unui fișet.

— M-am ocupat de tumori, leziuni, bube, negi și toate celelalte mici orori pe care bolile le pot clădi în corpurile noastre. În mod cert, și în ele există organizare. Rearanjarea fluxului sangvin, subminarea celulelor… Lăcomie simplă. Dar sacul ăsta amniotic este un organ foarte specializat, diferit de orice am studiat.

— În opinia ta, nu-i un produs al bolii?

— N-am spus asta. Rezultatele sunt deformare, durere, suferință și avort. Pruncul din Mexic… Lipton clătină din cap. N-o să-mi pierd timpul caracterizând-o, așa cum fac cu celelalte. Este o boală nouă și hidos de inventivă, asta-i tot.

46. ATLANTA

Dicken sui panta lină din parcarea de pe Clifton Way, mijind ochii în sus spre cerul senin, cu doar câțiva norișori albi și

dolofani. Spera ca aerul proaspăt și răcoros să-i limpezească mintea.

Revenise în Atlanta în seara trecută și-și cumpărase o sticlă de Jack Daniels, cu care se închisese în casă și băuse până la ora patru dimineața. Trecând din living în baie, se împiedicase de un maldăr de manuale, se izbise cu umărul de un perete și căzuse. Umărul și piciorul i se învinețiseră și-l dureau, și-și simțea spinarea de parcă fusese bătut, dar putea să umble și era destul de sigur că nu trebuia să meargă la spital.

Ținea totuși brațul pe jumătate îndoit și era pământiu la față. Capul îl durea din cauza whisky-ului. Stomacul îl durea, fiindcă nu mâncase micul dejun. Iar în adâncul sufletului se simțea confuz și furios pe aproape tot ce-l înconjura, însă în principal pe sine.

Amintirea brainstormingului intelectual din grădina zoologică San Diego era ca o rană făcută cu fierul roșu. Mitch Rafelson, un ins imprevizibil, nu spusese chestii fundamentale, însă păruse să conducă conversația, contestând și, simultan, îmboldind teoriile lor imature. Kaye Lang, mai frumoasă decât o văzuse vreodată, aproape radiantă, cu privirea ei aparte, de concentrare întrebătoare *și fără absolut niciun interes față de Dicken decât cel strict profesional*.

În mod limpede, Rafelson fusese cu o clasă peste el. O dată în plus, după ce-și petrecuse viața de adult înfruntând lucrurile cele mai teribile pe care planeta le putea ridica în calea unui mascul uman, Dicken fusese declasat în ochii unei femei la care credea că ar putea să țină.

Și ce dracu' conta? Ce conta egoul lui masculin, viața lui sexuală, înaintea gripei Irod?

Ocoli colțul pe Clifton Road și se opri, derutat pentru moment. Paznicul parcării menționase ceva despre manifestanți, dar nu-i oferise niciun indiciu asupra dimensiunilor evenimentului

Demonstranții umpleau strada, de la piațeta și rondul cu arbori, din fața intrării de cărămidă roșie a Clădirii 1, până la sediul Societății americane de luptă împotriva cancerului și hotelul Emory, aflate de cealaltă parte a lui Clifton Road. Unii stăteau pe răzoarele de azalee; lăsaseră un drum de acces către intrarea principală, însă blocaseră centrul pentru vizitatori și cantina. Câteva zeci se găseau în jurul soclului încununat de bustul lui Hygeia, cu ochii închiși, legănându-se încetișor, dintr-o

parte în alta, ca într-o rugăciune neauzită.

Dicken estimă că erau vreo două mii de bărbați, femei și copii, care vegheau, așteptând ceva: mântuire sau cel puțin vestea că lumea nu se va sfârși. Multe femei și destui bărbați continuau să poarte măști, colorate în portocaliu sau purpuriu, despre care o jumătate de duzină de fabricanți apăruți peste noapte garantau că omoară toate virusurile, inclusiv SHEVA.

Organizatorii priveghiului – nu fusese intitulat protest – mergeau printre oamenii lor cu dozatoare de apă rece și pahare de unică folosință, pliante, sfaturi și instrucțiuni, dar participanții la veghe nu scoteau nicio vorbă.

Dicken se apropie de intrarea în Clădirea 1, mergând prin mulțime, atras de asta, în ciuda pericolului pe care simțea că-l prezenta situația. Dorea să vadă ce gândeau și simțeau trupele de asalt – cei din primele rânduri.

Reporterii umblau fără grabă printre oameni și în jurul lor sau pe alei, ținând videocamerele la nivelul taliei pentru a reda proximitatea demonstranților; după aceea le ridicau deasupra capului pentru panoramă, pentru a oferi o idee asupra participării.

— Iisuse, ce-ai pățit? întrebă Jane Salter când Dicken trecu pe lângă ea pe coridorul lung spre biroul lui.

Purta o servietă-diplomat și un braț de dosare în biblioraftURI verzi.

— Un accident, răspunse bărbatul. Am căzut. Ai văzut ce-i afară?

— Da. Mă sperie.

Salter îl urmă și se opri în ușa deschisă. Dicken o privi peste umăr, apoi își trase mai aproape vechiul scaun rotativ și se așeză, cu chipul unui băiețel dezamăgit.

— Legat de doamna C.? întrebă femeia.

Se folosi de colțul unui dosar pentru a-și îndepărta o șuviță de păr castaniu din ochi. Șuvița reveni la loc și ea o ignoră.

— Așa bănuiesc.

Salter se aplecă să lase servieta-diplomat, după care făcu un pas înainte și puse dosarele pe biroul lui.

— Tom Scarry a primit copilul, rosti ea. Autopsia a fost efectuată în Ciudad de Mexico și cred că au făcut o treabă amănunțită, dar el o va reface, pentru siguranță.

— Tu ai văzut-o?

— Doar niște imagini video, când l-au scos din gheață în Clădirea 15.

— Monstru?

— Clar. Ceva groaznic!

— Pentru cine bat clopotele, zise Dicken.

— N-am știu niciodată poziția ta în privința asta, Christopher, zise Salter, rezemându-se de canatul ușii. Pari surprins că asta-i o boală cu adevărat păcătoasă. Știam că așa se va întâmpla, nu?

Dicken clătină din cap.

— Urmăresc boli de foarte mult timp, însă asta pare diferită.

— Ce se întâmplă, ai devenit mai compătimitor?

— Jane, m-am îmbătat aseară. Am căzut în casă și mi-am scrântit umărul. Mă simt ca dracu'.

— Ai tras o beție de unul singur? Asta sună mai potrivit pentru o iubire neîmpărtășită decât pentru un diagnostic greșit.

Dicken făcu o grimasă.

— Unde te duci cu toate astea? împunse el dosarele cu arătătorul mâinii stângi.

— Mut materiale în noul laborator de recepție. Am mai căpătat patru mese. Pregătim personal și proceduri pentru o activitate de autopsii non-stop, potrivit metodologiei L3. Doctorul Sharp va conduce echipa, iar eu voi ajuta cu analize neurale și epiteliale. O să mă ocup și de arhivarea rezultatelor.

— Mă ții și pe mine la curent dacă găsești ceva?

— Christopher, eu nu știu nici măcar de ce te afli aici. Când ai plecat cu Augustine, te-ai ridicat mult deasupra noastră.

— Îmi lipsește linia întâi a frontului. Veștile ajung întotdeauna întâi aici. Suspină. Am rămas un vânător de virusuri. M-am întors să răsfoiesc niște materiale vechi. Să văd dacă n-am uitat ceva important.

Jane zâmbi larg.

— Azi-dimineață am auzit că doamna C. Avea herpes genital. Cumva i s-a transmis micuțului C. La începutul dezvoltării lui. Era acoperit de leziuni.

Dicken ridică ochii surprins.

— Herpes? Nu ne-au spus asta până acum.

— Ți-am spus că era groaznic.

Herpesul ar fi putut schimba toată interpretarea

evenimentului. Cum contractase pruncul herpes genital, în timp ce era protejat în uter? De obicei, herpesul era transmis de la mamă la făt în canalul de naștere.

Dicken căzu pe gânduri.

Doctorul Denby trecu pe lângă birou, zâmbi scurt, apoi se întoarse și privi prin ușa deschisă. Era specialist în creșterea bacteriană, micuț și foarte chel, cu față de heruvim și cămașă elegantă brumărie, la care asortase o cravată roșie.

— Bună, Jane, rosti el. Știai c-au blocat intrarea la cantină? Salut, Christopher!

— Am auzit, încuviință femeia. Este impresionant.

— Acum se pregătesc să facă altceva. Vii să ne uităm?

— Dacă-i violent, în niciun caz, se înfioră ea.

— Asta-i partea cu adevărat stranie. Este pașnic și în tăcere absolută! Parcă ar face repetiții pentru paradă, dar fără fanfară.

Dicken îi însoți și luară liftul, după care coborâră scara, spre partea din față a clădirii. Se alăturară altor angajați și doctori care mergeau spre recepția de lângă expoziția despre istoria CCPB-ului. Afară, mulțimea se mișca ordonat. Conducătorii foloseau megafoane pentru a transmite ordine.

Un paznic din serviciul de pază și protecție stătea cu mâinile în șolduri și privea prin peretele din sticlă.

— Ia uitați-vă la asta! rosti el.

— Ce-i? întrebă Jane.

— Se despart: băieți și fete. Segregare, rosti paznicul cu o privire derutată.

Bannerele erau întinse perfect, vizibile pentru cei aflați la recepție și pentru zecile de camere de televiziune de afară. O pală de vânt undui unul și Dicken văzu textul său sub forma unor șiruri sinuoase: OFERIȚI-VĂ VOLUNTARI! SEPARAȚI-VĂ! SALVAȚI UN COPIL!

În câteva minute, mulțimea se desfăcuse înaintea liderilor ei, ca Marea Roșie înaintea lui Moise, femeile și copiii de o parte, bărbații de cealaltă parte. Femeile erau încruntate și decise. Bărbații aveau chipuri sobre și stânjenite.

— Hristoase, murmură paznicul. Îmi zic mie să-mi las nevasta?

Dicken se simțea de parcă ar fi fost retezat cu un fierăstrău. Reveni în biroul lui și sună la Bethesda. Augustine încă nu sosise, iar Kaye Lang se afla în vizită la Centrul Clinic Magnuson.

Secretara lui Augustine adăugă că protestatarii se aflau și în campusul INS și că erau câteva mii.

— Uită-te la televizor, adăugă ea. Sunt în toată țara.

47. INSTITUTUL NAȚIONAL DE SĂNĂTATE, BETHESDA

Augustine ocoli campusul, mergând pe Old Georgetown Road, până la Lincoln Street, și ajunse la o parcare temporară pentru angajați de lângă Centrul Grupului Operativ. La cererea chirurgului-general, grupul căpătase o clădire nouă, cu numai două săptămâni în urmă. Se părea că protestatarii nu știau de schimbarea aceea, astfel că pichetau sediul vechi și Clădirea 10.

Augustine merse iute sub soarele călduț până la intrarea de la parter. În exteriorul clădirii, polițiștii campusului INS și agenții de pază, recent angajați, vorbeau pe tonuri scăzute. Erau atenți la grupulețele de protestatari aflați la câteva sute de metri depărtare.

— Nu vă faceți griji, domnule Augustine, i se adresă șeful pazei după ce intră, folosindu-și cardul de acces. După-amiază sosește Garda Națională.

— Grozav!

Augustine încuviință din cap și apăsă butonul de apel al liftului. În biroul cel nou, trei asistenți și secretara lui personală, doamna Florence Leighton, foarte eficientă și cu aer de matroană, încercau să restabilească legătura prin rețea cu restul campusului.

— Ce s-a întâmplat, sabotaj? întrebă Augustine, ușor agresiv.

— Nu, răspunse doamna Leighton și-i întinse un teanc de printuri. Prostie. Serverul a decis să nu ne recunoască.

Augustine intră în birou, trânti ușa după el, se așeză pe scaunul rotativ și puse servieta pe masă. Telefonul piui. Se întinse și-i apăsă butonul.

— Florence, te rog, vreau cinci minute de tăcere totală, să-mi pun gândurile în ordine.

— Mark, îl am pe fir pe Kennealy de la vicepreședinție.

— Grozav! Fă-mi legătura.

Tom Kennealy, șeful comunicațiilor tehnice din partea vicepreședintelui – alt post nou, înființat cu o săptămână în urmă –, îl întrebă pe Augustine dacă fusese anunțat asupra dimensiunii protestelor.

— Le văd chiar acum pe fereastră.

— După ultima numărătoare, zise Kennealy, se desfășoară în fața a patru sute șaptezeci de spitale.

— Dumnezeu să binecuvânteze internetul, mormăi Augustine.

— Patru demonstrații au scăpat de sub control, nepunând la socoteală răzmerița din San Diego. Vicepreședintele este foarte îngrijorat, Mark.

— Spune-i că eu sunt mai mult decât îngrijorat. Este vestea cea mai proastă pe care mi-am putut-o imagina: un prunc Irod născut mort după o sarcină dusă la capăt.

— Se poate face ceva cu herpesul?

— Nimic! Herpesul nu infectează un făt până nu s-a născut. Probabil că în Ciudad de Mexico nu au asigurat nicio protecție.

— Nu-i ceea ce am auzit noi. Poate că am putea oferi niște asigurări în privința asta? Dacă este un copil bolnav?

— În mod clar *este* bolnav, Tom. Acum trebuie să ne focalizăm asupra gripei Irod.

— În regulă. L-am informat pe vicepreședinte. A sosit lângă mine, Mark.

Vicepreședintele luă telefonul. Augustine își stăpâni glasul și-l salută calm. Vicepreședintele îi spuse că INS căpătase securitate de nivel militar și statut de obiectiv protejat de securitate, ca și CCPB-ul și cinci centre de cercetare ale Grupului Operativ din țară. Augustine își putea imagina rezultatul: sârmă ghimpată, câini-lupi, grenade de șoc și gaze lacrimogene. O atmosferă minunată pentru desfășurarea unor cercetări delicate.

— Domnule vicepreședinte, nu-i alungați din campus, zise Augustine. Vă rog! Lăsați-i să stea și să protesteze.

— Președintele a emis deja ordinul acum o oră. De ce l-am schimba?

— Pentru că pare a fi o supapă de refulare pentru ei. Nu-i ca San Diego. Aș dori să mă întâlnesc cu liderii protestatarilor aici, în campus.

— Mark, rosti vicepreședintele, dumneata nu ai pregătire de negociator.

— Nu, dar aș fi incomparabil mai bun decât soldații în uniforme de camuflaj.

— Aceea este jurisdicția directorului INS.

— Și *cine* va negocia, domnule?

— Directorul și șeful de cabinet al președintelui se vor întâlni

cu liderii protestatarilor. Mark, nu trebuie să ne dezbinăm eforturile sau glasul, așa că nu te mai gândi să ieși pentru a vorbi cu ei.

— Și dacă va mai apărea un nou-născut mort, domnule? Acesta ne-a luat prin surprindere – abia acum șase zile am aflat că mama urma să nască. Am încercat să trimitem o echipă care să acorde ajutor și asistență, însă spitalul a refuzat.

— V-au trimis în cele din urmă corpul, ceea ce mi se pare că dovedește spirit de cooperare. Din ce mi-a spus Tom, nimeni n-ar fi putut salva copilul acela.

— Nu, totuși am fi știut din timp și am fi putut coordona comunicatul de presă.

— Fără dezbinări în privința asta, Mark.

— Cu tot respectul, domnule, dar birocrația internațională ne omoară. De aceea protestele acestea sunt atât de periculoase. Vom fi învinuiți, indiferent dacă suntem sau nu culpabili și, sincer vorbind, simt de acum că mi se face rău. Nu pot să fiu responsabil dacă nu am nicio implicare!

— Noi îți solicităm să te implici chiar acum, Mark, răspunse vicepreședintele cu glas măsurat.

— Îmi cer scuze. Știu asta, domnule. Asocierea noastră cu Americol creează tot felul de probleme. Anunțarea vaccinului, prematură în opinia mea…

— Tom împărtășește opinia aceea, la fel ca mine.

Dar președintele? gândi Augustine.

— Apreciez asta, însă secretul a fost dat în vileag. Oamenii mei mi-au spus că există cincizeci la sută șanse ca testările preclinice să dea greș. Ribozima este deprimant de adaptabilă. Pare să aibă afinitate pentru treisprezece-paisprezece ARN-uri de mesageri diferiți. Noi stopăm SHEVA, dar ne alegem cu degradarea mielinei… cu scleroze multiple, pentru Dumnezeu!

— Doamna Cross a anunțat că l-au rafinat și acum este mult mai specific. M-a asigurat personal că niciodată n-a existat posibilitatea de scleroze multiple. A fost doar un zvon.

— Și care dintre versiuni va aproba FDA-ul să fie testată, domnule? Documentația trebuie refăcută.

— FDA-ul va fi flexibil în privința asta.

— Aș dori să înființez o echipă separată de evaluare. INS are oamenii necesari, iar noi dispunem de facilități.

— Nu mai este timp, Mark.

Augustine închise ochii și-și frecă fruntea. Își putea simți fața înroșindu-se ca sfecla.

— Sper să tragem o carte bună, zise el încetișor.

Inima îi bubuia în piept.

— Președintele va anunța diseară accelerarea testărilor preclinice, rosti vicepreședintele. Dacă au succes, în mai puțin de o lună vom trece la testări pe oameni.

— Eu n-aș aproba asta.

— Robert Jackson spune că ei o pot face. Decizia a fost luată. Se va face.

— Președintele a vorbit cu Frank despre asta? Sau cu chirurgul-general?

— Ambii sunt în legătură permanentă cu noi.

— Domnule vicepreședinte, vă rog să-l convingeți pe președinte să mă sune și pe mine.

Augustine detesta să fie pus în postura de a cere ceva, totuși un președinte mai inteligent n-ar fi avut nevoie să i se aducă aminte.

— O s-o fac, Mark. Cât despre răspunsul tău… urmează ce zice conducerea INS, fără dezbinări, fără separatisme, ai înțeles?

— Nu sunt un rebel, domnule vicepreședinte.

— Ne auzim în curând, Mark.

Kennealy reveni pe fir. Părea nemulțumit.

— Chiar acum soldații se îmbarcă în TAB-uri, Mark. O clipă, te rog. Acoperi cu palma receptorul. Vicepreședintele a ieșit din cameră. Iisuse, Mark, ce-ai făcut – l-ai tras de urechi?

— L-am rugat să-i ceară președintelui să-mi telefoneze.

— Asta-i ceva incredibil, zise Kennealy rece.

— Te rog, aș vrea să fiu anunțat dacă aflăm despre altă naștere, din străinătate, spuse Augustine. Sau din țară. Ar putea Departamentul de Stat să colaboreze zilnic cu oficiul meu? Sper că nu bat apa în piuă aici, Tom!

— Mark, te rog să nu mai vorbești niciodată așa cu vicepreședintele, rosti Kennealy și întrerupse legătura.

Augustine apăsă butonul interfonului.

— Florence, trebuie să scriu o notă explicativă și un memorandum. Dicken e-n oraș? Unde-i Lang?

— Domnul Dicken este în Atlanta, iar Kaye este în campus. Cred că la clinică. Aveți fixată o întâlnire peste zece minute.

Augustine trase sertarul și scoase un blocnotes mare. Pe el desenase cele treizeci și unu de niveluri de comandă de deasupra lui, treizeci de oameni între el și președinte – o obsesie personală. Tăie violent cinci nume, apoi șase și ajunse la eliminarea a zece nume și funcții, sfâșiind hârtia. Dacă situația se înrăutățea, cu o planificare atentă era posibil să elimine zece din nivelurile acelea, poate chiar douăzeci.

Mai întâi însă, trebuia să-și riște gâtul și să le expedieze raportul lui și un memorandum explicativ, și să se asigure că ajungea pe birourile tuturor înainte să explodeze rahatul.

Desigur, n-avea să-și riște prea mult gâtul. El suspecta că înainte ca vreun slugoi de la Casa Albă – poate Kennealy, căutând să-și asigure promovarea – să-i șoptească președintelui că Augustine nu era un bun membru de echipă, avea să se producă un alt incident.

Un incident foarte urât.

48. INSTITUTUL NAȚIONAL DE SĂNĂTATE, BETHESDA

Kaye nu se putea gândi acum la nimic altceva decât să se îngroape în muncă. Nesiguranța bloca orice alte opțiuni. Părăsi clinica și trecu repede pe lângă tarabele din exterior, pe care vânzători ambulanți vietnamezi și coreeni ofereau articole de toaletă și flecuștețe. În timp ce mergea, își privi lista de sarcini din agendă și bifă întâlnirile și telefoanele: mai întâi Augustine, apoi zece minute în Clădirea 15 cu Robert Jackson, pentru a întreba despre situsurile de legare a ribozimei, o verificare încrucișată cu doi cercetători ai INS din Clădirile 5 și 6, care o ajutau în căutarea de HERV suplimentar similar cu SHEVA; pe lista de rezervă figurau alte șase-șapte nume de cercetători cărora să le solicite opinia.

Se afla la jumătatea distanței dintre clinica și centrul Grupului Operativ, când îi sună telefonul mobil. Îl scoase din poșetă.

— Kaye, sunt Christopher.

— Christopher, n-am nici timp și mă simt ca un rahat! se răsti ea. Spune-mi ceva care să mă facă să mă simt bine.

— Dacă te consolează, și eu mă simt ca un rahat. M-am îmbătat azi-noapte, iar în față sunt demonstranți.

— Sunt și aici.

— Nu de asta te-am sunat, ci vreau să-ți spun altceva. Îl avem acum în patologie pe Pruncul C. S-a născut prematur cu

minimum o lună.

— E băiat?

— Da. E ciuruit pe dinăuntru și pe dinafară de leziuni de herpes. N-a avut nicio protecție împotriva herpesului în uter; SHEVA induce un fel de deschidere oportunistă prin bariera placentară pentru virusul herpesului.

— Deci lucrează mână-n mână – toți pentru a cauza moarte și distrugere. Asta-i încurajator.

— Nu, zise Dicken, nu vreau să vorbesc despre asta prin telefon. Mâine vin la INS.

— Dă-mi ceva de care să mă agăț, Christopher. Nu mai vreau încă o noapte cum au fost ultimele două.

— Este posibil ca Pruncul C. Să nu fi murit, dacă mama lui n-ar fi contractat herpes. Astea pot fi chestiuni separate.

Kaye închise ochii și rămase nemișcată pe trotuar. Privi după aceea în jur, căutând-o pe Farrah Tighe; în neatenția ei se părea că plecase fără asistentă, în ciuda instrucțiunilor primite. Fără îndoială, Tighe o căuta cu disperare.

— Chiar dacă sunt chestiuni separate, zise ea, cine o să ne mai asculte acum?

— Niciuna dintre cele opt femei de la clinică nu are herpes sau HIV. I-am telefonat lui Lipton și am verificat. Sunt cazuri excelente pentru testare.

— În eventualitatea în care se respectă regula cu o lună intermediară, spuse Kaye, ele nu vor naște în următoarele zece luni.

— Da, știu. Sunt sigur însă că vom găsi altele. Trebuie să discutăm din nou – în mod serios.

— Voi fi toată ziua în întâlniri, iar mâine mă duc la laboratoarele Americol din Baltimore.

— Atunci în seara asta. Sau adevărul nu mai înseamnă mare lucru acum?

— La naiba, nu-mi ține mie prelegeri despre adevăr! se răsti Kaye.

Putea să vadă camioanele Gărzii Naționale care înaintau pe Center Drive. Protestatarii se menținuseră deocamdată în capătul nordic al campusului; din locul în care se afla ea, la baza unei coline mici acoperite cu iarbă, le putea zări pancartele și lozincile. Nu fusese atentă la cuvintele următoare ale lui Dicken, fascinată de mișcările mulțimii îndepărtate.

— … să ofer o șansă reală ideii tale, spunea bărbatul. LPC-ul nu are niciun beneficiu posibil pentru un virus simplu și atunci de ce l-ar utiliza?

— Pentru că SHEVA este un mesager, răspunse Kaye cu glas încet, pe jumătate între vis și neatenție. Este radioul lui Darwin.

— Poftim?

— Christopher, ai văzut postnașterea din fetușii Irod de primă etapă. Saci amniotici specializați. Foarte sofisticați. Nu bolnavi.

— Cum ziceam, vreau să mai investighez în privința asta. Convinge-mă, Kaye! Dumnezeule, dacă acest Prunc C. N-ar fi decât un accident!

Dinspre extremitatea nordică a campusului răsunară trei pocnete seci, slabe, ca de jucărie. Kaye auzi mulțimea gemând surprinsă, apoi un țipăt ascuțit îndepărtat.

— Nu mai pot vorbi, zise ea.

Închise telefonul cu un clic de plastic și o luă la fugă. Mulțimea care se găsea la vreo patru sute de metri se împrăștia, oamenii împingându-se și risipindu-se pe alei, prin parcări, pe lângă clădirile din cărămidă. Nu se mai auziră alte pocnete. Kaye se opri din alergat, merse câțiva pași, examinând posibilitatea pericolului, după aceea fugi iarăși. Trebuia să afle. În viața ei existau prea multe incertitudini. Prea multă ședere în expectativă și inacțiune, cu Saul, cu toți și toate.

La cincisprezece metri mai încolo, un bărbat voinic în costum maro ieși în goană pe ușa de serviciu a unei clădiri, cu brațele și picioarele mișcându-se cu viteza aripilor unei mori de vânt. Haina îi fâlfâia peste cămașa albă și părea ridicol, însă era extrem de iute și se îndrepta direct spre ea.

Pentru o clipă, Kaye fu alarmată și se trase în lături ca să-l evite.

— La dracu’, doamnă Lang! strigă el. Stați locului! Stop!

Gâfâind, Kaye reveni fără chef la mersul obișnuit. Bărbatul în costum maro ajunse lângă ea și-i arătă scurt legitimația cu insignă. Izbuti doar să vadă că era din Serviciul Secret și se numea Benson, înainte să-și bage legitimația în haină.

— Ce dracu’ faceți? Unde-i Tighe? întrebă el, cu chipul roșu ca para focului și transpirația curgând pe obrajii ciupiți de vărsat.

— Cineva are nevoie de ajutor, răspunse Kaye. Tighe este la…

— Acelea au fost focuri de armă. O să stați aici chiar dacă va fi nevoie să folosesc forța. La dracu’, Tighe nu trebuia să vă lase

singură!

În clipa aceea, Tighe se opri lângă ei. Era roșie de furie. Ea și Benson schimbară șoapte iuți, scrâșnite, după care femeia veni către Kaye. Benson porni în alergare ușoară spre grupurile răzlețe de protestatari. Kaye nu se opri din mers, totuși reduse viteza.

— Opriți-vă imediat, doamnă Lang, spuse Tighe.

— Cineva a fost împușcat!

— Benson se va ocupa de asta! insistă Tighe, stând între ea și mulțime.

Kaye privi peste umărul asistentei. Bărbați și femei își acopereau fețele cu palmele, plângând. Văzu bannere azvârlite pe jos, pancarte abandonate. Mulțimea se învolbura în confuzie totală.

Soldați din Garda Națională, în uniforme de camuflaj și cu puști automate ținute în poziție de luptă, se desfășuraseră între clădirile din cărămidă, în lungul străzii celei mai apropiate.

O mașină a poliției de campus traversă peluza și trecu printre doi stejari înalți. Kaye văzu și alți bărbați în costume; unii vorbeau la telefoane mobile, alții la walkie-talkie-uri.

După aceea îl zări pe bărbatul care stătea singur în mijloc, cu brațele ridicate pe lângă corp, ca și cum ar fi vrut să zboare. Lângă el, pe iarbă, zăcea o femeie nemișcată. Benson și un agent de pază din campus ajunseră simultan la ei. Benson lovi cu piciorul un obiect întunecat, care zbură peste iarbă: un pistol. Agentul de pază își scoase propriul lui pistol și-l îmbrânci cu agresivitate pe bărbatul cu brațele ridicate.

Benson îngenunche lângă femeie, îi verifică pulsul la gât, apoi privi în sus, în jur, cu o expresie care spunea totul. Se uită după aceea către Kaye și mișcă din buze fără sunet: *Înapoi*.

— N-a fost copilul meu! strigă bărbatul cu brațele ridicate.

Slab, palid, cu păr blond, scurt ca un puf, apropiindu-se de treizeci de ani, cu tricou negru și jeanși negri, lăsați mult pe șolduri. Scutura din cap înainte și înapoi, de parcă ar fi fost atacat de muște.

— Ea m-a silit să vin aici. Fir-ar a dracului, ea *m-a silit*. Nu era copilul meu!

Bărbatul cu brațele ridicate se îndepărtă de agentul de pază cu pași smuciți ca o marionetă.

— Nu mai pot suporta rahatul ăsta. *NU MAI POT SUPORTA*!

Kaye privi femeia de pe iarbă. Chiar de la șase metri depărtare, putea să vadă sângele care-i păta bluza în jurul rănii din stomac, ochii ficși, ațintiți în sus, către cer, cu un fel de speranță inexpresivă.

Nu-i mai zări pe Tighe, pe Benson, pe bărbatul cu brațele ridicate, soldații, agenții de pază, mulțimea.

Nu putea s-o vadă decât pe femeie.

49. BALTIMORE

Cross intră în salonul de mese al directorilor Americol, sprijinindu-se pe o pereche de cârje. Asistentul medical tânăr care o însoțea îi trase un scaun și ea se așeză, suspinând ușurată.

În salon se aflau doar Cross, Kaye, Laura Nilson și Robert Jackson.

— Cum s-a întâmplat, Marge? întrebă Jackson.

— Nu m-a împușcat nimeni, replică ea vesel. Am căzut în cada de baie. Dintotdeauna am fost principalul meu inamic. Sunt o vițică stângace. Ia zi, Laura, ce avem?

Nilson, pe care Kaye n-o mai văzuse de la dezastruoasa conferință de presă legată de anunțarea vaccinului, purta un costum albastru cu vestă, elegant, dar sobru.

— Surpriza săptămânii este pastila abortivă RU-486, începu ea. Femeile o folosesc, ba chiar în cantități mari. Francezii au venit cu o soluție. Am discutat cu ei, însă au spus că-și vor îndrepta oferta direct spre OMS și Grupul Operativ, că efortul lor este umanitar și că nu sunt interesați de afaceri.

Marge comandă vin și-și șterse fruntea cu șervetul, înainte de a-l întinde pe genunchi.

— Generos din partea lor! reflectă ea. Vor satisface nevoile întregii lumi și nu vor exista nici costuri suplimentare de cercetare-dezvoltare. Funcționează, Robert?

Jackson scoase un Palmbook și căută printre însemnări, utilizând un stilus.

— Grupul Operativ are rapoarte neconfirmate că RU-486 avortează ovulul implantat în etapa a doua. Deocamdată nimic despre prima etapă. Totul este la nivel de zvon. Cercetare de stradă.

— Nu m-am dat niciodată în vânt după medicamentele pentru avorturi, zise Cross, apoi se adresă chelnerului: Vreau salată

Cobb cu vinegretă separat și o cafea mare.

Kaye comandă un Club Sandwich, deși nu-i era deloc foame. Simțea cum se adună norii de furtună – foarte neplăcuta conștientizare a faptului că se afla într-o dispoziție periculoasă. Continua să fie anesteziată de calitatea de martor la crima comisă în campusul INS cu două zile în urmă.

— Pari nefericită, Laura, comentă Cross și aruncă o privire spre Kaye.

Avea să lase pentru la sfârșit lamentările lui Kaye.

— Un cutremur după altul, spuse Nilson. Cel puțin eu n-am trecut prin ce a trecut Kaye.

— Oribil, încuviință Cross. Este practic cutia Pandorei. Ce există așadar în ea?

— Am comandat propriile noastre sondaje. Profiluri psihice, profiluri culturale, transversale. Cheltuiesc toți bănuții pe care mi i-ai dat, Marge.

— Este o asigurare, zise Cross.

— Asta mă sperie, spuse Jackson simultan.

— Da, însă nu cred că v-ar putea cumpăra mai mult de alt aparat Perkin-Elmer, rosti Nilson pe un ton defensiv. Șaizeci la sută dintre bărbații însurați sau aflați într-o relație care au răspuns la sondaj nu cred în reportajele din emisiunile de știri. Ei consideră că nu se poate ca femeile să rămână gravide a doua oară fără să fi întreținut relații sexuale. Aici ne ciocnim de un zid de rezistență, de negare chiar și printre femei. Patruzeci la sută dintre femeile măritate sau aflate într-o relație afirmă că ele n-ar avorta fetusul Irod.

— Asta o spun operatorilor de interviuri, murmură Cross.

— Cu certitudine, multe ar alege o soluție ușoară. RU-486 este încercată și dovedită. Ar putea deveni un remediu facil pentru cele disperate.

— Nu este profilaxie, zise Jackson nesigur.

— Dintre cele care n-ar folosi o pastilă abortivă, mai mult de jumătate cred că guvernul încearcă să impună națiunii, poate chiar întregii lumi, avortul general, spuse Nilson. Cel care a ales numele „Irod” a pus realmente punctul pe i.

— Augustine l-a ales, spuse Cross.

— Marge, ne îndreptăm către un dezastru social major, ignoranță combinată cu sex și prunci morți. Sociologii noștri spun că dacă foarte multe femei cu SHEVA se abțin de la

relațiile sexuale cu partenerii lor – dar rămân oricum însărcinate –, vom asista la și mai multe acte de violență conjugală și la o creștere masivă a avorturilor, chiar și în cazul unor sarcini normale.

— Există și alte posibilități, rosti Kaye. Am văzut rezultatele.

— Continuă, o încurajă Cross.

— Cazurile din anii 1990 din Caucaz. Masacre.

— Le-am studiat și pe acelea, zise Nilson eficient, răsfoindu-și blocnotesul. De fapt, nu știm nici acum cât de multe au fost. În populațiile locale a existat SHEVA…

— Este mult mai complicat decât ar putea soluționa oricare dintre cei de aici, o întrerupse Kaye cu glas spart. Acesta nu este profilul unei boli, ci transmisia laterală de instrucțiuni genomice care duc la o etapă de tranziție.

— Vrei să repeți? făcu Nilson. Nu-nțeleg.

— SHEVA nu-i un agent de boală.

— Rahat! rosti Jackson uimit și Marge îi făcu un semn de avertizare din mână.

— Ridicăm mereu ziduri în jurul subiectului ăsta. Nu mai rezist așa, Marge! Grupul Operativ a negat posibilitatea asta din capul locului.

— Eu nu știu ce a negat, replică Cross. Pe scurt, Kaye.

— Vedem un virus, ba chiar un virus care provine din interiorul propriului nostru genom, și presupunem că-i o boală. Noi vedem totul în termenii bolii.

— Kaye, eu n-am cunoscut niciodată vreun virus care să nu cauzeze probleme, rosti Jackson și-și miji ochii printre pleoapele cărnoase.

Dacă încerca s-o avertizeze că pășea pe gheață subțire, de data aceasta n-avea să reușească.

— Vedem permanent adevărul, dar el nu se potrivește concepțiilor noastre primitive despre funcționarea naturii.

— Primitive? pufni Jackson. Spune asta variolei.

— Dacă asta ne-ar lovi peste treizeci de ani, insistă Kaye, poate că vom fi pregătiți, însă continuăm să ne comportăm ca niște copii ignoranți. Copii cărora nu li s-au spus niciodată realitățile vieții.

— Ce anume scăpăm? întrebă Cross răbdătoare.

Jackson răpăi cu degetele pe masă.

— S-a discutat deja.

— Ce anume? insistă Cross.

— Dar nu în forumuri serioase, replică Kaye.

— Ce anume – vă rog?

— Kaye vrea să ne spună că SHEVA face parte dintr-o restructurare biologică. Transpozonii saltă de colo-colo și afectează fenotipul. Este ipoteza cea mai recentă printre rezidenții care i-au citit articolele.

— Și ce-nseamnă?

Jackson făcu o grimasă.

— Dă-mi voie să anticipez. Dacă vom îngădui nașterea noilor prunci, ei vor fi supraoameni cu capete gigantice. Genii cu păr blond, privire fixă și capacități telepatice. Ne vor ucide și vor prelua stăpânirea Pământului.

Stupefiată și aproape gata să izbucnească în lacrimi, Kaye îl privi pe Jackson. Bărbatul surâse, pe jumătate în semn de scuză, pe jumătate încântat că evitase posibilitatea unei dezbateri.

— Este o risipă de timp, continuă el, și noi n-avem timp de irosit.

Nilson o privea pe Kaye cu simpatie precaută. Marge ridică ochii și examină tavanul.

— Este cineva amabil să-mi spună în ce naiba tocmai am călcat?

— Pur și simplu într-un rahat, mormăi Jackson, aranjându-și șervetul.

Chelnerul le aduse mâncarea.

Nilson își puse palma peste mâna lui Kaye.

— Iartă-ne, Kaye. Ronnie poate fi foarte vehement.

— Problema mea o reprezintă propria mea nesiguranță, replică ea, nu grosolănia defensivă a lui Robert. Marge, eu am fost instruită în preceptele biologiei moderne. Am avut de-a face cu interpretări rigide de date, însă am crescut în mijlocul celui mai incredibil ferment pe care ți-l poți imagina. Aici este zidul solid al temeliei biologiei moderne, clădit cu grijă, cărămidă cu cărămidă. Descrise un zid cu brațul. Iar acesta este un talaz numit genetică. Noi cartografiem nivelul de bază al celulei vii. Descoperim că natura nu-i doar surprinzătoare, ci și șocant de neortodoxă. Naturii puțin îi pasă *ce* credem noi sau care ne sunt paradigmele.

— Totu-i foarte minunat, zise Jackson, dar știința înseamnă felul cum ne organizăm munca și evităm *irosirea timpului*.

— Robert, asta-i doar o discuție, rosti Cross.

— Nu pot să-mi cer scuze pentru ceea ce simt în mod instinctiv că-i adevărat, insistă Kaye. Prefer să pierd totul decât să mint.

— Admirabil, comentă Jackson. „Și totuși se mișcă”, nu-i așa, dragă Kaye?

— Robert, nu fi ticălos! zise Nilson.

— Sunt în inferioritate numerică, *doamnelor*, spuse Jackson și-și împinse scaunul înapoi, dezgustat.

Își așeză șervetul peste farfurie, dar nu părăsi masa. Încrucișă brațele și înclină capul, parcă încurajând-o – sau sfidând-o – pe Kaye să continue.

— Ne comportăm ca niște copii, care nici măcar nu știu cum apar pruncii pe lume, zise Kaye. Suntem martori la un tip diferit de sarcină. Nu este ceva nou, ci s-a mai întâmplat de multe ori până acum. Este evoluție, dar este direcționată pe termen scurt, imediată, nu gradată, și n-am nicio idee ce fel de copii vor fi produși. Însă nu vor fi monștri și nici nu-și vor devora părinții.

Jackson ridică două degete ca un școlar.

— Dacă ne găsim în mâinile unui maestru artizan care acționează rapid, dacă *Dumnezeu* ne direcționează acum evoluția, atunci aș zice că-i timpul să angajăm niște avocați cosmici. Este malpraxis de cea mai joasă speță. Pruncul C. A fost un dezastru complet.

— Acolo a fost herpes, zise Kaye.

— Herpesul nu acționează așa, replică Jackson. O știi la fel de bine ca mine.

— SHEVA face ca fetușii să fie foarte sensibili față de invaziile virale. Este o eroare, o eroare naturală.

— Nu avem nicio dovadă în privința asta. Dovezi, doamnă Lang!

— CCPB-ul… începu Kaye.

— Pruncul C. A fost o monstruozitate din etapa a doua a lui Irod, la care s-a mai adăugat și herpesul, o întrerupse Jackson. Realmente, doamnelor, m-am săturat. Suntem toți obosiți. Eu, unul, sunt epuizat.

Se sculă, făcu o plecăciune scurtă și ieși din sala de mese.

Marge ciuguli cu furculița din salată.

— Pare a fi o problemă conceptuală, zise ea. O să convoc o ședință. O să-ți ascultăm dovezile, în detaliu. Și o să-i cer lui

Robert să vină cu propriii lui experți.
— Nu cred că există mulți experți care să mă susțină în mod deschis, spuse Kaye. În tot cazul, nu acum. Atmosfera este încărcată.
— Este foarte important în privința percepției publice, rosti Nilson gânditoare.
— În ce fel? întrebă Cross.
— Dacă un grup sau o credință, sau o corporație decide că Lang are dreptate, va trebui să ne ocupăm și de asta.
Brusc Kaye se simți foarte expusă, foarte vulnerabilă.
Cross luă în furculiță o bucată de brânză și o cercetă.
— Dacă gripa Irod nu-i o boală, nu știu cum ne vom ocupa de asta. Am fi prinși la mijloc între un eveniment natural și o populație ignorantă și îngrozită, ceea ce duce la politici oribile și afaceri de coșmar.
Kaye simți că i se usucă gura. Nu avea răspuns pentru așa ceva. Era adevărat.
— Dacă nu există experți care să te susțină, rosti Cross meditativ, vârându-și brânza în gură, cum îți vei prezenta cazul?
— Voi prezenta dovezile, teoria.
— Singură? întrebă Cross.
— Probabil că aș putea găsi alți câțiva cercetători.
— Câți?
— Patru sau cinci.
Cross mâncă în tăcere pentru câteva momente.
— Jackson se comportă ca un nemernic, dar este sclipitor, este un expert recunoscut și sute de savanți vor fi de acord cu punctul lui de vedere.
— Mii, zise Kaye, străduindu-se să-și mențină glasul egal. Împotriva mea și a câtorva țicniți.
Cross clătină un deget spre ea.
— Nu ești o țicnită, scumpo. Laura, acum câțiva ani una dintre companiile noastre a inventat o pastilă contraceptivă de urgență.
— Da, în anii nouăzeci.
— De ce am abandonat-o?
— Din considerente politice și de risc.
— Am avut o denumire pentru ea… cum i-am spus?
— Un isteț i-a dat numele de cod RU-Pentium, spuse Nilson.
— Îmi amintesc că s-a comportat bine la testări, urmă Marge.

Presupun că mai avem formulele și mostrele.

— O să mă interesez după-amiază, încuviință Nilson. Am putea s-o readucem și să băgăm în viteză producția, s-o scoatem în două luni.

Kaye își încleștă degetele pe fața de masă, care îi atârna peste genunchi. Cândva militase cu înflăcărare pentru dreptul femeilor de a alege. Acum nu se putea descurca printre emoțiile conflictuale care o asediau.

— Nu vreau să reflectez asupra activității lui Robert, zise Cross, însă există o probabilitate de peste cincizeci la sută ca testările vaccinului să eșueze. Iar afirmația mea nu va părăsi încăperea asta, doamnelor.

— Modelele computerizate continuă să prezică scleroze multiple, ca efect secundar pentru componenta ribozimă, spuse Kaye. Americol va recomanda avortul ca alternativă?

— Nu mizăm totul pe o singură carte, zise Cross. Esența evoluției este supraviețuirea. În clipa de față, stăm în mijlocul unui câmp minat și în niciun caz nu voi ignora nimic care poate degaja o cărare.

Dicken preluă apelul în camera cu aparatură de lângă laboratorul principal pentru autopsii. Își scoase mănușile din latex, în timp ce un tânăr inginer informatician îi ținu telefonul. Tânărul se afla acolo pentru a regla o stație de lucru veche și defectă, utilizată la înregistrarea rezultatelor autopsiilor și urmărirea specimenelor din restul laboratoarelor. Îl privi ușor îngrijorat pe Dicken, care purta halat verde și mască chirurgicală.

— Nu-i nimic infecțios, îi spuse Dicken când luă receptorul. Dicken la telefon. Sunt foarte ocupat.

— Sunt Kaye.

— Hei, bună, Kaye!

Nu dorea s-o descurajeze; femeia avea un ton deprimat, însă oricum ar fi sunat, auzul glasului îl tulbura plăcut pe Dicken.

— Am dat-o-n bară *di granda*, zise Kaye.

— Cum adică?

Dicken flutură din mână spre Scarry, care se afla în laboratorul de patologie. Scarry îi făcu semn nerăbdător din brațe.

— Am avut un conflict cu Robert Jackson… o conversație cu

Marge și Jackson. Nu m-am putut abține. Le-am spus ce credeam.

— Aha, se strâmbă Dicken. Cum au reacționat?

— Jackson m-a respins fără s-asculte. Mai exact, m-a tratat cu dispreț.

— Ticălos arogant! Dintotdeauna l-am considerat așa.

— A zis că avem nevoie de dovezi pentru herpes.

— Asta căutăm eu și Scarry acum. Avem în laboratorul patologic victima unui accident. O prostituată din Washington, D.C., gravidă. A fost testată pozitiv pentru *Herpes labialis* și hepatită A, HIV și SHEVA. O viață dură.

IT-istul tânăr își strânse încruntat trusa și părăsi încăperea.

— Marge vrea să-i concureze pe francezi cu pastila lor contraceptivă de urgență.

— Rahat! făcu Dicken.

— Trebuie să acționăm rapid.

— Nu știu cât de rapid o putem face. Nu găsești în fiecare zi pe stradă tinere moarte cu combinația potrivită de boli.

— Nu cred că Jackson ar fi convins, oricât de multe dovezi am prezenta. Mă apropii de limitele resurselor mele mentale, Christopher.

— Sper ca Jackson să nu se ducă la Augustine. Încă nu suntem pregătiți și, mulțumită mie, Mark este deja sensibilizat, zise Dicken. Scarry se agită prin laborator. Trebuie să plec. Fruntea sus! Sună-mă.

— Mitch a discutat cu tine?

— Nu, minți Dicken. Telefonează-mi mai târziu la biroul meu. Kaye, te voi susține în toate felurile în care pot. Vorbesc serios.

— Mulțumesc.

Dicken puse receptorul în furcă și rămase locului o clipă, simțindu-se prost. Niciodată nu știuse să-și exprime emoțiile. Munca devenea totul, pentru că orice altceva important era prea dureros.

— Nu suntem prea pricepuți la asta, nu-i așa? întrebă el cu glas scăzut.

Scarry bătu furios în geamul dintre birou și laborator.

Dicken își ridică masca de chirurg și trase pe mâini altă pereche de mănuși.

50. BALTIMORE

15 aprilie

Mitch stătea în holul de la intrarea în blocul de apartamente cu mâinile în buzunare. În dimineața aceasta se bărbierise cu foarte multă grijă, privindu-se în oglinda lungă a sălii de baie comune din YMCA, iar cu o săptămână în urmă mersese la frizerie și-și aranjase părul.

Jeanșii îi erau noi. Scotocise prin valiză și scosese un blazer negru. De peste un an nu se mai îmbrăcase pentru a impresiona... și iată că o făcuse acum, în timp ce nu se gândea decât la Kaye Lang.

Portarul nu era impresionat. Se rezemase de tejgheaua recepției și-l privea cu coada ochiului, dar fără a-l scăpa de sub observație. Telefonul sună la recepție și portarul răspunse.

— Poți să urci, îi spuse după aceea, arătând liftul cu mâna. Nivelul douăzeci, camera 2011. O să te controleze bodyguardul de acolo. E ditamai gorila.

Mitch îi mulțumi și intră în lift. După ce ușa se închise, el se întrebă, într-o clipă de panică, ce naiba făcea? O implicare emoțională era ultimul lucru de care avea nevoie în nebunia aceea. În privința femeilor, Mitch era însă călăuzit de stăpâni secreți, care manifestau reticență în a-și destăinui țelurile sau planurile imediate. Stăpânii aceia secreți îi cauzaseră multe suferințe.

Închise ochii, inspiră adânc și se resemnă în privința următoarelor ore, indiferent ce s-ar fi întâmplat.

La nivelul douăzeci, coborî din lift și o văzu pe Kaye vorbind cu un bărbat în costum gri. Bărbatul avea păr negru, tuns scurt, chip masiv și energic și nas coroiat. Îl zărise înainte ca Mitch să-i fi văzut pe ei.

Kaye îi zâmbi.

— Intră. Drumul e liber. El este Karl Benson.

— Încântat de cunoștință, rosti Mitch.

Agentul de securitate încuviință din cap, încrucișă brațele și se retrase un pas, îngăduindu-i să treacă, dar, în același timp, adulmecându-l scurt, așa cum fac câinii cu necunoscuții.

— Marge Cross primește săptămânal treizeci de amenințări cu moartea, vorbi Kaye pe când îl conducea pe Mitch în apartament. După incidentul de la INS, eu însămi am primit trei asemenea amenințări.

— Jocul se înăsprește, comentă el.
— Am fost foarte ocupată după chestia cu RU-486.
Mitch își arcui sprâncenele groase și dese.
— Pastila de avort?
— Nu ți-a spus Christopher?
— Chris nu mi-a mai răspuns la niciun apel telefonic.
— Da? Dicken nu-i spusese tot adevărul, ceea ce lui Kaye i se păru un detaliu interesant. Poate din cauză că-i zici „Chris”?
— Niciodată în față, zâmbi Mitch, apoi redeveni sobru. Cum am spus, sunt ignorant.
— Dacă este utilizată într-o etapă timpurie, RU-486 elimină sarcina SHEVA secundară. Femeia îl privi atentă, așteptând o reacție. Nu ești de acord?
— În circumstanțele actuale, mi se pare incorect.
Mitch privi în jur, la mobilierul simplu și elegant, la litografii.
Kaye închise ușa.
— Avortul în general sau asta?
— Asta.
Mitch percepu tensiunea și, pentru o clipă, avu impresia că era supus unui examen rapid.
— Americol va lansa propria sa pilulă anticoncepțională. Dacă-i o boală, atunci suntem pe cale să o stopăm.
Bărbatul se apropie de fereastra uriașă, își vârî mâinile în buzunare și privi peste umăr la Kaye.
— Tu-i ajuți să facă asta?
— Nu. Sper să conving niște oameni-cheie să ne rearanjăm prioritățile. Nu cred că voi reuși, dar trebuie s-o fac. Mă bucur totuși că ai venit. Poate că-i un semn al schimbării norocului meu în sens pozitiv. Ce te-a adus în Baltimore?
Mitch scoase mâinile din buzunare.
— Eu nu sunt un semn foarte promițător. Abia dacă-mi pot permite să călătoresc. Am primit niște bani de la taică-miu. Pot spune că, în general, sunt întreținut de părinți.
— Ești în drum spre alt loc?
— Nu, am venit doar în Baltimore.
— Aha.
Kaye făcu un pas mare în spatele lui. Îi putea zări reflexia în sticla geamului, taiorul bej-deschis, dar nu și expresia feței.
— De fapt, nu-i chiar adevărat, urmă el. Mă duc la Universitatea de Stat din New York. Un amic din Oregon mi-a

aranjat un interviu. Mi-ar plăcea să predau, iar vara să fac cercetare pe teren. Poate să iau totul de la început pe altă coastă a Americii.

— Eu am absolvit Universitatea de Stat New York, însă mă tem că acum nu mai știu pe nimeni de acolo. Pe nimeni cu influență. Ia loc, te rog. Kaye schiță un gest care includea canapeaua și fotoliul. Apă? Suc?

— Apă, mulțumesc.

Când ea plecă la bucătărie, Mitch mirosi florile de pe etajeră, trandafiri, crini și floarea-miresei, după aceea ocoli canapeaua și se așeză la un capăt. Picioarele lui lungi păreau că nu-și găsesc locul. Își încrucișă mâinile pe genunchi.

— Mi-e pur și simplu imposibil să țip în gura mare și apoi să-mi dau demisia, zise Kaye. Datorez asta celor cu care lucrez.

— Am înțeles. Cum merge cu vaccinul?

— Am avansat binișor în testările preclinice. Sunt proceduri ultrarapide care se derulează în Marea Britanie și Japonia, dar pe mine nu mă-ncântă. Jackson răspunde de proiectul vaccinului și vrea să mă îndepărteze din divizia lui.

— De ce?

— Pentru că acum trei zile l-am contrazis la o ședință neoficială. Marge Cross n-a putut folosi teoria noastră. Nu se potrivește paradigmei. Nu poate fi apărată.

— Sensibilitate la cvorum, zise Mitch.

Kaye îi aduse un pahar cu apă.

— Ce-i asta?

— O descoperire întâmplătoare în lecturile mele. Când numărul bacteriilor este suficient de mare, ele își schimbă comportamentul și devin coordonate. Poate că și noi procedăm la fel. Atât doar că nu avem suficienți oameni de știință pentru a întruni un cvorum.

— Poate, încuviință femeia. Stătea în picioare, cam la un pas depărtare de el. Eu am lucrat în general în laboratoarele HERV și de genom din Americol. Am căutat locurile unde s-ar putea exprima alte virusuri endogene ca SHEVA și în ce condiții. Sunt ușor surprinsă că Christopher…

Mitch ridică ochii și o întrerupse.

— Am venit la Baltimore ca să te văd, rosti el.

— Aha, spuse încet Kaye.

— Mă gândesc întruna la seara petrecută în grădina

zoologică.

— Acum nu mai pare reală.

— Mie mi se pare.

— Cred că Marge mă scoate din programul conferințelor de presă, zise ea, încercând cu încăpățânare să schimbe subiectul conversației sau să vadă dacă Mitch va îngădui să-l schimbe. Mă îndepărtează din rolul purtătoarei de cuvânt. Va mai dura ceva până îi voi putea recâștiga încrederea. Să fiu sinceră, mă bucur să ies din ochii populației. O să urmeze o…

— În San Diego, o întrerupse el, am reacționat destul de puternic față de prezența ta.

— Asta-i frumos, zise Kaye și se întoarse pe jumătate, ca și cum s-ar fi pregătit să fugă.

Nu fugi, ci ocoli masa și se opri în cealaltă parte a bărbatului, tot numai la un pas depărtare.

— Feromoni, spuse Mitch și se ridică. Pentru mine, este important cum miros oamenii. Tu nu folosești parfum.

— Niciodată.

— Nu ai nevoie de parfum.

— Stop, făcu Kaye și se mai retrase un pas. Ridică brațele și-l privi fix, strângând buzele. Acum sunt ușor de derutat. Trebuie să-mi păstrez concentrarea.

— Trebuie să te relaxezi.

— Nu mă relaxez în prezența ta.

— Nu ești sigură în privința unor lucruri.

— În tot cazul, nu sunt sigură în privința *ta*.

Mitch întinse un braț.

— Vrei să-mi miroși mai întâi mâna?

Kaye izbucni în râs.

El își adulmecă palma.

— Săpun antibacterian. Portiere de taxi. N-am mai săpat o groapă de câțiva ani. Bătăturile mi se înmoaie. Sunt șomer, am datorii și reputația unui ticălos nebun și lipsit de etică.

— Nu te mai acuza atâta. Ți-am citit lucrările publicate și am citit și articolele vechi din ziare. Nu te ascunzi și nu minți. Te interesează adevărul.

— Sunt măgulit, replică Mitch.

— Și mă derutezi. Nu știu ce să cred despre tine. Nu semeni mai deloc cu soțul meu.

— Și asta-i bine?

Kaye se încruntă și-l privi din cap până-n picioare.
— Deocamdată, da.
— Se obișnuiește ca lucrurile să fie încercate treptat, fără grabă. Te-aș invita la cină.
— Dacă plătim nemțește.
— Am un cont special de cheltuieli, glumi Mitch.
— Va trebui să ne însoțească și Karl. Tot el trebuie să aprobe restaurantul. De obicei, eu mănânc aici sau în cantina Americol.
— Karl trage cu urechea?
— Nu.
— Portarul a spus că-i ditamai gorila.
— Eu continui să fiu o femeie întreținută, surâse Kaye. Nu-mi place, dar așa stau lucrurile. Haide să rămânem aici și să mâncăm. Mai târziu, ne putem plimba prin grădina de pe terasa de pe acoperiș, dacă nu mai plouă. Am niște antreuri congelate chiar bune. Le cumpăr de la magazinul de jos. Și am salată ambalată într-o pungă. Sunt o bucătăreasă pricepută când am timp, însă în ultima vreme n-am mai avut deloc.
Se întoarse în bucătărie.
Mitch o urmă, uitându-se la alte tablouri de pe pereți; cele mici, în rame ieftine, erau probabil contribuțiile ei la decor. Litografii micuțe de Maxfield Parrish, Edmund Dulac, Arthur Rackham, fotografii cu grupuri de familie. Nu zări nicio imagine a răposatului ei soț. Poate că le ținea în dormitor.
— Mi-ar plăcea să gătesc cândva *pentru tine*, zise el. Sunt destul de îndemânatic cu un aragaz de campanie.
— Bei vin? La cină?
— Aș avea nevoie de un pahar acum, rosti Mitch. Sunt foarte nervos.
— Și eu, încuviință Kaye și ridică mâinile ca să-i arate; îi tremurau. Ai efectul ăsta asupra tuturor femeilor?
— Niciodată.
— Prostii, miroși frumos.
Nu-i mai despărțea acum niciun pas. Mitch făcu pasul acela, îi atinse bărbia și o ridică. O sărută cu blândețe. Ea îl împinse puțin înapoi, după aceea îi prinse bărbia între degetul mare și arătător, o trase în jos și-l sărută mai energic.
— Cred că pot să fiu jucăușă cu tine, îi spuse.
Cu Saul nu putuse fi niciodată sigură cum va reacționa el. Se învățase să-și limiteze domeniul de comportamente.

— Te rog, zise Mitch.
— Ești solid.
Kaye îi atinse cutele săpate de soare pe față, ridurile premature de la coada ochilor. Mitch avea chip tânăr și ochi strălucitori, dar piele bătrână și cu multă experiență.
— Sunt un nebun, însă unul solid.
— Lumea merge mai departe, instinctele nu ni se schimbă, rosti Kaye și ochii ei își pierdură focalizarea. Nu noi ne aflăm la conducere.
Unei părticele din ea, de la care nu mai auzise nimic de mult timp, îi plăcea foarte mult fața bărbatului.
Mitch se ciocăni încetișor cu un deget în frunte.
— Auzi? Din adâncurile mele?
— Așa cred, spuse ea. Eu ce miros am?
Mitch se aplecă peste părul ei și Kaye icni ușor când nasul lui îi atinse urechea.
— Curată și vie, ca o plajă sub ploaie.
— Tu miroși ca un leu, rosti femeia.
El îi atinse în treacăt buzele cu propriile lui buze și-și lipi urechea de tâmpla ei, de parcă ar fi vrut să asculte.
— Ce auzi?
— Ți-e foame, răspunse Mitch și-i oferi surâsul larg și orbitor al unui băiețel.
Replica aceea era atât de evident spontană, încât Kaye îi atinse buzele cu degetele, surprinsă, înainte ca fața lui să revină la zâmbetul relaxat, protector și atrăgător, dar în esență tăinuitor. Se retrase un pas.
— Așa-i. Mâncarea. Mai întâi, vinul, te rog.
Deschise frigiderul și-i întinse o sticlă de Sémillon alb.
Mitch scoase din buzunarul pantalonilor un briceag Swiss Army, deplie tirbușonul și extrase dopul cu îndemânare.
— La un sit, rosti el, turnându-i în pahar, noi bem bere în timp ce săpăm și bem vin când am terminat.
— Ce fel de bere?
— Coors, Budweiser… Orice, numai să fie slabă.
— Toți bărbații pe care i-am cunoscut preferau berea de tip ale sau alte branduri artizanale.
— Nici vorbă!
— Unde stai? întrebă ea.
— La YMCA.

— N-am întâlnit niciodată un bărbat care să stea la YMCA.

— Nu-i chiar așa rău.

Kaye sorbi din vin, își umezi buzele, se apropie mai mult, se ridică în vârful picioarelor și-l sărută. El gustă vinul de pe limba ei, încă ușor rece.

— Rămâi aici, rosti femeia.

— Ce va crede gorila?

Ea clătină din cap și-l sărută din nou, iar Mitch o cuprinse în brațe, fără să dea drumul paharului și sticlei. Câteva picături de vin se vărsară pe rochia ei. Bărbatul o răsuci și așeză paharul pe masă, apoi și sticla.

— Nu știu unde să mă opresc, zise Kaye.

— Nici eu. Știu totuși să fiu precaut.

— Asta-i epoca în care trăim, nu? spuse ea cu regret și-i trase cămașa afară din pantaloni.

Kaye nu era nici cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse dezbrăcată Mitch, nici cea mai dinamică în pat. Aceea ar fi fost Tilde, care, în ciuda insensibilității, fusese foarte excitantă. Îl surprinse cel mai mult faptul că accepta în mod absolut toate trăsăturile lui Kaye, de la sânii mici, care se legănau ușor, cutia toracică îngustă, șoldurile largi, pubisul cu păr des, picioarele lungi – mai frumoase ca ale Tildei, gândi el – și până la privirea fixă și cercetătoare în timp ce făceau dragoste. Mirosul ei îi umplea nările, îi umplea creierul, până când i se păru că plutea pe un ocean cald și susținător de plăcere necesară. Putea simți foarte puține prin prezervativ, însă toate celelalte simțuri compensau și tocmai atingerea sânilor ei, cu sfârcurile tari precum cireșele, pe pieptul lui îl propulsă tot mai sus. Încă se mișca în ea, continuând instinctiv cu ultimele spasme, când Kaye păru foarte surprinsă, se cutremură, strânse pleoapele și strigă:

— Oh, Doamne, da, da!

Până atunci fusese mai mult tăcută și Mitch o privi ușor surprins. Kaye își întoarse chipul într-o parte și-l strânse cu toată puterea, trăgându-l în jos, îl cuprinse cu picioarele și se frecă viguros de el. Bărbatul dori să se retragă înainte ca prezervativul să cedeze, dar ea continua să se miște și Mitch constată că avea din nou erecție și-i răspunse până când Kaye strigă stins, de data aceasta cu ochii deschiși și fața

contorsionată, parcă înaintea unei dureri sau nevoi uriașe. Apoi se destinse cu totul și închise ochii. Mitch se retrase și verifică: prezervativul nu pățise nimic. Îl scoase și-l înnodă cu dexteritate, după care îi dădu drumul peste marginea patului, ca să-l arunce mai târziu.

— Nu pot vorbi, șopti femeia.

Mitch se întinse lângă ea, savurând aromele lor întrepătrunse. Nu mai dorea nimic. Pentru prima dată după mulți ani, era fericit.

— Cum a fost să fii unul dintre oamenii de Neanderthal? întrebă Kaye.

Amurgul sporea afară. Apartamentul era tăcut, cu excepția sunetelor îndepărtate și înăbușite ale traficului de pe străzile de dedesubt.

Mitch se ridică într-un cot.

— Am vorbit deja despre asta.

Kaye stătea pe spate, goală de la brâu în sus, cu un cearșaf acoperind-o până la mijloc, și asculta ceva mult mai îndepărtat decât traficul.

— În San Diego, rosti ea. Îmi amintesc. Am vorbit despre faptul că ei aveau măști. Despre bărbatul care a rămas cu ea. Tu credeai că trebuie s-o fi iubit mult.

— Așa-i.

— El trebuie să fi fost un tip rar. Special. Femeia din campusul INS... Prietenul ei nu credea că era copilul lui. Cuvintele începură să se reverse din ea. Laura Nilson, managerul Americol de relații publice, ne-a spus că majoritatea bărbaților nu cred că este copilul lor. Majoritatea femeilor probabil că vor avorta, nu-și vor asuma riscul. De aceea ei vor să recomande pilula anticoncepțională. Dacă vaccinul întâmpină probleme, pot totuși opri fenomenul.

Mitch nu părea în largul lui.

— Nu putem uita de asta pentru o vreme?

— Nu, clătină Kaye din cap. Eu nu mai suport. O să-i măcelărim pe toți nou-născuții, ca faraonul din Egipt. Dacă vom continua așa, nu vom ști niciodată cum va arăta generația următoare. Ei vor muri – toți. Vrei să se-ntâmple așa?

— Nu, zise Mitch, dar asta nu-nseamnă că n-aș fi la fel de speriat ca orice om obișnuit. Clătină din cap. Mă întreb ce aș fi

făcut eu dacă aș fi fost în locul bărbatului acela, acum cincisprezece mii de ani. Probabil că ei au fost alungați din tribul lor. Sau poate că au fugit. Poate că mergeau liniștiți când s-au întâlnit cu un grup care i-a atacat și ea a fost rănită.

— Tu crezi asta?

— Nu, spuse el. De fapt, n-am cum să știu. Nu sunt un medium.

— Stric buna dispoziție, așa-i?

— Mmmm... hmmmm... făcu bărbatul.

— Viețile noastre nu ne aparțin, rosti Kaye. Își plimbă degetul în jurul sfârcurilor lui și-i mângâie firele de păr sârmoase de pe piept. Însă pentru încă puțin timp putem clădi un zid. Rămâi aici peste noapte?

El îi sărută fruntea, apoi nasul și obrajii.

— Condițiile sunt mai bune decât la YMCA.

— Vino-ncoace, spuse Kaye.

— Nu mă pot apropia mai mult de atât.

— Încearcă.

Kaye Lang zăcea întinsă în beznă și tremura. Era convinsă că Mitch dormea, dar pentru a fi absolut sigură îl împunse ușor în spinare. El se foi, însă nu răspunse. Se simțea bine. Se simțea bine lângă ea.

Ea nu-și asumase niciodată un astfel de risc; de la primele ei întâlniri cu băieți, căutase mereu siguranță și, sperase, securitate, planificându-și un liman protejat unde să-și poată urma munca, unde să poată gândi cu minimum de interferență din partea lumii exterioare.

Căsătoria cu Saul însemnase realizarea supremă. Vârstă, experiență, bani, abilitate în afaceri... așa crezuse ea. Pendularea aceasta în direcția opusă reprezenta în mod evident o reacție exagerată. Se întrebă ce ar fi trebuit să facă.

Să-i spună simplu lui Mitch, când avea să se trezească dimineața, că fusese o greșeală.

Ideea respectivă o îngrozea. Nu pentru că ar fi crezut că el ar fi fost în stare să-i facă vreun rău; era un bărbat blând și nu dovedea aproape niciunul dintre semnele de sfâșieri interioare ce-l afectaseră în asemenea măsură pe Saul.

Mitch nu era la fel de arătos ca Saul.

Pe de altă parte, Mitch era deschis și onest.

Mitch o căutase, totuși Kaye era destul de sigură că *ea* îl sedusese. Cu certitudine însă, nu simțea că i-ar fi fost ceva impus cu sila.

— Ce dracu' faci? murmură ea în beznă.

Vorbea cu alt sine, cu Kaye cea încăpățânată, care-i spunea atât de rar ce se întâmpla cu adevărat. Coborî din pat, îmbrăcă halatul, merse la servanta din living și trase sertarul din mijloc, unde-și ținea agenda contabilă.

Avea șase sute de mii de dolari, însumând banii obținuți în urma vânzării locuinței și fondul ei de pensie. Dacă demisiona din Americol și din Grupul Operativ, ar fi putut trăi ani buni în condiții de confort moderat.

Petrecu câteva minute calculând pe un petic de hârtie cheltuieli, bugete pentru urgențe, mâncare și facturi lunare, apoi se îndreptă în scaun.

— Este o idioțenie, rosti ea. Ce plănuiesc? Pentru ca după aceea să adauge, pentru sinele acela secret și încăpățânat: ce dracu' ai *tu* de gând?

Nu îi va spune lui Mitch să plece dimineață. El o făcuse să se simtă bine. În prezența lui, mintea femeii se liniștise, temerile și grijile îi fuseseră mai puțin presante. El părea că știa ce făcea și poate că știa într-adevăr. Poate că lumea era cea anormală, cea care întindea curse și capcane și-i silea pe oameni să aleagă greșit.

Ciocăni cu vârful pixului pe hârtie, după care rupse altă foaie din blocnotes. Degetele i se mișcară aproape fără gândire conștientă, schițând cadre de citire deschise pe cromozomii 18 și 20, care ar fi putut avea o relație cu genele SHEVA, identificate anterior ca posibile HERV-uri, dar despre care se dovedise că nu aveau caracteristicile definitorii ale fragmentelor de retrovirusuri. Ea trebuia să examineze pozițiile acestea, fragmentele împrăștiate, pentru a vedea dacă era posibil să se potrivească laolaltă și să fie exprimate; amânase asta de multă vreme. Mâine avea să fie momentul potrivit.

Înainte de a continua însă, cu orice, avea nevoie de muniție. Avea nevoie de o armură.

Reveni în dormitor. Mitch părea să viseze. Fascinată, se întinse încetișor lângă el.

Din vârful unei coline acoperite de omăt, bărbatul îi văzu pe

șamani și ajutoarele lor care-l urmăreau pe el și pe femeia lui. Nu puteau să nu lase urme în zăpadă, dar fuseseră urmăriți de cunoscători chiar și pe pășunile joase și prin păduri.

Bărbatul își dusese femeia, greoaie și înceată din cauza sarcinii, până la înălțimea aceasta cu speranța de a trece în altă vale, unde el mai fusese cândva, în copilărie.

Se uită îndărăt, la siluetele aflate la câteva sute de pași. După aceea, privi colțurile și piscurile din față, ca niște bucăți de cremene risipite. Se rătăcise. Uitase drumul spre vale.

Femeia vorbea rar acum. Chipul pe care el îl privise cândva cu devoțiune îi era ascuns de mască.

Bărbatul se simțea copleșit de amărăciune. La altitudinea aceasta, zăpada udă îi îmbiba încălțările subțiri, cu tălpi din iarbă. Frigul îi suia prin gambe până la genunchi, care-l dureau. Vântul sufla tăios prin veșmintele de piele, deși le întorsese cu blana înăuntru, și-i secătuia puterea, îi scurta respirația.

Femeia continua să înainteze încet. El știa că ar fi putut scăpa, dacă ar fi abandonat-o. Ideea aceea îi înnegură furia. Ura zăpada, ura șamanii și munții; se ura pe sine. Nu izbutea s-o urască și pe femeie. Ea suferise sângerarea de pe coapse, pierderea, și o ascunsese de el, ca să nu-l rușineze; își mânjise chipul cu noroi ca să ascundă semnele, iar apoi, când nu se putuse ascunde, încercase să-l salveze, oferindu-se ea însăși Marii Mame, săpată în coasta ierboasă a văii. Însă Marea Mamă o refuzase și ea revenise la bărbat, gemând și scheunând. Nu se putea sinucide.

Chipul bărbatului avea, de asemenea, semnele. Asta îl nedumerea și-l mânia.

Șamanii și surorile Marii Mame, ai Mamei Capre, ai Mamei Iarbă, ai Femeii Zăpezilor, ai Leopardului Ucigaș Urlător, ai Șancrului Ucigaș Tăcut, ai Ploii Tatăl care Plânge, se adunaseră și luaseră hotărârea în vremea tot mai rece, după săptămâni chinuitoare, pe când ceilalți – ceilalți cu aceleași semne – rămăseseră în colibele lor.

Bărbatul decisese să fugă. Nu se putea convinge să aibă încredere în șamani și în surori.

În timp ce fugeau, auziseră țipetele. Șamanii și surorile începuseră să-i omoare pe tații și pe mamele cu semne.

Toți știau că fețele-turtite erau născute de oameni. Femeile se puteau ascunde, bărbații lor se puteau ascunde, dar toți știau.

Cele care aveau să nască prunci cu fețe-turtite nu puteau decât să înrăutățească totul.

Doar surorile zeilor și zeițelor nășteau copii adevărați; nu nășteau niciodată fețe-turtite, pentru că ele îi creșteau pe tinerii tribului. Ele aveau mulți bărbați.

I-ar fi putut lăsa pe șamani s-o ia pe soția lui ca soră, s-o lase să-i crească pe băieți, însă ea îl dorise doar pe el.

Bărbatul ura munții, zăpada, fuga. Se împletici mai departe, după care o prinse brutal pe femeie de braț și o împinse după o stâncă pentru a putea găsi o ascunzătoare. Nu era foarte atent. Era prea copleșit de acest nou adevăr: că mamele și tații cerului și lumea stafiilor din jurul lor erau toți orbi sau erau, pur și simplu, minciuni.

El era singur, femeia lui era singură, fără trib, fără oameni, fără ajutoare. Nici măcar Pletelor Lungi și Ochilor Umezi, cei mai înspăimântători și cei mai cruzi dintre vizitatorii morți, nu le păsa de ei. El începuse să creadă că niciunul dintre vizitatorii morți nu era real.

Cei trei bărbați îl luară prin surprindere. Nu-i văzu decât în clipa când ieșiră dintr-o despicătură din munte și-și repeziră bețele spre femeia lui. El îi cunoștea, totuși, de acum nu mai era de-al lor. Unul fusese un frate, altul un Tată Lup. Acum nu mai erau nimic din toate acelea și el se întrebă cum de reușise să-i recunoască.

Înainte să poată fugi, unul dintre ei repezi un băț ascuțit și întărit în foc în burta mare a femeii. Ea se răsuci, căutându-se pe sub piei cu palme bâjbâitoare și strigă, iar el avea pietre în mâini și le aruncă, prinse un băț al unui bărbat și împunse orbește, îl lovi pe unul în ochi, îi alungă, scâncind și chelălăind ca niște cățeluși.

După aceea, urlă la cer și-și ținu femeia în brațe, în vreme ce ea se străduia să-și regăsească suflarea, apoi o purtă și o târî mai sus. Femeia îi spuse, cu mâinile și cu ochii, că dincolo de sânge, dincolo de durere, îi sosise sorocul. Cel nou voia să iasă.

Bărbatul se uită mai sus, după un loc unde să se ascundă și să-l vadă ieșind pe cel nou. Era mult sânge, mai mult decât văzuse vreodată, poate doar la animale. Pe când mergea și o purta pe femeie, privi peste umăr. Șamanul și ceilalți nu-i mai urmăreau acum.

Mitch răcni și se zbătu sub pătură. Își coborî picioarele din pat, cu pumnii încleștați în jurul cearșafurilor, buimăcit de perdele și de mobile. Pentru o clipă, nu știu cine sau unde era.

Kaye veni lângă el și-l cuprinse în brațe.

— Ai visat? întrebă ea, masându-i umerii.

— Da. Dumnezeule! Nimic psihic. N-a fost o călătorie-n timp. El nu purta vreascuri, totuși în peșteră arsese un foc. Nici măștile nu păreau la fel. Dar se simțea real.

Kaye îl ajută să se întindă și-i netezi părul umed, îi atinse obrajii țepoși. Mitch își ceru iertare că o trezise.

— Eram deja trează.

— Al dracului mod prin care să te impresionez, murmură bărbatul.

— Nu trebuie să mă impresionezi, zise ea. Vrei să vorbim despre ce-a fost?

— Nu. A fost doar un vis.

51. RICHMOND, STATUL VIRGINIA

Dicken deschise portiera mașinii și coborî din Dodge. Denise Lipton îi înmână un ecuson. El își duse mâna pavăză la ochi, ferindu-se de soarele strălucitor, și se uită la firma mică de deasupra zidului din beton nevopsit al clinicii: CENTRUL VIRGINIA CHATHAM PENTRU SĂNĂTATEA FEMEII ȘI FAMILIEI. Un chip îi privi scurt prin ferestruica din sticlă armată inserată în ușa metalică grea, vopsită în albastru. Intercomul se activă și Lipton își rosti numele și numele contactului ei din clinică. Ușa se deschise.

Dr. Henrietta Paskow stătea cu picioarele groase depărtate; fusta gri, lungă până la jumătatea gambelor, și bluza albă subliniau o simplitate robustă, care o făcea să pară mai vârstnică decât era în realitate.

— Îți mulțumesc că ai venit, Denise. Am fost foarte ocupați.

O urmară prin holul alb-galben de la intrare, pe lângă ușile a opt săli de așteptare, până la un oficiu mic din spate. Pe peretele din spatele biroului simplu, din lemn, atârnau portrete înrămate în alamă, care prezentau o familie numeroasă cu copii mici.

Lipton se așeză pe un scaun pliant din metal. Dicken rămase în picioare. Paskow împinse către ei două cutii cu dosare.

— După Pruncul C., spuse ea, am mai avut treizeci.

Treisprezece prin chiuretaje și șaptesprezece prin pastile anticoncepționale. Pastila are efect cinci săptămâni după avortul fetusului de etapa întâi.

Dicken răsfoi rapoartele de caz. Erau directe, concise, cu însemnări ale medicului și ale asistentei care participaseră.

— Nu au existat complicații grave, spuse Paskow. Țesutul laminar protejează împotriva lavajului salin, dar până la sfârșitul celei de-a cincea săptămâni, țesutul laminar se dizolvă și sarcina pare să fie vulnerabilă.

— Câte solicitări sunt până acum? întrebă Lipton.

— Am avut șase sute de programări. Aproape toate femeile sunt de douăzeci-treizeci de ani și au o relație stabilă cu un bărbat, măritate sau nu. Am trimis jumătate din ele la alte clinici. Este o creștere semnificativă.

Dicken așeză dosarele cu fața în jos pe birou.

Paskow îl privi cu atenție.

— Nu aprobi procedura, domnule Dicken.

— Nu mă aflu aici pentru a aproba sau dezaproba, răspunse el. Doamna Lipton și cu mine întreprindem vizite pe teren pentru a vedea în ce fel cifrele noastre corespund realității.

— Gripa Irod va decima o generație întreagă, zise Paskow. O treime din femeile care vin la noi nici măcar nu ies pozitiv la testele SHEVA. Ele n-au suferit avortul și nu vor decât să le scoatem fătul, după care să aștepte câțiva ani pentru a vedea ce se mai întâmplă. Avem o afacere prosperă în controlul nașterilor. Clasele de educație clinică sunt pline. Am înființat a treia și a patra sală de clasă la etaj. Tot mai mulți bărbați vin cu soțiile și cu prietenele lor. Poate că acesta este unicul lucru bun din tot ce se întâmplă. Bărbații se simt vinovați.

— Nu este un motiv pentru a pune capăt tuturor sarcinilor, rosti Lipton. Testele SHEVA sunt foarte precise.

— Și noi le spunem asta, însă nu le pasă, replică Paskow. Sunt speriate și n-au încredere că noi știm ce s-ar putea întâmpla. Între timp, în fiecare marți și joi avem zece-cincisprezece pichete de la organizația antiavort Operation Rescue, care țipă că gripa Irod este un mit umanist secular și că, de fapt, nu există nicio boală. Doar copilași frumoși care trebuie omorâți în mod inutil. Ele susțin că este o conspirație la nivel mondial. Vocile devin tot mai vehemente și foarte speriate. Mileniul abia a început.

Paskow copiase datele statistice esențiale și i le înmână lui Lipton.

— Mulțumim pentru timpul pe care ni l-ați acordat, zise Dicken.

— Domnule Dicken, strigă Paskow după ei, un vaccin i-ar scăpa pe toți de multe suferințe!

Lipton îl conduse pe Dicken la automobil. O negresă de treizeci de ani trecu pe lângă ei și se opri la ușa albastră. Purta o haină lungă și largă din lână, deși afară era cald. Era însărcinată în peste șase luni.

— Mi-a ajuns pentru ziua de azi, spuse Lipton albă la față. Mă-ntorc în campus.

— Eu trebuie să ridic niște mostre.

Lipton își puse mâna pe portieră și zise:

— Trebuie anunțate femeile din clinica noastră. Niciuna nu are boli venerice, dar toate au avut varicelă și una a avut hepatită B.

— Nu știm dacă varicela cauzează probleme, spuse Dicken.

— Este un virus herpes. Christopher, rezultatele voastre de laborator sunt înfricoșătoare.

— Sunt incomplete. Ce naiba, aproape toți oamenii au avut varicelă, mononucleoză infecțioasă sau herpes bucal! Deocamdată suntem siguri doar pentru herpesul genital și hepatită… posibil SIDA.

— Tot trebuie să le spun, zise ea și-i trânti portiera. Este vorba despre etică, Christopher.

— Mda, rosti Dicken, apoi eliberă frâna de mână și porni motorul.

Lipton porni spre propria ei mașină. După câteva secunde, bărbatul făcu o grimasă de dezgust, opri din nou motorul și rămase cu un braț scos pe fereastră, încercând să decidă cum își putea petrece timpul cel mai bine în săptămânile următoare.

Lucrurile nu mergeau deloc bine în laboratoare. Analizele mostrelor din fetușii și placentele trimise din Franța și Japonia arătau vulnerabilitate la toate infecțiile cu herpes. Din cele 110 sarcini din etapa a doua studiate până în prezent, niciuna nu supraviețuise nașterii.

Era momentul să ia o hotărâre. Politica de sănătate publică se găsea în stare critică. Trebuiau luate decizii și făcute recomandări, iar politicienii trebuiau să reacționeze față de

recomandările acelea în moduri explicabile pentru electoratul care avea în mod clar păreri împărțite.

Poate că el nu avea să fie în stare să salveze adevărul. Iar adevărul părea extraordinar de îndepărtat în acest moment. Cum era posibil un fapt atât de important ca un eveniment evoluționist major să poată fi ocolit atât de efectiv?

Pe scaunul de alături trântise un teanc de corespondență de la biroul lui din Atlanta. Nu avusese timp s-o citească în avion. Trase un plic și înjură în barbă. De ce nu-l văzuse imediat? Timbrul poștal și scrisul de mână erau destul de clare: dr. Leonid Sugașvili, expediat din Tbilisi, Republica Georgia.

Rupse plicul, desfăcându-l, și dinăuntru căzu o fotografie alb-negru, tipărită la imprimantă pe hârtie lucioasă. O ridică și o examină: câțiva oameni stăteau în picioare în fața unei case vechi și dărăpănate, din lemn: două femei în rochii și un bărbat în salopetă. Păreau zvelți, poate chiar slabi, însă nu putea fi sigur. Chipurile nu erau distincte.

Deschise scrisoarea împăturită care însoțea fotografia.

Stimate domnule dr. Christopher Dicken,

Fotografia aceasta mi-a fost trimisă din Adzaria, Armenia, căreia dvs. Îi spuneți poate Adjaria. A fost făcută lângă Batumi acum zece ani. Aceștia sunt prezumtivi supraviețuitori ai epurărilor față de care ați arătat atâta interes. Ei sunt văzuți rareori pe aici. Unii afirmă că sunt încă în viață. Alții spun că ar veni de fapt din OZN-uri, dar eu nu-i cred pe aceia.

Îi voi căuta și vă voi informa când va fi cazul. Cu banii stăm foarte prost. Aș aprecia orice ajutor financiar din partea organizației dvs., CNBI. Vă mulțumesc pentru interesul dovedit. Eu simt că ei nu sunt o poveste, ca „Yeti, Omul Zăpezilor”, ci foarte reali! Nu am informat CCPB-ul din Tbilisi. Mi s-a spus că sunteți singurul în care pot avea încredere.

Sincer al dvs.
Leonid Sugașvili

Dicken examină din nou fotografia. Nici pe departe o dovadă. False speranțe.

Moartea călărește pe un cal alb, măcelărind prunci în stânga și-n dreapta, gândi el. *Iar eu sunt în aceeași echipă cu țicniți și*

excentrici lacomi de bani.

52. BALTIMORE

Mitch sună la apartamentul lui din Seattle, în timp ce Kaye făcea duș. Bărbatul își tastă codul și-și ascultă mesajele înregistrate de robotul telefonic. Erau două apeluri de la tatăl lui, unul de la un bărbat care nu se identifică și un apel din Londra, de la Oliver Merton. Mitch își nota numărul de telefon când Kaye ieși din baie, acoperită parțial de un prosop.

— Îți face plăcere să mă provoci, zise el.

Femeia își uscă părul scurt cu alt prosop, evaluându-l cu o privire fixă, care-l neliniștea.

— Cine a fost?

— Mi-am ascultat mesajele primite pe robot.

— Prietene vechi?

— Tata, apoi un bărbat necunoscut și Oliver Merton.

Kaye arcui sprâncenele.

— O prietenă veche m-ar fi făcut mai fericită.

— Mmmm, hmmm. M-a întrebat dacă sunt dispus să fac o călătorie până la Beresford, statul New York. Vrea să mă întâlnesc cu o persoană interesantă.

— Un om de Neanderthal?

— A zis că-mi poate deconta cazarea și cheltuielile.

— Sună a-ntâia, zise Kaye.

— Nu i-am zis că mă voi duce. N-am nici cea mai vagă idee asupra intențiilor lui.

— Știe destule despre activitățile mele.

— Ar trebui să vii cu mine, rosti el și miji ochii într-un fel care arăta că știa că nu-și punea mari speranțe.

— Nu mi-am terminat treburile aici nici pe departe, vorbi femeia. Dacă pleci, îți voi duce dorul.

— Ce-ai zice să-i telefonez și să-l întreb care-i de fapt șmecheria?

— Perfect, încuviință Kaye. Între timp, eu o să pregătesc două castronașe cu cereale.

Legătura telefonică se stabili în câteva secunde și țârâitul slab al aparatului din Anglia fu întrerupt de un glas întretăiat:

— Ce dracu’, e târziu și-s ocupat. Cine-i la telefon?

— Mitch Rafelson.

— Ah! Scuză-mă puțin până pun ceva pe mine. Detest să

vorbesc pe jumătate dezbrăcat.

— Pe jumătate! exclamă o femeie iritată din aceeași cameră. Spune-le că-n curând voi fi soția ta și că ești *complet* dezbrăcat!

— Șșș! Merton acoperi microfonul pe jumătate cu palma și strigă la femeie: *Ia-ți ce-ai nevoie și treci alături*! După aceea, îndepărtă palma și continuă: Mitchell, trebuie să discutăm în privat.

— Eu sunt în Baltimore.

— Este departe de Bethesda?

— Destul.

— INS nu te-a introdus încă în cercul inițiaților?

— Nu, răspunse Mitch.

— Marge Cross? Ăăă… Kaye Lang?

Mitch făcu o grimasă. Instinctele lui Merton erau supranaturale.

— Oliver, eu sunt un simplu antropolog.

— În regulă. Camera-i goală. Pot să-ți spun. Situația în Innsbruck s-a încins considerabil. A trecut de nivelul disputelor cu pumnii. Acum nici măcar nu se mai înțeleg între ei. A avut loc un conflict și unul dintre șefi vrea să discute cu tine.

— Despre cine-i vorba?

— A zis că te-ar fi simpatizat încă de la bun început. A mai zis că ți-a telefonat să te anunțe când au găsit peștera.

Mitch își reaminti apelul acela.

— Nu și-a lăsat numele.

— Nici n-o va face. Dar este onest, o persoană importantă și vrea să stați de vorbă. Aș vrea să fiu și eu prezent.

— Sună ca un fel de acțiune politică, spuse Mitch.

— Sunt convins că i-ar plăcea să răspândească niște zvonuri și să vadă care sunt repercusiunile. Vrea să vă-ntâlniți în New York, nu în Innsbruck sau Viena. În locuința unei cunoștințe din Beresford. Știi pe cineva din zonă?

— N-aș putea zice.

— Nu mi-a spus ce are de gând, însă pot înnădi câteva verigi laolaltă și obține un lănțișor frumușel.

— O să mă gândesc și-ți telefonez în câteva minute.

Merton nu păru încântat să aștepte nici măcar atât.

— Doar câteva minute, îl asigură Mitch.

Închise telefonul. Kaye apăru din bucătărie cu două castronașe cu cereale și o carafă de lapte pe o tavă. Îmbrăcase

un capot negru, lung până la jumătatea gambei, legat cu cordon roșu. Capotul îi dezgolea picioarele și, când se aplecă, îi dezvălui în întregime un sân.

— Ce marcă îți place: Chex de orez sau Bran cu stafide?

— Chex, te rog.

— Deci?

Mitch surâse.

— Fie ca de-acum încolo să împart micul dejun cu tine o mie de ani.

Kaye păru simultan derutată și încântată. Așeză tava pe măsuța pentru cafea și-și netezi capotul peste șolduri cu un fel de conștiință de sine stângace, pe care bărbatul o găsi extrem de atrăgătoare.

— Știi bine ce vreau s-aud, spuse ea.

Mitch o trase cu blândețe pe canapea, lângă el.

— Merton spune că în Innsbruck a avut loc o schismă. Un membru important al echipei de acolo vrea să stea de vorbă cu mine. Merton intenționează să scrie un articol despre mumii.

— Îl interesează aceleași lucruri ca și pe noi, rosti speculativ Kaye. Crede că se-ntâmplă ceva important. Și urmărește toate pistele, de la mine până la Innsbruck.

— Nu mă-ndoiesc.

— Este un tip inteligent?

— Rezonabil. Poate foarte inteligent. Nu știu, am petrecut doar câteva ore cu el.

— Atunci ar trebui să te duci. Ar trebui să afli ce știe. În plus, este mai aproape de Albany.

— Asta-i adevărat. În mod obișnuit, mi-aș fi strâns gentuța și aș fi sărit în primul tren.

Kaye își umplu bolul cu lapte.

— Dar…?

— Nu-mi place să iubesc și-apoi să fug. Aș dori să-mi petrec următoarele săptămâni cu tine, fără întrerupere. Să nu te părăsesc nicio clipă.

Mitch își roti capul și-și masă ceafa. Kaye se întinse să-l ajute.

— Mi se pare un gest foarte băgăreț, comentă el.

— Vreau să mă bag în tine, zise ea. Mă simt foarte posesivă și foarte protectoare.

— Pot să-l sun pe Merton și să-l refuz.

— Dar n-o s-o faci. Îl sărută metodic și-i mușcă buza. Sunt

sigură că o să-mi spui niște povești uimitoare. M-am gândit mult azi-noapte, însă acum am de făcut o grămadă de chestii care necesită foarte multă concentrare. Când voi termina totul, este posibil ca și eu să-ți spun niște povești uimitoare.

53. WASHINGTON, D.C.

Augustine alerga energic de-a lungul promenadei de lângă Capitoliu, urmând aleea de pământ bătătorit pentru jogging, pe sub cireșii care își scuturau ultimele flori. Un agent în costum bleumarin îl urma la distanță constantă, întorcându-se la răstimpuri și alergând cu spatele înainte, pentru a verifica poteca de dinapoia lor.

Dicken stătea cu mâinile în buzunarele jachetei și-l aștepta să se apropie. Sosise din Bethesda cu o oră în urmă, după ce înfruntase traficul de la ora de vârf, detestând aproape cu furie clandestinitatea aceasta lipsită de sens. Augustine se opri lângă el și alergă pe loc, flexionând brațele.

— Bună dimineața, Christopher! îl salută el. Ar trebui să practici mai des joggingul.

— Îmi place să fiu gras, replică Dicken, colorându-se la chip.

— Nimănui nu-i place să fie gras.

— În cazul ăsta nu sunt gras. Ia zi, Mark, ce suntem azi? Agenți secreți? Informatori?

Se întrebă de ce nu-i repartizaseră și lui un agent de securitate. Poate pentru că nu era deocamdată un personaj public.

— Să-i ia dracu’ de experți în controlul dezastrelor! rosti Augustine. Un tip pe nume Mitch Rafelson și-a petrecut noaptea cu draga noastră doamnă Kaye Lang în frumosul ei apartament din Baltimore.

Dicken simți un gol în stomac.

— Tu te-ai plimbat cu amândoi prin grădina zoologică din San Diego. I-ai făcut rost de un ecuson pentru o petrecere privată a lui Americol. Totul foarte cordial. Le-ai făcut cunoștință, Christopher?

— Putem spune și asta, replică bărbatul, surprins de nefericirea pe care o simțea.

— N-a fost înțelept din partea ta. Îi știi trecutul? întrebă apăsat Augustine. Hoțul de mumii din Alpi? Este un țicnit, Christopher.

— Crezusem că ar putea aduce o contribuție importantă.

— Ca să susțină teoria cui în toată mizeria asta?

— O teorie care poate fi apărată, rosti Dicken vag și-și feri privirea.

Dimineața era răcoroasă, plăcută, și existau destui practicanți ai joggingului, care făceau puțin sport în aer liber înainte de a se etanșa în birourile lor.

— Mie chestia asta îmi pute. Mi se pare un fel de șmecherie pentru refocalizarea proiectului și asta mă îngrijorează.

— Mark, noi avem un punct de vedere. Și este un punct de vedere care poate fi apărat.

— Marge Cross mi-a spus că se vorbește despre *evoluție*, zise Augustine.

— Kaye a formulat o explicație care implică evoluția. Totul este anticipat în articolele pe care le-a publicat ea, iar Mitch Rafelson făcuse, de asemenea, niște cercetări în direcția respectivă.

— Marge crede că dacă teoria aceasta va fi publicată, consecințele ar fi grave.

Augustine se opri din rotirea brațelor și execută mișcări de stretching pentru gât, prinzându-și partea de sus a brațelor cu mâna opusă și aplicând tensiune, apoi uitându-se în lungul brațului pe care-l întindea cât putea de mult înapoi.

— Nu există niciun motiv să se ajungă așa departe, urmă el. Eu o voi opri, aici și acum. Azi-dimineață Institutul german Paul-Ehrlich ne-a trimis un preprint, în care afirmă că a descoperit forme mutante de SHEVA. Mai multe! Bolile se transformă, Christopher. Va trebui să stopăm testările vaccinului și să luăm totul de la zero. Asta ne împinge toate speranțele spre o opțiune realmente neplăcută. Este posibil ca slujba mea să nu supraviețuiască genului acela de cataclism.

Dicken îl privi cum alerga pe loc, izbind puternic cu tălpile în pământ. Augustine se opri și-și trase răsuflarea.

— Este posibil ca douăzeci-treizeci de mii de oameni să demonstreze mâine pe promenadă. Cineva a lăsat să se scurgă un raport al Grupului Operativ despre rezultatele RU-486.

Dicken simți cum ceva se răsuci și pocni slab în interiorul lui, dezamăgirea legată de Kaye combinată cu munca lui. Tot timpul pe care-l irosise… Nu putea zări o cale de ocolire a problemei unui mesager care se transforma, modificându-și mesajul.

Niciun sistem biologic nu i-ar fi acordat unui mesager un asemenea tip de control.

El greșise. Kaye Lang greșise.

Agentul bătu cu degetul în cadranul ceasului, dar Augustine se strâmbă și scutură iritat din cap.

— Povestește-mi totul, Christopher, rosti el, și după aceea voi decide dacă te voi lăsa să-ți păstrezi blestemata de slujbă.

54. BALTIMORE

Kaye merse cu încredere fermă spre Americol, ridicând ochii către Turnul Bromo-Seltzer – poreclit așa deoarece, cândva, purtase în vârf o uriașă sticlă albastră de antiacid. Acum mai rămăsese doar numele; sticla fusese îndepărtată cu decenii în urmă.

Nu și-l putea alunga pe Mitch din minte, dar, în mod straniu, el nu constituia o distragere. Gândurile ei erau focalizate; avea o idee mult mai clară despre ceea ce căuta. Jocul soarelui și al umbrelor o încânta, în vreme ce trecea pe lângă aleile dintre clădiri. Ziua era atât de frumoasă, încât aproape că putea ignora prezența lui Benson. Ca întotdeauna, agentul de securitate o însoți până la nivelul laboratorului, apoi rămase lângă lifturi și scară, unde nimeni nu putea trece fără a fi inspectat de el.

Intră în laboratorul ei și-și atârnă poșeta și haina pe un suport metalic pentru uscarea recipientelor. Cinci dintre cei șase asistenți se aflau în incinta vecină, unde verificau rezultatele electroforezei care se derulase peste noapte. Era mulțumită să se bucure de puțină intimitate.

Se așeză la biroul micuț și accesă intranetul Americol. Se afla la numai câteva secunde de primul ecran al site-ului Proiectul Genom Uman al lui Americol. Baza de date era excelent proiectată și ușor de consultat, cu genele-cheie identificate și funcțiile evidențiate și explicate în detaliu.

Kaye își introduse parola. În cercetările inițiale, ea depistase câțiva candidați potențiali pentru exprimarea și reasamblarea de particule HERV complete și infecțioase. Genele pe care le considerase candidații cei mai probabili se dovediseră – din noroc, ar fi zis ea – asociate cu SHEVA. În lunile petrecute în Americol, începuse să-i studieze în detaliu și pe ceilalți șase candidați și intenționa să treacă la o listă cu mii de gene posibil asociate.

Kaye era considerată o expertă, însă, raportat la lumea uriașă a ADN-ului uman, era expertă în colibe dărăpănate și aparent abandonate, din așezări micuțe și aproape uitate. Se presupunea că genele HERV erau fosile, fragmente împrăștiate prin porțiuni de ADN cu lungimea mai mică de un milion de baze-perechi. Dar pe distanțe atât de mici, genele puteau să se recombine – să sară de la o poziție la alta – cu destulă ușurință. ADN-ul era într-o permanentă agitație: genele își schimbau pozițiile, formând noduri mici sau fistule de ADN și replicându-se, o serie de lanțuri se răsuceau, erau rearanjate în mod constant din motive pe care, deocamdată, nimeni nu le putea desluși complet. SHEVA rămăsese totuși remarcabil de stabil de-a lungul a milioane de ani. Modificările pe care le căuta Kaye aveau să fie atât foarte mici, cât și foarte importante.

Dacă ea avea dreptate, era pe punctul să răstoarne o paradigmă științifică majoră, să afecteze multe reputații, să cauzeze războiul științific al secolului al XXI-lea, iar Kaye nu dorea să se numere printre primele victime ale acelui conflict, pentru că sosise pe câmpul de luptă purtând doar jumătate de armură. Speculațiile despre cauză nu erau suficiente. Afirmațiile extraordinare necesitau dovezi extraordinare.

Răbdătoare, sperând că va beneficia de minimum o oră înainte ca altcineva să intre în laborator, ea compară din nou secvențele găsite în SHEVA cu ceilalți șase candidați. De data aceasta examină mai îndeaproape factorii de transcriere care declanșau expresii ale complexului multiproteic. Reverifică secvențele de câteva ori înainte să observe ceea ce știuse încă de ieri că trebuia să existe acolo. Patru candidați purtau câțiva factori asemănători, toți diferiți în mod subtil.

Kaye își ținu respirația. Pentru o clipă, simți ca și cum ar fi stat pe marginea unei stânci înalte. Factorii de transcriere trebuiau să fie specifici pentru varietăți diferite de LPC. Asta însemna că nu doar o genă codifica acel complex multiproteic.

Pe radioul lui Darwin nu emitea numai un singur post.

Săptămâna trecută, Kaye solicitase cele mai precise secvențe disponibile a peste o sută de gene pe câțiva cromozomi. Managerul grupului genomic îi spusese că le va primi în dimineața aceasta. Și își făcuse treaba bine. Similitudini interesante se distingeau chiar și la o simplă scanare vizuală, totuși, ochiul nu era suficient de bun în cazul unui volum așa

mare de date. Utilizând pachetul de software METABLAST, dezvoltat de Americol, Kaye căută secvențe aproximativ omoloage cu gena LPC cunoscută pe cromozomul 21. Solicită și primi autorizația de utilizare a majorității puterii de calcul a computerului principal al clădirii pentru mai bine de trei minute.

După ce căutarea se încheie, obținu corespondențele la care sperase, plus alte câteva sute, toate îngropate în așa-zisul gunoi ADN, fiecare diferit în mod subtil, oferind un set diferit de instrucțiuni și un set diferit de strategii.

Genele LPC erau comune în cei douăzeci și doi de autozomi umani, cromozomii care nu codificau pentru sex.

— Cópii de rezervă suplimentare, murmură ea, parcă temându-se să nu fie auzită și simți un fior. Împinse scaunul de lângă birou și începu să se plimbe prin laborator. Doamne Dumnezeule! Ce dracu' gândesc aici?

În forma sa actuală, SHEVA nu funcționa corespunzător. Noii prunci mureau. Experimentul – crearea unei noi subspecii – era dejucat de inamici externi, alte virusuri, nedomesticite, care nu fuseseră cooptate cu epoci în urmă și integrate în trusa de instrumente umană.

Kaye găsise altă verigă în lanțul de dovezi. Dacă doreai să comunici un mesaj, trimiteai mai mulți mesageri. Iar aceștia puteau să poarte mesaje diferite. Cu certitudine, un mecanism complex care guverna forma unei specii nu avea să se bazeze pe un singur mesager mic și pe un mesaj fix. Ar fi alternat în mod automat tipare subtile, sperând să evite eventualele obstacole, probleme pe care nu le putea percepe sau anticipa în mod direct.

Ceea ce vedea ea acum ar fi putut explica uriașele cantități de HERV și alte elemente mobile – toate concepute pentru a garanta o tranziție eficientă și de succes spre un fenotip nou, o varietate nouă de oameni. *Atât doar că nu știm cum funcționează. Este atât de complicat... înțelegerea respectivă ar putea dura o viață întreagă*!

O îngrozea faptul că în climatul actual, rezultatele acelea aveau să fie interpretate complet greșit.

Toată energia pe care o avusese de dimineață, optimismul și strălucirea de după noaptea petrecută cu Mitch păreau găunoase.

Auzi glasuri pe hol. Ora trecuse repede. Împături printul cu

situsurile candidate. Trebuia să i le arate lui Jackson; aceea era prima ei îndatorire. Apoi să vorbească cu Dicken. Trebuia ca ei să plănuiască un răspuns.

Își luă haina de pe suportul metalic și se îmbrăcă. Pe când se pregătea să plece, Jackson intră de pe coridor. Kaye îl privi șocată; până atunci, nu mai venise niciodată în laboratorul ei. Părea obosit și profund tulburat. Și el ținea în mână un print.

— M-am gândit că ar trebui să fii prima pe care s-o anunț, rosti el fluturându-i hârtia sub nas.

— Ce anume? întrebă Kaye.

— Cât de mult te poți înșela. SHEVA suferă mutații.

Kaye își încheie ziua prin trei ore de ședințe cu șefi de echipe și asistenții lor, o înșiruire de planificări, termene-limită, amănunte de zi cu zi ale cercetării, într-o parte mică dintr-o corporație foarte mare, în caz fericit amețitoare, însă acum aproape intolerabilă. Condescendența superioară a lui Jackson la primirea veștii din Germania aproape că o îmboldise la o replică tăioasă, dar se mulțumise să surâdă, să spună că lucra deja la problema respectivă și să plece. Iar după aceea stătuse cinci minute în toaleta femeilor, privindu-se fix în oglindă.

Plecă de la Americol spre blocul-turn cu apartamente, însoțită de Benson, mereu atent, și se întrebă dacă noaptea trecută nu fusese decât un vis. Portarul deschise ușa mare din sticlă, le zâmbi politicos, apoi încuviință cu aer fratern spre agentul de securitate. Benson o însoți în cabina liftului. Kaye nu se simțise niciodată în largul ei cu bărbatul acesta, totuși în trecut izbutise să poarte conversații politicoase. Acum nu reuși decât să mârâie la întrebarea lui despre ziua pe care o avusese.

Când deschise ușa camerei 2011, femeia crezu pentru o clipă că Mitch nu era acolo și expiră cu un șuierat încet. El obținuse ce-și dorise și ea era acum din nou singură pentru a-și înfrunta eșecurile, rateurile cele mai sclipitoare și devastatoare.

Însă Mitch ieși din bucătărioară cu o iuțeală extrem de plăcută și rămase în fața ei pentru o clipă, cercetându-i chipul, estimând situația, înainte s-o cuprindă în brațe, puțin prea blând.

— Strânge-mă până țip, zise ea. Am o zi realmente proastă.

Asta n-o oprea să-l dorească. O dată în plus, dragostea fu intensă, asudată și plină de o grație minunată, pe care n-o mai simțise niciodată până atunci. Se agăță de momentele acelea și

când nu mai putură continua, când Mitch rămase întins, acoperit cu broboane de transpirație, iar cearșaful de sub ea era inconfortabil de umed, simți că-i venea să plângă.

— Devine realmente dur, rosti Kaye și bărbia îi tremură.

— Spune-mi.

— Cred că greșesc, cred că noi greșim. Știu că nu-i așa, dar totul îmi spune că greșesc.

— Mi se pare lipsit de sens, spuse Mitch.

— Nu! strigă ea. Eu am prezis asta, am văzut-o întâmplându-se, însă nu îndeajuns de curând și ei m-au învins. Jackson m-a învins. N-am discutat cu Marge Cross, totuși…

Mitch avu nevoie de câteva minute ca să afle detaliile de la ea și chiar atunci nu-i putu urmări decât pe jumătate spusele. Pe scurt, Kaye simțea că noile exprimări de SHEVA stimulau noi varietăți de LPC, complexuri multiproteice, în eventualitatea în care primul semnal emis de radioul lui Darwin nu fusese eficient sau se confruntase cu probleme. Jackson și aproape toți ceilalți credeau că aveau de-a face cu o formă mutantă de SHEVA, poate chiar mai virulentă.

— Radioul lui Darwin, repetă Mitch plimbând termenul pe vârful limbii.

— Mecanismul de semnalizare. SHEVA.

— Mmm, hmmm, făcu el. Cred că explicația ta este mai logică.

— De ce este mai logică? Te rog, spune-mi că nu sunt pur și simplu încăpățânată și că *greșesc*.

— Să punem datele laolaltă. Să le mai trecem o dată prin râșnița științei. Știm că uneori speciația se petrece prin salturi mici. Mulțumită mumiilor din Alpi, știm că SHEVA a fost activ în oameni, care nășteau tipuri noi de prunci. Speciația este rară, chiar și la scară istorică, iar SHEVA a fost necunoscut în medicină până foarte recent. Sunt prea multe coincidențe, dacă între SHEVA și evoluția în salturi mici nu există nicio legătură.

Kaye se întoarse pe o parte spre el și-și trecu degetele peste obrajii lui, în jurul ochilor lui, într-un fel care-l făcu să se înfioare.

— Scuze, îi spuse. Este atât de minunat că te afli aici. Îmi dai putere. În după-amiaza asta… nu m-am simțit niciodată atât de pierdută… după dispariția lui Saul.

— Nu cred că Saul a știut vreodată să te aprecieze cu adevărat.

Kaye lăsă minciuna aceea să plutească între ei pentru o clipă, pentru a vedea dacă era în stare să înțeleagă ce însemna.

— Nu, răspunse în cele din urmă. N-a fost capabil să știe.

— Eu știu cine și ce ești, zise Mitch.

— Serios?

— Nu încă, mărturisi el și zâmbi. Dar mi-ar plăcea să încerc.

— Suntem doi atunci. Ia spune ce ai făcut azi?

— Am fost la YMCA și mi-am golit dulapul. M-am întors cu un taxi aici și am zăcut inactiv, ca un gigolo.

— Vorbesc serios, rosti Kaye strângându-l mai tare de mână.

— Am dat niște telefoane. Mâine o să iau trenul spre New York, pentru întrevederea cu Merton și cu misteriosul străin din Austria. Ne vom întâlni într-un loc pe care Merton îl descrie ca fiind „un conac minunat, vechi, elegant și complet corupător”. După aceea, voi lua trenul până la Albany, ca să mă prezint la interviul pentru Universitatea de Stat din New York.

— De ce tocmai la un conac?

— Habar n-am răspunse Mitch.

— Te întorci?

— Dacă vrei.

— Da, vreau. În privința asta nu trebuie să-ți faci griji. Nu vom mai beneficia de mult timp să gândim, cu atât mai puțin să ne facem griji.

— Idilele în vreme de război sunt cele mai dulci, comentă Mitch.

— Mâine va fi mult mai rău, zise Kaye. Jackson va face scandal.

— N-are decât. Până la urmă, nu cred că cineva va fi în stare să oprească asta. S-o încetinească, poate, dar nu s-o oprească.

55. WASHINGTON, D.C.

Dicken stătea pe treptele Capitoliului. Era o seară caldă, dar îi era imposibil să nu simtă un fior, ascultând sunetele ca ale mării, întrerupte de valuri de glasuri. Nu se simțise niciodată atât de izolat, atât de distant ca acum, privind peste cei probabil cincizeci de mii de oameni, care se desfășurau de la Capitoliu până la Monumentul lui Washington și mai departe. Masa fluidă se împingea în baricadele de la baza treptelor, se revărsa în jurul pavilioanelor și podiumurilor pentru vorbitori, ascultând atent duzina de cuvântări diferite, mișcându-se lent, ca o supă

amestecată într-un cazan uriaș. Bărbatul auzea fragmente și frânturi de discursuri aduse de vânt, incomplete, însă sugestive: crâmpeie de limbaj frust, care ațâța masele.

Dicken își petrecuse viața vânând și încercând să înțeleagă bolile care-i afectau pe oamenii aceștia, comportându-se de parcă el ar fi fost invulnerabil. Mulțumită priceperii și a unui dram de noroc, nu se îmbolnăvise niciodată, decât de o criză acută de febră dengue, destul de neplăcută, dar nu fatală. Se privise întotdeauna ca fiind aparte, poate puțin superior, însă foarte înțelegător. Autoamăgirea unui naiv educat și izolat din punct de vedere intelectual.

Acum înțelegea mai bine. Masele luau decizia. Dacă masele nu puteau înțelege, atunci n-ar fi contat nimic din ce ar fi făcut el, Augustine sau Grupul Operativ. Vocile care pluteau în direcția lui vorbeau despre furie față de un guvern, care ar fi măcelărit copii, voci care denunțau furioase „genocidul anticoncepțional”.

Ceva mai devreme, se gândise să-i telefoneze lui Kaye Lang, pentru a-și recâștiga liniștea, senzația de echilibru, totuși n-o făcuse. Acela era un capitol terminat, încheiat într-un fel cât se poate de real.

Coborî treptele și trecu pe lângă echipele de reporteri, camerele de filmat, grupurile de funcționari, bărbații în costume maro și bleumarin, cu ochelari de soare și căști intraauriculare. Polițiștii și soldații din Garda Națională erau deciși să-i țină pe protestatari departe de Capitoliu, însă nu împiedicau pe nimeni să se alăture mulțimii.

El văzuse deja câțiva senatori care coborâseră într-un grup compact și se alăturaseră maselor. Probabil simțiseră că nu puteau rămâne separați, superiori, în niciun caz acum. Ei aparțineau poporului lor. Îi considerase oportuniști, dar în același timp curajoși.

Dicken trecu peste baricade și pătrunse în mulțime. Era momentul să se îmbolnăvească de febra aceasta și să-i înțeleagă simptomele. Privise în propriul lui adânc și nu-i plăcuse ce văzuse. Mai bine să fie un soldat din prima linie, să facă parte din masă, să-i ingereze cuvintele și mirosurile, și să se întoarcă infectat, astfel ca să poată el însuși să fie analizat, înțeles, retransformat într-un individ util.

Aceea ar fi fost un soi de convertire. Un sfârșit pentru durerea

separației. Iar dacă masele l-ar fi omorât, poate că o merita pentru anterioara lui detașare izolată și pentru rateurile lui.

Femeile mai tinere din mulțime purtau măști colorate. Toți bărbații purtau măști albe sau negre. Mulți aveau mănuși. Nu puțini erau îmbrăcați în salopete negre, mulate pe corp, cu măști de model industrial, așa-numite costume „filtrante”, despre care producătorii întreprinzători garantau că împiedicau împrăștierea „virusului diavolului”.

Oamenii din mulțimea aflată în capătul acesta al promenadei râdeau, ascultând cu jumătate de ureche oratorul de sub pavilionul cel mai apropiat – un lider al drepturilor civile din Philadelphia, care li se adresa pe ton dens și bogat, asemenea caramelei. Vorbea despre leadership și responsabilitate, despre măsurile pe care ar fi trebuit să le ia guvernul pentru a controla epidemia și despre locul posibil, doar posibil, de unde apăruse epidemia, din chiar adâncurile secrete ale guvernului.

— Sunt unii care spun că s-ar fi născut în Africa, dar *noi* suntem cei bolnavi, nu africanii. Alții spun că suntem loviți de boala diavolului, că a fost prorocită, pentru a pedepsi.

Dicken trecu mai departe, până ajunse la glasul mai înfocat al unui predicator evanghelist. Un bărbat voinic și asudat, cu țeastă masivă, îmbrăcat în costum negru de afaceri, prea strâns pe trup, scăldat în lumină puternică. Gesticula și dansa pe estrada lui, îndemnându-i pe oameni să se roage pentru călăuzire, să privească în adâncul propriilor suflete.

Dicken se gândi la bunica lui, căreia îi plăcuse genul acesta de predici. Trecu mai departe.

Începea să se întunece și el putea să simtă creșterea tensiunii în rândul mulțimii. Undeva, în afara razei lui auditive, se întâmplase ceva, se spusese ceva. Întunericul declanșa o schimbare a stării sufletești. Luminile se aprinseră pe promenadă, scăldându-i pe participanți în portocaliu țipător, care-i desena ca pe niște gravuri. Ridică ochii și zări elicoptere la o înălțime respectabilă, zumzăind precum insectele. Pentru o clipă, se întrebă dacă vor fi împroșcați cu gaze lacrimogene sau gloanțe, totuși tulburarea nu provenea din partea soldaților, polițiștilor sau elicopterelor.

Impulsul sosea ca un talaz.

Dicken percepu o foame în expectativă, o simți avansând ca o maree și speră că tulburarea mulțimii îi va revela ceva. Nu era

însă nicio noutate. Era pur și simplu o propulsie, mai întâi într-o direcție, apoi în alta, și parcurse împreună cu gloata densă trei metri spre nord, după aceea trei metri spre sud, ca și cum ar fi fost prins într-un pas bizar de dans.

Instinctele de supraviețuire îi spuneau că era momentul să renunțe la angoasele personale, la rahaturile psihologice și să iasă din talaz. Dinspre un orator din apropiere, auzi un îndemn la precauție. De la bărbatul de lângă el, îmbrăcat în costum filtrant, auzi, înăbușit prin filtrele măștii:

— Nu-i doar o boală acum. S-a anunțat la știri. Este o epidemie nouă.

O femeie de vârstă mijlocie, în rochie cu imprimeuri florale, avea un minitelevizor Walkman. Îl ridică, pentru ca să vadă toți cei din jurul ei: un căpșor minuscul vorbea cu glăscior minuscul. Dicken nu putea desluși niciun cuvânt.

Se îndreptă către marginea mulțimii, încet și politicos, ca și cum ar fi pășit prin nitroglicerină. Cămașa și sacoul subțire îi erau ude de transpirație. Alți câțiva din gloată, observatori înnăscuți ca și el, simțeau transformarea și ochii le străfulgerau. Mulțimea mocnea în propria ei confuzie. Noaptea era umedă și întunecată, stelele nu puteau fi deslușite, iar lămpile oranj din lungul promenadei și din jurul corturilor și estradelor făceau ca totul să pară și mai neplăcut.

Dicken ajunse din nou în preajma treptelor Capitoliului, la douăzeci-treizeci de oameni de baricade, unde fusese cu o oră în urmă. Zeci de polițiști călare, bărbați și femei, pe cai frumoși, care păreau din chihlimbar sub lumina ireală, se deplasau înainte și înapoi de-a lungul zonei, mai mulți decât văzuse vreodată. Soldații din Garda Națională se retrăseseră și formaseră o linie, însă nu era strânsă. Nu erau pregătiți. Nu se așteptaseră la probleme; nu aveau nici căști, nici paveze.

Imediat în jurul lui, glasuri șopteau preocupate:

— Nu se poate…

— Copiii au…

— Nepoții mei vor…

— Ultima generație…

— Cartea…

— Să oprim…

Apoi, o liniște stranie. Dicken se afla la cinci oameni distanță de marginea mulțimii. Nu-l lăsau să treacă mai departe. Fețe

obtuze și încruntate, ca ale oilor, ochi inexpresivi, mâini care împingeau. Ignoranți. Înspăimântați.

Îi ura, ar fi vrut să-i pocnească în nas. Era un prost; nu dorea să fie printre oi.

— Pardon!

Niciun răspuns. Mintea gloatei luase decizia și Dicken îi putea percepe pulsațiile deliberate. Gloata aștepta, concentrată, fără rațiune.

O lumină fulgeră spre est și el văzu cum Monumentul lui Washington devine alb, mai orbitor decât reflectoarele. Din cerul întunecat și umed răsună un huruit prelung. Picături de ploaie atinseră mulțimea. Fețe priviră în sus.

Dicken putea mirosi nerăbdarea mulțimii. Ceva trebuia să se schimbe. Ei erau îndemnați de o singură grijă: *ceva trebuia să se schimbe*.

Ploaia cădea în rafale. Oamenii ridicară brațele deasupra capetelor. Surâsuri înfloriră. Fețele acceptară ploaia și unii se rotiră în măsura în care o puteau face. Alții îi îmbrânciră pe cei care se învârteau și ei se opriră, consternați.

Mulțimea se convulsionă și-l elimină brusc, iar Dicken ajunse lângă baricade, față în față cu un polițist.

— Iisuse! rosti polițistul și se retrase iute trei pași, iar mulțimea se împinse peste baricade.

Călăreții încercară s-o împingă înapoi, trecând printre oameni. O femeie zbieră. Gloata se năpusti și-i înghiți pe polițiștii călare și pe jos, înainte ca ei să-și poată ridica bastoanele sau să-și scoată armele din tocuri. Un cal fu împins pe trepte și căzu peste mulțime, iar călărețul zbură din șa, cu un picior ridicat sus de tot.

— Sunt din personal! urlă Dicken și porni în fugă pe treptele Capitoliului, printre paznici, care-l ignorară.

Clătina din cap și hohotea, fericit să fie eliberat, așteptând ca încăierarea să înceapă cu adevărat. Însă gloata îl urmă îndeaproape și abia avu timp să sprinteze iarăși, în fața oamenilor, a focurilor de armă răzlețe, a masei umede și duhnitoare care se lățea.

56. NEW YORK

Mitch zări titlurile dimineții pe un stand cu *Daily News*, în gara Penn:

RĂZMERIȚĂ ÎN FAȚA CAPITOLIULUI

Senatul vandalizat

Patru senatori decedați; zeci de morți

Mii de răniți

El și Kaye petrecuseră seara mâncând la lumina lumânărilor și făcând dragoste. Foarte romantic, foarte departe de orice realitate înconjurătoare. Se despărțiseră cu numai o oră în urmă; Kaye se îmbrăca, alegându-și cu grijă culorile și așteptându-se la o zi dificilă.

Mitch luă un ziar și sui în tren. După ce se așeză și deschise ziarul, trenul porni, sporindu-și treptat viteza, și el se întrebă dacă Kaye era în siguranță, dacă răzmerița fusese spontană sau organizată și dacă, de fapt, asta conta câtuși de puțin.

Poporul vorbise, sau mai exact mârâise. Se săturase de rateurile și de lipsa de acțiune a Washingtonului. Președintele îi convocase pe consilierii de securitate, șefii de stat major ai armatelor reunite, președinții unor comitete și șeful Curții Supreme de Justiție. Lui Mitch îi suna ca o abordare preliminară discretă a declarării legii marțiale.

Nu voia să fie în tren. Nu vedea cum l-ar fi putut ajuta Merton pe el sau pe Kaye și nici nu se putea imagina pe sine ținând cursuri despre oasele capului unor studenți de colegiu, fără a mai călca niciodată într-un sit de săpături.

Lăsă ziarul împăturit pe locul său și merse pe culoar, până la cabina telefonică publică din capătul vagonului. Sună la numărul lui Kaye, dar ea plecase deja și nu credea că ar fi fost recomandabil să-i telefoneze la Americol.

Inspiră adânc, se strădui să se calmeze și reveni la locul lui.

57. BALTIMORE

Dicken se întâlni cu Kaye în cantina Americol la ora zece. Reuniunea prezidențială fusese programată pentru ora șase și numărul participanților sporise; printre alții aveau să li se alăture vicepreședintele și consilierul științific al președintelui.

Dicken arăta groaznic. Nu dormise toată noaptea.

— Este rândul meu să fiu cu nervii în piuneze, rosti el. Cred că s-a terminat cu dezbaterile. Suntem la pământ, suntem scoși din joc. Încă mai putem țipa, dar nu știu pe nimeni care să ne-asculte.

— Și știința? întrebă Kaye pe un ton trist. Te-ai străduit din

greu să ne readuci pe făgaș după dezastrul cu herpesul.

— SHEVA suferă mutații, zise Dicken.

Răpăia întruna cu degetele unei mâini pe tăblia mesei.

— Ți-am explicat asta.

— Tu ai arătat doar că SHEVA a suferit o mutație cu mult timp în urmă. Nu-i decât un retrovirus uman, unul vechi, cu reproducere lentă, însă foarte inteligent.

— Christopher…

— O să ai ocazia să-ți susții cazul, spuse bărbatul. Își termină cafeaua și se ridică în picioare. Nu-mi explica mie. Explică-le *lor*.

Kaye îl privi furioasă și derutată.

— De ce te-ai răzgândit după atâta timp?

— Eu plecasem la drum căutând un virus. Articolele tale, activitatea ta sugerau că ar putea fi altceva. Toți putem fi induși în eroare. Misiunea noastră este să căutăm dovezi, iar când ele sunt convingătoare, trebuie să renunțăm la micile noastre ipoteze atât de dragi.

Kaye se sculă, de asemenea, și-l ațintí cu un deget.

— Spune-mi că nu-i vorba decât despre știință.

— Nu pot să spun așa ceva. Eu am fost pe treptele Capitoliului, Kaye. M-aș fi putut număra printre amărâții ăia care-au fost împușcați sau omorâți în bătaie.

— Nu la asta mă refer. Spune-mi că l-ai sunat înapoi pe Mitch când te-a căutat după întâlnirea noastră din San Diego.

— Nu l-am sunat.

— De ce?

Dicken o fulgeră din privire.

— După cele întâmplate aseară, orice probleme personale devin triviale.

— Serios?

Bărbatul își încrucișă brațele.

— N-aș fi putut niciodată să prezint pe cineva ca Mitch unuia ca Augustine și să sper că ne vom clădi cazul pe el. Mitch deține unele informații interesante, însă care nu dovedesc decât că SHEVA există de mult timp în noi.

— Mitch a crezut în amândoi.

— Bănuiesc că mai mult în tine, replică Dicken, ferindu-și ochii.

— Asta ți-a afectat judecata?

Dicken se înroși la față.

— Dar pe *a ta* a afectat-o? Eu nu pot să fac nici pipi fără să se știe cât am stat în closet. Însă ca tu să-l aduci pe Mitch în *apartamentul* tău...

Femeia făcu un pas spre el.

— Augustine ți-a spus că m-am culcat cu Mitch?

Dicken nu se lăsă intimidat de apropierea fizică. O împinse ușor pe Kaye și făcu un pas în lateral.

— Detest situația la fel de mult ca oricare altul, dar așa trebuie să fim!

— Potrivit spuselor cui? Ale lui Augustine?

— Și Augustine a încasat-o. Suntem într-o criză. Ce naiba, Kaye, asta ar trebui să fie de acum evident pentru toți.

— Christopher, eu n-am afirmat niciodată că aș fi vreo sfântă! Când m-ai adus în chestia asta, am avut încredere-n tine că nu mă vei abandona.

Dicken plecă fruntea și se uită într-o parte, apoi în cealaltă, sfâșiat de furie și nefericire.

— Crezusem că mi-ai putea fi parteneră.

— Ce fel de parteneră?

— O... susținătoare. O egală intelectual.

— O iubită?

Pentru o clipă, pe chipul bărbatului apăru expresia unui băiețaș care primise o veste distrugătoare. O privi pe Kaye atât cu dorință, cât și cu tristețe. Era așa de obosit, încât abia mai putea sta în picioare.

Ea se retrase un pas și reconsideră situația. Nu făcuse nimic pentru a-i oferi false speranțe; nu se considerase niciodată o frumusețe răpitoare, cu nurii irezistibili pentru bărbați. Îi era imposibil să sondeze profunzimea sentimentelor acestui bărbat.

— Nu mi-ai spus vreodată că ai fi simțit ceva mai mult decât curiozitate, vorbi ea.

— Nu acționez niciodată rapid și nu spun niciodată ceea ce simt, zise Dicken. Nu te învinuiesc că n-ai suspectat nimic.

— Totuși te-a rănit că l-am ales pe Mitch.

— Nu pot nega asta. În același timp însă, nu-mi afectează judecata științifică.

Femeia ocoli masa, clătinând din cap.

— Ce mai putem noi salva din asta?

— Tu îți poți prezenta dovezile. Eu pur și simplu nu cred că vor fi convingătoare.

Se întoarse și părăsi sala de mese.

Kaye își puse tava și vesela pe banda rulantă a bucătăriei. Își privi ceasul. Simțea nevoia unei doze puternice de contact personal direct, față în față; dorea să stea de vorbă cu Luella Hamilton. Avea timp să ajungă la INS și să se întoarcă înainte de reuniune.

Ceru o mașină a companiei de la recepția agenților de securitate.

58. BERESFORD, NEW YORK

Mitch ieși de sub pavilionul înalt din pânză albă, care acoperea gara veche a orășelului Beresford. Duse palma pavăză la ochi împotriva soarelui dimineții și se uită la o jardinieră plină cu narcise galbene, de lângă o pubelă roșu-strălucitor. Fusese singurul pasager care coborâse aici din tren.

În aer se simțea miros de ulei încins, bitum și iarbă recent cosită. Privi în jur după cineva care l-ar fi așteptat, eventual Merton. Dincolo de șine se vedea așezarea, la care accesul se făcea pe un pod pietonal; părea să fie alcătuită doar dintr-un rând de prăvălii și parcarea companiei feroviare Amtrak.

Un Lexus negru intră în parcare și Mitch văzu un roșcovan care coborî din automobil, privi către gară prin gardul de sârmă, apoi flutură din braț.

— Se numește William Daney și deține mare parte din Beresford... mai exact, familia lui deține. Au un domeniu la vreo zece minute de-aici, care rivalizează cu palatul Buckingham. Am fost îndeajuns de naiv pentru a uita ce fel de regalități apreciază America: moștenirile cheltuite în moduri bizare.

Mitch îl asculta pe Merton, în timp ce jurnalistul șofa pe un drum cu două benzi, care șerpuia printre stejari și arțari superbi cu frunze al căror verde era atât de intens, încât avea impresia că se găsește într-un decor de film. Soarele azvârlea sclipiri de aur peste șosea. De cinci minute nu mai întâlniseră niciun vehicul.

— Daney a fost iahtman. A cheltuit milioane ca să perfecționeze o ambarcațiune mare și în același timp grațioasă, și a pierdut câteva curse. Asta s-a întâmplat acum mai bine de douăzeci de ani. După aceea, a descoperit antropologia. Problema este că urăște pământul. Iubește apa, dar urăște

pământul și urăște să sape. Îmi place să șofez în America, însă acum este aproape ca și cum aș șofa în Anglia. Aș putea chiar... Merton viră scurt peste linia despărțitoare de pe mijlocul drumului și trecu pe banda opusă. Să-mi urmez instinctele! reveni iute pe banda sa și-i zâmbi lui Mitch. Regret tulburările cu care v-ați confruntat. Anglia continuă să fie relativ calmă, totuși mă aștept la schimbarea guvernului dintr-o clipă în alta. Dragul de prim-ministru este prea bătrâior și nu pricepe. Continuă să considere că principala problemă este adoptarea monedei euro. De fapt, el detestă aspectul ginecologic al situației. Ce mai face domnul Dicken? Doamna Lang?

— Sunt bine, răspunse Mitch, nedorind să vorbească prea mult până nu vedea în ce era târât.

Îl plăcea destul de mult pe Merton, îl găsea interesant, dar nu avea deloc încredere în el. Detesta faptul că părea să știe atât de multe despre viața lui privată.

Conacul lui Daney forma o semilună din piatră gri cu două etaje, la capătul aleii de acces pavată cu cărămidă roșie și flancată de peluze superb îngrijite, perfecte ca un parcurs de golf. Câțiva grădinari tundeau gardurile vii, iar o femeie în vârstă, cu pantaloni de călărie și pălărie zdrențuită de paie, flutură din braț când trecură pe lângă ea.

— Doamna Daney, mama gazdei noastre, explică Merton, răspunzând la salut. Trăiește în căsuța menajerei. O bătrânică drăguță. Nu calcă prea des pe la fiul ei.

Reporterul opri în fața treptelor din gresie feruginoasă ce duceau spre intrarea uriașă, cu uși duble.

— Toți sunt aici, rosti el. Tu, eu, Daney și *Herr Professor* Friedrich Brock, care a fost la Universitatea Innsbruck.

— Brock?

— Da, surâse Merton. Mi-a spus că v-ați întâlnit cândva.

— Așa este, încuviință Mitch. Cândva.

Intrarea în conacul Daney era întunecoasă, un coridor uriaș lambrisat cu lemn închis la culoare. Trei raze paralele de soare treceau printr-o lucarnă și cădeau pe pardoseala din marmură înnegrită de vreme, brăzdând un imens covor din mătase chinezesc, în mijlocul căruia se ridica o masă rotundă, acoperită cu un strat de flori. Într-o parte a mesei, în umbră, se afla un bărbat.

— William, el este Mitch Rafelson, spuse Merton, prinzându-l

pe antropolog de umăr și împingându-l înainte.

Bărbatul din umbră întinse brațul, care traversă una dintre razele de soare, și trei inele din aur scânteiară pe degete groase și puternice. Mitch i-o scutură cu fermitate. Trecut cu puțin de cincizeci de ani, Daney era bronzat și avea păr blond-albicios, care începuse să bată în retragere deasupra frunții wagneriene. Avea buze mici, perfecte, care surâdeau frecvent, ochi căprui-închis și obraji netezi de copil. Umerii îi erau scoși în evidență de întăriturile blazerului gri, însă brațele păreau musculoase.

— Este o onoare să vă cunosc, domnule, zise Daney. Să știți că le-aș fi cumpărat de la prietenii dumneavoastră dacă mi le-ar fi oferit. Iar după aceea le-aș fi donat Innsbruckului. I-am spus asta lui *Herr Professor* Brock și el mi-a acordat indulgența.

Mitch zâmbi politicos. El se afla aici pentru a se întâlni cu Brock.

— De fapt, interveni Merton, William nu deține niciun fel de rămășițe umane.

— Sunt perfect mulțumit cu duplicate, mulaje, sculpturi, preciză Daney. Nu sunt un om de știință, ci doar un pasionat, totuși sper că onorez trecutul prin încercarea de a-l înțelege.

— Să intrăm în Galeria Omenirii, rosti Merton fluturând din braț.

Daney încuviință mândru și porni înainte.

Galeria ocupa o fostă sală de bal din aripa estică a conacului. Mitch nu mai văzuse ceva similar decât în muzee: zeci de vitrine din sticlă, dispuse în șiruri și despărțite prin culoare mochetate, care conțineau mulaje și cópii ale tuturor specimenelor majore din antropologie. *Australopithecus afarensis* și *robustus*, *Homo habilis* și *erectus*. Mitch numără șaisprezece schelete diferite de oameni de Neanderthal, toate montate profesionist, iar șase dintre ele aveau reconstrucții din ceară a felului cum era posibil să fi arătat indivizii. Nu existau încercări de cruțare a pudorii: toate manechinele erau nude și spâne, evitând speculațiile despre îmbrăcăminte sau pilozitate

Șirurile de maimuțe spâne, iluminate de spoturi elegante și diminuate parcă respectuos, îl priveau inexpresiv pe Mitch, când acesta trecu pe lângă ele.

— Incredibil, rosti bărbatul fără să vrea. De ce n-am auzit niciodată despre dumneavoastră, domnule Daney?

— Vorbesc cu foarte puțină lume. Familia Leakey, Björn

Kurtén și alți câțiva. Prietenii apropiați. Sunt un excentric, o știu, dar nu-mi place să mă împăunez cu asta.

— Ai ajuns acum în rândul elitei, se adresă Merton lui Mitch.

— Domnul profesor Brock este în bibliotecă, zise Daney și porni din nou înainte.

Lui Mitch i-ar fi plăcut să fi putut petrece mai mult timp în galerie. Mulajele în ceară erau superbe, iar reproducerile de mâna întâi, aproape identice cu specimenele înseși.

— Nu, de fapt, sunt aici, spuse Brock și apăru dinapoia unei vitrine, apropiindu-se de ei. N-am avut răbdare să aștept. Simt ca și cum v-aș cunoaște, domnule Rafelson. De altfel, avem cunoștințe comune, nu-i așa?

Mitch își strânse mâna cu Brock, sub ochii radioși și aprobatori ai lui Daney. Străbătură apoi câteva zeci de metri până la biblioteca lipită de galerie, cu mobile în stil eduardian, pe trei niveluri, cu balcoane cu balustrade, legate între ele prin două podețe de fier forjat. Tablouri uriașe ale munților Yosemite și Alpi, văzuți în perspective spectaculoase, flancau singura fereastră înaltă, orientată spre nord.

Se așezară în jurul unei mese rotunde, mare și joasă, în centrul încăperii.

— Prima mea întrebare, domnule Rafelson, rosti Brock, este: dumneavoastră îi visați? Pentru că eu îi visez, ba chiar frecvent.

Daney le servi personal cafeaua, după ce fu adusă în bibliotecă de o tânără robustă și sobră, în taior negru. O turnă în cești din porțelan Flora Danica; setul acela era ornat cu plante microscopice originare din Danemarca, așa cum fuseseră reprezentate în lucrările științifice din secolul al XIX-lea. Mitch își examină farfurioara, împodobită cu trei dinoflagelate superb executate, și se întrebă ce ar fi făcut el dacă ar fi avut toți banii pe care ar fi putut spera vreodată să-i cheltuiască.

— Eu nu cred în visele acestea, reluă Brock conversația, dar indivizii respectivi mă obsedează.

Mitch privi în jur, nesigur despre ce așteptau din partea lui. Părea perfect posibil ca asocierea cu Daney, Brock și chiar Merton, să se poată întoarce cumva în dezavantajul său. Poate că fusese brutalizat de prea multe ori în arena aceasta.

Merton îi simți stinghereala.

— Întâlnirea noastră, rosti el, este privată și va rămâne

secretă. Nu intenționez să reproduc nimic din ce se va discuta aici.

— La cererea mea, preciză Daney, arcuind cu subînțeles din sprâncene.

— Doream să vă spun că trebuie să fiți corect în judecățile dumneavoastră, pe care le-ați demonstrat căutând anumite persoane și aflând anumite lucruri despre propriile noastre cercetări, zise Brock. Eu însă am fost eliberat recent de orice responsabilități privitoare la mumiile alpine. Disputele au devenit personale și chiar periculoase pentru carierele noastre.

— Domnul Brock consideră că mumiile reprezintă prima dovadă clară a unui eveniment de speciație umană, interveni Merton sperând să avanseze discuția.

— Mai exact, subspeciație, spuse Brock. Totuși, ideea de specie a devenit foarte fluidă în ultimele decenii, nu? Prezența de SHEVA în țesuturile lor este sugestivă, nu credeți?

Daney se aplecă în față, cu obrajii și fruntea învăpăiate de intensitatea interesului.

Mitch decise că nu putea rămâne reticent printre asemenea tovarăși de drum.

— Noi am găsit și alte cazuri, zise el.

— Da, așa mi-au spus atât Oliver, cât și Maria Konig de la Universitatea Washington.

— De fapt, nu le-am găsit eu, ci persoane cu care am discutat. Eu am fost ineficient, ca să folosesc un eufemism. Compromis de propriile mele acțiuni.

Brock flutură din mână.

— Când am sunat la apartamentul dumneavoastră din Innsbruck, vă iertasem eroarea. Puteam fi înțelegător, iar povestea dumneavoastră suna perfect reală.

— Mulțumesc, înclină din cap Mitch și se simți cu adevărat recunoscător.

— Îmi cer scuze că nu mi-am destăinuit identitatea la momentul respectiv, dar sper că ați înțeles.

— Da.

— Spuneți-mi ce se va întâmpla în continuare? întrebă Daney. Innsbruck va anunța ce a descoperit în privința mumiilor?

— Da, răspunse Brock. Va susține că a existat contaminare și că mumiile nu au de fapt nicio legătură între ele. Oamenii de Neanderthal vor fi etichetați *Homo sapiensalpinensis* și pruncul

va fi trimis în Italia, pentru a fi studiat de alți specialiști.

— E ridicol, spuse Mitch.

— Da, și nu vor scăpa definitiv cu explicația asta, dar în următorii câțiva ani vor domni conservatorii rigizi. Ei vor cenzura informațiile după voie, oferindu-le celor în care au încredere că nu vor face valuri și vor fi de acord cu spusele lor, aidoma cărturarilor fanatici care apără Manuscrisele de la Marea Moartă. Ei speră să-și urmeze carierele până la adânci bătrâneți, fără a fi nevoiți să se confrunte cu o revoluție care i-ar răsturna atât pe ei, cât și opiniile lor.

— Incredibil, rosti Daney.

— Ba nu, este *omenesc*, iar noi studiem oamenii, nu? Oare femela noastră n-a fost rănită de cineva care nu dorea ca ea să-și nască pruncul?

— Nu știm asta, replică Mitch.

— Eu o știu, spuse Brock. Îmi păstrez propriile domenii iraționale de credință, fie și numai pentru a mă apăra împotriva habotnicilor. Nu aceasta este secvența pe care o visați, sub o formă sau alta, ca și cum noi am avea evenimentele acestea îngropate în propriul nostru sânge?

Mitch aprobă din cap.

— Poate că acesta a fost păcatul nostru originar, faptul că strămoșii noștri Neanderthalieni au dorit să oprească progresul, să-și păstreze poziția unică. Prin omorârea nou-născuților, adică a celor care aveau să devină „noi". Și poate că acum noi procedăm similar.

Daney clătină din cap, mârâind încetișor. Mitch îl privi cu interes, apoi reveni la Brock.

— Ați examinat desigur rezultatele ADN, zise el. Ar trebui să fie disponibile și pentru alții.

Brock se aplecă și ridică o servietă de lângă fotoliul lui. O bătu cu palma, cu subînțeles.

— Am toate materialele aici, pe DVD-uri: fişiere cu grafice, tabulări, rezultatele din diverse laboratoare din toată lumea. Oliver și cu mine le vom publica pe internet, vom anunța mușamalizarea și vom lăsa zarurile să se rostogolească așa cum vor ele.

— Dorim realmente, adăugă Merton, să facem materialele acestea relevante în modul cel mai larg cu putință. Dorim să prezentăm dovezi concludente că evoluția bate din nou la ușa

noastră.

Mitch își mușcă buza și căzu pe gânduri.

— Ai discutat cu Christopher Dicken? îl întrebă el pe ziarist.

— Da, și mi-a spus că nu mă poate ajuta.

Vestea aceea îl șocă pe Mitch.

— Ultima oară când am discutat, părea entuziast, chiar agresiv, spuse el.

— Și-a schimbat atitudinea, zise Merton. Ar trebui s-o înrolăm alături de noi pe doamna Lang. Cred că pot convinge câțiva oameni de la Universitatea Washington, în mod cert pe doctorii Konig și Packer, poate chiar vreo doi biologi evoluționiști.

Daney încuviință entuziast din cap.

Merton se întoarse către Mitch. Buzele i se înăspriră și-și drese glasul.

— S-ar părea că nu ești de acord?

— Nu putem aborda situația asta ca și cum am fi niște studenți în anul întâi care participă la un grup de dezbateri.

— Crezusem că ești agresiv și dur, comentă șiret Merton.

— Greșit, replică Mitch. Îmi plac lucrurile făcute după litera cărții, însă viața este agresivă și dură.

Daney surâse larg.

— Bine spus. Mie unuia îmi place să mă implic de la bun început.

— Cum adică? întrebă Merton.

— Aceasta este o oportunitate minunată. Aș dori să găsesc o femeie care să fie de acord și să aduc unul dintre oamenii aceștia noi în familia mea.

Pentru câteva momente, nimeni nu găsi cuvintele potrivite pentru a răspunde.

— Interesantă idee, vorbi încet Merton și privi iute spre Mitch, înălțând sprâncenele.

— Dacă încercăm să stârnim o furtună, comentă Brock, s-ar putea să închidem mai multe uși decât vom deschide.

— Mitch, urmă Merton preocupat, spune-ne atunci cum am putea acționa… mai aproape de litera cărții?

— Formăm un grup de experți adevărați, zise Mitch și se gândi câteva clipe. Packer și Maria Konig sunt foarte buni pentru început. Recrutăm dintre colegii și contactele lor – geneticienii și biologii moleculari de la Universitatea Washington, INS și alte șase-șapte universități și centre de cercetare. Oliver, probabil că

știi la cine mă refer, poate chiar mai bine decât mine.

— Biologii evoluționiști mai progresiști, rosti Merton, apoi se încruntă ca și cum ar fi spus un oximoron. În clipa de față, asta înseamnă o limitare destul de drastică la biologii moleculari și la foarte puțini paleontologi selecți, ca Jay Niles.

— Eu nu cunosc decât conservatori, spuse Brock. Mi-am băut cafeaua alături de persoanele nepotrivite din Innsbruck.

— Avem nevoie de o fundație științifică, spuse Mitch. Un cvorum copleșitor de savanți respectați.

— Asta va dura săptămâni, chiar luni, zise Merton. Toți vor să-și protejeze carierele.

— Și dacă am finanța mai multe cercetări în sectorul privat? întrebă Daney.

— Aici poate fi de ajutor domnul Daney, încuviință jurnalistul și privi pe sub sprâncenele roșcate și lățoase spre gazda lor. William, tu deții resursele necesare pentru a organiza o conferință de primă clasă, și asta-i ceea ce ne trebuie acum. Să contracarăm anunțurile publice ale Grupului Operativ.

Entuziasmul lui Daney păli.

— Și cât ar costa asta? Sute de mii… sau milioane?

— Bănuiesc că nu chiar milioane, chicoti Merton.

Daney îi privi tulburat.

— Dacă sunt așa mulți bani, va trebui să discut cu mama, rosti el.

59. INSTITUTUL NAȚIONAL DE SĂNĂTATE, BETHESDA

— Am lăsat-o să plece, zise Lipton așezată la biroul ei. Le-am lăsat pe toate să plece. Directorul clinicii de cercetare a spus că avem suficiente informații pentru a face recomandări pacientelor noastre și a stopa toate experimentele.

Kaye se holbă la ea, stupefiată.

— Le-ați lăsat să plece din clinică… așa, pur și simplu să se ducă acasă?

Lipton încuviință și făcu gropițe minuscule în obraz.

— N-a fost dorința mea, dar am fost silită să accept. Ne depășiserăm cu mult limitele etice.

— Și dacă au nevoie de ajutor acasă?

Lipton pironi biroul cu privirea.

— Le-am explicat că era foarte probabil să nască copii cu afecțiuni grave, care nu vor supraviețui. Le-am pus în legătură

cu cele mai apropiate spitale care acordă tratament ambulatoriu. Noi le plătim toate cheltuielile, chiar dacă vor apărea complicații. Mai ales dacă vor apărea complicații. Toate sunt în perioada de eficacitate.

— Au luat RU-486?

— Este opțiunea lor.

— Nu-i prudent, Denise.

— Știu asta. Șase dintre ele au solicitat pastila. Au vrut să avorteze. Din punctul acela, nu mai putem continua.

— Le-ați spus…?

— Kaye, regulile noastre sunt foarte clare. Dacă există părerea că pruncul ar putea periclita sănătatea mamei, îi oferim ei mijlocul de a stopa sarcina. Eu susțin libertatea de a alege.

— Sigur că da, totuși… Kaye se răsuci și examină încăperea familiară, graficele, imaginile de fetuși în diverse etape de dezvoltare. Nu pot să cred!

— Augustine ne-a rugat să nu le dăm RU-486 până nu va fi stabilită o politică clară. Însă directorul clinicii ia deciziile.

— Bine, rosti Kaye. Cine *n-a vrut* pastila?

— Luella Hamilton, răspunse Lipton. A luat-o cu ea, a promis că-și va consulta regulat pediatrul, dar n-a luat-o sub supravegherea noastră.

— S-a terminat, așadar?

— Noi ne-am retras. Nu avem de ales. Vom fi atacați, etic și politic, indiferent ce am face. Am ales etica și sprijinul acordat pacientelor noastre. Dacă ar fi fost azi însă… Am primit ordine noi de la secretarul Departamentului de sănătate și servicii sociale. Să nu mai recomandăm avortul și să nu mai asigurăm RU-486. Ne-am retras în chiar ultima clipă din cazul nou-născuților.

— Nu am nici adresa, nici numărul de telefon al doamnei Hamilton.

— Și nici nu le vei căpăta de la mine. Are dreptul la intimitate. Lipton o fixă cu privirea. Să nu ieși din sistem, Kaye!

— Cred că sistemul mă va ejecta dintr-o clipă în alta. Mulțumesc, Denise.

60. NEW YORK

În trenul spre Albany, înconjurat de mirosuri grele de pasageri, țesături încălzite de soare, dezinfectant și plastic,

Mitch se afundă pe scaunul său. Se simțea de parcă tocmai ar fi evadat din Țara Minunilor. Entuziasmul lui Daney față de aducerea unei „noi persoane” în familie îl fascina și în același timp îl înspăimânta. Rasa umană devenise foarte cerebrală și-și asumase într-o măsură atât de mare controlul propriei sale biologii, încât forma aceasta neașteptată și străveche de reproducere, de creare a varietății în specii, putea fi oprită să-și urmeze calea sau, dimpotrivă, îmbrățișată ca și cum ar fi fost un soi de joc.

Privi pe fereastră către așezări micuțe, păduri de arbori tineri, orașe mai mari, cu întinderi cenușii de antrepozite, fabrici monotone, murdare și productive.

61. SEDIUL AMERICOL, BALTIMORE

Kaye luă hârtiile pe care le comandase de la Medline prin intermediul bibliotecii: câte douăzeci de exemplare din opt articole diferite, toate colaționate perfect. După ce intră în lift, răsfoi unul dintre ele și clătină din cap.

Avu nevoie de alte cinci minute pentru a trece prin punctele de control și securitate de la nivelul 10. Agenții o scanară cu baghete, îi examinară fotografia de pe legitimație, apoi îi trecură detectoare de mirosuri peste palme și poșetă. După aceea, șeful unității Serviciului Secret răspunzător de vicepreședinte ceru ca o persoană din sala de ședințe s-o identifice. Dicken ieși, confirmă că o cunoștea, și Kaye intră în sală la cincisprezece minute după începerea întrunirii.

— Ai întârziat, îi șopti Dicken.

— Din cauza traficului. Știai că au oprit studiul special?

El încuviință din cap.

— Acum valsează unul în jurul celuilalt, încercând să evite să-și ia vreun angajament. Nimeni nu vrea să fie învinovățit pentru nimic.

Kaye îl zări pe vicepreședinte în rândurile din față, avându-l alături pe consilierul științific. În sală se găseau cel puțin patru agenți ai Serviciului Secret și de aceea se simți mulțumită că Benson rămăsese afară.

Pe mesele lipite de peretele din spatele sălii se aflau băuturi răcoritoare, fructe, sărățele, brânzeturi și legume, dar nimeni nu mânca. Vicepreședintele ținea în mână o cutie de Pepsi.

Pe când Dicken o conducea pe Kaye spre un scaun pliant din

stânga încăperii, Frank Shawbeck termină informarea despre rezultatele studiilor INS.

— A durat doar cinci minute, îi șopti Dicken.

Shawbeck își aranjă hârtiile, lovindu-le cu muchiile, apoi se retrase într-o parte, și Mark Augustine îi luă locul. Se aplecă peste pupitru.

— Doamna Lang se află printre noi, anunță el pe ton neutru. Să trecem la problemele de natură socială. Pe teritoriul Statelor Unite s-au consemnat douăsprezece revolte majore. Cele mai multe par să fi fost declanșate de zvonul că vom distribui gratuit RU-486. Un asemenea plan nu a fost implementat niciodată, însă a fost, desigur, discutat.

— Niciunul dintre medicamentele respective nu este ilegal, rosti iritată Cross, care se afla în dreapta vicepreședintelui. Domnule vicepreședinte, l-am invitat pe liderul majorității din Senat să participe la această întrunire, dar a refuzat. Nu vreau să fiu făcută responsabilă pentru…

— Te rog, Marge, zise Augustine. Ne vom face cunoscute nemulțumirile peste câteva minute.

— Îmi cer scuze, spuse femeia și încrucișă brațele.

Vicepreședintele se întoarse și privi peste umăr, cercetând audiența. Ochii îi căzură asupra lui Kaye și păru tulburat pentru o clipă, după care reveni către vorbitor.

— Statele Unite nu sunt singurele care se confruntă cu tulburări civile, continuă Augustine. Ne îndreptăm spre un dezastru social de proporții majore. Vorbind direct și simplu, populația nu înțelege ce se întâmplă. Oamenii reacționează instinctiv sau potrivit dictatelor demagogilor. Pat Robertson, fie binecuvântat, a recomandat deja ca Dumnezeu să împroașe Washington, D.C. Cu cele mai fierbinți focuri ale Iadului dacă Grupului Operativ i se va îngădui să continue testările cu RU-486. Nu este singurul. Există probabilitatea reală ca oamenii să scotocească în jur până vor găsi ceva, orice, mai acceptabil decât adevărul și atunci să se înghesuie îndărătul stindardului respectiv și este, de asemenea, probabil ca acesta să aibă un aspect religios, iar știința va ieși pe ușa din spate.

— Amin, rosti Cross.

Râsete nervoase reverberaseră prin sală. Vicepreședintele nu zâmbi.

— Reuniunea aceasta a fost stabilită acum trei zile, urmă

Augustine. Evenimentele de ieri și de azi fac și mai imperioasă nevoia de a ne organiza.

Kaye se gândi că putea să vadă încotro se îndrepta discuția. Se uită după Robert Jackson și-l zări așezat în spatele lui Cross. Bărbatul întoarse puțin capul, iar ochii lui fugiră scurt în stânga și o priviră direct. Kaye simți că se înroșește la față.

— Asta-i despre mine, îi șopti ea lui Dicken.

— Nu fi arogantă, o avertiză el. Azi ne-am adunat aici ca să ne turnăm toți cenușă în cap.

— Am finalizat deja cercetările despre RU-486 și despre ceea ce a fost denumit în mod aproximativ, și cu destul de mult prost gust, RU-Pentium[9], încheie Augustine. Are cuvântul domnul Jackson.

— Testările preclinice, se ridică Jackson, nu dovedesc eficacitatea vreunuia dintre vaccinurile sau inhibitorilor ribozimelor concepute de noi împotriva nou-localizatelor tulpini de SHEVA, denumite temporar SHEVA-X. Avem motive să credem că toate cazurile noi de gripă Irod din ultimele trei luni pot fi atribuite infectării laterale cu SHEVA-X, care poate avea minimum nouă varietăți diferite, toate cu învelișuri de glicoproteide diferite. Nu putem identifica mesagerul AM LPC din citoplasmă, fiindcă ribozimele noastre actuale nu recunosc forma care a suferit mutația. Pe scurt, este imposibil să avem succes cu un vaccin. Probabil că nu vom descoperi alternative în următoarele șase luni.

Se așeză.

Augustine își apăsă laolaltă vârfurile degetelor de la ambele mâini, realizând un poligon flexibil. Sala rămase tăcută mult timp, absorbind noutățile și implicațiile lor.

— Are cuvântul domnul Phillips.

Gary Phillips, consilierul științific al președintelui, se ridică și se apropie de pupitru.

— Președintele dorește să vă transmit înalta lui prețuire. Sperasem la mai multe, totuși niciun efort de cercetare al niciunei alte națiuni nu a avut rezultate mai bune ca INS și Grupul Operativ al CCPB. Trebuie să înțelegem că ne

---

[9] Joc de cuvinte intraductibil. RU-Pentium este întrebarea „Are you Pentium?” / „Ești un calculator Pentium?”, adresată lui RU-486 („Are you 486” / „Ești un calculator 486”) – modelul de calculator anterior Pentiumului. (n. tr.)

confruntăm cu un oponent foarte inteligent și flexibil și va trebui să vorbim cu un singur glas, cu hotărâre, pentru a evita să împingem națiunea în anarhie. De aceea, i-am ascultat cu atenție pe domnii Robert Jackson și Mark Augustine. Situația noastră în prezent este foarte delicată, mai ales la nivel public, și mi s-a spus că există dezacorduri potențial dezbinătoare între unii membri ai Grupului Operativ, mai ales în cadrul contingentului Americol.

— Nu este o sciziune, interveni caustic Jackson, ci o *schismă*.

— Doamnă Lang, am fost informat că nu împărtășiți unele dintre opiniile exprimate de domnii Jackson și Mark Augustine. Ați putea, vă rog, să vă clarificați punctul de vedere acum, pentru a-l putea evalua toți?

Kaye rămase șocată câteva secunde, după care se sculă în picioare și reuși să rostească:

— Domnule Phillips, nu cred că în clipa actuală m-aș putea bucura de o judecată onestă. Se pare că sunt unica persoană din această sală a cărei opinie diferă de declarația oficială pe care o pregătiți în mod evident.

— Avem nevoie de solidaritate, dar trebuie să fim obiectivi, rosti consilierul științific. Doamnă Lang, v-am citit articolele despre HERV. Cercetarea dumneavoastră a fost deschizătoare de drumuri și sclipitoare. Ați putea fi realmente nominalizată pentru Premiul Nobel. Opiniile dumneavoastră contrare trebuie luate în considerare, iar noi suntem pregătiți să le ascultăm. Regret sincer că nimeni nu dispune de suficient timp pentru așa ceva.

Îi făcu semn să se apropie, și Kaye porni spre pupitru. Phillips păși într-o parte.

— Mi-am exprimat părerile în mai multe discuții avute cu domnul Dicken, începu Kaye, ca și într-o conversație purtată cu doamna Cross și cu domnul Jackson. În dimineața aceasta am întocmit un dosar de articole care-mi susțin ipoteza, dintre care unele îmi aparțin, și dovezi compilate din studii ale Proiectului Genomul Uman, din biologia evoluționistă și chiar din paleontologie.

Deschise servieta și înmână teancul de dosare lui Nilson, care le trecu în stânga ei.

— Încă nu am veriga concluzivă care să-mi lege laolaltă toate teoriile, continuă Kaye, apoi sorbi dintr-un pahar cu apă pe care

i-l întinsese Augustine. Datele științifice de la mumiile Innsbruck nu au fost până acum făcute publice.

Jackson dădu ochii peste cap în mod ostentativ.

— Am însă rapoarte preliminare privind dovezile strânse de domnul Dicken în Turcia și Republica Georgia.

Vorbi douăzeci de minute, concentrându-se asupra specificațiilor și cercetărilor ei asupra elementelor transpozabile și HERV-DL3. Încheie, descriind căutarea cu succes a versiunilor de LPC, pe care o întreprinsese chiar în ziua când Jackson o anunțase de mutațiile suferite în SHEVA.

— Eu cred că SHEVA-X este o copie de rezervă sau un răspuns alternativ la eșecul transmisiilor laterale inițiale de a produce copii viabili. Sarcinile de etapa a doua induse de SHEVA-X nu vor fi vulnerabile la perturbațiile virale induse de herpes. Ele vor produce copii sănătoși și viabili. Nu am dovezi directe în privința aceasta, deoarece până acum nu cunosc asemenea copii care să se fi născut. Mă îndoiesc totuși că va trebui să așteptăm mult. Ar trebui să fim pregătiți.

Kaye fu surprinsă că vorbise atât de coerent, însă era jalnic de conștientă că-i era imposibil să schimbe opinia generală. Augustine o privi atent, cu admirație i se păru ei, și-i aruncă un zâmbet scurt.

— Vă mulțumesc, doamnă Lang, zise Phillips. Întrebări?

Frank Shawbeck ridică mâna.

— Domnul Dicken vă susține concluziile?

Dicken făcu un pas în față.

— Le-am susținut pentru un timp, dar dovezi recente m-au convins că mă înșelasem.

— Ce dovezi? strigă Jackson.

Augustine clătină din deget în semn de admonestare, însă acceptă întrebarea.

— Sunt de părere că SHEVA suferă mutații la fel ca o boală. Nimic nu mă convinge că nu acționează ca un patogen uman.

— Doamnă Lang, întrebă Shawbeck, este adevărat că forme de HERV anterior presupus noninfecțioase au fost asociate cu unele tipuri de tumori?

— Așa este. În același timp însă, ele se exprimă în forma noninfecțioasă în multe alte țesuturi, inclusiv în placentă. Noi avem abia acum oportunitatea de a înțelege numeroasele roluri pe care le pot juca aceste retrovirusuri endogene.

— Dar nu înțelegem de ce există ele în genomul nostru, în țesuturile noastre, nu-i așa, doamnă Lang? întrebă Augustine.

— Deocamdată nu cunoaștem nicio teorie care le-ar putea explica prezența.

— Nu cunoaștem decât acțiunile lor ca organisme cauzatoare de boli?

— Multe substanțe din corpurile noastre sunt atât pozitive, cât și necesare, și totuși, ocazional, sunt implicate în boli, răspunse Kaye. Oncogenele sunt gene necesare care pot fi, de asemenea, provocate să cauzeze cancer.

Jackson ridică mâna.

— Aș dori să stopez argumentația aceasta cu o abordare dintr-o perspectivă evoluționistă, rosti el. Deși nu sunt un biolog evoluționist și nici măcar n-am jucat vreodată rolul unuia la televizor.

Chicote răsunară în toată sala, mai puțin din partea lui Shawbeck și a vicepreședintelui, care continuau să afișeze expresii împietrite.

— … cred că m-am săturat de teoria care mi-a fost inoculată în școală și universitate. Teoria respectivă afirmă că evoluția se desfășoară prin mutații aleatorii în cadrul genomului, care alterează natura proteinelor sau a altor componente exprimate de ADN-ul nostru și sunt de obicei nefavorabile, cauzând boala sau moartea organismului. Cu toate acestea, pe parcursul unor perioade foarte lungi de timp și în condiții de schimbare, mutațiile pot crea și forme noi care să confere avantaje. Este corect până aici, doamnă Lang?

— Da, încuviință Kaye, aceasta este teoria acceptată.

— Pe de altă parte, dumneavoastră păreți a implica existența unui mecanism până acum nedescoperit, prin care genomul preia controlul propriei sale evoluții, percepând cumva momentul optim de declanșare a schimbării. Corect?

— Ca să fiu sinceră, spuse Kaye, eu cred că genomul nostru este mult mai inteligent decât noi. Am avut nevoie de zeci de mii de ani ca să ajungem în punctul în care să avem speranța de a înțelege cum funcționează viața. Vreme de miliarde de ani, speciile de pe Pământ au evoluat, atât prin concurență, cât și prin cooperare. Ele au învățat cum să supraviețuiască în condiții pe care abia ni le putem imagina. Până și cel mai conservator biolog știe că tipuri diferite de bacterii pot coopera și învăța

unele de la altele, dar mulți înțeleg acum că specii diferite de metazoare, plante și animale, ca noi, procedează în general la fel când își joacă rolul în orice ecosistem. Speciile de pe Pământ au învățat cum să anticipeze schimbările climei și să răspundă din timp la ele, să capete un avans, iar eu cred că în cazul nostru genomul reacționează actualmente la transformările sociale și la stresul cauzat de ele.

Jackson se prefăcu că reflectează la ideile respective, apoi întrebă:

— Dacă dumneavoastră ați fi îndrumătoarea unor masteranzi și unul dintre ei v-ar propune să realizeze o lucrare despre această posibilitate, l-ați încuraja?

— Nu, răspunse sec Kaye.

— De ce?

— Pentru că nu este un punct de vedere larg susținut. Evoluția a fost un domeniu foarte rigid și închistat al biologiei și doar puținii curajoși contestă teoria darwiniană a Sintezei Moderne. Niciun masterand n-ar trebui să încerce să facă asta de unul singur.

— Charles Darwin a greșit, iar dumneavoastră aveți dreptate?

Kaye se întoarse către Augustine.

— Domnul Jackson conduce de unul singur această inchiziție?

Augustine făcu un pas înainte.

— Doamnă Lang, aceasta este o oportunitate de a le răspunde oponenților dumneavoastră.

Kaye reveni la Jackson și audiență și miji ochii.

— Eu nu-l contest pe Charles Darwin, ci am un respect imens pentru el. Darwin ar fi recomandat să nu ne cioplim ideile în piatră înainte de a fi înțeles toate principiile. Eu nici măcar nu resping multe dintre principiile sintezei moderne; în mod clar, indiferent ce ar inventa genomul, trebuie să treacă testul supraviețuirii. Mutațiile constituie o sursă de noutate neașteptată și, uneori, utilă, totuși trebuie să existe mai mult de atât pentru a explica tot ce vedem în natură. Sinteza modernă a fost concepută într-o perioadă în care abia începeam să învățăm natura ADN-ului și să stabilim rădăcinile geneticii moderne. Darwin ar fi fost fascinat dacă ar fi știut tot ce știm noi azi despre plasmide și schimbul de ADN liber, despre corectarea erorilor în interiorul genomului, despre editare, transpoziție și virusuri ascunse, despre markeri și structura genelor, despre

toate felurile de fenomene genetice, dintre care multe nu se potrivesc deloc corect în interpretările cele mai rigide ale sintezei moderne.

— Există vreun savant de reputație care să susțină teoria că genomul ar fi o „minte” conștientă de sine, capabilă să judece mediul și să determine cursul propriei sale evoluții?

Kaye inspiră adânc.

— Aș avea nevoie de câteva ore pentru a corija și detalia ipoteza pe care ați amintit-o, însă răspunsul scurt este „da”. Din păcate, niciunul dintre respectivii nu se află acum aici.

— Opiniile lor sunt indiscutabile?

— Bineînțeles că nu. Nimic din domeniul acesta nu este indiscutabil. Iar eu încerc să evit cuvântul „minte”, întrucât are conotații personale și religioase care nu sunt productive. Prefer să utilizez termenul „rețea”: o rețea perceptivă și adaptivă, alcătuită din indivizi care concurează între ei, dar în același timp cooperează.

— Credeți că această „minte” sau „rețea” ar putea fi în vreun fel echivalentul lui Dumnezeu? întrebă Jackson, însă, spre surprinderea lui Kaye, fără superioritate sau dispreț.

— Nu, spuse ea. Propriile noastre creiere funcționează ca rețele perceptive și adaptive, dar eu nu cred că noi suntem divinități.

— Totuși creierele noastre produc *minți*, nu-i așa?

— Bănuiesc că se poate spune asta, da.

Jackson ridică brațele, afișând o expresie derutată.

— În cazul acesta, ne întoarcem de unde am plecat. Un fel de Minte – poate cu *M* mare – determină evoluția?

— Accentul și semantica sunt din nou foarte importante aici, zise încet Kaye, apoi își dădu seama că ar fi fost mai bine să răspundă prin tăcere.

— V-ați supus vreodată teoriile opiniei unui comitet de referenți în vederea publicării într-o revistă majoră?

— Nu. Am prezentat unele aspecte în articolele mele publicate despre HERV-DL3, care au fost aprobate de comitete de referenți.

— Multe dintre articolele dumneavoastră au fost respinse de alte reviste, este adevărat?

— Da.

— De *Cell*, de exemplu.

— Da.
— *Virology* este cea mai respectată publicație din domeniu?
— Este o revistă majoră care a publicat articole foarte importante, zise Kaye.
Jackson îi ignoră răspunsul.
— Îmi cer scuze că nu am avut timp să citesc toate materialele din dosarul pe care ni l-ați distribuit, continuă el. Știți ca vreunul dintre autorii ale căror articole le-ați inclus în dosarul respectiv să fie de acord în mod complet cu teoria dumneavoastră despre desfășurarea evoluției?
— Bineînțeles că nu. Este un domeniu aflat abia în dezvoltare.
— Nu „aflat abia în dezvoltare”, ci aflat într-un stadiu infantil, nu-i așa, doamnă Lang?
— Este într-un stadiu incipient, replică ea prompt. Termenul „infantil” se poate aplica acelora care neagă dovezile evidente.
Îi fu imposibil să nu se uite la Dicken. Bărbatul îi întoarse privirea cu fermitate nefericită.
Augustine păși din nou înainte și ridică mâna.
— Putem continua așa zile întregi și sunt sigur că ar fi o discuție interesantă. Noi însă trebuie să judecăm dacă opinii precum cele susținute de doamna Lang s-ar putea dovedi dăunătoare obiectivelor Grupului operativ. Misiunea noastră este de a proteja sănătatea publică, nu de a dezbate chestiuni științifice ezoterice.
— Nu este tocmai corect cum procedezi, Mark, rosti Marge Cross și se sculă în picioare. Kaye, nu ți se pare că aceasta este o parodie de proces?
Kaye lăsă să-i scape printre buze o combinație explozivă de chicotit și oftat, plecă ochii și încuviință din cap.
— Îmi pare rău că nu dispunem de timp, urmă Marge. Cu adevărat îmi pare rău. Opiniile acestea sunt fascinante și eu împărtășesc multe dintre ele, scumpo, dar suntem împotmoliți fără speranță în afaceri și politică, și trebuie să continuăm cu ceea ce putem susține toți și cu ceea ce va înțelege populația. Nu văd nicio susținere în sala aceasta și știu că nu avem nici timpul, nici dorința de a ne angaja într-o dezbatere de amploare publică. Din păcate, domnule Augustine, suntem înțepeniți la nivelul științei aprobate de comisii.
În mod evident, Augustine nu fu încântat de caracterizarea aceea.

Kaye se uită spre vicepreședinte. Bărbatul își privea dosarul nedeschis din poală, stânjenit în mod evident de faptul că participa la o cursă în care nu putea încăleca niciun cal. Aștepta, pur și simplu, sfârșitul dezbaterilor.

— Înțeleg, Marge, zise ea, fără să-și poată stăpâni tremurul din glas. Îți mulțumesc că ai limpezit lucrurile. Nu văd alternativă decât să demisionez din Grupul operativ. Valoarea mea pentru Americol este probabil redusă în felul acesta, așa că-mi prezint demisia și ție.

După terminarea întrunirii, Augustine îl trase pe Dicken deoparte pe hol. Dicken încercase s-o ajungă din urmă pe Kaye, însă ea se afla prea departe pe coridor, spre lift.

— N-a mers cum aș fi dorit, spuse Augustine. Nu vreau ca ea să plece din Grupul operativ. Voiam doar să nu-și facă publice ideile. Hristoase, este posibil ca Jackson să ne fi făcut un deserviciu serios!

— O cunosc destul de bine pe Kaye Lang, replică Dicken. A demisionat și nu se mai întoarce și, da, este foarte furioasă, iar eu sunt responsabil la fel de mult ca Jackson.

— Atunci ce dracu' poți face să-ndrepți lucrurile?

Dicken se desprinse din strânsoarea degetelor celuilalt.

— Nimic, Mark, îi zise el. *Nada*. Și nu-mi cere să încerc.

Shawbeck se apropie de ei, cu un chip încruntat.

— Pentru diseară este prevăzut alt marș în Washington. Grupări feministe, creștine, de negri, hispanice... Capitoliul și Casa Albă vor fi evacuate.

— Iisuse! exclamă Augustine. Ce vor să facă, să paralizeze țara?

— Președintele a fost de acord cu mobilizarea totală. Armata regulată, plus Garda Națională. Cred că primarul va declara stare de necesitate în oraș. Vicepreședintele pleacă diseară la Los Angeles. Domnilor, ar trebui să părăsim și noi capitala.

Dicken o auzi pe Kaye discutând agitată cu agentul ei de securitate. Merse iute pe coridor, ca să vadă ce se întâmpla, dar erau în lift și ușa se închise până ajunse el acolo.

Kaye stătea la recepția de la parter, cu mâinile în șolduri și striga din toți rărunchii:

— *Nu vreau* protecția ta! Nu mai vreau nimic din asta! Ți-am

spus…

— Nu am alternativă, doamnă, replică Benson cu încăpățânarea unui buldog. Suntem în alertă de cod roșu. Nu vă puteți întoarce la apartamentul dumneavoastră până nu aducem mai mulți agenți aici, iar asta va dura minimum o oră.

Agenții de pază ai clădirii încuiau ușile din față și amplasau baricade. Kaye se răsuci și văzu baricadele și oamenii curioși care se aflau dincolo de ușile din sticlă. Obloane de fier coborâră lent peste intrarea de afară.

— Pot să dau un telefon?

— Nu acum, doamnă Lang, răspunse Benson. Știți foarte bine că mi-aș cere scuze dacă ar fi fost din cauza mea.

— Cum să nu? Așa cum ai făcut când l-ai anunțat pe Augustine cine a fost în apartamentul meu!

— L-au întrebat pe portar, doamnă Lang, nu pe mine.

— Și ce urmează acum: *noi* contra *lor*? Vreau să fiu afară, alături de oameni reali, nu aici!

— Nu cred că ați dori să fiți afară dacă ei v-ar recunoaște.

— Karl, pentru Dumnezeu, *mi-am dat demisia*!

Agentul ridică mâinile și clătină ferm din cap; asta nu conta defel.

— Și unde voi sta atunci?

— Vă ducem împreună cu ceilalți cercetători în apartamentul executivilor.

— Cu Jackson?

Kaye își mușcă buza și privi plafonul, tremurând de un râs pe care nu și-l putea stăvili.

62. UNIVERSITATEA DE STAT NEW YORK, ALBANY

Mitch privi pe geamul taxiului spre studenții care demonstrau pe bulevardul străjuit de arbori. Oameni se revărsau din locuințe și clădiri de birouri de-a lungul direcției de mers a demonstranților. De data aceasta, nu purtau nici pancarte, nici bannere, dar toți țineau mâna stângă sus, cu palma îndreptată înainte și degetele răschirate.

Taximetristul, un imigrant somalez, se aplecă și privi prin geamul din dreapta lui.

— Ce înseamnă mâna ridicată?

— Nu știu, răspunse Mitch.

Demonstrația îi blocase la o intersecție. Campusul universitar

se afla la numai câteva cartiere depărtare, însă Mitch se îndoia că mai puteau ajunge așa departe azi.

— Te sperie nițel, spuse taximetristul privindu-l peste umăr. Ei vor ca guvernul să facă ceva, așa-i?

— Cred că da, încuviință Mitch.

Taximetristul clătină din cap.

— N-o să trec prin coloana aia. I-o coloană lungă. Domnule, te duc înapoi la gară, unde-o să fii în siguranță.

— Nu, zise Mitch, o să cobor aici.

Plăti cursa și se îndreptă către trotuar. Taxiul întoarse și se îndepărtă înainte de a fi prins în ambuteiaj de alte mașini.

Mitch încleștă maxilarele. Putea percepe și mirosi tensiunea, electricitatea socială, în coloana lungă de bărbați și femei, majoritatea tineri la început, dar acum tot mai vârstnici, care ieșeau din clădiri și mergeau cu mâna stângă ridicată.

Nu pumn, ci mână. Lui Mitch i se păru un amănunt foarte important.

O patrulă de poliție oprise la numai câțiva metri de el. Doi polițiști stăteau lângă portierele deschise și se mulțumeau să privească.

În ziua când făcuseră prima dată dragoste, Kaye glumise că ar fi trebuit să poarte mască. Făcuseră dragoste de puține ori. Mitch simți un nod în gât. Se întrebă câte demonstrante erau gravide, câte primiseră rezultate pozitive la testele SHEVA și în ce fel le afectase asta relațiile?

— Știi ce se-ntâmplă? strigă un polițist spre Mitch.

— Nu.

— Crezi c-o să se înrăutățească?

— Sper că nu.

— Nouă nu ni s-a spus naibii nimic, mormăi polițistul, apoi sui în mașină.

Echipajul dădu cu spatele, dar era de acum blocat de alte automobile și nu se mai putea deplasa. Mitch se gândi că fuseseră înțelepți că nu porniseră sirena.

Demonstrația diferea de cea din San Diego. Oamenii aceștia erau obosiți, traumatizați, aproape dincolo de speranță. Mitch ar fi vrut să le spună tuturor că teama lor era inutilă, că nu era un dezastru, nu era o molimă, însă nu mai era sigur ce să creadă. Toate convingerile și opiniile păleau în prezența acestui talaz masiv de emoții, de spaime.

El nu dorea postul de la Universitatea de Stat din New York. Dorea să fie cu Kaye și s-o protejeze; dorea s-o ajute să treacă prin problemele ei profesionale și personale, și dorea, în același timp, ca și ea să-l ajute.

Nu era momentul să fii singur. Întreaga lume suferea.

63. BALTIMORE

Kaye deschise ușa apartamentului și intră încet. Trânti după aceea ușa grea cu piciorul, închizând-o, și o împinse și cu mâna, ca să angajeze limba zăvorului. Își lăsă poșeta și valiza pe scaun și rămase în picioare pentru câteva clipe, parcă pentru a se orienta. Nu dormise de douăzeci și opt de ore.

Era spre sfârșitul dimineții.

Ledul robotului telefonic clipea întruna. O așteptau trei mesaje. Primul era de la Judith Kushner, care o ruga s-o sune când ajungea acasă. Al doilea era de la Mitch, care-i lăsa un număr de telefon din Albany. Al treilea era tot de la Mitch. „Am reușit să mă întorc în Baltimore, dar n-a fost ușor. Nu m-au lăsat în clădire, deși aveam cheia de la tine. Am încercat la Americol, însă centrala spune că nu transferă apeluri din exterior, sau că nu ești disponibilă. Sunt foarte îngrijorat. Aici, afară, este un iad. O să revin peste câteva ore, să văd dacă te-ai întors.”

Femeia își șterse ochii și înjură încetișor. Abia mai putea să vadă. Se simțea ca și cum ar fi fost împotmolită în melasă și nimeni n-o lăsa să-și curețe pantofii.

Sediul Americol fusese înconjurat timp de nouă ore de patru mii de protestatari, care paralizaseră complet traficul din jurul clădirii. Poliția intervenise și izbutise să disperseze mulțimea, fragmentând-o în grupuri mai mici și mai puțin controlate, dar izbucniseră răzmerițe. Se aprinseseră focuri, fuseseră răsturnate mașini.

— Unde să sun, Mitch? murmură Kaye, luând telefonul din încărcător.

Răsfoia cartea de telefoane, căutând numărul de la YMCA, când aparatul îi țârâi în mână.

Îl duse la ureche, bâjbâind.

— Alo?

— Tot eu sunt, Intrusul Negru. Cum ești?

— Mitch, of, Doamne! Sunt bine, însă frântă de oboseală.

— Am umblat prin tot orașul. Au incendiat o parte din centrul

pentru convenții.

— Știu. Tu unde ești?

— La o intersecție depărtare. Pot să-ți văd clădirea și Turnul Pepto-Bismol.

— Bromo-Seltzer, izbucni Kaye în râs. E albastru, nu roz. Inspiră adânc. Nu vreau să mai vii aici. Vreau să zic că nu mai vreau să fiu cu tine *aici*. Haide că nu mai înțelegi nimic. Mitch, am mare nevoie de tine. Vino, te rog. Vreau să-mpachetez și să plec. Benson este tot aici, dar e jos, la recepție. O să-i spun să te lase să intri.

— Nici măcar n-am mai încercat să obțin slujba de la Universitatea New York, spuse Mitch.

— Eu mi-am dat demisia din Americol și Grupul operativ. Acum suntem egali.

— Suntem amândoi vagabonzi?

— Fără casă, fără masă și fără mijloace vizibile de întreținere. Există totuși un cont bancar măricel.

— Unde să mergem? întrebă bărbatul.

Kaye scotoci în poșetă și scoase cele două cutiuțe care conțineau kituri de test SHEVA. Le luase din magazia comună de la nivelul al șaptelea din Americol.

— Ce zici de Seattle? Parcă ai un apartament în Seattle, nu?

— Da.

— Splendid! Te doresc, Mitch. Haide să trăim de-a pururi în apartamentul tău de burlac din Seattle.

— Ești sonată. Vin imediat.

Mitch închise și femeia râse ușurată, după care izbucni în plâns. Se mângâie cu receptorul pe obraz, își dădu seama cât de nebunesc era gestul acela și îl puse jos.

— Sunt cu nervii în piuneze, vorbi de una singură, mergând spre bucătărie.

Își scoase pantofii, luă o litografie Parrish, care fusese a mamei ei, o întinse pe masa din sufragerie și puse peste ea toate celelalte litografii care îi aparțineau ei, familiei, trecutului.

În bucătărie, umplu un pahar cu apă rece de la dozatorul frigiderului.

— La dracu’ cu luxul, la dracu’ cu securitatea! La dracu’ cu proprietatea!

Parcurse o listă de zece alte lucruri pe care le dădu dracului și încheie cu „la dracu’ cu proasta de *mine*”.

După aceea, își aminti că ar fi fost bine să-l anunțe pe Benson că sosea Mitch.

64. ATLANTA

Dicken porni spre vechiul lui birou de la nivelul al doilea al subsolului din Clădirea 1 de pe Clifton Road nr. 1600. În timp ce mergea, examină materialele din interiorul unui pachet învelit în țiplă: un permis de securitate nou, de grad federal, instrucțiuni recente despre noile proceduri de securitate, idei de discutat în întâlnirile ce fuseseră stabilite în timpul săptămânii.

Nu-i venea să creadă că se ajunsese la așa ceva. Soldații din Garda Națională patrulau prin complex și în jurul lui și, cu toate că deocamdată nu se înregistraseră incidente violente la CCPB, centrala telefonică primea zilnic până la zece apeluri de amenințare.

Bărbatul își deschise ușa biroului și rămase pentru o clipă nemișcat, savurând răcoarea și liniștea dinăuntru. Își dorea să fi fost în Lagos sau Tegucigalpa. Se simțea mai în largul lui când lucra în condiții grele, în locuri îndepărtate; până și Georgia fusese cam prea civilizată, și de aceea cam prea periculoasă, pentru gusturile lui.

Prefera virusurile în locul oamenilor scăpați de sub control.

Aruncă pachetul pe masă. Pentru un moment, nu-și putu aminti de ce se afla aici; venise să ia ceva pentru Augustine. După aceea, își aduse aminte de rapoartele autopsiilor efectuate în spitalul Northside asupra sarcinilor din etapa întâi. Augustine lucra la un plan atât de strict secret, încât Dicken nu știa absolut nimic despre el, însă toate fişierele referitoare la HERV și SHEVA îi erau imediat transmise.

Găsi rapoartele, apoi rămase pe gânduri, amintindu-și conversația purtată cu Jane Salter cu luni în urmă, despre țipetele maimuțelor din vechile încăperi de la subsol.

Bătu cu vârful pantofului în podea, în ritmul unui cântecel pentru copii, vechi și licențios, și murmură:

— Gândacii intră și gândacii ies, maimuțele țipă și gorilele bes…

Nu mai putea fi nicio îndoială în privința asta. Christopher Dicken era un jucător de echipă și nu spera altceva decât să supraviețuiască cu mintea și cu emoțiile întregi.

Ridică pachetul învelit în țiplă și dosarele și părăsi biroul.

65. BALTIMORE

28 aprilie

Kaye își puse pe umăr geanta de voiaj. Mitch luă două valize și rămase în pragul ușii, ținută deschisă de un opritor din cauciuc. Încărcaseră deja trei cutii în mașina din garajul blocului.

— Mi-au spus să păstrăm legătura, spuse Kaye și-i arătă un telefon mobil negru. Marge plătește abonamentul. Iar Augustine mi-a spus să nu acord niciun interviu. Asta n-ar fi greu. Tu?

— Buzele-mi sunt pecetluite.

— Cu sărutări? îl lovi ușor Kaye cu șoldul.

Benson îi urmă în garaj și se uită cu o expresie de dezaprobare cum încărcau automobilul lui Mitch.

— Nu-ți place ideea mea de libertate? îl întrebă provocator Kaye și trânti capacul portbagajului.

Arcurile din spate ale mașinii gemură.

— Luați totul cu dumneavoastră, doamnă, răspunse agentul inexpresiv.

— Nu-l încântă cei cu care te-ntovărășești, zise Mitch.

— Asta pentru că-i un om cu bun-gust, replică femeia stând lângă Benson și pieptănându-se.

Benson zâmbi.

— Greșiți că plecați fără protecție.

— Poate că da. Îți mulțumesc pentru vigilență. Transmite tuturor recunoștința mea.

— Da, doamnă. Mult noroc.

Kaye îl strânse în brațe și agentul se înroși.

— Să-i dăm drumul, zise ea.

Atinse cu vârfurile degetelor tocul portierei Buickului, vopseaua albastru-prăfuit, ușor zgrunțuroasă și mată de uzură. Îl întrebă pe Mitch cât de veche era mașina.

— Nu știu. Zece, cincisprezece ani.

— Găsește un dealer, spuse ea. O să-ți cumpăr un Land Rover nou-nouț.

— Da, încuviință el arcuind o sprânceană, este mai puțin confortabilă, dar prefer să nu fim bătători la ochi.

— Îmi place cum faci asta, rosti Kaye și ridică spectaculos din sprâncenele ei mult mai subțiri.

Bărbatul izbucni în râs.

— Dă-o dracu’ atunci! încuviință ea. Mergem cu Buickul. O să campăm sub cerul liber.

66. ÎN DRUM SPRE WASHINGTON, D.C.

Avionul Air Force Falcon începu să ruleze lin spre est. Augustine sorbea dintr-o coca-cola și privea frecvent pe geam, neliniștit în mod evident în privința zborului. Dicken nu știuse asta despre el; nu mai zburaseră niciodată împreună.

— Putem întocmi un dosar bine documentat, potrivit căruia chiar dacă fetușii SHEVA din etapa a doua ar supraviețui nașterii, ar fi purtătorii unei mari varietăți de HERV-uri infecțioase, zise Augustine.

— Pe ce dovezi? întrebă Jane Salter.

Era ușor îmbujorată la față de la căldura din avion de dinaintea decolării; oricum, era mai degrabă neimpresionată de accesoriile militare.

— Am cerut Grupului operativ să colaționeze rezultatele biopsiilor din ultimele două săptămâni, pur și simplu din instinct. Noi știm că HERV se exprimă în numeroase condiții, dar particulele n-au fost niciodată infecțioase până acum.

— Tot nu știm cărui scop slujesc particulele noninfecțioase, bineînțeles dacă slujesc vreunui scop, spuse Salter.

Ceilalți membri de personal, mai tineri și mai puțin experimentați, stăteau tăcuți în scaunele lor, mulțumindu-se să asculte.

— În tot cazul, nu unui scop bun, lovi Augustine cu palma în brațul scaunului. Înghiți un nod mare și privi din nou pe geam. HERV continuă să producă particule virale care nu sunt infecțioase. Asta până când SHEVA codifică un kit complet, tot ce-i trebuie unui virus ca să asambleze și să evadeze dintr-o celulă. Am opinii din partea a șase experți, printre care Jackson, că SHEVA poate să „învețe” alte HERV-uri cum să redevină infecțioase. Vor fi cel mai active în indivizi ale căror celule se divid rapid, iar asta înseamnă fetuși SHEVA. Este posibil s-avem de-a face cu boli pe care nu le-am mai văzut de milioane de ani.

— Boli care s-ar putea să nu mai fie patogene la om, rosti Dicken.

— Ne putem asuma riscul ăsta? întrebă Augustine.

Celălalt bărbat ridică din umeri.

— Ce vei recomanda atunci? zise Salter.

— Washington este deja sub stare de asediu și va trece la aplicarea legii marțiale în clipa în care cineva decide să spargă o vitrină sau să răstoarne o mașină. Fără demonstrații, fără

comentarii inflamatorii. Politicienilor nu le place să fie linșați. Nu va trece mult. Oamenii obișnuiți sunt ca vitele într-o cireadă, și până acum au existat suficiente fulgere pentru a-i speria până și pe cowboy.

— Nu-i o comparație tocmai fericită, domnule Augustine, comentă Salter sec.

— O s-o rafinez. Nu-s în forma cea mai bună la altitudinea de șase mii de metri.

— Crezi că se va proclama legea marțială, vorbi Dicken, și atunci vom putea rechiziționa toate femeile gravide și să le luăm pruncii… pentru testare?

— E oribil, admise Augustine. Probabil că majoritatea, dacă nu chiar toți fetușii vor muri. Dar dacă vor supraviețui, cred că vom putea obține rechiziția lor.

— Asta înseamnă să turnăm gaz peste foc, comentă Dicken.

Augustine încuviință gânditor.

— Mi-am stors creierii încercând să găsesc o soluție diferită. Voi saluta alternative.

— Poate că n-ar trebui să tulburăm apele chiar acum, spuse Salter.

— Deocamdată n-am intenția să spun sau să fac absolut nimic. Cercetările continuă.

— Ar fi bine să fim pe sol ferm, rosti Dicken.

— Așa-i, fir-ar al dracu'! făcu o grimasă Augustine. *Terra firma* și cu cât mai repede, cu atât mai bine.

67. PLECÂND DIN BALTIMORE

— Toți sunt cu nervii la pământ, observă Mitch, pe când șofa pe șoseaua statală 26 pentru a părăsi orașul, ferindu-se de arterele principale.

Numărul mare de demonstrații – ale camionagiilor, motocicliștilor, ba chiar și ale bicicliștilor, toți dornici să dovedească un crâmpei de nesupunere civilă – paralizaseră rutele principale. Și așa fură nevoiți să aștepte douăzeci de minute în centrul orașului, pentru ca poliția să curețe tonele de gunoaie deversate de lucrătorii de salubritate care protestau.

— Le-am înșelat așteptările, zise Kaye.

— Nu tu le-ai înșelat așteptările, replică bărbatul și încercă să găsească o străduță laterală pe care să întoarcă.

— Eu am dat-o-n bară și n-am știut să-mi susțin cazul.

Kaye fredona nervoasă în barbă.

— Ceva în neregulă? întrebă Mitch.

— Nimic, replică ea prompt. Doar întreaga planetă blestemată.

În Virginia de Vest, opriră într-un camping KOA și plătiră treizeci de dolari pentru un loc pe care să-și instaleze cortul. Mitch montă cortul-dom ușor, pe care-l cumpărase în Austria, înainte s-o fi întâlnit pe Tilde, și un aragaz mic de campanie sub un stejar tânăr, cu vedere peste o vale puțin adâncă, în care două tractoare stăteau neclintite pe un câmp arat cu grijă.

Soarele apusese cu douăzeci de minute în urmă și cerul era împestrițat de nori ușori. Aerul abia începuse să se răcorească. Kaye își simțea părul lipicios și o rodea elasticul slipului.

Altă familie ridicase două corturi la o sută de metri mai departe, în rest, campingul era complet pustiu.

— Ia vino aici, îi spuse Kaye lui Mitch și intră în cort.

Își scoase rochia și se întinse pe sacul de dormit pe care îl derulase bărbatul. Mitch lăsă aragazul și băgă capul în cort.

— Dumnezeule, femeie, rosti el admirativ.

— Îmi simți mirosul?

— Absolut, doamnă, răspunse Mitch cu accentul din Carolina de Nord, discret, al agentului Benson. Se strecură lângă ea. Încă-i nițel cam cald.

— Eu îți simt mirosul, spuse Kaye.

Expresia chipului ei era serioasă și doritoare. Îl ajută să-și scoată cămașa și bărbatul își trase pantalonii, apoi se întinse către trusa de ras în care ținea prezervativele. Când dădu să rupă ambalajul de staniol al unuia, Kaye se aplecă și-i sărută penisul erect.

— Nu și de data asta, zise ea. Îl linse iute și ridică ochii. Te vreau acum, fără nimic între noi.

Mitch îi prinse capul în palme și-i ridică gura.

— Nu.

— De ce?

— Ești la ovulație.

— De unde dracu' știi?

— O pot vedea în pielea ta. O pot mirosi.

— Pun pariu că poți, spuse ea admirativ. Mai poți simți și alt

miros?

Se trase mai aproape de el, se sculă deasupra capului lui și-și trecu un genunchi de cealaltă parte.

— De primăvară, zise Mitch întorcându-i favoarea.

Femeia își arcui spinarea, se răsuci pe jumătate și-l dezmierdă blând, în vreme ce el își îngropase capul între picioarele ei.

— A balerină, rosti Mitch cu glas înăbușit.

— Și tu ești potent. N-ai spus altceva.

— Mmm.

Kaye își ridică din nou torsul, se rostogoli de pe el și se întoarse pentru a fi față în față.

— Năpârlești, zise ea.

Mitch se încruntă derutat.

— Poftim?

— Transmiți SHEVA. Testele mele sunt pozitive.

— Hristoase, Kaye, dar chiar te pricepi să strici dispoziția. Mitch își ridică genunchii la piept și se trase înapoi într-un colț al cortului. N-am crezut că s-ar putea întâmpla așa repede.

— Ceva crede că sunt femeia ta, zise Kaye. Natura spune că noi vom fi împreună mult timp. Vreau ca asta să fie adevărat.

Mitch era complet derutat.

— Și eu vreau, dar nu trebuie să ne comportăm ca niște idioți.

— Toți bărbații doresc să facă dragoste cu femeile aflate la ovulație. Este în genele lor.

— Asta-i o tâmpenie absolută. Ce dracu' faci?

Kaye se îndepărtă de el și rămase stând în genunchi. Din cauza ei începuse să-l doară capul. Cortul era plin de mirosurile lor și nu putea gândi limpede.

— Mitch, noi le putem dovedi că se-nșală.

— În legătură cu ce?

— Cândva eram îngrijorată că munca și familia nu s-ar potrivi laolaltă. Acum nu mai există niciun conflict. Eu sunt propriul meu laborator.

Mitch scutură vehement din cap.

— Nu.

Kaye se întinse lângă el, punându-și brațul sub cap.

— Sunt destul de directă, nu? întrebă încetișor.

— N-avem nici cea mai mică idee despre ce se va-ntâmpla, rosti Mitch.

Ochii i se umpleau de lacrimi calde, pe jumătate de teamă, pe

jumătate de altă emoție pe care n-o putea defini – ceva apropiat de fericirea fizică pură. Corpul lui o dorea enorm de intens pe femeie, o dorea *acum*. Dacă ar fi cedat, știa că ar fi fost actul sexual suprem al vieții lui. Iar dacă ar fi cedat acum, se temea că nu și-ar fi iertat-o niciodată.

— Știu că tu crezi că noi avem dreptate și mai știu că ai fi un tată bun, zise Kaye cu ochii mijiți la dimensiunea unor fante, apoi ridică încet un picior. Dacă nu facem ceva acum, poate că nu se va întâmpla niciodată și nu vom ști niciodată. Fii bărbatul meu. Te rog!

Lacrimile năvăliră ca un potop și Mitch își ascunse fața. Ea se ridică și-l ținu în brațe și-și ceru iertare, simțindu-l cum tremură. El bolborosi o serie confuză și sacadată de cuvinte despre femeile care pur și simplu nu înțelegeau, care nu puteau înțelege niciodată.

Kaye îl liniști și se întinse lângă el, iar pentru o vreme briza legănă cu blândețe ușa cortului peste tăcerea lor.

— Nu-i nimic greșit, spuse ea. Își șterse chipul și-l privi de deasupra, înspăimântată de ceea ce provocase. Poate că-i unicul lucru corect.

— Îmi pare rău, rosti Kaye rigid pe când încărcau mașina.

Un curent de aer răcoros suia până la ei de pe ogorul neted de sub camping. Frunzele stejarilor șopteau. Tractoarele stăteau nemișcate pe arăturile perfecte și pustii.

— N-ai niciun motiv să-ți pară rău, răspunse Mitch scuturând cortul.

Îl împături și-l rulă, apoi îl introduse în tocul lung din material textil, după care, cu ajutorul femeii, scoase bețele cortului și le fixă în mănunchiuri legate de sus până jos cu niște cordeline.

Nu făcuseră dragoste peste noapte și Mitch dormise foarte puțin.

— Ai visat ceva? întrebă Kaye, în timp ce-și sorbeau cafeaua preparată pe aragazul de campanie.

El clătină din cap.

— Tu?

— N-am dormit mai mult de două ore, zise Kaye. Am visat că lucram la Ecobacter. Veneau și plecau tot felul de oameni. Erai și tu acolo.

Nu dori să-i spună lui Mitch că în vis nu-l recunoscuse.

— Nimic foarte incitant, comentă el.

Pe drum nu văzură nimic neobișnuit, nimic nelalocul său. Merseră către vest pe drumuri cu două benzi, prin așezări mici, localități miniere, orășele vechi, orășele obosite, orășele revopsite și reparate, împodobite frumos, cu conace vechi și maiestuoase din cartiere cândva bogate, transformate acum în pensiuni turistice pentru tinerii cu bani din Philadelphia și Washington, ba chiar și din New York.

Mitch deschise aparatul de radio și auziră despre procesiunile de veghe cu lumânări de pe Capitoliu care-i cinstiseră pe senatorii decedați și despre funeraliile altor oameni omorâți în revoltă. Reportaje despre eforturile pentru obținerea unui vaccin, despre oamenii de știință care credeau acum că torța îi fusese trecută lui James Mondavi sau poate unei echipe de la Princeton. Jackson părea să se afle pe o pantă descendentă și, în ciuda celor întâmplate, lui Kaye îi păru rău pentru el.

Luară masa de prânz la High Street Grill din Morgantown, un local recent reamenajat pentru a părea vechi și tradițional, cu decor colonialist și mese din lemn gros, acoperite cu plastic transparent. Firma de afară anunța că restaurantul era „Doar ceva mai vechi decât Mileniul și mult mai puțin important”.

Kaye mușcă din sandvici și-l urmări pe Mitch cu atenție.

El îi evita ochii și privea în jur la clienți, toți ocupați impasibili cu alimentarea propriilor corpuri. Cuplurile mai vârstnice mâncau în tăcere; un bărbat singur își trântise căciula de lână pe masă, lângă o ceașcă din plastic cu cafea; într-un separeu, trei adolescente ciuguleau din înghețate cu lingurițe lungi din oțel. Personalul era tânăr și prietenos și nicio femeie nu purta mască.

— Mă face să mă simt ca și cum aș fi un tip obișnuit, comentă Mitch încet uitându-se la bolul cu chili din fața lui. N-am crezut niciodată că voi fi un tată bun.

— De ce? întrebă Kaye cu glas la fel de încet, de parcă ar fi împărtășit un secret.

— M-am concentrat mereu asupra muncii mele, am rătăcit ici și colo și am mers în locuri unde erau chestii interesante. Sunt destul de egoist. Nu m-am gândit niciodată că vreo femeie inteligentă ar dori ca eu să fiu tată sau măcar soț. Unele mi-au dat clar de înțeles că tocmai de aceea nu rămâneau lângă mine.

— Da, încuviință Kaye complet concentrată asupra lui, de parcă fiecare cuvânt ar fi putut conține un răspuns esențial pentru rezolvarea unei enigme care o nedumerea.

Chelnerița îi întrebă dacă mai voiau ceai sau vreun desert. Refuzară ambele propuneri.

— Locul ăsta-i foarte obișnuit, banal, rosti Mitch, ridicând lingura și descriind cu ea un arc scurt, către restul localului. Mă simt ca un gândac mare în mijlocul unui living dintr-un tablou de Norman Rockwell.

Femeia izbucni în râs.

— Asta-i, zise ea.

— Ce vrei să zici?

— Te ascultam cum vorbești și mi-am simțit pur și simplu măruntaiele fremătând.

— Mâncarea-i de vină, spuse Mitch.

— Ba tu.

— Trebuie să fiu soț înainte de a putea fi tată.

— În tot cazul, nu-i mâncarea de vină. Tremur, Mitch.

Întinse mâna și bărbatul își lăsă lingura ca să i-o apuce. Degetele ei erau reci și dinții îi clănțăneau, deși în local era cald.

— Cred c-ar trebui să ne căsătorim, zise Mitch.

— Asta-i o idee minunată.

El întinse mâna.

— Vrei să te măriți cu mine?

Kaye își ținu răsuflarea pentru o clipă.

— Oh, Doamne, da…

— Suntem nebuni și nu știm ce ne-așteaptă.

— Nu.

— Suntem pe punctul de a încerca să facem ceva nou și diferit de noi, zise Mitch. Nu ți se pare înfricoșător?

— Complet, încuviință Kaye.

— Și dacă ne-nșelăm, va urma dezastru după dezastru. Durere. Suferință.

— Nu ne înșelăm. Fii bărbatul meu.

— Sunt bărbatul tău.

— Mă iubești?

— Te iubesc în feluri pe care nu le-am mai simțit niciodată.

— Atât de repede… Asta-i incredibil.

Mitch aprobă apăsat din cap.

— Dar te iubesc prea mult ca să nu fiu puțin critic.

— Ascult.

— Mă neliniștește felul în care te numești „un laborator”. Sună rece și cumva străin.

— Sper să vezi dincolo de cuvinte. Să vezi ce sper eu să spun și să fac.

— S-ar putea să văd, spuse Mitch. Însă la limită. Aerul se simte foarte rarefiat în locul unde ne aflăm acum.

— Ca pe un munte.

— Mie nu-mi plac munții prea mult.

— Mie-mi plac, zise Kaye, gândindu-se la pantele și piscurile albe ale muntelui Kazbeg. Îți oferă libertate.

— Da, spuse Mitch. Aruncă-te din vârf și capeți trei mii de metri de libertate pură.

Pe când el achita consumația, Kaye se duse la toaletă. Mânată de un impuls brusc, scoase din portofel cartela telefonică și o foaie de hârtie și ridică receptorul unui aparat public.

O sună pe Luella Hamilton, la locuința ei din Richmond, statul Virginia. Izbutise s-o convingă pe centralista spitalului să-i dea numărul acela.

Răspunse un glas bărbătesc profund și melodios.

— Mă scuzați, pot vorbi cu doamna Hamilton?

— Eram la masă, răspunse bărbatul. Cine o caută?

— Kaye Lang. Doctorița Lang.

Bărbatul mormăi ceva, apoi strigă:

— Luella!

Trecură câteva secunde. Alte glasuri. Luella Hamilton preluă receptorul și se auziră doar gâfâieli apăsate, după aceea glasul ei familiar și calm.

— Albert spune că vorbesc cu Kaye Lang, așa este?

— Eu sunt, doamnă Hamilton.

— Acum sunt acasă, Kaye, și nu mai trebuie să fiu controlată.

— Doamnă Hamilton, voiam să te anunț că nu mai fac parte din Grupul operativ.

— Te rog, spune-mi Lu. De ce nu mai ești cu ei, Kaye?

— Am pornit pe drumuri diferite. Acum am plecat în Vest și eram îngrijorată în privința ta.

— N-ai de ce să fii îngrijorată. Albert și copiii sunt sănătoși, iar eu mă simt foarte bine.

— Eram pur și simplu îngrijorată. M-am gândit mult la tine.

— Doamna Lipton mi-a dat niște pastile care-i omoară pe copii înainte să crească prea mult înăuntrul tău. Știi despre pastile.

— Da.

— N-am spus nimănui și ne-am gândit la asta, dar Albert și cu mine mergem mai departe. El crede în unele din chestiile pe care le zic savanții, însă nu în toate și-n plus mai zice că-s prea urâtă ca să-l fi înșelat pe la spate. Izbucni într-un râs bogat, neîncrezător. Nu prea ne cunoaște pe noi, femeile, și ce ne poate pielea, așa-i, Kaye? După care urmă pe un ton iritat, către cineva de lângă ea: Termină! Nu vezi că vorbesc la telefon?

— Așa-i, spuse Kaye.

— O să ținem copilul ăsta, urmă doamna Hamilton, punând accentul pe *ținem*. Să-i spui asta doamnei doctor Lipton și celor din clinică. Indiferent ce-o fi, este al *nostru* și-i vom oferi o șansă să lupte.

— Mă bucur s-aud asta, Lu.

— Da? Ești curioasă și tu, Kaye?

Kaye râse și-și simți râsul împiedicându-se, amenințând să se schimbe în lacrimi.

— Sunt.

— Vrei să vezi copilul ăsta când se naște, așa-i?

— Aș vrea să vă cumpăr la amândoi un cadou.

— Frumos din partea ta. Păi atunci caută-ți și tu un bărbat, îmbolnăvește-te de gripa asta și-o să ne vizităm și-o să ne comparăm copiii noștri frumoși, ce zici? O să-ți cumpăr *și eu* un cadou.

Propunerea aceea nu purta nicio sugestie de furie, absurditate sau resentiment.

— S-ar putea s-o fac, Lu.

— O să ne descurcăm noi, Kaye. Mulțumesc pentru că te-ai gândit la mine și… pentru că m-ai privit ca pe un om, nu ca pe un cobai.

— Pot să-ți mai telefonez?

— O să ne mutăm în curând, dar o să ne găsim noi, Kaye. O să ne găsim noi. Ai grijă de tine.

Kaye porni pe coridorul lung al toaletelor. Își atinse fruntea. Era fierbinte. Și simțea și tulburări stomacale. *Îmbolnăvește-te de gripa asta și-o să ne vizităm și-o să ne comparăm copiii*.

Mitch o aștepta în fața restaurantului, cu mâinile în buzunare, mijind ochii la mașinile care treceau prin față. Când auzi deschizându-se ușa grea din lemn, se răsuci și-i zâmbi.

— Am sunat-o pe doamna Hamilton, zise ea. Vrea să păstreze copilul.

— Foarte curajos din partea ei.

— Oamenii procreează copii de milioane de ani.

— Da. Floare la ureche. Unde vrei să te măriți? întrebă Mitch.

— Ce zici de Columbus?

— Eu mă gândisem la Morgantown.

— De ce nu?

— Dacă mai stau să mă gândesc mult la asta, voi fi complet inutil.

— Mă-ndoiesc, răspunse Kaye.

Aerul proaspăt o făcea să se simtă mai bine.

Merseră pe Sprice Street și Mitch îi cumpără o duzină de trandafiri din florăria Monongahela. Ocoliră apoi clădirea Magistraturii districtului, trecură pe lângă un centru pentru pensionari, după aceea traversară High Street și se îndreptară spre turnul înalt cu ceas și catarg al tribunalului districtual. Se opriră lângă un coronament întins de arțari și examinară cărămizile incrustate și inscripționate, aranjate în curtea tribunalului.

— „În amintire iubitoare, James Crutchfield, 11 ani”, citi Kaye.

Vântul foșnea printre ramurile arțarilor, făcând frunzele verzi să fluture încetișor, cu sunet de glasuri încete sau amintiri vechi.

— „Iubirea mea vreme de cincizeci de ani, May Ellen Baker”, citi Mitch.

— Crezi că vom fi împreună atâta timp? întrebă Kaye.

Bărbatul surâse și o prinse de umăr.

— N-am fost niciodată însurat, rosti el. Sunt naiv. Aș zice da, vom fi.

Trecură pe sub arcada de piatră din dreapta turnului și intrară pe ușile duble.

În oficiul de stare civilă districtual, o încăpere lungă, plină cu rafturi de cărți și mese pe care se aflau volume uriașe, cu coperte negru și verde, jerpelite, de tranzacții imobiliare, primiră formulare pe care să le completeze și li se spuse unde să-și facă analizele de sânge.

— Asta-i legea statului, îi anunță funcționara bătrână de

dinapoia biroului larg din lemn și surâse înțelept. Se face analiza pentru sifilis, gonoree, HIV, herpes și cea nouă – SHEVA. Cu câțiva ani în urmă au încercat să elimine obligativitatea analizei de sânge, dar totul s-a schimbat acum. Așteptați trei zile, după care vă puteți căsători la o biserică sau la un judecător itinerant în orice district din stat. Foarte frumoși trandafirii, scumpo! îşi ridică ochelarii ce-i atârnau pe un lănțișor de aur în jurul gâtului și-i cercetă cu șiretenie. Nu vor fi necesare acte care să vă dovedească vârsta legală. De ce ați întârziat atâta?

Le întinse formularele și actele necesare pentru analize.

— N-o să luăm certificatul de aici, îi zise Kaye lui Mitch când ieșiră din clădire. Știi ce-o să ne iasă la analize.

Se așezară pe o bancă de lemn de sub arțari. Era ora patru și cerul se înnora rapid. Kaye își lăsă capul pe umărul bărbatului.

Mitch îi mângâie fruntea.

— Ești fierbinte. S-a-ntâmplat ceva?

— Dovada pasiunii noastre.

Kaye își mirosi florile apoi, când căzu prima picătură de ploaie, ridică mâna și rosti solemn:

— Eu, Kaye Lang, te iau pe tine, Mitch Rafelson, de soț în această epocă de confuzie și tulburări.

El o privi fix.

— Ridică mâna, spuse Kaye, dacă mă vrei.

Mitch înțelese despre ce era vorba, îi prinse mâna și se strădui să se ridice la înălțimea momentului.

— Vreau să fii soția mea, prin iad și potop, să avem și să păstrăm, să ne veselim și să cinstim, indiferent dacă vor avea sau nu camere la han, amin.

— Te iubesc, Mitch.

— Te iubesc, Kaye.

— Bine, încuviință ea. Acum sunt soția ta.

Când ieșiră din Morgantown, îndreptându-se către sud-vest, Mitch spuse:

— Să știi că o cred. Cred că suntem căsătoriți.

— Asta-i ceea ce contează, încuviință Kaye și se apropie de el.

În seara aceea, la periferia Clarksburgului, făcură dragoste pe un pat mic, într-o cameră întunecoasă de motel cu pereți din BCA. Ploaia de primăvară cădea pe acoperișul plat și picura de pe streșini cu ritm monoton, liniștitor. Ei nu se acoperiră nicio clipă, ci rămaseră goi laolaltă, cu membrele drept pături,

pierduți unul în celălalt, fără să mai aibă nevoie de nimic.

Universul deveni mic, strălucitor și foarte cald.

68. VIRGINIA DE VEST ȘI OHIO

Ploaia și ceața îi urmăriră de la Clarksburg. Cauciucurile bătrânului Buick albastru zumzăiau constant pe drumuri ude, care se strecurau prin defileuri tăiate în calcar și în jurul unor dealuri verzi, scunde și rotunde. Ștergătoarele de parbriz își legănau cozile negre și scurte, amintindu-i lui Kaye de Fiatul mic și astmatic al lui Lado, pe șoseaua militară gruzină.

— Îi mai visezi? îl întrebă femeia pe Mitch în timp ce șofa.

— Sunt prea obosit ca să visez, răspunse el zâmbindu-i și se concentră asupra drumului.

— Sunt curioasă să știu ce li s-a întâmplat, rosti Kaye ca într-o doară.

Mitch făcu o grimasă.

— Și-au pierdut copilul, apoi au murit.

Kaye văzu că atinsese o coardă sensibilă și se retrase.

— Scuză-mă.

— Ți-am zis că sunt puțin țicnit, zise Mitch. Gândesc cu nasul și-mi pasă de ce s-a întâmplat cu trei mumii acum cincisprezece mii de ani.

— Ești departe de a fi țicnit, răspunse Kaye.

Își scutură părul, după care scoase un țipăt.

— Hei! tresări Mitch.

— O să călătorim prin America! strigă ea. Prin centrul Statelor Unite și vom face *dragoste* de fiecare dată când ne vom opri undeva și vom *afla* ce pune în mișcare națiunea aceasta măreață.

Mitch lovi cu podul palmei în volan și râse.

— Dar nu procedăm cum trebuie, continuă Kaye strâmbând din nas. N-avem un pudel mare.

— Poftim?

— *Călătorii cu Charley*, zise femeia. John Steinbeck a avut o autorulotă pe care a botezat-o Rozinanta. A scris despre călătoriile lui în compania unui pudel mare. Este o carte minunată.

— Charley avea caracter?

— Și-ncă cum!

— Atunci eu voi fi pudelul.

Kaye se prefăcu că-i tunde părul cu o foarfecă imaginară.

— Pun prinsoare că Steinbeck a avut nevoie de mai mult de o săptămână, rosti bărbatul.

— Nu trebuie să ne grăbim. Aș dori ca drumul ăsta să nu se sfârșească niciodată. Tu m-ai readus la viață, Mitch.

La vest de Athens, în statul Ohio, se opriră să prânzească la un local mic, aflat într-un vagon de tren roșu-strălucitor. Vagonul se găsea pe o bucată de cale ferată instalată pe o platformă din beton, pe drumul de acces de lângă autostrada statală, într-o regiune cu delușoare acoperite de arțari și sângeri. Mâncarea servită în interiorul semiîntunecat, iluminat de beculețe amplasate în felinare vechi, era comestibilă și doar atât: cheeseburger și ciocolată cu lapte pentru Mitch, sandvici cu brânză topită și ice tea instant fără zahăr pentru Kaye. Din bucătăria vagonului se auzeau cântând Garth Brooks și Selay Sammi la un aparat de radio. Din bucătar nu se putea zări decât boneta albă, care se legăna în ritmul muzicii.

Când ieșiră, Kaye văzu trei adolescenți îmbrăcați sărăcăcios, care mergeau pe drumul de acces: două fete cu fuste negre și jambiere gri rupte, și un băiat în jeanși și hanorac ponosit și pătat. Băiatul mergea în urma fetelor, ca un cățeluș certat. Kaye sui în Buick

— Ce fac copiii ăștia pe-aici?

— Poate că aici locuiesc.

— Nu văd decât o singură casă, sus pe colină, în spatele restaurantului, suspină Kaye.

— Începi să ai o expresie maternă, o avertiză bărbatul.

Scoase Buickul cu spatele din parcarea cu pietriș și era pe punctul de a intra pe drumul de acces, când băiatul începu să le facă semne energice din brațe. Mitch se opri și coborî geamul. O boare ușoară umplea aerul cu ceață argintie, care împrumutase parfumul arborilor și izul gazelor de eșapament de la automobil.

— Scuzați-mă, domnule, mergeți spre vest?

Ochii albastru-spectral ai băiatului pluteau pe chipul palid și îngust. Arăta îngrijorat și epuizat, iar sub haine părea că era doar un pumn de oase.

Fetele rămăseseră în spate. Cea mai scundă și mai brunetă dintre ele își acoperise fața cu palmele și trăgea cu ochii printre degete, ca un copil rușinos.

Mâinile băiatului erau murdare, unghiile înnegrite. Observă că Mitch i le privea și le șterse cu un gest inconștient de pantaloni.

— Da, încuviință Mitch.

— Îmi cer *sincer* scuze că vă deranjez. N-am fi făcut-o, domnule, dar este greu să găsești pe cineva să te ia și a început să plouă. Credeți că ne-ați putea lua și pe noi pentru o distanță mică, spre vest?

Disperarea băiatului și curtoazia prostuță, nepotrivită vârstei lui, îl mișcară pe Mitch. Îl examină mai îndeaproape, oscilând între simpatie și suspiciune.

— Spune-le să urce, rosti Kaye.

Băiatul îi privi cu ochi lărgiți de surpriză.

— Adică... acum?

— Noi mergem către vest, arătă Mitch autostrada de după gardul lung din sârmă.

Băiatul deschise portiera din spate și fetele alergară să suie. După ce ele intrară și se așezară pe banchetă, Kaye se întoarse și-și rezemă brațul de spătarul scaunului.

— Încotro mergeți? îi întrebă.

— La Cincinnati, răspunse băiatul. Sau cât de mult spre vest putem ajunge, completă el plin de speranțe. Vă mulțumim din suflet.

— Puneți-vă centurile de siguranță, le ceru Mitch. Sunt trei acolo.

Fata care-și ascundea chipul nu părea să aibă mai mult de șaptesprezece ani, avea păr negru și des, piele de culoarea cafelei cu lapte, degete lungi și noduroase, cu unghii scurte, vopsite cu ojă violetă, ciobită pe alocuri. Tovarășa ei era albă, blondă, puțin mai mare ca vârstă, cu chip lătăreț, inexpresiv până la absența gândirii. Băiatul nu avea mai mult de nouăsprezece ani. Mitch strâmbă involuntar din nas; nu se spălaseră de multe zile.

— De unde sunteți? întrebă Kaye.

— Din Richmond, răspunse băiatul. Facem autostopul și dormim în păduri sau pe iarbă. Este greu pentru Delia și Jayce. Ea este Delia, o arătă pe fata care-și ascundea chipul.

— Eu sunt Jayce, rosti absent blonda.

— Eu mă numesc Morgan, adăugă băiatul.

— Nu păreți destul de mari ca să fiți pe cont propriu, comentă Mitch și acceleră pe autostradă.

— Delia nu mai putea să reziste acolo unde era, explică Morgan. Voia să meargă în L.A. Sau în Seattle. Noi am decis s-o însoțim.

Jayce încuviință în tăcere.

— Pare un plan destul de simplist, zise Mitch.

— Aveți rude în Vest? se interesă Kaye.

— Eu am un unchi în Cincinnati, spuse Jayce, care s-ar putea să ne găzduiască o vreme.

Delia se lăsă pe spate, continuând să-și ascundă fața. Morgan își umezi buzele și îndoi gâtul, studiind plafonul automobilului, ca și cum ar fi citit un mesaj scris acolo.

— Delia a fost însărcinată, rosti el, dar copilul i s-a născut mort. Din cauza asta are niște probleme cu pielea.

— Îmi pare rău, zise Kaye și întinse mâna. Eu mă numesc Kaye. Nu trebuie să te ascunzi, Delia.

Delia clătină din cap, fără să-și desprindă mâna de pe față.

— Este urât, șopti ea.

— Pe mine nu mă deranjează, urmă Morgan. Se trăsese cât putuse de mult în stânga, lăsând aproape treizeci de centimetri între el și Jayce. Fetele sunt mai sensibile. Prietenul ei i-a spus s-o șteargă. Un idiot. Păcat de lume!

— E prea urât, vorbi încet Delia.

— Haide, scumpo, spuse Kaye. Nu-i ceva cu care să te poată ajuta un doctor?

— Am căpătat-o înainte să se fi născut copilul.

— E-n regulă, rosti Kaye liniștitor și se întinse să mângâie brațul fetei.

Mitch trase cu ochiul în oglinda retrovizoare și se simți fascinat de latura aceasta a lui Kaye. Treptat, Delia coborî palmele și relaxă degetele. Chipul îi era pătat și împestrițat, parcă împroșcat cu vopsea roșu-maronie.

— Prietenul tău ți-a făcut asta? întrebă Kaye.

— Nu, răspunse Delia. A apărut pur și simplu, și le-a făcut scârbă la toți.

— A fost ca o mască, zise Jayce. I-a acoperit toată fața câteva săptămâni, apoi a căzut și i-a lăsat urmele astea.

Mitch simți un fior. Kaye reveni cu ochii la șosea și lăsă bărbia în piept pentru o clipă, stăpânindu-se.

— Delia și Jayce nu vor să le ating, rosti Morgan, deși suntem prieteni, din cauza epidemiei. Știți... Gripa Irod...

— Nu vreau să rămân însărcinată, spuse Jayce. Ne este foame rău.

— O să ne oprim să cumpărăm ceva de mâncare, zise Kaye. Nu vreți să faceți un duș, să vă curățați?

— Uau! exclamă Delia. Ar fi super!

— Voi doi sunteți niște oameni chiar drăguți, spuse Morgan ridicând iarăși ochii spre plafon, de data aceasta pentru a-și aduna curajul. Vreau să vă spun însă că fetele acestea sunt prietenele mele. Nu vreau s-o faceți doar pentru ca *el* să le poată vedea fără haine. N-o să accept asta.

— Nu-ți face griji, răspunse Kaye. Dacă aș fi mama ta, aș fi mândră de tine, Morgan.

— Mulțumesc, zise băiatul și privi afară, pe geam. Mușchii de pe falca lui îngustă se încleștară. Așa simt eu, ce să fac? Ele au trecut prin destule rahaturi. Și prietenul ei s-a ales cu o mască și a fost foarte furios. Jayce zice că el a dat vina pe Delia.

— Așa a făcut, încuviință Jayce.

— Era un băiat alb, continuă Morgan, și Delia este parțial neagră.

— *Sunt* neagră, rosti Delia.

— Au locuit împreună la o fermă, pentru o vreme, apoi el a alungat-o, spuse Jayce. După avort, începuse s-o bată. Apoi a rămas din nou gravidă. El a spus că-l îmbolnăvise, că din cauza ei se alesese c-o mască, și acela nu era nici măcar copilul lui.

Ultimele cuvinte ieșiră încălecate și bolborosite.

— Al doilea copil al meu s-a născut mort, rosti Delia cu glas îndepărtat. Avea doar jumătate de față. Jayce și Morgan nu mi l-au arătat niciodată.

— L-am îngropat, zise Morgan.

— Dumnezeule, făcu Kaye. Îmi pare teribil de rău.

— A fost greu, spuse Morgan, dar, hei, suntem toți împreună.

Încleștă din nou dinții și maxilarul porni să-i zvâcnească ritmic.

— Jayce n-ar fi trebuit să-mi spună cum arăta, zise Delia.

— Dacă a fost copilul lui Dumnezeu, rosti sec prietena ei, atunci El ar fi trebuit să aibă mai multă grijă.

Mitch își șterse ochii cu un deget și clipi, ca să-și păstreze limpede vederea asupra autostrăzii.

— Ai fost la vreun doctor? întrebă Kaye.

— Sunt sănătoasă, răspunse Delia. Vreau doar să scap de

semnele astea.

— Lasă-mă să mă uit la ele mai îndeaproape, scumpo, vorbi Kaye.

— Sunteți doctoriță? întrebă Delia.

— Nu sunt doctor de oameni, ci doctor biolog.

— Sunteți savantă? întrebă Morgan, brusc interesat.

— Da.

Delia căzu pe gânduri câteva secunde, după aceea se aplecă înainte, ferindu-și ochii. Kaye o prinse ușor de bărbie, ca să-i țină capul nemișcat. Soarele se ivise, dar un autocamion mare uruia în stânga lor și cauciucurile late le împroșcară geamurile. Lumina spălăcită proiecta o perdea cenușie tremurătoare peste trăsăturile fetei.

Fața ei purta o configurație de pete în formă de lacrimi, decolorate, în majoritate pe obraji, cu câteva petice simetrice în colțurile ochilor și buzelor. Când întoarse capul de la Kaye, semnele se întunecară.

— Sunt ca pistruii, rosti Delia plină de speranțe. Eu fac uneori pistrui. Cred că-i din cauza părții albe a sângelui meu.

69. ATHENS, OHIO

1 mai

Mitch și Morgan stăteau pe veranda largă și văruită în alb din fața cabinetului doctorului James Jacobs.

Morgan era agitat. Își aprinse ultima țigară din pachet și pufăi cu ochii mijiți și concentrați, apoi se îndreptă spre un arțar bătrân, cu scoarță zgrunțuroasă și se rezemă de el.

După ce se opriseră să mănânce, Kaye insistase să caute un medic de familie în cartea de telefon și s-o ducă pe Delia la consultație. Fata acceptase fără chef.

— N-am comis niciun delict, spuse Morgan. N-am avut niciun ban, da? Și ea a născut și – uite-ne acum.

Arătă din mână către drum.

— Unde s-a-ntâmplat? întrebă Mitch.

— În Virginia de Vest. În pădurea de lângă o fermă. Era drăguț. Un loc frumos ca să fii îngropat. N-aveți habar cât de obosit pot să fiu. M-am săturat până peste cap să fiu tratat ca un câine puricos.

— Cine te tratează așa, fetele?

— Știți atitudinea, răspunse Morgan. Bărbații sunt contagioși.

Ele *se bizuie* pe mine. Eu le sunt mereu alături, gata să le ajut, după care-mi spun că am manifestări copilărești. Nu mi-au mulțumit *niciodată*.

— Astea-s vremurile, zise Mitch.

— Sunt jalnice. De ce trăim acum și nu în alte vremuri care să nu fie așa jalnice?

În camera de examinare, Delia stătea pe marginea patului, legănând picioarele. Purta o rochie albă, cu imprimeuri florale, fără spate. Jayce era așezată într-un scaun vizavi de ea și citea un pliant despre afecțiunile asociate fumatului. Doctorul Jacobs avea în jur de șaizeci de ani și era slab; puținul păr cărunt care-i înconjura capul lunguieț era creț și tuns scurt. Avea ochi mari, înțelepți și în același timp triști. Le spuse fetelor că va reveni imediat, apoi o lăsă pe asistenta lui, o femeie de vârstă mijlocie cu păr roșu, frumos, prins în coc, să intre în cameră cu un clipboard și un pix. Închise ușa și se întoarse către Kaye.

— Nu sunteți rude?

— Făceau autostopul mai spre est. Am considerat că ea ar trebui să fie văzută de un medic.

— Spune că are nouăsprezece ani. N-are acte de identitate, însă bănuiesc că n-a împlinit nouăsprezece ani, ce credeți?

— Nu știu prea multe despre ea, răspunse Kaye. Încerc să le ajut, nu să le bag în bucluc.

Jacobs înclină capul pe un umăr și o privi cu simpatie.

— A născut acum o săptămână, cel mult zece zile. N-a suferit traume majore, totuși s-au sfâșiat niște țesuturi și mai are încă sânge pe jambiere. Doamnă Lang, nu-mi place să-i văd pe copii trăind ca niște animale.

— Nici mie nu-mi place.

— Delia spune că a fost un prunc Irod și că s-a născut mort. Potrivit descrierii, era din etapa a doua. Nu văd niciun motiv să n-o cred, dar lucrurile acestea ar trebui anunțate. Pruncului ar fi trebuit să i se facă autopsia. Legile sunt implementate chiar acum la nivel federal, iar statul Ohio le respectă. Ea spune că a născut în Virginia de Vest. Înțeleg că în statul acela mai există unele împotriviri.

— Doar din unele puncte de vedere, rosti Kaye și-i povesti despre obligativitatea analizelor sangvine.

Jacobs o ascultă, după care scoase un pix din buzunar și

începu să se joace cu butonul lui, clicăind cu un tic nervos.

— Doamnă Lang, când ați sosit azi după-amiază n-am fost sigur cine sunteți. Am rugat-o pe Georgina să intre pe internet și să caute niște fotografii din secțiunile de știri. Nu știu ce faceți în Athens, dar aș zice că știți mai multe decât mine despre chestiile astea.

— S-ar putea să nu fiu de acord, spuse Kaye. Urmele de pe fața ei…

— Unele femei prezintă semne întunecate în timpul sarcinii. Se resorb întotdeauna.

— Nu ca acestea. Ele ne spun că fata a avut alte probleme cu pielea.

— Știu. Jacobs oftă și se așeză pe colțul biroului său. Am trei paciente care sunt gravide, probabil cu Irod în etapa a doua. Nu mi-au îngăduit să le fac amniocenteza și niciun fel de scanări. Toate sunt femei cu frica lui Dumnezeu și cred că nu vor să știe adevărul. Le este teamă și sunt supuse presiunilor. Prietenele le ocolesc. Biserica nu le primește cu brațele deschise. Soții lor n-au vrut să le însoțească la cabinetul meu. Ridică un deget spre propria lui față. Toate au pielea cu aspect scorojit și parcă gata să se desprindă în jurul ochilor, al nasului, pe obraji, la colțurile gurii… Totuși, încă nu se desprinde. Au năpârlit câteva straturi de corium și epidermă facială.

Se strâmbă și-și alătură vârfurile degetelor, trăgând de o pieliță imaginară.

— Arată foarte urât și te sperie, într-adevăr. De asta sunt ele neliniștite și tot de asta sunt ocolite. Le izolează de restul comunității lor, doamnă Lang. Și de aceea *suferă*. Eu îmi transmit observațiile, rapoartele, la nivel statal și federal, dar nimeni nu-mi răspunde. E ca și cum aș striga în pustiu.

— Credeți că „măștile” acestea sunt un fenomen comun?

— Doamnă Lang, eu urmez principiile de bază ale științei. Dacă văd același fenomen de mai multe ori – iar acum a venit fata aceasta și-l văd iarăși, din alt stat –, mă îndoiesc că ar fi ceva neobișnuit. O privi cu un aer critic. Dumneavoastră știți mai multe?

Kaye se pomeni că-și mușca buza aidoma unei fetițe.

— Și da, și nu, rosti ea. Am demisionat din postul pe care-l aveam în Grupul operativ pentru gripa Irod.

— De ce?

— Este prea complicat să explic.
— Pentru că ei au înțeles totul greșit, așa este?
Kaye își feri privirea și zâmbi.
— Nu voi spune asta.
— Ați mai văzut urmele astea și anterior? La alte femei?
— Cred că le vom vedea tot mai frecvent.
— Și toți pruncii vor fi monștri și vor muri?
Ea clătină din cap.
— Cred că asta se va schimba.
Jacobs își puse pixul în buzunar, luă mapa de pe birou, îi ridică ușor colțul îmbrăcat în piele și-l lăsă apoi să coboare.
— N-o să completez un raport despre Delia. Nu sunt sigur ce aș spune, sau cui l-aș adresa. Cred că fata va dispărea înainte ca autoritățile să poată veni s-o ajute. Mă îndoiesc că vom găsi vreodată pruncul, acolo unde l-au îngropat. Ea este obosită și are nevoie de alimentație regulată. Îi trebuie un loc unde să stea și să se odihnească. O să-i fac o injecție cu vitamine și o să-i scriu o rețetă pentru antibiotic și suplimente cu fier.
— Și semnele?
— Știți ce sunt cromatoforii?
— Celule care-și schimbă culoarea. Ca la calmari.
— Semnele acestea, zise Jacobs, își pot schimba culoarea. Ele nu sunt doar o melanoză indusă hormonal.
— Melanofori, spuse Kaye.
Medicul încuviință din cap.
— Ăsta-i cuvântul! Ați văzut vreodată melanofori la om?
— Nu.
— Nici eu. Încotro vă îndreptați, doamnă Lang?
— Spre vest, până la capăt. Kaye își scoase portofelul. Vreau să vă achit consultația.
Jacobs îi aruncă una dintre privirile sale triste.
— Doamnă Lang, eu nu conduc o blestemată de companie de asigurări medicale. Nu aveți nimic de plătit. O să vă scriu o rețetă cu medicamente, pe care le puteți cumpăra din orice farmacie. Să-i luați mâncare fetei și să-i găsiți un loc curat, unde să se odihnească bine peste noapte.
Ușa se deschise și apărură Delia și Jayce. Delia era complet îmbrăcată.
— Are nevoie de haine curate și să se-nmoaie pe-ndelete într-o cadă cu apă caldă, anunță ferm Georgina.

Delia zâmbi pentru prima dată de când se întâlniseră.

— M-am uitat în oglindă, rosti ea. Jayce zice că semnele sunt drăguțe. Domnul doctor a zis că nu-s bolnavă și că pot să mai nasc copii dacă vreau.

Kaye îi strânse mâna lui Jacobs.

— Vă mulțumesc foarte mult, rosti ea.

Când ieșiră pe ușa clinicii, pentru a se alătura lui Mitch și lui Morgan, Jacobs strigă după ele:

— Trăim și-nvățăm, doamnă Lang! Și cu cât învățăm mai repede, cu-atât mai bine.

Motelul micuț afișa o firmă roșie uriașă, pe care scria MINIAPARTAMENTE și 50, vizibilă de pe autostradă. Avea șapte camere, dintre care trei erau libere. Kaye le închirie pe toate și-i dădu lui Morgan propria lui cheie. Băiatul o cântări în palmă, se încruntă, apoi o strecură în buzunar.

— Nu-mi place să fiu singur, zise el.

— Nu mi-a venit în cap altă combinație, răspunse Kaye.

Mitch îl cuprinse după umeri pe Morgan.

— O să stau eu cu tine, îi spuse și o privi pe Kaye. Haide să facem duș și să ne uităm la televizor.

— Am vrea să stăm în camera ta, îi zise Jayce lui Kaye. Ne-am simți mai în siguranță.

Camerele erau la limita curățeniei. Pe paturile cu saltele evident adâncite de la foștii lor ocupanți, cuverturile brodate, subțiri și uzate, aveau fire de nailon destrămate și arsuri de țigară. Tăbliile măsuțelor erau presărate cu cercurile lăsate de pahare și cești, și de alte arsuri de țigară. Jayce și Delia explorară interiorul și-l acceptară mulțumite, ca și cum ar fi fost un apartament regal. Delia se așeză în unicul scaun, portocaliu, de lângă lampadarul cu măsuță încorporată. Jayce se trânti pe pat și deschise televizorul.

— Au HBO, anunță ea cu glas moale și surprins. Ne putem uita la un film!

Mitch așteptă ca Morgan să intre în dușul din camera lor, după aceea deschise ușa. Kaye era în fața ei, pregătindu-se să ciocănească.

— Irosim o cameră, zise femeia. Ne-am asumat niște responsabilități, așa-i?

Mitch o strânse în brațe.

— Instinctele tale, rosti el.

— Și instinctele *tale* ce-ți spun? își vârî ea nasul în umărul lui.

— Sunt niște puști. Umblă de săptămâni, poate de luni. Cineva ar trebui să-i anunțe pe părinții lor.

— Poate că n-au avut niciodată părinți adevărați. Sunt disperați, Mitch.

Kaye se desprinse din brațele lui și-l cercetă cu privirea.

— Sunt, de asemenea, destul de independenți ca să îngroape un prunc mort și să-și continue călătoria. Doctorul ar fi trebuit să anunțe poliția.

— Știu, încuviință ea. Știu și de ce n-a făcut-o. Regulile s-au schimbat. El consideră că majoritatea copiilor se vor naște morți. Oare noi să fim singurii care mai speră?

Zgomotul dușului încetă și ușa băii se deschise. Interiorul ei era plin de aburi.

— Fetele, rosti Kaye și porni spre ușa vecină.

Ridică o mână cu palma deschisă către Mitch; el recunoscu imediat semnul folosit de mulțimile din Albany și înțelese pentru prima dată ce încercau să arate demonstranții: credință intensă în Viață și, în același timp, supunere precaută față de ea, credință în înțelepciunea finală a genomului uman. Nicio prezumție apocaliptică, nicio tentativă ignorantă de a folosi noi puteri umane pentru a bloca fluviile de ADN care curgeau de-a lungul generațiilor.

Credință în Viață.

Morgan se îmbrăcă iute.

— Jayce și Delia n-au nevoie de mine, rosti el.

Acum, când pielea îi era curată, găurile din mânecile puloverului lui negru erau și mai evidente. Ținea într-o mână hanoracul murdar, care atârna pe jos.

— Nu vreau să fiu o povară. O să plec. Vă mulțumesc tare mult, dar…

— Te rog să taci și să iei loc, îl opri Mitch. Noi respectăm ce vrea doamna, iar ea vrea să rămâi.

Băiatul clipi surprins, apoi se așeză pe capătul patului. Arcurile scârțâiră și cadrul gemu.

— Cred că-i sfârșitul lumii, zise el. Acum chiar că l-am supărat pe Dumnezeu.

— Nu te grăbi să tragi concluzii, rosti Mitch. Poate că nu crezi, însă chestia asta s-a mai întâmplat.

Jayce deschise televizorul și privi din pat, în timp ce Delia făcea o baie îndelungată, în cada îngustă și ciobită, fredonând în barbă melodii din seriale de desene animate: *Scooby Doo*, *Animaniacs*, *Inspectorul Gadget*. Kaye stătea în unicul scaun al camerei. Jayce găsise la televizor un film vechi și emoționant: *Pollyanna*, cu Hayley Mills. Karl Malden stătea în genunchi într-un câmp de iarbă uscată și se învinuia pentru orbirea lui încăpățânată. Era mișcător. Kaye nu-și amintea ca filmul să fi fost atât de fascinant. Îl privi împreună cu Jayce, până ce observă ca fata adormise. Atunci reduse volumul sonorului și comută pe Fox News.

Nimeri în mijlocul unor știri din showbiz, după care începu un reportaj politic scurt despre alegerile pentru Congres, apoi fu difuzat un interviu cu Bill Cosby despre reclamele lui pentru CCPB și Grupul Operativ. Kaye mări din nou volumul sonorului.

— Am fost amic cu David Satcher, fostul chirurg-general și probabil că ei formau o rețea de foști colegi și prieteni din copilărie, îi povestea Cosby reporterei, o blondă cu zâmbet larg și ochi albastru-intens. Cu niște ani în urmă, m-au sunat, pe mine care-s om bătrân, ca să discutăm despre ce era important și ce făceau ei. Erau de părere că i-aș fi putut ajuta din nou.

— V-ați alăturat unei echipe destul de selecte, rosti reportera, din care mai fac parte Dustin Hoffman și Michael Crichton. Să urmărim spotul dumneavoastră publicitar.

Kaye se aplecă înainte. Cosby era filmat pe fundal negru și avea fața încrețită de îngrijorare părintească.

— Prietenii mei din Centrul pentru Controlul și Prevenirea Bolilor și mulți alți cercetători din toată lumea muncesc din greu, zi după zi, pentru a rezolva *problema aceasta* cu care ne confruntăm toți. Gripa Irod. SHEVA. În fiecare zi. Nimeni nu va avea răgaz până nu va fi înțeleasă și o vom putea vindeca. Credeți-mă, oamenilor acestora le pasă și, dacă vă doare, să știți că-i doare și pe ei. Nimeni nu vă cere să aveți răbdare, însă pentru a supraviețui acum, toți trebuie să dăm dovadă de *inteligență*.

Reportera își desprinse ochii de la ecranul mare din studio.

— Să vizionăm și un extras din mesajul lui Dustin Hoffman.

Hoffman stătea pe un platou de filmare pustiu, cu mâinile afundate în buzunarele pantalonilor bej, mulați pe picior.

— Mă numesc Dustin Hoffman, rosti el, și poate vă amintiți că am jucat rolul unui om de știință care se lupta cu o boală letală într-un film numit *Alerta*. Am stat de vorbă cu savanții din Centrul pentru Controlul și Prevenirea Bolilor, iar ei lucrează cu toate puterile, zi după zi, luptând cu SHEVA, pentru ca să nu ne mai moară copiii.

Reportera opri spotul publicitar.

— *Ce anume* fac savanții acum și nu făceau anul trecut? Care sunt noutățile în eforturile depuse de ei?

Chipul lui Cosby se încruntă.

— Eu sunt pur și simplu un om care vrea să dea o mână de ajutor pentru a depăși grozăvia asta. Doctorii și savanții reprezintă unica noastră speranță și lucrurile nu se vor rezolva dacă vom ieși pe străzi și vom da foc la tot felul de lucruri. Trebuie să gândim toți, să lucrăm toți laolaltă, nu să ne angajăm în răzmerițe și în declanșarea panicii.

Delia apăru în pragul ușii de la camera de baie, cu picioarele durdulii goale, sub prosopul mic al motelului, cu capul înfășurat în alt prosop. Privea fix ecranul televizorului.

— Nu va conta deloc, rosti ea. Copiii mei sunt morți.

Mitch reveni de la automatul de coca-cola din capătul coridorului și-l găsi pe Morgan plimbându-se agitat prin cameră. Băiatul își încleștase pumnii, frustrat.

— Nu mă pot opri să nu gândesc, rosti el.

Mitch îi întinse o coca și Morgan o privi, apoi o luă, o deschise și bău însetat.

— Știi ce-au făcut ele? întrebă după aceea. Știi ce-a făcut Jayce când am avut nevoie de bani?

— Nu-i nevoie să știu.

— E vorba despre felul cum mă tratează pe mine. Jayce s-a dus și a agățat un bărbat care să plătească pentru aia, înțelegi? Ea și Delia i-au *supt-o* și au primit bani. Iisuse, iar eu am mâncat cina din seara aia! Și-n seara următoare. După aia, am început să facem autostopul și Delia a născut. Ele nu m-au lăsat să le-ating, nici măcar să le-mbrățișez, nu m-au luat în brațe, dar pentru bani le-o *sugeau* la tipii ăia și nu le păsa dacă le vedeam sau nu! Se lovi în tâmplă cu podul palmei. Sunt atât de *proaste*, ca niște dobitoace!

— Trebuie să fi fost greu pentru ele, zise Mitch. Erați flămânzi.

— Am mers cu ele, fiindcă taică-miu nu-i cine știe ce de capul lui, înțelegi? Totuși, nu mă bate. Muncește toată ziua. Ele aveau mai multă nevoie de mine decât tata. Dar acum vreau să mă-ntorc. Nu mai pot să fac nimic pentru ele.

— Înțeleg, spuse Mitch, însă nu te pripi. O să rezolvăm situația asta.

— M-am săturat de tot rahatul ăsta! urlă Morgan.

Îi auziră urletul din camera vecină. Jayce se ridică în capul oaselor în pat și se frecă la ochi.

— Iar începe, murmură ea.

Delia își usca părul.

— Da, uneori o ia razna serios.

— Ne puteți lăsa în Cincinnati? întrebă Jayce. Am un unchi acolo. Poate că acum îl puteți trimite înapoi pe Morgan.

— Câteodată se poartă de-a dreptul ca un copil, completă Delia.

Kaye le privi de pe scaunul ei și se învăpăie treptat la față de o emoție pe care n-o putea înțelege complet: solidaritate amestecată cu dezgust visceral.

După câteva minute, se întâlni cu Mitch afară, pe aleea lungă, de lângă motel. Se prinseră de mâini.

Mitch arătă cu degetul mare peste umăr, prin ușa deschisă a camerei. Dușul se auzea din nou.

— E a doua oară, rosti el. Zice că se simte întruna murdar. Fetele s-au purtat cam iresponsabil cu bietul Morgan.

— La ce se aștepta?

— Habar n-am.

— Să se culce cu ele?

— Nu știu, zise Mitch încet. Poate că vrea doar să fie tratat cu respect.

— Nu cred că ele știu cum s-o facă, spuse Kaye. Își lipi palmele pe pieptul bărbatului și-l masă încet, cu ochii focalizați spre ceva distant și invizibil. Fetele vor să le lăsăm în Cincinnati.

— Morgan vrea la autogară, zise Mitch. S-a săturat.

— Mama Natură nu-i foarte bună sau blândă, așa-i?

— Mama Natură a fost dintotdeauna o cățea.

— Adio așadar Rozinantei și călătoriei prin America, vorbi Kaye trist.

— Vrei să dai niște telefoane și să te implici din nou, așa-i?

Femeia își retrase mâinile.

— *Nu știu*! gemu ea. Să plecăm pur și simplu pentru a ne trăi viețile mi se pare ceva extrem de iresponsabil. Vreau să aflu mai multe. Dar cât de mult ne va spune cineva… Christopher sau oricare altul din Grupul Operativ? Acum sunt un outsider.

— Există o cale prin care putem rămâne în joc, însă cu alte reguli, zise Mitch.

— Bogătașul din New York?

— Daney, da. Și Oliver Merton.

— Nu mai mergem la Seattle?

— Ba da, dar îi voi telefona lui Merton și-i voi spune că sunt interesat.

— Eu tot vreau s-avem un copil, rosti Kaye, cu ochii mari și glas fragil, ca o floare uscată.

Dușul se opri. Îl auziră pe Morgan frecându-se cu prosopul, alternând între cântece fredonate încetișor și înjurături.

— Interesant, vorbi Mitch aproape la limita audibilului. Am fost foarte reținut în legătură cu ideea asta, dar acum pare perfect clar: visele, întâlnirea cu tine. Și eu vreau să avem un copil. Nu putem fi inocenți. Inspiră adânc, ridică ochii spre ai lui Kaye și adăugă: Haide să intrăm în codrul ăla cu niște hărți ceva mai bune.

Morgan ieși pe alee și-i privi cu aerul unei bufnițe.

— Sunt gata. Vreau să merg acasă.

Kaye se uită la el și aproape tresări. Ochii băiatului păreau bătrâni de o mie de ani.

— Te duc eu la autogară, încuviință Mitch.

70. INSTITUTUL NAȚIONAL DE SĂNĂTATE, BETHESDA

5 mai

Dicken se întâlni cu directoarea Institutului Național pentru Sănătatea Copilului și Dezvoltare Umană, dr. Tania Bao, lângă Clădirea Natcher, și plecară de acolo împreună. Bao era micuță, cu chip inexpresiv și fără vârstă, aproape complet plat, cu nas minuscul, buze la marginea surâsului și umeri puțin gârboviți; putea să aibă spre patruzeci de ani, însă împlinise, de fapt, șaizeci și trei. Purta un costum cu pantaloni albastru-deschis și pantofi cu ciucuri. Umbla cu pași mici și iuți, atentă la terenul neregulat. Construcțiile interminabile de pe campusul INS fuseseră oprite din motive de securitate, dar distruseseră

majoritatea aleilor de acces dintre Clădirea Natcher și Centrul clinic Magnuson.

— INS a fost un campus deschis, zise Bao, însă acum trăim cu Garda Națională privindu-ne fiecare mișcare. Nu pot nici măcar să-i cumpăr nepoțelei mele jucării de la vânzătorii ambulanți. Îmi plăcea să-i văd pe vânzătorii aceia pe trotuare sau în holuri. Acum au fost evacuați, laolaltă cu muncitorii constructori.

Dicken strânse din umeri, arătând că situația era mai presus de controlul său. Domeniul lui de influență nu-l mai includea nici pe el însuși de acum.

— Am venit să ascult, zise el. Pot să prezint domnului Augustine opiniile tale, dar nu-ți pot garanta că el le va accepta.

— Ce s-a-ntâmplat, Christopher? întrebă Bao pe un ton plângăreț. De ce nu se răspunde la ceea ce-i atât de evident? De ce este Augustine atât de încăpățânat?

— Ești o administratoare mult mai experimentată decât mine. Eu știu doar ceea ce văd și ce aud de la știri, și văd o presiune insuportabilă din toate direcțiile. Echipele pentru vaccin n-au fost în stare să realizeze nimic, totuși Mark va face tot ce poate pentru protejarea sănătății publice. El vrea să ne focalizăm resursele ca să luptăm împotriva unei boli virulente, așa cum o consideră el. În clipa de față, unica opțiune disponibilă este avortul.

— Adică ceea ce *crede* el, rosti Bao pe un ton bănuitor. Dar *tu* ce crezi, domnule Dicken?

Începuse să se instaureze o vară caldă și umedă, pe care Dicken o găsea familiară, ba chiar confortabilă; o parte tristă din adâncul lui credea că se găsea în Africa, pe care ar fi preferat-o în locul etapei actuale din existența sa. Traversară o rampă temporară din asfalt către nivelul următor de trotuar terminat, pășiră peste banda galbenă a constructorilor și ajunseră la intrarea principală în Clădirea 10.

Cu două luni în urmă, viața lui Christopher Dicken începuse să se dezintegreze. Înțelegerea că părți ascunse ale personalității sale îi puteau afecta judecata științifică – că o combinație de infatuare frustrată și presiuni de la slujbă îl putea împinge spre o atitudine despre care știa că era falsă – îl asaltase ca un roi de țânțari. Cumva, reușise să etaleze o atitudine exterioară de calm, de acordare la joc, la echipă, la Grupul Operativ. Știa însă că asta nu putea continua la nesfârșit.

— Eu cred în muncă, răspunse el stânjenit că reflecțiile acelea îi întârziaseră într-atât răspunsul.

Pe scurt, îndepărtarea de Kaye Lang și faptul că nu-i oferise sprijin înaintea atacului lui Jackson fuseseră greșeli de neînțeles și de neiertat. Le regreta tot mai mult cu fiecare zi, însă era prea târziu ca să reînnoade fire vechi și rupte. Putea doar să ridice un zid conceptual și să lucreze sârguincios la proiectele ce-i erau atribuite.

Luară liftul până la nivelul al șaptelea, cotiră la stânga și găsiră sălița de ședințe la mijlocul unui coridor lung, zugrăvit în bej și roz.

Bao se așeză.

— Christopher, îi cunoști pe Anita și pe Preston.

Cei doi îl salutară fără entuziasm.

— Mă tem că n-am vești bune, începu Dicken, așezându-se vizavi de Preston Meeker.

Acesta, ca și colegii săi din sălița mică și fără ferestre, reprezenta chintesența unei specialități pediatrice: în cazul lui, creșterea și dezvoltarea neonatală.

— Augustine tot insistă? întrebă Meeker, combativ din capul locului. Tot mai speră în RU-486?

— Îi voi lua apărarea, rosti Dicken și se opri pentru un moment ca să-și adune gândurile și să-și prezinte mai convingător fața aceasta veche și falsă, spunând că nu are alternativă. Cercetătorii retrovirusurilor din CCPB sunt de acord că teoria exprimării și completării este logică.

— Așadar, copiii sunt purtătorii unor molime necunoscute?

Meeker țuguie buzele și scoase un fluierat de pasăre.

— Este o poziție care poate fi apărată cu succes. Adăugată la posibilitatea ca majoritatea nou-născuților să prezinte malformații.

— Nu știm asta, îl întrerupse House.

Femeia era actualul director adjunct al Institutului Național pentru Sănătatea Copilului și Dezvoltare Umană; fostul director adjunct demisionase cu două săptămâni în urmă. Mulți din INS care fuseseră asociați cu Grupul Operativ SHEVA demisionau.

Dicken se gândi că, o dată în plus, Kaye Lang se dovedise o deschizătoare de drumuri, deoarece plecase prima.

— Este indiscutabil, rosti el și nu o spusese cu greutate, fiindcă era adevărat; nicio mamă infectată cu SHEVA nu născuse

deocamdată un copil normal. Din două sute de copii, majoritatea au fost raportați cu malformații grave. Toți s-au născut morți.

Dar nu întotdeauna malformați, își reaminti în gând.

— Dacă președintele este de acord să înceapă o campanie națională pentru folosirea de RU-486, zise Bao, mă îndoiesc că CCPB-ului i se va îngădui să rămână deschis în Atlanta. Cât despre Bethesda, este o comunitate inteligentă, totuși noi continuăm să fim în Centura Biblică[10]. Christopher, casa mea a fost deja pichetată de protestatari. Eu trăiesc înconjurată de bodyguarzi.

— Înțeleg, zise Dicken.

— Poate că tu înțelegi, însă Mark înțelege? Nu mi-a răspuns nici la telefoane, nici la mesajele e-mail.

— Izolarea este inacceptabilă, încuviință Meeker.

— Câte acte de tulburări civile vor fi necesare? adăugă House, încleștându-și mâinile pe masă și frecându-le întruna, în timp ce ochii îi săreau de la unul la celălalt.

Bao se sculă și luă un marker pentru tabla albă. Cu gesturi iuți și aproape sălbatice, scrise cu roșu cuvintele și spuse:

— Două milioane de avorturi în etapa întâi a gripei Irod, asta-i cifra pentru luna trecută. Spitalele sunt copleșite.

— Eu merg în spitalele acelea, zise Dicken. Munca mea îmi impune să fiu în linia întâi a frontului.

— Am vizitat, de asemenea, paciente de aici și din alte locuri din țară, rosti Bao strângând din buze iritată. Numai în clădirea asta avem trei sute de mame SHEVA. Pe unele le văd zilnic. *Noi* nu suntem izolați, Christopher.

— Scuze, spuse Dicken.

Bao aprobă din cap.

— Șapte sute de mii au anunțat sarcini în etapa a doua a gripei Irod, însă aici statisticile nu mai corespund și nu știm ce se întâmplă. Îl privi fix pe Dicken. Unde au dispărut celelalte? Ele n-au anunțat nimic. Mark știe?

— Eu știu, și Mark știe. Sunt informații confidențiale. Nu dorim

---

[10] „Bible Belt”, termen neoficial pentru regiunea din sud-estul și sudul centrului SUA, în care protestantismul evanghelic, conservator din punct de vedere social, joacă un rol important în cultură, iar numărul credincioșilor creștini depășește media pe țară. (n. tr.)

să anunțăm exact măsura cunoștințelor noastre, până când președintele nu ia o decizie politică în privința propunerii Grupului operativ.

— Cred că pot ghici, comentă House sardonic. Femeile educate care dispun de mijloace financiare cumpără RU-486 de pe piața neagră sau avortează în alt mod, în diverse etape ale sarcinii. În clinicile pentru femei are loc o revoltă generală. Ele au încetat să mai raporteze Grupului operativ, din cauza noilor legi care reglementează procedurile de avort. Bănuiala mea este că Mark dorește să oficializeze ceea ce se întâmplă deja la nivelul întregii țări.

Dicken tăcu o clipă ca să-și adune gândurile și să-și consolideze fațada falsă care se încovoia.

— Mark nu are niciun fel de control asupra Camerei Reprezentanților sau a Senatului. El vorbește, iar ei îl ignoră. Știm toți că rata violenței domestice a crescut foarte mult. Femeile sunt alungate din casele lor. Divorțuri. Crime.

Tăcu, lăsând cuvintele acelea să se infiltreze în conștiințele lor, tot așa cum se infiltraseră în gândurile și conștiința lui în ultimele luni.

— Violența împotriva gravidelor a atins nivelul cel mai înalt din toate timpurile. Unele recurg chiar la chinacrină, când o pot obține, pentru a se autosteriliza.

Bao clătină trist din cap.

— Multe femei, continuă Dicken, știu că modul cel mai simplu de a scăpa este să-și oprească sarcina din etapa a doua, înainte să se apropie de termenul final și să apară alte efecte secundare.

— Mark Augustine și Grupul Operativ ezită să descrie aceste efecte secundare, rosti Bao. Presupunem că te referi la malfomații faciale și la melanisme la ambii părinți.

— Mă refer și la despicături ale vălului palatin și deformări vomeronazale, adăugă Dicken.

— Dar de ce și tații? întrebă Bao.

— Habar n-am. Dacă INS nu și-ar fi pierdut subiectele de studiu clinic, din cauza unui exces de grijă personală, am fi putut ști mai multe, în condiții cel puțin moderat controlate.

Bao îi reaminti lui Dicken că nimeni din încăperea aceea nu avusese vreo legătură cu stoparea studiilor clinice ale Grupului operativ.

— Înțeleg, încuviință el și se detestă cu o ferocitate pe care abia o putea camufla. Nu te contrazic. Sarcinile din etapa a doua sunt avortate de toate femeile cu excepția celor sărace, celor care nu pot să ajungă la clinici ori să cumpere pastilele... sau...

— Sau...? făcu Meeker.

— Sau a celor devotate.

— Devotate... cui?

— Naturii. Propunerii ca acestor copii să li se acorde o șansă, indiferent care ar fi probabilitatea ca ei să se nască morți sau deformați.

— Augustine nu pare să creadă că vreunuia dintre copii ar trebui să i se acorde vreo șansă, zise Bao. De ce?

— Gripa Irod este o boală. Așa te lupți cu o boală.

Nu mai poate continua mult așa. Fie o să demisionezi, fie o să te sinucizi, încercând să explici lucruri pe care nu le înțelegi sau în care nu crezi.

— Christopher, clătină Bao din cap, îți repet: noi nu suntem izolați. Mergem în saloanele de maternitate și în blocurile operatoare din clinica asta, dar vizităm și alte clinici și spitale. Vedem femei și bărbați care suferă. Avem nevoie de o metodă rațională care să țină seama de toate opiniile acestea, de toate presiunile acestea.

Dicken se încruntă, concentrat.

— Mark nu face altceva decât să privească realitatea medicală. Și nu există un consens politic, adăugă el încet. Este un moment periculos.

— Asta pentru a folosi un eufemism, interveni Meeker. Christopher, eu cred că la Casa Albă a intervenit paralizia. Este rău dacă o faci, însă cu certitudine este rău dacă n-o faci și situația continuă neschimbată.

— Guvernatorul statului Maryland este implicat personal în această așa-zisă revoltă a sănătății statelor, zise House. Eu n-am mai văzut niciodată asemenea fervoare în credincioșii de aici.

— Este în mare parte o mișcare la firul ierbii, nu exclusiv creștină, rosti Bao. Comunitatea chineză s-a retras, și pe bună dreptate. Bigotismul este în creștere. Christopher, ne scindăm în triburi speriate și nefericite.

Dicken rămase cu ochii pironiți asupra mesei, apoi privi cifrele de pe tabla albă și simți cum o pleoapă i se zbătea de oboseală.

— Face rău tuturor, spuse el. Îi face rău lui Mark și-mi face rău mie.

— Mă îndoiesc că i-ar face la fel de mult rău lui Mark pe cât le face mamelor, murmură Bao.

71. OREGON

10 mai

— Sunt un om ignorant și nu-nțeleg multe lucruri, rosti Sam.

Se rezemă de gardul din scânduri, care înconjura proprietatea de două hectare, ferma din lemn cu etaj, hambarul vechi cu grinzi deformate și atelierul din cărămidă. Mitch băgă mâna goală în buzunar și puse o cutie de bere Michelob pe un stâlp, acoperit cu licheni cenușii, al gardului. O vacă alb cu negru, cu dosul mare, care păștea pe terenul de șase hectare al vecinului, îi privi aproape complet lipsită de curiozitate.

— Ai cunoscut-o pe femeia asta de cât timp… de numai două săptămâni?

— De mai bine de o lună.

— Un adevărat vârtej!

Mitch încuviință cu o privire sfioasă.

— Și de ce atâta grabă? De ce dracu-ar vrea cineva să rămână gravidă tocmai în vremurile astea? După gripa Irod, maică-ta nu mă mai lasă nici s-o ating, deși a intrat de vreo zece ani la menopauză.

— Kaye este altfel, zise Mitch ca și cum ar fi recunoscut ceva.

Ajunseseră la subiectul acesta după alte teme dificile pe care le dezbătuseră în timpul după-amiezii. Cea mai dură dintre toate fusese recunoașterea de către Mitch a faptului că renunțase temporar să-și mai caute o slujbă și că avea să trăiască, în mare parte, pe banii lui Kaye. Pentru Sam așa ceva era de neconceput.

— Unde mai este respectul de sine? întrebase el, iar la scurt timp după aceea abandonaseră problema și reveniseră la cele petrecute în Austria.

Mitch îi povestise despre întâlnirea cu Brock din conacul lui Daney, care-l amuzase pe tatăl lui.

— Știința este năucită, comentase el sec.

După ce discutaseră despre Kaye, care stătea de vorbă cu Abby, mama lui Mitch, în bucătăria mare a fermei, deruta lui Sam crescuse la nivelul iritării, apoi al furiei directe.

— Recunosc că poate sunt împotmolit în stupiditate abisală, rosti el, totuși nu-i al dracului de periculos să faci așa ceva tocmai acum, și în mod deliberat?

— S-ar putea.

— Și-atunci de ce dracu-ai fost de-acord?

— Nu pot să răspund foarte ușor la întrebarea asta, spuse Mitch. În primul rând, cred că s-ar putea ca ea să aibă dreptate. Vreau să zic, cred că *are* dreptate. De data aceasta, vom avea un copil sănătos.

— Analizele tale au ieșit pozitive, iar ale *ei* tot pozitive.

Sam îl fulgera cu privirile, încleștându-și mâinile pe scândura de sus a gardului.

— Așa-i.

— Oprește-mă dacă greșesc, dar nu cumva nu s-a născut *niciodată* un copil sănătos dintr-o femeie care a fost testată pozitiv?

— Deocamdată.

— Probabilitatea este practic zero.

— Ea a descoperit virusul ăsta, rosti Mitch. Știe despre el mai multe decât oricare altul din lume și este convinsă...

— Că toți ceilalți se-nșală?

— Că ne vom schimba gândirea în următorii ani.

— Atunci e nebună sau pur și simplu o fanatică?

Mitch se încruntă.

— Ai grijă, tată!

— Mitch, ridică brațele Sam, am zburat până-n Austria – prima dată când am fost vreodată în Europa și încă fără maică-ta, la dracu'! — ca să-mi iau fiul dintr-un spital, după ce s-a... În sfârșit, am mai vorbit despre astea. Te-ntreb, pentru numele lui Dumnezeu, de ce te expui la genul ăsta de suferință, de ce-ți asumi asemenea risc?

— După ce i-a murit soțul, ea a fost cuprinsă cumva de elanul de a înainta, de a vedea lucrurile într-o lumină pozitivă, zise Mitch. Tată, nu pot spune că o-nțeleg, însă o iubesc. Am încredere în ea. Ceva din mine îmi spune că are dreptate, altfel n-aș fi fost de acord.

— Adică, n-ai fi *cooperat*. Sam se uită spre vacă, apoi își șterse palmele pe pantaloni, curățându-le de praful de licheni. Și dacă vă-nșelați amândoi?

— Știm consecințele. Vom trăi cu ele. Dar nu ne-nșelăm. Nu

de data asta, tată.

— Am citit cât am putut de mult, rosti Abby Rafelson. Este uluitor. Toate virusurile astea…

Soarele după-amiezii pătrundea prin fereastra bucătăriei și desena trapeze galbene pe podeaua din stejar nelăcuit. Bucătăria mirosea a cafea – prea multă cafea, gândi Kaye, nervi întinși – și *tamale*, prânzul lor înainte ca bărbații să fi ieșit la plimbare.

Deși trecuse de șaizeci de ani, mama lui Mitch își păstrase un soi de frumusețe autoritară, care provenea din pometții înalți și ochii albaștri afundați în orbite, combinați cu îngrijirea perfectă.

— Virusurile astea există de mult timp, zise Kaye.

Ridică o fotografie a lui Mitch la cinci ani, pe tricicletă, pe cheul Willamette din Portland. Părea concentrat, indiferent la camera foto; uneori, ea îi zărea aceeași expresie când șofa sau citea un ziar.

— De cât timp? întrebă Abby.

— Poate de zeci de milioane de ani.

Kaye luă altă fotografie din teancul de pe măsuța pentru cafea: Mitch și Sam încărcând lemne într-un camion. Judecând după înălțimea și membrele lui subțiri, Mitch părea să aibă zece-unsprezece ani.

— Dar ce căutau de fapt acolo? Asta n-am putut să-nțeleg.

— Este posibil să fi intrat în noi prin intermediul gameților noștri, ovule sau spermă. După aceea, au rămas. Au suferit mutații, sau ceva le-a dezactivat sau noi le-am pus la treabă în folosul nostru. Am găsit un mod prin care să le facem utile.

Kaye ridică ochii de la fotografie.

Abby o privi imperturbabil.

— Spermă sau ovule?

— Ovare, testicule, zise Kaye și plecă din nou ochii.

— Și ce le-a decis să iasă din nou?

— Ceva din viața noastră de zi cu zi. Poate, stresul.

Abby căzu pe gânduri.

— Am absolvit facultatea, ți-a spus Mitch? Educație fizică.

— Da, încuviință Kaye. Mi-a spus că ai absolvit în secundar și un curs de biochimie. Ceva premedicină.

— Da, așa-i, dar nu suficient ca s-ajung la nivelul tău. Îndeajuns totuși ca să am dubii față de educația mea religioasă.

Nu știu ce ar fi crezut mama dacă ar fi știut despre virusurile astea din celulele noastre sexuale. Abby îi zâmbi și clătină din cap. Poate ar fi zis că sunt păcatul nostru originar.

Kaye o privi și încercă să se gândească la o replică.

— Interesant, rosti în cele din urmă.

Nu știa de ce ar fi tulburat-o asta, însă o răscolise și mai mult. Se simțea amenințată de idee.

— Mormintele din Rusia, zise încet Abby. Poate că mamele aveau vecini care au crezut că era o epidemie a păcatului originar.

— Nu cred așa ceva.

— Nici eu, nu te teme. Abby își aținti ochii albaștri asupra lui Kaye; erau neliniștiți și nu-și găseau locul. Nu m-am simțit niciodată în largul meu cu ceea ce are legătură cu sexul. Sam este un bărbat blând, singurul bărbat față de care am simțit o pasiune, deși nu singurul pe care l-am invitat în patul meu. Educația mea… n-a fost cea mai bună din punctul acesta de vedere. N-a fost cea mai înțeleaptă. N-am discutat niciodată cu Mitch despre sex. Și nici despre dragoste. Se părea că se va descurca destul de bine și pe cont propriu, arătos cum este, și isteț cum este. Își puse mâna pe brațul lui Kaye. Ți-a spus că maică-sa este o bătrână puritană nebună?

Părea atât de trist disperată și dezorientată, încât Kaye îi strânse mâna cu putere și zâmbi, speră ea liniștitor.

— Mi-a spus că ai fost o mamă minunată și grijulie, zise, că a fost singurul tău fiu și că o să mă interoghezi ca pe hoții de cai.

O strânse și mai tare de mână.

Abby râse și o parte din tensiune dispăru dintre ele.

— Mi-a spus că ești încăpățânată și mai inteligentă decât oricare femeie pe care-a cunoscut-o vreodată și cât de mult ții la toate. Mi-a spus că ar fi bine să te plac, fiindcă altfel va avea o discuție cu mine.

Kaye se holbă la ea, îngrozită.

— Nu se poate!

— Ba da, încuviință Abby cu un aer solemn. Bărbații din familia asta vorbesc foarte deschis. I-am spus că mă voi strădui pe cât pot să ne-nțelegem.

— Doamne Dumnezeule! izbucni Kaye în râs, nevenindu-i să creadă.

— Exact. Încerca să te protejeze. Dar mă cunoaște. Știe că

nici eu nu m-ascund îndărătul cuvintelor. Din cauza chestiei ăsteia cu păcatul originar care apare peste tot, cred că ne așteaptă o schimbare-n toată lumea. Se vor modifica multe din felurile cum acționează bărbații și femeile. Nu crezi?

— Eu sunt absolut convinsă.

— Vreau să te străduiești pe cât poți de mult, te rog, scumpo, noua mea fiică, te rog, să creezi un loc în care să existe dragoste și un centru de blândețe și de grijă pentru Mitch. El pare dur și aspru, însă, de fapt, bărbații sunt foarte fragili. Să nu îngădui ca toate astea să vă despartă, ori să-l rănească pe el. Vreau să păstrez cât pot de mult din Mitch pe care-l cunosc și iubesc. Eu încă îmi văd băiatul în el. Băiatul meu încă există în el.

În ochii lui Abby apăruseră lacrimi și, ținându-i mâna, Kaye își dădu seama că ei îi lipsise mama enorm, de mulți ani, și că încercase fără succes să îngroape sentimentele acelea.

— A fost greu când s-a născut Mitch, zise Abby. Am fost patru zile în travaliu. Era primul meu copil și mă așteptasem ca nașterea să fie grea, totuși nu chiar atât de grea. Regret că n-am avut mai mulți copii, dar numai din unele puncte de vedere. Acum aș fi speriată de moarte. De fapt, *sunt* speriată de moarte, deși între mine și Sam nu există nimic care să mă neliniștească.

— Voi avea grijă de Mitch, rosti Kaye.

— Sunt vremuri oribile, spuse Abby. Cineva o să scrie o carte, o carte mare și groasă. Sper că va avea un sfârșit fericit și luminos.

În seara aceea, cinară toți laolaltă și conversația fu plăcută, destinsă, lipsită de consecințe. Văzduhul părea senin, toți norii dispăruseră. Kaye se culcă cu Mitch în vechiul lui dormitor, un semn de acceptare din partea lui Abby sau de impunere din partea lui Mitch, ori ambele.

Aceasta era prima familie adevărată pe care ea o cunoscuse după mulți ani. Gândindu-se la asta, stând chircită lângă Mitch, în patul prea mic, Kaye avu propriul ei moment de lacrimi de fericire.

Când se opriseră să pună benzină în Eugene, cumpărase un test de sarcină de la o farmacie. După aceea, pentru a se convinge că lua într-adevăr o decizie normală, în ciuda unei lumi

atât de ieșită din tiparul ordinii, se dusese la o librărie micuță și cumpărase o carte de dr. Spock. I-o arătase lui Mitch, care surâsese larg, totuși nu-i arătase și testul de sarcină.

— Este perfect normal, murmură ea în timp ce Mitch sforăia încetișor. Ceea ce facem este foarte *natural* și normal, te rog, Doamne!

72. SEATTLE, WASHINGTON/WASHINGTON, D.C.

14 mai

Kaye șofă prin Portland, în vreme ce Mitch dormea. Trecură peste pod în statul Washington, traversară o porțiune scurtă de furtună, apoi reveniră sub soare strălucitor. Kaye ieși de pe autostradă și prânziră într-un restaurant mexican mic, de lângă o așezare al cărei nume îl auziseră pentru prima dată. Șoselele erau liniștite: era duminică.

Se opriră să moțăie puțin în parcare și Kaye își cuibări capul pe umărul lui Mitch. Aerul era aproape nemișcat și soarele îi încălzea fața și părul. Câteva păsări cântau. Norii se mișcau în șiruri ordonate, dinspre sud, și acoperiră în scurt timp cerul, totuși vremea continua să fie caldă.

După ce se treziră, Kaye conduse prin Tacoma, după care Mitch sui la volan și continuară spre Seattle. Când trecură pe sub centrul de convenții, care se ridica de o parte și cealaltă a autostrăzii, bărbatul simți că n-ar fi vrut să meargă direct la apartamentul lui.

— Poate că vrei să vezi unele puncte de interes turistic înainte de a ne instala, zise el.

Kaye îi zâmbi.

— De ce, e mizerie în apartament?

— Este curat, dar s-ar putea să nu fie…

Clătină din cap.

— Nu-ți face griji. Nu sunt într-o dispoziție critică. Mi-ar plăcea însă într-adevăr să-mi arăți orașul.

— Există un loc pe care-l vizitam frecvent când nu eram la săpături.

Parcul Gasworks se întindea sub un promontoriu scund și ierbos care se ridica deasupra Lacului Union. Vestigiile unei vechi instalații pentru gaze lichefiate și ale clădirilor din cadrul fabricii care o adăpostise fuseseră curățate, vopsite în culori vii

și transformate în parc public. Rezervoarele verticale, pasarelele și conductele aflate în stare de dezagregare lentă nu fuseseră vopsite, ci doar înconjurate cu garduri și lăsate să ruginească.

Mitch o prinse de mână și ieșiră din parcare. Lui Kaye, locul i se părea destul de urât, cu iarba în smocuri neregulate, dar, de dragul bărbatului, nu spuse nimic.

Se așezară pe peluza de lângă gardul din sârmă și priviră hidroavioanele de pasageri care amerizau pe Lacul Union. Câțiva bărbați și femei sau femei cu copii se îndreptau spre locul de joacă de lângă clădirile fabricii. Mitch comentă că erau destul de puțini, pentru o duminică însorită.

— Oamenii nu mai vor să se adune laolaltă, zise Kaye, însă în chiar clipa următoare mai multe autobuze sosiră în parcare, oprindu-se în spațiile ce le fuseseră rezervate prin frânghii.

— Se-ntâmplă ceva, rosti Mitch privind cu atenție.

— Mi-ai pregătit vreo surpriză? întrebă ea jucăuș.

— Nu, zâmbi Mitch, dar poate că nu-mi mai amintesc după noaptea trecută.

— Așa zici în fiecare dimineață.

Femeia căscă, acoperindu-și gura cu palma, și privi o ambarcațiune cu pânze care traversa lacul, urmată de un windsurfer.

— Opt autobuze. Curios, făcu Mitch.

Ciclul lui Kaye întârziase cu trei zile și ea îl avusese foarte regulat de când renunțase la pastilele anticoncepționale, după moartea lui Saul. Asta îi stârnea un fel de îngrijorare. Când se gândea la ce era posibil să fi pornit ei doi, scrâșnea în mod reflex din dinți. *Atât de repede... Idilă de modă veche. Rostogolindu-se la vale, sporindu-și viteza*.

Deocamdată nu-i spusese nimic lui Mitch, pentru eventualitatea în care era o alarmă falsă.

Când se gândea prea mult la asta, Kaye se simțea cumva desprinsă de propriul ei corp. Dacă se retrăgea de dinaintea îngrijorării și se mulțumea să-și exploreze senzațiile, starea naturală a țesuturilor, celulelor și emoțiilor, se simțea perfect; contextul, implicațiile, *cunoașterea* erau cele care interferau cu mulțumirea simplă de a se simți bine și îndrăgostită.

Problema era că știa prea multe lucruri, care niciodată nu erau suficiente.

Normal.

— Zece autobuze, numără Mitch. Hopa, unsprezece! O mulțime a naibii de mare. O mângâie ușor pe gât pe femeie. Nu-s sigur dacă-mi place chestia asta.

— Este parcul tău. Nu vreau să plecăm de-aici deocamdată. Este plăcut, zise Kaye.

Soarele azvârlea petice luminoase peste tot. Cisternele ruginite străluceau într-o nuanță de portocaliu-mat.

Zeci de bărbați și femei în haine maronii mergeau în grupulețe, de la autobuze spre colină. Nu păreau să se grăbească. Patru femei duceau un cerc din lemn cu diametrul de un metru, iar câțiva bărbați transportau un stâlp lung pe un cărucior.

Kaye se încruntă, apoi chicoti.

— O să facă ceva cu un *yoni* și un *lingam*, rosti ea.

Mitch miji ochii la procesiune.

— Poate că nu-i decât un joc cu inelul. Ceva de genul aruncatului potcoavei la țintă.

— Chiar crezi asta? întrebă ea cu tonul acela familiar și necritic pe care bărbatul îl recunoscu instantaneu ca fiind în dezacord complet.

— Nu, zise el și se pocni cu palma peste frunte. Cum de nu mi-am dat seama imediat? Este un *yoni* și un *lingam*.

— Și tu ești un antropolog, răspunse Kaye dublând în joacă literele. Se ridică în genunchi și duse palma pavăză la ochi. Haide să ne uităm.

— Nu știu dacă am fost invitați.

— Mă-ndoiesc că ar fi o petrecere privată.

Dicken trecu prin punctul de control al securității – percheziție corporală, scanare pentru metale, scanare pentru mirosuri – și pătrunse în Casa Albă prin așa-numita intrare a diplomaților. Un pușcaș marin tânăr îl preluă imediat și-l escortă la sala mare pentru ședințe de la subsol. Instalația de aer condiționat funcționa la putere maximă și interiorul se simțea ca al unui frigider prin comparație cu cele treizeci de grade de afară, dublate de umiditate.

Sosise primul. Era singur înăuntru, cu excepția pușcașului și a unui chelner care aranja sticle de Evian, blocnotesuri și pixuri pe masa ovală și lungă. Se așeză pe unul dintre scaunele din spate, rezervate consilierilor secundari. Stewardul îl întrebă dacă dorea

să bea o coca-cola sau un pahar de suc.

— Cafeaua va sosi în câteva minute.

— O coca-cola ar fi perfectă, încuviință Dicken.

— Ați sosit cu avionul?

— Nu, am șofat de la Bethesda.

— Vremea se anunță urâtă pentru după-amiază, comentă stewardul. Meteorologii de la Andrews au spus că de la cinci începe furtuna. Aici avem cele mai bune prognoze meteo.

Îi făcu cu ochiul și zâmbi, apoi reveni după câteva minute cu o coca-cola și un pahar cu gheață mărunțită.

Peste zece minute, începură să sosească mai mulți participanți. Dicken îi recunoscu pe guvernatorii statelor New Mexico, Alabama și Maryland, însoțiți de un grup mic de consilieri. În scurt timp, sala avea să conțină nucleul așa-zisei Revolte a Guvernatorilor, care se opunea Grupului Operativ în toată țara.

Augustine avea să-și țină discursul de grație chiar aici, în subsolul Casei Albe. Urma să încerce să convingă zece guvernatori, dintre care șapte din state foarte conservatoare, că singurul curs uman de acțiune era de a le îngădui femeilor accesul la un domeniu complet de măsuri complete de avort.

Dicken se îndoia că pledoaria va fi acceptată sau măcar respinsă în mod politicos.

Augustine intră după alte câteva minute, însoțit de ofițerul de legătură al Casei Albe cu Grupul operativ și de șeful de cabinet al președintelui. Își așeză servieta pe masă și veni spre Dicken, clicăind cu pantofii pe gresia pardoselii.

— Ceva muniție? întrebă el.

— Zero, răspunse încet Dicken. Nicio companie de asigurări medicale nu ne dă vreo șansă în recăpătarea controlului. În plus, se apreciază că președintele a scăpat situația din mână.

Augustine se încruntă ușor. În ultimul an, ridurile de la colțurile ochilor i se accentuaseră vizibil și părul i se albise.

— Bănuiesc că vor folosi propriile lor… soluții la firul ierbii?

— Asta-i tot ce pot vedea ele. Asociația medicilor americani și majoritatea sucursalelor INS și-au retras susținerea, chiar dacă nu în mod deschis, ci tacit.

— În tot cazul, zise Augustine la fel de încet, e clar că n-avem nimic să le oferim pentru a reveni la matcă… deocamdată. Luă o ceașcă de cafea de la steward. Poate că ar trebui să plecăm

pur și simplu acasă și să-i lăsăm pe toți să se descurce cum vor.

Se întoarse și privi alți guvernatori care intrau în sală, urmați de Shawbeck, apoi de secretarul de stat pentru sănătate și servicii sociale.

— Uite că vin și leii, urmați de creștini, zise el. Așa și trebuie să fie. Înainte de a pleca pentru a se așeza în capătul opus al mesei, în unul dintre cele trei scaune în fața cărora nu existau stegulețe, adăugă în șoaptă: Președintele tocmai a încheiat două ore de discuții cu Alabama și Maryland, care i-au cerut să-și amâne decizia. Nu cred că el vrea asta. În ultimele șase săptămâni au fost omorâte cincisprezece mii de femei gravide. *Cincisprezece mii*, Christopher!

Dicken văzuse cifra aceea de câteva ori.

— Ar trebui să ne aplecăm toți și să încasăm șutul în fund, mârâi Augustine.

Mitch estimă la minimum șase sute de oameni mulțimea care suia spre vârful colinei. Câteva zeci de curioși urmau grupul cu inelul și stâlpul din lemn.

Kaye îl prinse de mână.

— Ăsta-i un obicei din Seattle? îl întrebă, trăgându-l după ea, intrigată de ideea unui ritual de fertilitate.

— Nu auzisem de el, răspunse bărbatul.

După evenimentele din San Diego, mirosurile mulțimilor îl amețeau.

Când ajunseră în vârful promontoriului, Kaye și Mitch se găsiră pe marginea unui uriaș cadran solar plat, cu diametrul de aproape zece metri. Avea basoreliefuri din bronz, care reprezentau figuri, cifre, mâini omenești întinse și litere caligrafiate, indicând cele patru puncte cardinale. Cercul era completat cu elemente din ceramică, sticlă și ciment colorat.

Mitch îi arătă femeii cum observatorul devenea gnomonul de pe cadran, când stătea între liniile paralele, ștanțate cu anotimpuri și zile. Potrivit estimării ei, era ora două.

— Este foarte frumos, zise Kaye. Ca un loc de cult păgân, nu crezi?

El încuviință fără să scape din ochi mulțimea care avansa.

Câțiva bărbați și băieți care înălțau zmeie se retraseră din calea procesiunii și începură să-și bobineze sforile, coborându-și jucăriile. Cele trei femei care purtau inelul transpiraseră sub

greutatea lui. Îl așezară cu grijă în centrul ceasului solar. Lângă ele, așteptau doi bărbați care țineau stâlpul.

În cercul cadranului pătrunseră cinci femei mai vârstnice, îmbrăcate în robe galben-deschis. Se țineau de mâini, zâmbind cu demnitate, și înconjurară inelul fără să rostească vreun cuvânt.

Kaye și Mitch coborâră pe versantul sudic al colinei, cu vedere peste Lacul Union. Bărbatul simți o briză dinspre sud și văzu pâlcuri de nori joși, ce înaintau peste centrul orașului. Aerul era ca vinul, limpede și dulce, cu temperatura puțin peste douăzeci de grade. Umbrele norilor treceau spectaculos peste promontoriu.

— Sunt prea mulți oameni, îi zise el lui Kaye.

— Să mai stăm… să vedem ce vor să facă.

Mulțimea formă cercuri concentrice, cu toți participanții ținându-se de mâini. Îi rugară politicos pe Kaye și Mitch să se îndepărteze puțin până își terminau ceremonia.

— Sunteți bine-veniți să urmăriți mai de jos, îi spuse lui Kaye o femeie tânără și grăsuță, în rochie largă, verde, ignorându-l în mod explicit pe Mitch; ochii ei păreau să treacă pe lângă și prin bărbat.

Singurele sunete care se auzeau dinspre mulțime erau foșnetele hainelor și mișcările picioarelor în sandale, pe iarbă și peste basoreliefurile ceasului solar.

Mitch își afundă mâinile în buzunare și gârbovi umerii.

Guvernatorii se așezară la masă, aplecându-se în dreapta și-n stânga, pentru a discuta în șoaptă cu consilierii sau vecinii lor. Shawbeck rămase în picioare, cu mâinile încleștate în față. Augustine ocolise un sfert de masă pentru a sta de vorbă cu guvernatorul Californiei. Dicken încercă să deducă logica repartizării locurilor și apoi își dădu seama că se aplicase un protocol inteligent. Guvernatorii nu fuseseră așezați după vârstă sau influență, ci după poziția geografică a statelor. California se afla pe latura vestică a mesei, iar guvernatorul Alabamei stătea aproape de fundul sălii, în partea sud-estică. Augustine, Shawbeck și secretarul de stat se găseau aproape de locul care urma să fie ocupat de președinte.

Asta însemna ceva, își spuse Dicken. Poate că aveau totuși să înghită pilula amară și să recomande implementarea politicilor

lui Augustine.

El nu era însă deloc sigur în privința propriilor lui sentimente. Ascultase prezentările despre costurile medicale ale îngrijirii nou-născuților din etapa a doua, dacă aveau să existe unii care să supraviețuiască mult timp; ascultase, de asemenea, cifrele care extrapolau ce ar fi însemnat pentru Statele Unite pierderea unei generații întregi de copii.

Ofițerul pe probleme de sănătate se ridică lângă ușă.

— Doamnelor și domnilor, președintele Statelor Unite!

Toți se sculară în picioare. Guvernatorul Alabamei o făcu mai încet decât toți ceilalți. Dicken văzu că fața îi lucea de transpirație, probabil de la căldura de afară. Pe de altă parte, Augustine îi spusese că guvernatorul avusese o întrevedere cu președintele în ultimele două ore.

Un agent al Serviciului Secret îmbrăcat în blazer și cămașă de golf trecu pe lângă Dicken, privindu-l cu precizia împietrită cu care el se obișnuise de ceva vreme. Președintele intră primul în sală, înalt, cu faimosul lui ciuf de păr alb. Părea în formă fizică, dar puțin obosit; totuși, puterea funcției îl copleși pe Dicken. Fu încântat când președintele privi în direcția lui, îl recunoscu și încuviință solemn din cap, trecând pe lângă el.

Guvernatorul Alabamei își împinse scaunul îndărăt. Picioarele din lemn hârșâiră peste gresia pardoselii.

— Domnule președinte! rosti el cam prea tare.

Președintele se opri să-i vorbească, și guvernatorul făcu doi pași înainte.

Doi agenți se priviră scurt, gata să intervină politicos.

— Iubesc președinția și iubesc măreața noastră țară, domnule, rosti guvernatorul și-l cuprinse pe președinte în brațe, ca un urs protector.

Lângă ei, guvernatorul Floridei făcu o grimasă și scutură stingherit din cap. Agenții erau la numai doi metri depărtare.

Oh, gândi Dicken; nimic mai mult, doar o conștientizare seacă și clarvăzătoare a suspendării în timp, un fluierat de tren încă neauzit, frânele încă neacționate, brațul dorind să se miște, dar deocamdată inert pe lângă corp.

Se gândi că poate ar fi bine să se ferească din cale.

Tânărul blond în robă neagră purta o mască chirurgicală verde și ținea ochii plecați, în timp ce suia colina spre ceasul

solar. Era însoțit de trei femei îmbrăcate în maroniu și verde, și purta un săculeț din țesătură cafenie, legat cu șnur auriu. Briza care sporea pe promontoriu îi flutura în toate direcțiile părul mătăsos, aproape alb.

Cercul de femei și bărbați se deschise pentru a-i lăsa să pătrundă.

Mitch privea cu o expresie nedumerită. Alături, Kaye stătea cu brațele încrucișate.

— Ce vor să facă? se încruntă el.

— Pare un fel de ritual.

— De fertilitate?

— De ce nu?

Mitch căzu pe gânduri.

— Ispășire, vorbi el. Sunt mai multe femei decât bărbați.

— Da, cam în raport de trei la unu.

— Majoritatea bărbaților sunt mai vârstnici.

— Bețișoare de urechi.

— Poftim?

— Așa le spun femeile tinere bărbaților care sunt îndeajuns de vârstnici pentru a le fi tați, explică Kaye. Așa cum este președintele.

— Mi se pare insultător, comentă Mitch.

— Este adevărat, să știi. Nu da vina pe mine.

Tânărul fu ascuns vederii lor, când mulțimea se închise iarăși.

O mână uriașă și fierbinte îl ridică pe Christopher Dicken și-l purtă spre peretele din spatele sălii. Îi sparse timpanele și-i strivi pieptul. După aceea, mâna se retrase și el căzu pe podea. Deschise ochii, clipind. Văzu flăcări năpustindu-se în unde concentrice peste plafonul crăpat, cu plăci de faianță prăbușindu-se prin văpăi. Era acoperit de sânge și fragmente de țesuturi umane. Fum alb și dogoare îi înțepară ochii, iar el îi închise. Nu putea să respire, nu putea să audă, nu putea să se miște.

Scandările începură încet și monoton.

— Haide! îi zise Mitch lui Kaye.

Femeia se uită în urmă spre mulțime. Acum și ei i se părea că într-adevăr ceva nu era în regulă. Părul de pe ceafă i se zbârli.

— Bine, încuviință.

Înconjurară colina pe o alee, până ajunseră la un drum care cobora pe versantul nordic al promontoriului. Trecură pe lângă un bărbat și fiul lui, de cinci-șase ani, care avea un zmeu în mânuțe. Băiatul le zâmbi. Kaye îi privi ochii migdalați și eleganți, capul prelung și ras, aproape egiptean, ca o statuie de abanos, străveche și frumoasă, care fusese adusă la viață, și gândi: *Ce copil frumos și normal. Ce băiețel frumos*.

Își reaminti de fata care stătea pe stradă în Gordi, când caravana ONU părăsise așezarea; erau foarte diferiți ca înfățișare, totuși provocau gânduri similare.

Îl prinse pe Mitch de mână, exact în clipa când începură sirenele. Amândoi se uitară către nord, unde era parcarea, și văzură cinci mașini de poliție care se opriră, derapând; portierele zburară în lături și polițiștii coborâră în goana mare și trecură în fugă printre automobilele parcate, apoi peste iarbă și suiră colina.

— Ia uită-te, spuse Mitch și-i arătă un bărbat singur, de vârstă mijlocie, în șort și bluză de trening, care vorbea la telefonul mobil.

Bărbatul părea speriat.

— Ce dracu’? se încruntă Kaye.

Rugăciunea monotonă crescuse în intensitate. Trei polițiști trecură pe lângă Kaye și Mitch; aveau armele în tocuri, dar unul dintre ei scosese bastonul. Își croiră loc prin cercurile exterioare ale mulțimii din vârful colinei.

Femeile țipară la ei și-i blestemară. Li se împotriviră, îmbrâncindu-i, lovindu-i cu picioarele, zgâriindu-i, încercând să-i împingă înapoi.

Lui Kaye nu-i venea să creadă ce vedea și auzea. Două femei săriră asupra unui bărbat, împroșcându-l cu obscenități.

Polițistul cu bastonul începu să-l utilizeze pentru a-și proteja tovarășii. Kaye auzi bufnetele plasticului cu miez metalic, care lovea carnea și osul și-și simți stomacul ridicându-se în gură.

Dădu să urce înapoi promontoriul, însă Mitch o prinse de braț.

Și alți polițiști se năpustiră în mulțime, lovind cu bastoanele. Psalmodierile încetară. Grupul păru să-și piardă coeziunea. Femei în robe se desprinseră din cercuri, cu mâinile încleștate pe fețe, speriate și furioase, zbierând, plângând, cu glasuri ascuțite și agitate. Unele căzură pe jos și începură să lovească cu pumnii în iarba rară și gălbuie. Din guri le șiroia salivă.

Apăru o dubă de poliție, care sui pe trotuar și trecu peste iarbă, cu motorul ambalat. Două polițiste se alăturară încăierării generale.

Mitch și Kaye coborâră colina; ajunși la poale, se întoarseră și priviră gloata care continua să fie adunată în jurul ceasului solar. Doi polițiști se desprinseră de acolo, purtându-l între ei pe tânărul în negru. Dungi roșii din care picura sânge îi însemnau gâtul și mâinile. O polițistă chemă o ambulanță prin walkie-talkie. Trecu la numai câțiva metri de Mitch și Kaye, albă la față de mânie.

— Ce dracu'! țipă ea spre spectatori. De ce n-ați încercat să-i opriți?

Nici Kaye, nici Mitch nu aveau vreun răspuns.

Tânărul în robă neagră se împletici și căzu între polițiștii care-l susțineau. Chipul lui, deformat de durere și șoc, fulgeră alb, ca norii pe fundalul pământului bătătorit și al ierbii gălbejite.

73. SEATTLE

Mitch porni cu mașina către sud, pe șoseaua care ducea la Capitol Hill, apoi coti spre est, pe Denny. Buickul dudui, suind panta.

— Era mai bine dacă nu vedeam toate astea, spuse Kaye.

El înjură în barbă.

— Mai bine nu ne-am fi oprit.

— Chiar au înnebunit toți? E prea mult! Nu înțeleg unde-i locul nostru aici?

— Revenim la vechile obiceiuri, răspunse Mitch.

— Ca în Georgia.

Kaye își apăsă încheieturile degetelor de buze și dinți.

— Detest să văd femeile învinuindu-i pe *bărbați*, zise Mitch. Îmi vine să vomit când văd asta.

— Eu nu învinovățesc pe nimeni, însă trebuie să admiți că-i o reacție naturală.

Mitch se strâmbă aproape dezgustat; era prima dată când o privise în felul acela. Kaye inspiră adânc, printre dinți, simțindu-se simultan vinovată și tristă, apoi se întoarse și privi pe geamul din dreptul ei, spre întinderea lungă și rectilinie a Broadwayului: clădiri din cărămidă, pietoni, bărbați tineri, cu măști verzi, mergând cu alți bărbați, și femei mergând cu femei.

— Haide să uităm ce-a fost, spuse Mitch. Haide să ne-

odihnim.

Apartamentul de la etajul întâi, ordonat, răcoros și cam prăfuit, în urma absenței îndelungate a bărbatului, avea vedere peste Broadway: oficiul poștal cu fațadă din cărămidă, o librărie mică și un restaurant thailandez. Mitch intră cu bagajele pe ușă și-și ceru scuze pentru deranjul care nu exista, cel puțin din punctul de vedere al lui Kaye.

— Hogeag de burlac, comentă el. Nu știu de ce l-am păstrat închiriat.

— E frumos, zise Kaye și-și trecu degetele peste decorațiunile din lemn închis la culoare ale pervazului ferestrei și peste vopseaua emailată albă a peretelui.

Livingul fusese încălzit de soare și aerul dinăuntru avea un iz ușor stătut, fără să fie neplăcut, ci doar neaerisit. Kaye deschise fereastra cu destulă dificultate. Mitch veni lângă ea și o închise cu grijă.

— Vin gaze de eșapament de pe stradă, explică el. Fereastra din dormitor dă spre spatele clădirii și pe acolo se aerisește foarte bine.

Kaye crezuse că vederea apartamentului va fi romantică și plăcută, că va afla multe despre bărbat, însă era atât de ordonat, cu atât de puține mobile, încât se simți dezamăgită. Examină cărțile de pe etajera înaltă până în tavan, de lângă bucătăria micuță: manuale de antropologie și arheologie, câteva cărți de biologie zdrențuite, o cutie plină cu reviste științifice și fotocopii. Niciun roman.

— Restaurantul thailandez este bun, rosti Mitch, cuprinzând-o în brațe pe când studia cărțile.

— Nu mi-e foame. Aici ți-ai făcut cercetările?

— Exact aici. Momentul de revelație. Tu ai fost inspirația.

— Mulțumesc, zise ea.

— Vrei să te întinzi nițel? Sunt și niște beri în frigider.

— Budweiser?

Mitch rânji larg.

— O să iau una, încuviință Kaye.

El îi dădu drumul și deschise frigiderul.

— La naiba. Cred c-a fost curentul oprit. S-a topit totul din congelator. O pală de aer rece și cu iz acru sosi dinspre bucătărie. Totuși berea nu s-a stricat.

Îi aduse o sticlă și deschise capacul cu un gest expert. Kaye o luă și sorbi. Era aproape insipidă. Nicio satisfacție.

— Trebuie să mă duc la baie, anunță ea.

Se simțea amorțită, detașată de problemele importante ale omenirii. Își luă cu ea poșeta în baie și scoase testul de sarcină. Era simplu și amuzant: două picături de urină pe o bandeletă de testare – dacă era pozitiv, se colora în albastru, dacă era negativ, se colora în roz. Rezultatul se obținea în zece minute.

Brusc, încercă nevoia disperată de a ști.

Baia era imaculată.

— Ce pot face pentru el? se întrebă Kaye. Își trăiește aici propria lui viață.

Abandonă apoi direcția aceea de gândire, lăsă capacul pe toaletă și se așeză.

În living, Mitch deschise televizorul. Prin ușa groasă din lemn de pin, Kaye auzi voci înăbușite, cuvinte răzlețe.

— … în explozie a fost rănit, de asemenea, secretarul…

— Kaye! strigă bărbatul.

Ea acoperi banda cu un șervețel și deschise ușa.

— Președintele, rosti Mitch contorsionat la față. Lovi cu pumnul în gol. Mai bine nu deschideam dracului porcăria asta!

Kaye stătu în living, în fața televizorului mic, și privi fix capul și umerii crainicei, buzele care i se mișcau, rimelul care i se întinsese de la un ochi.

— Până în prezent, bilanțul victimelor a ajuns la șapte, printre care guvernatorii statelor Florida, Mississippi și Alabama, președintele, un agent al Serviciului Secret și două persoane încă neidentificate. Printre supraviețuitori se numără guvernatorii statelor New Mexico și Arizona, directorul Grupului operativ Irod, Mark Augustine, și Frank Shawbeck de la Institutul Național de Sănătate. La momentul respectiv, vicepreședintele nu se găsea în Casa Albă…

Mitch stătea lângă ea, cu umerii gârboviți.

— Unde era Christopher? întrebă Kaye cu voce stinsă.

— Deocamdată n-a fost oferită nicio explicație despre cum s-a putut introduce o bombă în Casa Albă, în ciuda măsurilor de securitate. Frank Sesno se află în fața Casei Albe…

Kaye se eliberă de brațul lui Mitch.

— Scuză-mă, rosti ea și-l lovi ușor pe umăr. Am nevoie la baie.

— Ești bine?
— Da, da.
Închise ușa și o încuie, inspiră adânc și ridică șervețelul. Trecuseră zece minute.
— Ești sigură că ești bine? strigă Mitch de dincolo de ușă.
Kaye ridică bandeleta spre lumină și privi cele două pete de testare. Prima era albastră. A doua era tot albastră. Reciti instrucțiunile și comparațiile de culori, apoi se rezemă cu umărul de ușă, simțindu-se amețită.
— Gata, șopti ea.
Se îndreptă și gândi: *Sunt momente oribile. Lasă-l s-aștepte. Lasă-l s-aștepte, dacă tu poți s-aștepți*.
— Kaye?!
Mitch părea aproape panicat. Avea nevoie de ea, avea nevoie de o formă de liniștire. Femeia se sprijini de chiuvetă; abia mai putea sta în picioare – simțea un amestec de oroare, ușurare și uluire față de ceea ce făcuseră ei, față de ceea ce făcea lumea.
Deschise ușa și văzu lacrimi în ochii lui Mitch.
— Nici măcar n-am votat pentru el! rosti bărbatul și buzele îi tremurară.
Kaye îl prinse în brațe și-l strânse cu putere. Moartea președintelui reprezenta un eveniment important, semnificativ, totuși ea încă nu-l putea percepe ca atare. Emoțiile ei erau legate de alte persoane, de Mitch, de mama și tatăl lui, de propriii ei părinți care îi lipseau; simțea chiar o ușoară îngrijorare față de propria ei persoană, dar, în mod destul de straniu, nicio conexiune reală cu viața dinăuntrul ei.
Nu încă.
Acesta nu era copilul real.
Nu încă.
Nu-l iubi. Nu-l iubi pe acesta. Iubește ceea ce face el, ceea ce poartă.
Aproape împotriva voinței ei, pe când îl ținea pe Mitch în brațe și-l mângâia pe spate, Kaye își pierdu cunoștința. Bărbatul o purtă în dormitor, apoi aduse o cârpă înmuiată în apă rece.
Ea pluti pentru o vreme în beznă, după care deveni conștientă de uscăciunea gurii. Își drese glasul, deschise ochii.
Privi în sus la soțul ei și încercă să-i sărute palma când o tamponă cu cârpa peste obraji și bărbie.
— Câtă prostie, rosti ea.

— Din partea mea?
— A mea. Crezusem că voi fi puternică.
— *Ești* puternică, zise Mitch.
— Te iubesc, spuse Kaye și nu mai reuși să pronunțe altceva.

După ce Kaye adormi, Mitch o acoperi cu pătura, stinse lumina și reveni în living. Apartamentul i se părea foarte diferit acum. Amurgul verii sclipea dincolo de fereastră, proiectând o paloare de basm pe peretele opus. Se așeză în fotoliul uzat din fața televizorului, cu sonorul redus la maximum, totuși perfect clar în camera tăcută.
— Guvernatorul Harris a declarat stare de necesitate și a apelat la Garda Națională. S-a anunțat interdicție de circulație după ora 19, în zilele lucrătoare, respectiv după ora 17, în zilele de sâmbătă și duminică, iar dacă legea marțială va fi declarată la nivel federal, presupunem de către vicepreședinte, așa cum pare foarte probabil, nu se vor mai permite niciun fel de adunări în locuri publice, fără aprobarea specială a birourilor pentru situații de necesitate ale comunităților. Starea de necesitate este pe termen nelimitat și reprezintă pe de o parte, așa cum afirmă oficialitățile, un răspuns față de situația din capitala țării și, pe de altă parte, o încercare de aducere sub control a tulburărilor grave și permanente din statul Washington…
Mitch se lovi ușor peste bărbie cu banda de test. Schimbă canalele, doar pentru senzația păstrării controlului.
— … a decedat. Președintele și cinci dintre cei zece guvernatori de state, aflați în vizită la Casa Albă, au fost asasinați azi-dimineață în Sala de crize din Casa…
Apăsă din nou butonul de pe telecomanda micuță.
— … Guvernatorul statului Alabama, Abraham C. Darzelle, liderul așa-zisei mișcări Revolta Statelor, l-a *îmbrățișat* pe președintele Statelor Unite chiar înainte de declanșarea exploziei. Președintele și guvernatorii statelor Alabama și Florida au fost sfârtecați de explozie…
Mitch stinse televizorul. Duse banda înapoi în camera de baie și se întinse lângă Kaye. Nu trase cuvertura la o parte și nici nu se dezbrăcă, pentru ca să n-o deranjeze. Își scoase doar pantofii, se ghemui, cu un picior așezat ușor peste coapsele ei acoperite cu pătura și-și înfundă nasul în părul ei șaten, tuns scurt. Mirosul părului era mai liniștitor decât orice medicament.

Pentru un moment prea scurt, universul redeveni mic, cald și complet suficient.

PARTEA A III-A

STELLA NOVA

74. SEATTLE

Iunie

Kaye își aranjă hârtiile pe biroul lui Mitch și luă manuscrisul pentru *Biblioteca reginei*. Cu trei săptămâni în urmă, decisese să scrie o carte despre SHEVA și biologia modernă, despre tot ce simțea că ar trebui să știe rasa umană în anii următori. Titlul se referea la metafora ei despre genom, cu toate elementele sale mutabile și catalizatoare, și jucătorii egoiști, care ofereau servicii reginei genomului, cu o parte a naturii lor, sperând în mod egoist să fie instalați în „Biblioteca reginei”, în ADN; afișând uneori altă față, alt rol, mai degrabă egoist decât util, parazitar sau prădător, cauzând necazuri sau chiar dezastru. O metaforă politică ce părea perfect adecvată prezentului.

În ultimele două săptămâni, scrisese peste 160 de pagini pe laptop, pe care le printase la o imprimantă portabilă, ca o modalitate de a-și pune în ordine gândurile înainte de convenție.

Și pentru a-mi trece timpul. Câteodată orele abia trec, când Mitch este departe.

Aranjă teancul de hârtii, lovindu-le cu marginile de tăblia din lemn, mulțumită de bufnetul solid pe care-l produceau, apoi le așeză în fața fotografiei lui Christopher Dicken, aflată într-o ramă îngustă de argint, lângă un portret al lui Sam și Abby. Ultima poză din caseta ei cu obiecte personale era o imagine alb-negru a lui Saul, făcută de un fotograf profesionist pe Long Island. Saul părea capabil, zâmbitor, sigur pe sine, înțelept. În urmă cu cinci ani, ei expediaseră cópii ale acelei fotografii cu planul de afaceri al lui Ecobacter către companii cu capital de risc. De atunci parcă trecuse o veșnicie.

Kaye petrecuse foarte puțin timp examinându-și trecutul sau colecționând amintiri. Acum regreta asta. Dorea ca viitorul lor copil să știe ce se întâmplase. Când se privea în oglindă, i se părea că radia de sănătate și vitalitate. Sarcina nu numai că nu-i

crea probleme, ci aproape că o răsfăța.

Ca și cum nu i-ar fi ajuns cartea pe care o scria, cu trei zile în urmă începuse un jurnal, primul pe care-l avusese vreodată.

10 iunie

Am petrecut săptămâna trecută pregătindu-ne pentru conferință și căutând o casă. Dobânzile au crescut enorm, au ajuns la 21, dar ne putem permite ceva mai spațios decât apartamentul, și Mitch nu-i pretențios. Eu sunt. Mitch scrie mai încet decât mine, despre mumii și peșteră, și trimite fiecare pagină, pe rând, lui Oliver Merton, în New York, care le redactează, uneori cu cruzime. Mitch acceptă modificările fără să comenteze și încearcă să-și îmbunătățească scriitura. Am devenit foarte literari, foarte atenți, poate nițel aroganți, fiindcă nu prea avem altceva cu care să ne ocupăm.

Mitch a plecat în după-amiaza asta ca să discute cu noul director de la Hayer pentru o eventuală reangajare. (Nu se îndepărtează niciodată la mai mult de douăzeci de minute de apartament, iar alaltăieri am mai cumpărat un telefon mobil. Îi repet că pot avea grijă și singură de mine, însă tot își face griji.)

A primit o scrisoare de la profesorul Brock, care i-a descris natura controversei curente. Brock a participat la o serie de talk-show-uri. Câteva ziare au publicat povestea, iar articolul lui Merton din NATURE atrage multă atenție și multe critici.

Innsbruck continuă să păstreze mostrele de țesuturi și nici nu comentează, nici nu le pune la dispoziția altor cercetători, totuși Mitch îi presează pe prietenii lui de la Universitatea Washington să declare public ce știu, pentru a submina secretomania din Innsbruck. Merton crede că gradualiștii care se ocupă de mumii dispun de maximum două-trei luni pentru a-și pregăti rapoartele și a le publica, pentru că altfel vor fi înlăturați, înlocuiți, speră Brock, de o echipă mai obiectivă, la conducerea căreia speră în mod clar să fie numit. Este posibil ca și Mitch să facă parte din echipa respectivă, deși pare o speranță exagerată.

Merton și Daney n-au izbutit să convingă Biroul pentru situații de necesitate din New York să aprobe ținerea conferinței în Albany. Se face o asociere cu anul 1845, guvernatorul Silas Wright și revoltele chiriilor; nu se dorește o reeditare a evenimentelor în urma acestei Legi Extraordinare „experimentale” și „temporare”.

Prin intermediul Mariei Konig, de la Universitatea Washington, am adresat o petiție către Biroul pentru situații de necesitate din Washington, care a acceptat o conferință de două zile la Kane Hall, cu maximum 100 de participanți, care urmează să fie aprobați nominal de Birou. Libertățile civile n-au fost complet uitate. Nimeni nu vrea să decreteze legea marțială și tribunalele civile continuă să funcționeze, însă o fac doar cu aprobarea Birourilor statale.

Mitch zice că din 1942 n-a mai fost așa.

Mă simt bizar: sunt perfect sănătoasă, energică, plină de vitalitate și sarcina nu-i foarte vizibilă. Hormonii sunt aceiași, efectul este același.

Mâine mă duc să-mi fac sonograma și o ecografie la Marine Pacific; vom face și amniocenteza și vilozitățile coriale, în ciuda riscurilor, deoarece vrem să știm caracterul țesuturilor.

Următoarea etapă nu va mai fi așa ușoară.

Doamnă Hamilton, acum și eu sunt un cobai.

75. CLĂDIREA 10, INSTITUTUL NAȚIONAL DE SĂNĂTATE, BETHESDA

Iulie

Dicken se propulsă cu o singură mână pe coridorul lung de la nivelul al zecelea din Centrul Clinic Magnuson, roti, speră cu grație, căruciorul cu rotile – tot cu o singură mână – și-i văzu neclar pe cei doi bărbați care veneau spre el. Pasul lent și lung, costumul gri și înălțimea îi spuseră că unul dintre ei era Augustine. Nu știa cine putea fi celălalt.

Gemând stins, coborî mâna dreaptă și se împinse înainte. Pe măsură ce se apropie, putu să vadă că fața lui Augustine se vindeca destul de bine, deși avea să rămână ușor colțuroasă. Porțiunile neacoperite de bandajele operațiilor de chirurgie plastică, care-i traversau capul peste nas și peste ambii obraji și tâmple, continuau să poarte urmele schijelor. Augustine scăpase cu ambii ochi întregi. Dicken își pierduse un ochi, iar vederea celuilalt rămăsese încețoșată din cauza temperaturii degajate în urma exploziei.

— Arăți bine, Mark, rosti el, frânând cu o mână și cu apăsarea ușoară a unui picior cu papuc.

— Mi-ai luat vorba din gură, Christopher. Vreau să-ți fac cunoștință cu domnul Kelly Newcomb.

Își strânseră mâna cu grijă. Dicken îl cântări din ochi pe Newcomb, apoi rosti:

— Tu ești noul voiajor al lui Mark.

— Da, încuviință bărbatul.

— Felicitări pentru numire, se adresă Dicken lui Augustine.

— Nu te obosi. Va fi un coșmar.

— Strângerea tuturor copiilor sub o singură umbrelă, încuviință Dicken. Cum se simte Frank?

— Săptămâna viitoare iese din spital.

Altă tăcere. Dicken nu se mai putea gândi la alt subiect. Newcomb încrucișă mâinile stânjenit, apoi își aranjă ochelarii, împingându-i în sus, pe nas. Dicken urî tăcerea și o întrerupse tocmai când Augustine era pe punctul să vorbească:

— Eu mai stau două săptămâni. Trebuie să-mi facă o operație la mână. Mi-ar plăcea să plec din campus pentru o vreme, să văd ce se-ntâmplă în lume.

— Haide la tine în cameră și să discutăm, sugeră Augustine.

— Cu plăcere.

După ce intrară, Augustine îi ceru lui Newcomb să închidă ușa.

— Aș vrea ca Kelly să te consulte în legătură cu anumite chestiuni vreo două zile. Să-și intre în mână. Intrăm într-o etapă nouă. Președintele ne-a trecut în bugetul lui discreționar.

— Grozav, mormăi Dicken răgușit.

Înghiți un nod și încercă să-și aducă salivă în gură, pentru a-și umezi limba. Analgezicele și antibioticele îi afectau metabolismul.

— Nu vom face nimic radical, zise Augustine. Toți sunt de acord că ne găsim într-o situație incredibil de delicată.

— Situație cu „S” mare, încuviință Dicken.

— Pentru moment, neîndoios, rosti încet Augustine. Eu n-am cerut asta, Christopher.

— Știu.

— Dar dacă vreun copil SHEVA se va naște viu, va trebui să acționăm rapid. Dețin rapoarte din șapte laboratoare care dovedesc că SHEVA poate mobiliza retrovirusuri străvechi în genom.

— Se discută despre tot felul de HERV-uri și transpozoni, zise Dicken, care încercase să citească studiile pe un ecran special din încăpere. Eu nu sunt sigur că ar fi într-adevăr virusuri. Pot

fi…

— Indiferent cum le-ai spune, îl întrerupse Augustine, au genele virale necesare. Noi nu ne-am mai confruntat cu ele de milioane de ani, așa că probabil vor fi patogene. Mă îngrijorează mai mult acum orice fel de mișcări care le pot încuraja pe femei să poarte sarcinile astea până la capăt. Nu există probleme în Europa de Est și Asia, iar Japonia a început deja un program preventiv, dar noi suntem mai încăpățânați.

Asta ca să folosească un eufemism.

— Să nu mai treci din nou peste linia aceea, Mark, îl sfătui Dicken.

Augustine nu avea chef de sfaturi înțelepte.

— Christopher, noi am putea pierde mai mult decât doar o generație de copii. Kelly este de aceeași părere.

— Cercetările sunt solide, interveni Newcomb.

Dicken tuși, își controlă spasmul, însă se învăpăie la față de frustrare.

— Și ce anticipăm? Lagăre de internare? *Creșe* de concentrare?

— Estimăm că până la sfârșitul anului, în America de Nord, vor fi maximum o mie-două de copii SHEVA născuți vii. S-ar putea să nu fie niciunul, *zero*, Christopher. Președintele a semnat deja un decret de necesitate, prin care ni se acordă custodie dacă vreunul se naște viu. Acum lucrăm la detaliile civile. Dumnezeu știe ce va face Uniunea Europeană. Asia este foarte pragmatică: avort și carantină. Regret că nu putem fi și noi la fel de îndrăzneți.

— Mie asta nu mi se pare o amenințare majoră la adresa sănătății, rosti Dicken.

Glasul i se frânse din nou și tuși. Din cauza vederii încețoșate, nu putea distinge expresia lui Augustine înapoia bandajelor.

— Ei sunt *rezervoare*, Christopher, zise Augustine. Dacă vor intra în contact cu populația, nou-născuții vor fi vectori. Nu uita cât de puțini au fost necesari pentru SIDA.

— Recunoaștem că-i neplăcut, spuse Newcomb privindu-l pe Augustine. Eu o simt instinctiv. Dar am analizat pe computer unele dintre aceste HERV-uri activate. Dacă se exprimă gene viabile *env* și *pol*, am putea avea ceva mult mai rău decât HIV. Computerele indică un dezastru cum nu s-a mai văzut în istorie. Ar putea distruge rasa umană.

Dicken se trase afară din scaun și se așeză pe marginea patului.

— Cine nu-i de acord? întrebă el.

— Domnul Mahy din CCPB, răspunse Augustine. Bishop și Thorpe. Și, desigur, James Mondavi. Totuși, cei de la Princeton sunt de acord, iar ei se bucură de încrederea președintelui. Vor să lucreze cu noi la chestia asta.

— Ce spune opoziția? îl întrebă Dicken pe Newcomb.

— Mahy este de părere că orice particule eliberate vor fi retrovirusuri complet adaptate, dar nepatogene, și că, în cea mai rea situație, vom vedea câteva cazuri de cancere rare, răspunse Augustine. Nici Mondavi nu vede vreo patogeneză, însă nu acesta este motivul pentru care ne aflăm aici.

— Dar care?

— Avem nevoie de contribuția ta, Christopher. Kaye Lang este gravidă; îl cunoști pe tată. Este SHEVA de etapa întâi. Dintr-o clipă în alta va trebui să avorteze.

Dicken își feri fața.

— Ea organizează o conferință în statul Washington. Am încercat să convingem Biroul pentru situații de necesitate să n-o autorizeze.

— O conferință științifică?

— Alte bolboroseli aiuristice despre evoluție. Și, fără îndoială, încurajări pentru noi mame. Ar putea fi un dezastru de PR, foarte prost pentru moral. Christopher, noi nu controlăm presa. Crezi că ea va fi radicală în privința subiectului?

— Nu. Cred că va fi foarte rezonabilă.

— Asta ar putea fi și mai rău, comentă Augustine, dar în același timp este ceva ce putem folosi împotriva ei, dacă afirmă că este susținută de Știință cu Ș mare. Reputația lui Mitch Rafelson e complet compromisă.

— El este un tip decent, spuse Dicken.

— Reprezintă însă un risc, rosti Augustine. Din fericire, este riscul ei, nu al nostru.

76. SEATTLE

10 august

Kaye trecu din dormitor în bucătărie, luându-și blocnotesul. Mitch era la Universitatea Washington de la ora 9. Vizita lui la Muzeul Hayer avusese un rezultat nefavorabil; cei de acolo nu

erau interesați de controversă, indiferent dacă el era sprijinit de Brock sau de oricare alt om de știință. Brock însuși, îi atrăseseră ei atenția cu înțelepciune, era un personaj controversat și, potrivit unor surse anonime, fusese „lăsat să plece” sau chiar „eliminat” din studiile desfășurate de Universitatea Innsbruck asupra oamenilor de Neanderthal.

Kaye detestase dintotdeauna intrigile academice. Așeză blocnotesul și un pahar cu suc de portocale pe o măsuță, lângă scaunul uzat al lui Mitch, apoi se așeză oftând încet. Deoarece nu avusese nicio idee în dimineața aceasta și nicio direcție în care să dezvolte cartea, începuse un eseu general scurt, pe care l-ar fi putut folosi în conferința de peste două săptămâni.

Însă și eseul se oprise brusc. Inspirația nu putea pur și simplu să concureze cu senzațiile atât de straniu încâlcite din abdomenul ei.

Trecuseră aproape nouăzeci de zile. Seara trecută, ea scrisese în jurnal: „Are deja mărimea unui șoarece”. Și nimic mai mult.

Folosi telecomanda pentru a deschide televizorul vechi. Guvernatorul Harris susținea altă conferință de presă. Apărea zilnic în fața jurnaliștilor, pentru a prezenta ultimele noutăți despre Legea Extraordinară, despre felul cum statul Washington coopera cu Washington, D.C., despre măsurile la care se împotrivea – se împotrivea frecvent, cântându-le în strună individualiștilor duri din estul munților Cascade – și explica foarte atent unde considera că era benefic și esențial să se coopereze. O dată în plus, recită o litanie monotonă de statistici.

— *În nord-vest, din Oregon până în Idaho, autoritățile de aplicare a legii m-au anunțat că au fost comise cel puțin treizeci de sacrificii umane. Dacă le adăugăm celor douăzeci și două de mii de incidente de violență împotriva femeilor estimate în toată țara, Legea Extraordinară pare că a întârziat prea mult. Noi suntem o comunitate, un stat, o regiune, o națiune scăpată de sub control din cauza durerii și panicată de un act de neînțeles al lui Dumnezeu*.

Kaye se frecă ușor pe abdomen. Harris avea o misiune imposibilă. Mândrii cetățeni americani, gândi ea, adoptau o atitudine perfect chinezească. Întrucât favoarea celestă le fusese în mod clar retrasă, ei diminuaseră drastic susținerea oricărei forme de guvernare.

Conferința de presă a guvernatorului fu urmată de o masă rotundă, la care participară doi oameni de știință și un reprezentant al statului. Discuția ajunse la copiii SHEVA ca purtători de boală; erau aiureli pe care ea nici nu dorea, nici nu trebuia să le audă. Închise televizorul.

Telefonul mobil începu să sune. Kaye răspunse.

— Da?

— Frumusețea mea, îi am alături pe Wendell Packer, Maria Konig, Oliver Merton și domnul profesor Brock.

Fața i se relaxă la auzul glasului lui Mitch.

— Ei ar dori să se întâlnească cu tine.

— Doar dacă vor să fie moașe, zise Kaye.

— Iisuse, simți ceva?

— O acreală în stomac. Sunt nefericită și neinspirată. Dar nu, nu cred că se va întâmpla azi.

— Atunci poate că te va inspira ce o să-ți spun, rosti Mitch. Ei vor face publice analizele mostrelor de țesuturi din Innsbruck. Și vor distribui pliante la conferință. Packer și Konig spun că ne vor susține.

Kaye închise ochii pentru un moment. Dorea să savureze clipele acelea.

— Și departamentele lor?

— Nu. Politica este prea riscantă pentru șefii departamentelor. Însă Maria și Wendell vor încerca să-și convingă colegii. Sperăm să cinăm împreună. Ești în stare de așa ceva?

Tulburările din stomac i se potoliseră. Kaye se gândi că peste vreo oră putea să-i fie realmente foame. Ea urmărise de mulți ani activitatea Mariei Konig și o admira enorm. Dar în echipa aceea masculină, poate că avantajul cel mai mare al lui Konig îl reprezenta faptul că era femeie.

— Unde cinăm?

— La cinci minute de spitalul Marine Pacific, zise Mitch. Altceva nu știu.

— Eu nu cred că o să mănânc mai mult de un bol de fulgi de ovăz. Să iau autobuzul?

— Nici vorbă. Ajung acolo în câteva minute.

Mitch îi transmise un sărut prin telefon, după care Oliver Merton ceru să-i vorbească și el.

— Încă nu ne-am întâlnit pentru a ne strânge mâinile, rosti

Merton cu răsuflarea tăiată, ca și cum tocmai se certase violent sau suise în fugă niște trepte. Dumnezeule, doamnă Lang, mă simt pur și simplu intimidat să vorbesc cu dumneata!

— M-ai încolțit destul de rău în Baltimore, răspunse Kaye.

— Da, însă asta a fost demult, replică el fără urmă de regret. Nu-ți pot spune cât de mult admir ceea ce plănuiești împreună cu Mitch. Am rămas cu gura căscată.

— Facem doar ceea ce-i natural, zise Kaye.

— Să ștergem cu buretele trecutul, spuse Merton. Doamnă Lang, îți sunt prieten.

— Vom vedea în privința asta.

Merton chicoti și-i restitui telefonul lui Mitch.

— Maria Konig sugerează un restaurant vietnamez cu supă *phô* bună, la care a tânjit ea când a fost gravidă. E-n regulă pentru tine?

— După ce-mi mănânc fulgii de ovăz, zise Kaye. Merton trebuie să fie prezent?

— Nu, dacă tu n-o vrei.

— Spune-i că o să-i bag cuțite din priviri. O să-l fac să sufere.

— O să-i spun, încuviință Mitch, dar el înflorește când este criticat.

— De zece ani analizez țesuturile morților, zise Maria Konig. Wendell știe ce ajungi să simți.

— Așa este, aprobă Packer.

Așezată vizavi de Kaye, Konig era mai mult decât doar frumoasă; era modelul perfect pentru cum ar fi vrut ea să arate la cincizeci de ani. Wendell Packer era foarte arătos, deși subțirel și mărunt – complet opus lui Mitch. Brock purta un sacou gri și tricou negru, elegant și discret; părea adâncit în gânduri încă și mai profunde.

— În fiecare zi, spuse Maria, primești prin curier un colet, două sau trei, și le deschizi, iar înăuntru sunt fiole ori sticluțe din Bosnia, din Timorul de Est sau din Congo, care conțin bucățele mici și triste de piele sau os de la o *victimă*, de obicei nevinovată, și un plic cu cópii de fișe medicale, alte fiole, mostre de sânge sau de celule epiteliale din mucoasa bucală a rudelor. Zi după zi după zi. Nu se oprește niciodată. Dacă pruncii aceștia sunt pasul următor, dacă ei se vor pricepe să trăiască mai bine decât noi pe planeta asta, atunci abia îi aștept. Avem nevoie de

o schimbare.

Chelnerița măruntă care le nota comenzile se opri brusc din scris.

— Identifici persoane decedate pentru ONU? o întrebă ea pe Maria.

Femeia ridică ochii, stânjenită.

— Uneori, da.

— Eu sunt din Kampuchia, Cambodgia. Am sosit aici acum cincisprezece ani. Ai examinat și kampuchieni?

— Pe atunci eu nu lucram acolo, scumpo, zise Maria.

— Nici acum nu mi-a trecut furia, spuse chelnerița. Mama, tata, fratele, unchiul. După aceea, i-au lăsat pe ucigași să plece, fără să-i pedepsească. Au fost niște oameni foarte răi.

În jurul mesei se lăsă tăcerea când ochii ei mari și negri scânteiară, amintindu-și. Brock se aplecă înainte, încleștă mâinile și-și atinse vârful nasului cu încheietura degetului mare.

— Este foarte rău și acum, dar eu voi naște copilul oricum, rosti chelnerița. Își atinse abdomenul și se uită la Kaye. Și dumneata?

— Da.

— Eu cred în viitor, urmă chelnerița. Trebuie să fie mai bine.

Termină notarea comenzilor și plecă. Merton își ridică bețișoarele și se jucă neatent cu ele pentru câteva secunde.

— O să-mi amintesc asta, spuse el, data viitoare când mă voi simți oprimat.

— Păstreaz-o pentru cartea ta, zise Brock.

— Chiar *scriu* o carte, îi anunță jurnalistul. Nu-i nicio surpriză. Este cel mai important subiect științific al vremurilor noastre.

— Sper să ai mai mult noroc decât mine, comentă Kaye.

— Deocamdată m-am împotmolit, am un blocaj absolut, spuse Merton și-și împinse ochelarii în sus cu capătul gros al unui bețișor. Asta nu va dura însă. Nu durează niciodată.

Chelnerița le aduse pachețele de primăvară, crevete și muguri de fasole, și clătite translucide, umplute cu frunze de busuioc. Kaye își pierduse cheful pentru fulgii de ovăz insipizi și liniștitori. Simțindu-se încercată de spiritul aventurii, luă cu bețișoarele un pachețel și-l înmuie într-un bol mic din ceramică, plin cu sos maroniu, dulce. Aromele erau extraordinare – ar fi putut sta câteva minute cu îmbucătura aceea în gură, gustând fiecare moleculă savuroasă în parte. Busuiocul și menta din

pachețel erau aproape prea intense, iar creveții aveau gust bogat, crocant și oceanic.

Toate simțurile i se ascuțiră. Sala de mese mare, deși întunecoasă și răcoroasă, i se păru foarte pitorească, foarte detaliată.

— Ce se pune în astea? întrebă ea mestecând ultima bucată din pachețelul de primăvară.

— Sunt *foarte* bune, încuviință Merton.

— Eu n-ar fi trebuit să spun nimic, rosti Maria pe un ton de scuză, încă resimțind emoția din fragmentul de istorie al chelneriței.

— Noi toți credem în viitor, zise Mitch. Nu ne-am fi aflat aici, dacă am fi fost înglodați în propriile noastre făgașe mărunte.

— Trebuie să stabilim clar ce putem spune și care ne sunt limitele, vorbi Wendell. Eu pot să merg numai până la un anumit punct, înainte de a ieși din domeniul meu de expertiză și de a trece dincolo de ceea ce ar tolera șefii mei, chiar dacă aș anunța că vorbesc exclusiv în numele meu.

— Curaj, Wendell! zâmbi Merton. Noi suntem un front solid. Freddie?

Brock sorbi din paharul lui cu bere lager blondă, apoi ridică ochii, cu o expresie abătută.

— Nu pot să cred, începu el, că suntem toți aici, că am ajuns așa departe. Schimbările sunt atât de aproape, încât mă sperie. Știți ce se va întâmpla când ne vom prezenta descoperirile?

— Vom fi crucificați de aproape toate revistele științifice din lume, râse Packer.

— Nu și de *Nature*, zise Merton. Am pregătit terenul acolo. Am pus la cale o lovitură jurnalistică și științifică.

Surâse larg.

— Nu, prieteni, vă rog, rosti Brock. Stați puțin și gândiți-vă. Abia am trecut în alt mileniu și acum suntem pe punctul de a afla cum am ajuns să devenim oameni. Își scoase ochelarii cu lentile groase și-i șterse cu șervetul; ochii îi erau îndepărtați și foarte rotunzi. În Innsbruck avem mumiile acelea prinse în ultimele etape ale unei transformări care s-a desfășurat pe zeci de mii de ani. Femeia trebuie să fi fost mai curajoasă decât ne putem imagina, însă ea știa foarte puține. Doamnă Lang, dumneata știi multe și oricum mergi mai departe. Curajul dumitale este poate chiar mai minunat. Își ridică paharul cu

bere. Lucrul cel mai mărunt pe care-l pot face este să toastez din toată inima în cinstea dumitale.

Toți ridicară paharele. Kaye simți cum stomacul îi tresaltă din nou, totuși nu era o senzație neplăcută.

— Pentru Kaye!, spuse Friedrich Brock. Viitoarea Evă.

77. SEATTLE

12 august

Kaye rămase în Buickul vechi, pentru a se feri de ploaie. Mitch merse în lungul șirului de mașini din parcarea mică de lângă Roosevelt, căutând ceea ce specificase ea – un autovehicul micuț, produs în anii 1990, japonez sau Volvo, poate albastru sau verde –, apoi se întoarse și se aplecă spre geamul pe care femeia îl coborâse ca să intre mai mult aer.

Își scoase pălăria Stetson din fetru, udă, și zâmbi.

— Ce zici de frumusețea asta? arătă un Caprice negru.

— Nu, rosti Kaye apăsat.

Lui Mitch îi plăceau automobilele americane mari și vechi. Se simțea în largul lui în interioarele spațioase. Portbagajele lor puteau transporta unelte și pietre. I-ar fi plăcut să cumpere o camionetă și câteva zile discutaseră despre asta. Kaye nu avea nimic împotriva vehiculelor 4×4, însă nu văzuseră nimic despre care ea să creadă că și-ar fi putut permite. Dorea să aibă în bancă o rezervă cât mai mare pentru situații de necesitate. De aceea, stabilise o limită de douăsprezece mii de dolari.

— Sunt un bărbat întreținut, rosti el, ținându-și pălăria la piept cu un aer trist și-și plecă fruntea înaintea Capriceului.

Kaye îl ignoră în mod deliberat. Toată dimineața fusese în dispoziție proastă – se răstise la el de două ori în timpul micului dejun, nervi pe care Mitch îi acceptase cu o compasiune care o irita și mai mult. Femeia dorea o ceartă reală, care să-i pună sângele în mișcare, să-i pună gândurile în mișcare, să-i pună *corpul* în mișcare. Se săturase de senzația de roadere interioară a măruntaielor, ce persista de trei zile. Se săturase de așteptare, de încercarea de a se confrunta cu ceea ce purta în pântec.

Mai mult ca orice, dorea să-l săpunească pe Mitch pentru că fusese de acord s-o lase însărcinată și să înceapă procesul acesta oribil și prelungit.

Mitch se apropie de al doilea șir de mașini și se uită la

prețurile lipite pe parbrize. O femeie cu umbrelă coborî treptele din lemn ale biroului din rulotă și discută cu el.

Kaye îi privi cu suspiciune. Se ura pe sine, își ura emoțiile haotice și țicnite. Nimic din ceea ce gândea nu avea vreun sens.

Mitch arătă spre un Lexus uzat.

— Mult prea scump, murmură Kaye, mușcându-și pielița de la o unghie. Apoi: Ah, futu-i!

I se păru că-și umezise chiloții. Șiroitul continuă, dar nu era vezica urinară. Se pipăi între picioare.

— Mitch! țipă ea.

Bărbatul veni în goana mare, smulse portiera din partea șoferului, sări la volan și porni motorul în chiar clipa când primul pumn de durere surdă o făcu pe Kaye să se încovoaie. Fu cât pe-aci să lovească cu pumnul în bordul mașinii. Mitch o trase îndărăt cu o mână.

— Doamne! țipă ea.

— I-am dat drumul.

Mitch privi în lungul străzii Roosevelt și coti spre vest pe Strada 45, ocolind mașinile de pe pasajul superior, apoi viră brusc pe autostradă.

Durerea nu mai era la fel de intensă acum. Stomacul femeii părea plin cu apă înghețată și-i tremurau coapsele.

— Cum te simți? întrebă Mitch.

— Mi-e frică. Totu-i atât de straniu…

Mitch acceleră.

Kaye simți ceva ca o defecare. Vulgar, natural, *indescriptibil*. Încercă să-și strângă picioarele laolaltă. Nu era sigură ce anume simțea, ce anume – exact – se întâmplase. Durerea aproape că dispăruse.

Până când opriră înaintea intrării la camera de gardă a spitalului Marine Pacific, era sigură că totul se terminase.

Maria Konig îi trimisese la doctorița Felicia Galbreath, după ce Kaye fusese refuzată de câțiva pediatri care nu voiau să se ocupe de sarcini SHEVA. Propria ei asigurare de sănătate acoperea SHEVA ca boală, ca stare prealabilă, dar în niciun caz ca sarcină naturală.

Doctorița Galbreath lucra în mai multe spitale, însă își păstra cabinetul în Marine Pacific, spitalul mare și maroniu care fusese construit în stil Art Deco în timpul crizei economice din anii

1930, cu vedere spre autostradă, Lacul Union și mare parte din Seattleul de Vest. De asemenea, preda câte două zile pe săptămână la Universitatea Western din Washington și Kaye se întrebă când mai avea timp pentru viața personală.

Înaltă și plinuță, cu umeri rotunzi, chip plăcut, direct, și păr blond, tuns scurt în mod banal, Galbreath intră în rezerva ei la douăzeci de minute după ce fusese internată. Kaye fusese spălată și consultată sumar de asistenta rezidentă și de medicul de gardă. O moașă trecuse de asemenea s-o vadă, fiindcă auzise despre cazul ei dintr-un articol scurt apărut în *Seattle Weekly*.

Kaye se sculă în capul oaselor în pat – spatele o durea, dar în rest se simțea confortabil – și bău un pahar cu suc de portocale.

— Ei bine, s-a întâmplat, rosti Galbreath.

— S-a întâmplat, repetă ea monoton.

— Mi-au spus că ești bine.

— Da, acum mă simt mai bine.

— Îmi pare rău că n-am putut ajunge mai devreme. Am fost la Centrul medical al Universității Washington.

— Cred că totul s-a terminat înainte să fi fost internată, zise Kaye.

— Cum te simți?

— Oribil. Sănătoasă, nimic de zis, totuși oribil.

— Unde-i Mitch?

— I-am spus să mi-l aducă. Fetusul.

Galbreath o fixă cu o privire în care se amesteca iritarea și uimirea.

— Nu împingi cam departe rolul ăsta de om de știință?

— Rahat! spuse Kaye apăsat.

— Ai putea să fii în șoc emoțional.

— De două ori rahat! Au luat-o fără să-mi spună nimic. Trebuie s-o văd. Trebuie să știu ce s-a-ntâmplat.

— Este o respingere de etapa întâi. Știm cum arată ele, rosti încetișor Galbreath, controlându-i pulsul și privind monitorul atașat.

Ca precauție, Kaye era pusă pe perfuzie de hidratare.

Mitch reveni cu un recipient mic din oțel, acoperit cu un prosop.

— Îl trimiteau la... Ridică ochii; era palid ca varul. Nu știu unde. A trebuit să zbier nițel la ei.

Galbreath îi privi pe amândoi cu o expresie de autocontrol silit.

— Nu-s decât țesuturi, Kaye. Spitalul trebuie să le trimită la un centru de autopsiere aprobat de Grupul Operativ. Așa cere legea.

— Este *fiica* mea, zise Kaye și lacrimi începură să i se prelingă pe obraji. Vreau s-o văd înainte să mi-o ia.

Hohotele începură și nu le putea controla. Asistenta privi înăuntru, văzu că Galbreath era cu ei și rămase în prag, neajutorată și îngrijorată.

Galbreath luă recipientul de la Mitch, care fu mulțumit să scape de el. Așteptă apoi până când Kaye se potoli.

— Te rog, îi zise ea, și doctorița îi puse cu blândețe recipientul în poală.

Asistenta ieși, închizând ușa.

Mitch se întoarse cu spatele când Kaye ridică prosopul.

Pe un pat de granule de gheață, într-o pungă mică din plastic sigilată, se afla fiica ei intermediară, nu mai mare decât un șoricel de laborator. Fiica *ei*. Kaye avusese grijă de ea, o protejase și o ferise mai bine de nouăzeci de zile.

Pentru o clipă, se simți în mod clar stingherită. Întinse un deget și urmări prin pungulița conturul șirei spinării scurtă și curbată, dincolo de marginea micuțului sac amniotic rupt. Mângâie capul comparativ mare și aproape lipsit de chip, găsind fante minuscule în locul ochilor, o gură zbârcită, ca un bot de iepure, strâns închisă, cioturi mici acolo unde puteau fi brațele și picioarele. Placenta mică și purpurie se afla sub sacul amniotic.

— Mulțumesc, rosti Kaye către fetus.

Acoperi recipientul. Galbreath încercă să i-l ia, dar Kaye o prinse de mână.

— Mai lasă-mi-o câteva minute, rosti ea. Vreau să mă asigur că nu-i singură. Oriunde s-ar duce.

Galbreath i se alătură lui Mitch în sala de așteptare. Bărbatul stătea cu capul în mâini, într-un fotoliu din stejar decolorat, sub un pastel marin cu ramă de frasin.

— Pari ca și cum ți-ar prinde bine să bei ceva, comentă ea.

— Kaye mai doarme? întrebă Mitch. Vreau să fiu cu ea.

Galbreath încuviință din cap.

— Poți intra oricând dorești. Am examinat-o. Vrei să auzi

detalii?

— Te rog, zise Mitch frecându-și ochii. Nu știusem că voi reacționa în felul ăsta. Îmi cer scuze.

— Nu-i nevoie. Ea este o femeie curajoasă, care crede că știe ce vrea. Ei bine, este în continuare gravidă. Dopul gelatinos secundar pare să fie pe poziție. Nu au existat nici traume, nici sângerare; separarea a fost ca la carte, dacă cineva s-ar fi sinchisit să scrie o carte despre așa ceva. Spitalul a făcut o biopsie rapidă. Este în mod clar o respingere SHEVA de prima etapă. Numărul de cromozomi este confirmat.

— Cincizeci și doi?

Galbreath încuviință.

— Ca toți ceilalți. Ar trebui să fie patruzeci și șase. Anomaliile cromozomiale sunt serioase.

— Nu-i o abatere de la normal, ci un tip diferit de normal, rosti Mitch.

Doctorița se așeză lângă el, picior peste picior.

— Să sperăm. Peste câteva luni, vom face mai multe analize.

— Nu știu cum se simte o femeie după așa ceva, rosti el încet, încrucișându-și și descrucișându-și degetele. Ce să-i spun?

— Las-o să doarmă. Când se trezește, spune-i că o iubești și că-i curajoasă și magnifică. Partea aceasta va părea probabil ca un vis urât.

Bărbatul o privi fix.

— Și ce-i voi spune dacă și cu următorul făt se va întâmpla la fel?

Galbreath își înclină capul și-și trecu un deget peste obraz.

— Nu știu, domnule Rafelson.

Mitch completă formularul de externare și se uită pe raportul medical anexat, iscălit de Galbreath. Kaye împături o cămașă de noapte și o puse în valijoară, după care intră rigid în baie și-și luă periuța de dinți.

— Mă dor toate, spuse ea și glasul îi răsună spart prin ușa deschisă.

— Pot s-aduc un scaun cu rotile, zise Mitch.

Se apropie de ușă, însă Kaye ieși din baie și-și puse mâna pe umărul lui.

— Pot să merg. Am terminat cu partea asta, ceea ce mă face să mă simt mult mai bine. Dar... Cincizeci și doi de cromozomi,

Mitch. Aș vrea să știu ce înseamnă asta.

— Mai este timp, rosti el încet.

Primul impuls al femeii era să-i arunce o privire mustrătoare, însă expresia de pe fața lui îi spuse că n-ar fi fost corect, că și el era la fel de vulnerabil.

— Nu, răspunse ea simplu și blând.

Galbreath ciocăni în canatul ușii.

— Intră, zise Kaye.

Închise capacul valizei și-l încuie. Doctorița intră, însoțită de un tânăr în costum gri, cu aer stânjenit.

— Kaye, dânsul este Ed Gianelli, reprezentantul legal al Biroului pentru situații de necesitate în spitalul Marine Pacific.

— Doamnă Lang, domnule Rafelson, îmi cer scuze pentru situație. Trebuie să obțin niște informații personale și o semnătură, potrivit acordului de conformitate al statului Washington cu Legea Extraordinară federală, promulgat pe 22 iulie anul curent și semnat de guvernator pe 26 iulie. Îmi cer scuze pentru neplăcere într-un moment atât de dureros.

— Despre ce-i vorba? întrebă Mitch. Ce trebuie să facem?

— Toate femeile însărcinate cu fetuși SHEVA de etapa a doua trebuie să se înregistreze la Biroul pentru situații de necesitate și să accepte monitorizarea medicală. Puteți aranja ca vizitele respective să fie făcute de doamna doctor Galbreath, în calitate de medic obstetrician semnatar al raportului, și dânsa va efectua analizele standard.

— Nu ne vom înregistra, anunță Mitch. Gata de plecare? o întrebă el pe Kaye și-și puse brațul după umerii ei.

Galbreath se foi de pe un picior pe celălalt.

— Nu vă întreb asupra motivelor, domnule Rafelson, dar înregistrarea și monitorizarea sunt obligatorii potrivit Consiliului sănătății districtului King, în conformitate cu legea statală și federală.

— Eu nu recunosc legea respectivă, zise Mitch ferm.

— Sancțiunea este o amendă de cinci sute de dolari pentru fiecare săptămână de refuz, spuse Gianelli.

— Haideți să nu facem mare caz din asta, interveni Galbreath. Este un fel de anexă la certificatul de naștere.

— Pruncul încă nu s-a născut.

— Atunci considerați-o ca o anexă la raportul medical de respingere, strânse Gianelli din umeri.

— N-a fost nicio respingere, spuse Kaye. Ceea ce facem este perfect natural.

Gianelli ridică mâinile exasperat.

— Nu am nevoie decât de adresa dumneavoastră curentă și de acordul de a vă accesa fișa medicală, împreună cu doamna doctor Galbreath și cu avocatul dumneavoastră, dacă doriți, care să controleze tot ce monitorizăm.

— Dumnezeule! făcu Mitch. O împinse pe Kaye pe lângă Galbreath, după care se opri și se adresă doctoriței: Știi ce-nseamnă asta, nu? Oamenii se vor ține departe de spitale, de medici.

— Eu sunt aproape legată de mâini, spuse femeia. Spitalul s-a împotrivit acestei decizii până ieri. Intenționăm să facem apel la Consiliul sănătății. Deocamdată însă…

Mitch și Kaye ieșiră. Galbreath rămase în prag, roșie la față.

Gianelli îi urmă pe coridor, agitat.

— Trebuie să vă reamintesc, zise el, că aceste amenzi sunt cumulative.

— Renunță, Ed! strigă Galbreath, izbind cu palma în perete. Pentru numele lui Dumnezeu, renunță și lasă-i să plece!

Gianelli stătu în mijlocul coridorului și clătină din cap.

— Urăsc tot rahatul ăsta!

— *Tu* îl urăști? pufni Galbreath. Lasă-mi naibii pacienții-n pace!

78. CLĂDIREA 52, INSTITUTUL NAȚIONAL DE SĂNĂTATE, BETHESDA

Octombrie

— Fața îți arată destul de bine, rosti Shawbeck.

Intră în biroul lui Augustine, țopăind pe o pereche de cârje. Secretarul lui îl ajută să se așeze pe un scaun. Augustine tocmai termina un sandvici cu friptură de vacă. Își șterse buzele și închise capacul cutiei frigorifice, asigurându-l.

— Perfect, adăugă Shawbeck, după ce se instală. Întâlnirea săptămânală a supraviețuitorilor atentatului din data de 20 iulie, prezidată de *der Führer*.

Augustine arcui sprâncenele.

— Deloc amuzant.

— Când ni se va alătura și Christopher? Ar trebui să avem și o sticlă de coniac, iar ultimul supraviețuitor va toasta în cinstea

celor dispăruți.

— Christopher este din ce în ce mai nemulțumit, spuse Augustine.

— Și tu nu ești? Cât a trecut de când te-ai întâlnit cu președintele?

— Trei zile.

— Discuții despre bugetul negru?

— Finanțele de rezervă ale Acțiunilor pentru situații de necesitate.

— Mie nici măcar nu mi-a spus că există așa ceva, rosti Shawbeck.

— Eu sunt șeful acum. Mie îmi vor pune în jurul gâtului colacul de la closet.

— Pentru că tu ai formulat motivațiile. Așadar, nu numai că acești copii noi se vor naște morți, dar, în eventualitatea în care vreunul va supraviețui, va fi luat de la părinți și internat într-un spital care beneficiază de finanțare specială. Am mers cam departe în privința asta.

— Populația pare să fie de partea noastră, spuse Augustine. Președintele îl descrie ca pe un risc major în domeniul sănătății publice.

— Nu mi-aș dori pentru nimic în lume să fiu în locul tău, Mark. Va fi o sinucidere politică. Cred că președintele este în stare de șoc, dacă a putut susține așa ceva.

— Să-ți spun adevărul, Frank: după atâția ani petrecuți în umbra Casei Albe, el se simte în sfârșit plin de viață. El ne va conduce pe calea bătătorită, va repara fostele greșeli și va duce la bun sfârșit planurile martirului care l-a precedat.

— Și tu îl vei îmboldi s-o facă.

Augustine își lăsă capul pe spate. Încuviință scurt.

— Să încarcereze nou-născuți bolnavi?

— Știi la fel de bine ca mine ce-nseamnă știința.

Shawbeck pufni.

— Cinci virusologi au fost de acord că este posibil ca acești copii – și mamele lor – să fie focarul de dezvoltare pentru virusuri străvechi. Ei bine, treizeci și șapte de virusologi au declarat în mod public și oficial că asta-i o aiureală!

— Nu sunt nume atât de importante și nici pe departe atât de influente.

— Mark, sunt Thorne, Mahy, Mondavi și Bishop!

— Am instinctele mele, Frank. Nu uita că ăsta-i și domeniul meu.

Shawbeck își trase scaunul puțin în față.

— Ce suntem acum – tirani mărunți?

Augustine păli la față.

— Mulțumesc, Frank, rosti el.

— Populația a început să se ridice împotriva mamelor și a copiilor nenăscuți. Și dacă pruncii vor fi *drăgălași*? Cât va dura până când oamenii își vor schimba părerea? Și ce vei face tu atunci?

Augustine nu răspunse.

— Știu motivul pentru care președintele refuză să se întâlnească cu mine, urmă Shawbeck. Tu-i spui ce vrea el să audă. Lui îi este frică și țara este scăpată de sub control, așa că el alege o soluție și tu-l susții. Asta nu-i știință, ci politică.

— Președintele este de acord cu mine.

— Indiferent cum i-ai spune tu – 20 iulie, incendierea Reichstagului –, atentatul nu-ți oferă mână liberă.

— Vom supraviețui, rosti Augustine. Nu eu am împărțit cărțile astea.

— Nu, dar în tot cazul, ai împiedicat o împărțire corectă a lor.

Augustine privi drept înainte.

— Ei îi spun „păcatul originar”, știai asta?

— Nu auzisem, răspunse Augustine.

— Uită-te pe Christian Broadcasting Network. Ei divid electoratul din toată America. Pat Robertson le spune telespectatorilor că monștrii aceștia sunt testul final al lui Dumnezeu înaintea sosirii noului regat ceresc. El spune că ADN-ul încearcă să se autoepureze de toate păcatele noastre acumulate, pentru… care era formularea, Fred?

— A ne purifica trecutul înainte ca Dumnezeu să proclame ziua Judecății de Apoi, cântă secretarul lui.

— Asta era!

— Frank, noi nu controlăm mass-media. Eu nu pot fi tras la răspundere.

— Alți șase-șapte teleevangheliști spun că acești copii nenăscuți sunt prăsila diavolului, continuă Shawbeck, ambalându-se. Născuți sub pecetea Satanei, cu un singur ochi și buză de iepure. Unii afirmă chiar că au copite despicate.

Augustine clătină din cap cu tristețe.

— Ei sunt acum grupul tău de susținere, rosti Shawbeck și-i făcu semn secretarului să înainteze. Se strădui să se scoale și-și fixă cârjele sub brațe. Mâine-dimineață îmi înaintez demisia. Atât din Grupul Operativ, cât și din INS. Sunt epuizat. Nu mai suport atâta ignoranță – fie a mea, fie a altora. M-am gândit doar să te anunț pe tine primul. Poate că tu vei putea consolida *toată* puterea.

După plecarea lui Shawbeck, Augustine rămase nemișcat la birou, abia respirând. Încheieturile degetelor îi erau albe și mâinile îi tremurau. Treptat, își recâștigă controlul și se sili să respire adânc și regulat.

— Totul este felul cum continui, se adresă el încăperii pustii.

79. SEATTLE,
Decembrie

Puseră pe zăpadă ultimele cutii scoase din vechiul apartament al lui Mitch. Kaye insistă să transporte și ea câteva mai mici, dar Wendell și Mitch le duseseră deja pe cele grele în primele ore ale dimineții, umplând camionul mare, alb-portocaliu, închiriat de la U-Haul.

Femeia sui în cabină lângă Mitch. Wendell era la volan.

— Adio, zile de burlăcie, rosti ea.

Mitch surâse.

— În apropiere de casă, spuse Wendell, este o pepinieră de brazi. În drum, putem să luăm un pom de Crăciun. O să fie foarte intim.

Noua lor locuință se afla într-o zonă de pădure și tufișuri scunde, de lângă Ebey Slough și localitatea Snohomish. Cu aspect rustic, vopsită în verde și alb, cu o singură fereastră de fronton și o verandă mare, închisă cu sticlă, casa avea trei camere și se găsea la capătul unui drum de țară lung, înconjurat de pini. O închiriau de la părinții lui Wendell, care o aveau de treizeci și patru de ani.

Păstrau secretă schimbarea aceasta a adresei.

În timp ce bărbații descărcau camionul, Kaye pregăti sandviciuri și puse în frigiderul proaspăt spălat șase cutii de bere și câteva cutii cu sucuri de fructe. Se simțea liniștită, stând în șosete pe podeaua din stejar a livingului gol și curat.

Wendell aduse în living o veioză și o puse pe masa de

bucătărie. Kaye îi întinse o bere. Bărbatul sorbi adânc, recunoscător, și mărul lui Adam i se mișcă energic.

— V-au spus? întrebă el.

— Cine? Ce să ne spună?

— Ai mei. Aici m-am născut eu. Asta a fost prima lor casă. Arătă cu mâna în jur. Obișnuiam să ies cu microscopul în grădină.

— Ce frumos! făcu Kaye.

— Aici am devenit om de știință. Un loc sacru. Fie să vă binecuvânteze pe amândoi!

Mitch intră cu un scaun și un stativ pentru reviste. Acceptă o bere ale Full Sail și toastă, ciocnindu-și paharul de sucul Snapple al lui Kaye.

— Toastez pentru transformarea noastră în cârtițe, zise el. Pentru trecerea în clandestinitate.

După patru ore, sosiră Maria Konig și alți șase prieteni, care să ajute la aranjarea mobilierului. Aproape terminaseră, când la ușă ciocăni Eileen Ripper. Purta o sacoșă mare din prelată, plină. Mitch făcu prezentările, apoi văzu alte două persoane pe verandă.

— Am venit cu niște prieteni, zise Eileen. M-am gândit să sărbătorim și cu vești din partea noastră.

Sue Champion și un bărbat înalt și mai vârstnic, cu păr negru, lung și pântec destul de proeminent, strâns zdravăn cu cureaua, înaintară oarecum stânjeniți. Ochii bărbatului sclipeau albicios, ca ai lupilor.

Eileen dădu mâna cu Maria și Wendell.

— Mitch, tu o cunoști pe Sue. Dânsul este soțul ei, Jack. Iar asta-i pentru șemineu, continuă după aceea spre Kaye, lăsând sacoșa pe podea. Talaș de arțar și cireș. Miroase minunat când arde. Ce casă frumoasă!

Sue înclină din cap către Mitch și-i zâmbi lui Kaye.

— Nu ne-am întâlnit până acum, rosti ea.

Kaye deschise și închise gura aidoma unui pește, neștiind ce să răspundă, până ce amândouă izbucniră în râs nervos.

Aduseseră jambon și păstrăv pentru cină. Jack și Mitch se comportau ca niște băieți precauți, care se evaluează reciproc. Sue nu părea îngrijorată, însă Mitch nu știa ce să spună. Ușor amețit de bere, își ceru scuze fiindcă nu avea lumânări în casă și decise că ocazia cerea să aprindă felinarele cu gaz.

Wendell stinse toate luminile. Livingul deveni un cort de tabără, cu umbre prelungi, iar ei mâncară în centrul puternic iluminat, printre stivele de cutii. Sue și Jack discutară câteva clipe într-un colț.

— Sue mi-a spus că vă place pe amândoi, zise Jack când reveniră, dar eu sunt un tip suspicios de felul meu și spun că sunteți toți nebuni.

— Nu te contrazic, își ridică Mitch berea.

— Sue mi-a povestit ce ai făcut în Columbia.

— Asta a fost cu mult timp în urmă.

— Te rog să fii cuminte, își avertiză Sue soțul.

— Voiam doar să știu de ce ai făcut-o, continuă Jack. Este posibil ca el să fi fost unul dintre strămoșii mei.

— Am vrut să știu dacă era *într-adevăr* unul dintre strămoșii tăi, răspunse Mitch.

— Și era?

— Așa cred, da.

Jack miji ochii spre lumina puternică proiectată de felinar.

— Iar cei pe care i-ai găsit în peștera din munți… Ei au fost strămoșii noștri, ai tuturor?

— Da, într-un fel.

Jack clătină din cap întrebător.

— Sue mi-a spus că strămoșii pot fi aduși înapoi la poporul lor, indiferent care ar fi acesta, dacă le aflăm numele adevărate. Spiritele pot fi periculoase. Nu sunt sigur dacă acesta este felul prin care să le păstrăm mulțumite.

— Sue și cu mine am căzut la altă înțelegere, rosti Eileen, și până la urmă o vom definitiva corect. Eu voi fi consultantă specială pentru triburi. Când cineva găsește oseminte vechi, eu voi fi chemată să le văd. Vom efectua măsurători rapide și vom preleva o mostră, apoi le vom restitui triburilor. Jack și prietenii lui au înființat un Ritual al Înțelepciunii, cum l-au numit ei.

— Numele lor zac în oasele lor, zise Jack. Le spunem că ne vom numi copiii după ei.

— Grozav, rosti Mitch. Sunt încântat. Uimit, dar încântat.

— Toți cred că indienii sunt ignoranți, spuse Jack, însă noi avem pur și simplu alte valori.

Mitch se aplecă peste felinar și întinse mâna către el. Jack privi spre tavan și se auzi limpede cum scrâșnea din dinți.

— Este ceva prea nou, rosti el.

Îi prinse totuși mâna și o scutură atât de ferm, încât aproape că răsturnă felinarul. Pentru o clipă, Kaye crezu că s-ar putea transforma într-o înfruntare de skanderbeg.

— Mitch Rafelson, zise Jack după aceea, îți spun însă că ar trebui să-ți schimbi comportamentul.

— Am ieșit definitiv din afacerile cu oseminte.

— Mitch îi visează pe oamenii pe care-i găsește, spuse Eileen.

— Serios? Jack fu impresionat de știrea aceea. Îți vorbesc?

— Eu intru în pielea lor, răspunse antropologul.

— Aha.

Kaye era fascinată de toți, dar mai cu seamă de Sue. Trăsăturile ei erau mai mult decât puternice – erau aproape masculine –, însă Kaye avea impresia că nu mai întâlnise niciodată o femeie mai frumoasă. Relația lui Eileen cu Mitch era atât de relaxată și de intuitivă, încât se întrebă dacă nu era posibil ca ei să fi fost amanți cândva.

— Toți sunt speriați, zise Sue. În Kumash avem foarte multe sarcini SHEVA. Acesta este unul dintre motivele pentru care lucrăm cu Eileen. Consiliul a decis că strămoșii ne pot spune cum să supraviețuim acestor timpuri. Tu porți pruncul lui Mitch? o întrebă pe Kaye.

— Da.

— Mica ajutoare a fost deja?

Kaye încuviință tăcut.

— Și la mine, spuse Sue. Am îngropat-o cu un nume special și cu recunoștința și dragostea noastră.

— A fost Micuța-Cea-Iute, rosti Jack încetișor.

— Felicitări, zise Mitch la fel de încet.

— Da, așa este corect, spuse Jack mulțumit. Fără tristețe. Munca ei a luat sfârșit.

— Guvernul nu poate să vină și să urmărească persoane pe pământurile consiliului, interveni Sue. Nu-i vom lăsa. Dacă devin prea amenințători, veniți să stați cu noi. Ne-am mai luptat cu ei și înainte.

— Este minunat, radie Eileen.

Jack privi peste umărul ei, în umbră. Ochii i se îngustară, înghiți un nod mare și cutele de pe chip i se adânciră.

— Este foarte greu de știut ce să faci sau ce să crezi, rosti el. Mi-aș dori ca stafiile să vorbească mai clar.

— Ne vei ajuta cu știința ta, Kaye? întrebă Sue.

— Voi încerca.

După care, șovăitor, Sue i se adresă lui Mitch:

— Și eu visez. Visez despre copiii cei noi.

— Povestește-ne despre visurile tale, zise Kaye.

— Poate că sunt personale, scumpo, o avertiză Mitch.

Sue își puse mâna pe brațul lui.

— Mă bucur că înțelegi. Sunt *într-adevăr* personale și uneori sunt înspăimântătoare.

Wendell coborî din pod pe o scară, ținând sub braț o cutie de carton.

— Ai mei spuneau că mai sunt aici și așa este. Ornamente pentru pomul de Crăciun. Dumnezeule, ce amintiri! Cine vrea să monteze bradul și să-l decoreze?

80. CLĂDIREA 52, INSTITUTUL NAȚIONAL DE SĂNĂTATE, BETHESDA

Ianuarie

— Acestea îți sunt întâlnirile pentru următoarele două zile.

Florence Leighton îi întinse lui Augustine o foaie mică de hârtie, pe care o putea ține în buzunarul cămășii ca s-o consulte imediat, așa cum prefera. Lista creștea; în după-amiaza aceasta avea să discute cu guvernatorul statului Nebraska și, dacă mai rămânea timp, cu un grup de editorialiști financiari.

Și abia aștepta cina de la ora 19 cu o femeie frumoasă, căreia nu-i păsa absolut deloc de aparițiile lui frecvente în buletinele de știri și nici de reputația de individ dependent de muncă. Mark Augustine își îndreptă umerii și coborî cu degetul în jos pe listă, înainte s-o împăturească în felul prin care o anunța pe doamna Leighton că lista era aprobată și finală.

— Și iată unul ciudat, adăugă femeia. N-a fost programat în audiență, dar a spus că este convins că vei dori să-l vezi. Puse o carte de vizită pe biroul lui și-l privi întrebător. Zici că-i un spiriduș.

Augustine citi numele și simți un fior mărunt de curiozitate.

— Îl cunoști? întrebă ea.

— Este reporter. Autor de articole pe teme științifice, care-și bagă nasul în toate oalele care fierb. Bine. O să-l accept. Spune-i că-i acord cinci minute.

— Îți aduc cafeaua?

— El o să vrea ceai.

Augustine își aranjă biroul și puse două cărți într-un sertar. Nu voia ca alții să-i vadă lecturile. Una dintre cărți era o monografie subțire: *Elemente mutabile ca surse de noutate genomică în ierburi*. A doua era un roman popular de Robin Cook, recent apărut, despre izbucnirea unei boli majore și inexplicabile, cauzată de un tip nou de organism, posibil din spațiul extraterestru. În general, lui Augustine îi plăceau romanele catastrofice, deși în ultimul an le evitase. Citirea acestuia era un semn al noii sale încrederi.

Se ridică în picioare și zâmbi la intrarea lui Oliver Merton.

— Mă bucur să te revăd, domnule Merton.

— Și eu vă mulțumesc că ați acceptat să mă vedeți, domnule Augustine. M-au percheziționat destul de amănunțit afară. Mi-au luat până și blocnotesul.

Augustine făcu o grimasă în semn de scuze.

— Timpul care ți-a fost alocat este foarte scurt. Sunt sigur că ai ceva interesant de spus.

— Da.

Merton ridică ochii când doamna Leighton intră cu o tavă pe care se aflau două cești.

— Ceai, domnule Merton? întrebă ea.

Britanicul surâse stingherit.

— De fapt, aș prefera cafea. În ultimele săptămâni am locuit în Seattle și m-am cam dezvățat de ceai.

Doamna Leighton scoase limba spre Augustine și se duse să mai aducă o ceașcă de cafea.

— Destul de îndrăzneață, comentă Merton.

— Am trecut împreună prin niște momente grele. Ba chiar niște momente întunecate.

— Așa este. Mai întâi însă, felicitări pentru că ați reușit să amânați conferința despre SHEVA a Universității Washington.

Augustine păru nedumerit.

— Tot ce-am izbutit să extrag de la puținele surse din Universitate s-a referit la retragerea burselor INS, dacă această conferință va mai avea loc.

— Pentru mine este o noutate, rosti Augustine.

— Așa că va trebui s-o ținem la un motel mic de lângă campus. Și poate vom avea cateringul asigurat de un restaurant francez faimos, al cărui bucătar-șef ne privește cauza cu simpatie. Să îndulcească acreala. Dacă tot vom fi periculoși și

neafiliați, măcar să ne simțim bine.

— Nu pari defel obiectiv, totuși vă doresc noroc, zise Augustine.

Expresia celuilalt se schimbă într-un zâmbet provocator.

— În dimineața aceasta, am auzit de la Friedrich Brock că au avut loc schimbări pe scară mare în structura personalului care se ocupă de mumiile neanderthaliene la Universitatea Innsbruck. Un raport științific intern a concluzionat că au fost ignorate elemente-cheie și că s-au comis erori științifice grosolane. *Herr Professor* Brock a fost chemat la Innsbruck. A pornit deja într-acolo.

— Nu știu de ce ar trebui să mă intereseze toate astea, rosti Augustine. Mai avem aproximativ două minute.

Doamna Leighton reveni cu o ceașcă de cafea. Merton sorbi prelung.

— Mulțumesc! Ei vor trata cele trei mumii ca pe o familie, ca fiind asociate genetic, ceea ce înseamnă că sunt pe punctul de a recunoaște prima dovadă concretă de speciație umană. SHEVA a fost găsit în specimenele acestea.

— Foarte bine, încuviință Augustine.

Merton își lipi palmele. Florence îl privea cu un soi de curiozitate leneșă.

— Domnule Augustine, spuse jurnalistul, am ajuns la capătul drumului lung spre adevăr. Am fost curios cum veți primi vestea.

Augustine inspiră scurt pe nas, cu un pufnet.

— Indiferent ce anume s-ar fi petrecut acum zeci de mii de ani, zise el, nu ne afectează judecățile despre ce se întâmplă în prezent. Nici măcar un singur fetus Irod n-a ajuns la termen. De altfel, chiar ieri, cercetători de la Institutul Național de Alergii și Boli Infecțioase ne-au spus că fetușii de etapa a doua nu numai că prezintă o rată catastrofică la respingere în primul trimestru, ci sunt și foarte vulnerabili la practic toate virusurile herpes cunoscute, inclusiv Epstein-Barr. Mononucleoză. Domnule Merton, nouăzeci și cinci la sută din toți oamenii de pe Pământ au Epstein-Barr.

— Nimic nu vă va schimba opiniile?

— Singura mea ureche teafără încă țiuie de pe urma bombei care ne-a ucis președintele. Am absorbit toate loviturile. Nimic nu mă mai poate zgudui, decât faptele concrete, relevante și la

zi. Augustine ocoli biroul și se așeză pe un colț. Le doresc celor din Innsbruck tot binele din lume, indiferent cine se va ocupa de investigație. În biologie există suficiente mistere care să ne preocupe până la sfârșitul vieții. Domnule Merton, data viitoare când ești în Washington, mai treci pe aici. Sunt sigur că Florence va ține minte – fără ceai, doar cafea.

Ținând tava în echilibru pe genunchi, Dicken își împinse scaunul cu rotile prin cantina din Clădirea Natcher, îl zări pe Merton și se deplasă către capătul mesei. Puse tava pe masă cu o singură mână.

— Cum a fost călătoria cu trenul? întrebă el.

— Superbă, răspunse Merton. M-am gândit că ar trebui să știi că Kaye Lang are fotografia ta pe biroul ei.

— Oliver, ăsta-i un tip *ciudat* de mesaj. De ce dracu' ar trebui să-mi pese?

— Deoarece cred că ai simțit pentru ea ceva mai mult decât camaraderie științifică. Ea ți-a trimis scrisori după atentat, dar nu i-ai răspuns niciodată.

— Dacă ai de gând să fii necooperant, o să mănânc altundeva, rosti Dicken și-și ridică tava.

Merton înălță brațele.

— Scuze! De vină sunt instinctele mele de genul „spintecă și dezvăluie".

Dicken lăsă tava la loc și-și aranjă scaunul cu rotile.

— Îmi petrec jumătate din zi așteptând să mă vindec, îngrijorat că nu-mi voi putea refolosi niciodată complet picioarele sau mâna. Încercând să am încredere în corpul meu. În cealaltă jumătate de zi, sunt la recuperare și trag până simt că doare. N-am timp să deplâng oportunitățile pierdute. Și tu?

— Prietena mea din Leeds m-a părăsit săptămâna trecută. Nu mai ajung niciodată acasă. În plus, testul mi-a ieșit pozitiv. A speriat-o.

— Îmi pare rău, zise Dicken.

— Tocmai am trecut pe la sanctuarul lui Augustine. Pare destul de arogant.

— Sondajele îl susțin. Criza sănătății publice înflorește în politica internațională. Fanaticii ne împing spre legislație represivă. Asta înseamnă practic instaurarea legii marțiale, iar Grupul operativ pentru situații de necesitate stabilește decretele

medicale, ceea ce înseamnă că ei conduc aproape totul. După retragerea lui Shawbeck, Augustine este al doilea om din țară.

— Înspăimântător, comentă Merton.

— Arată-mi ceva din jur care să nu fie înspăimântător.

Jurnalistul aprobă încet din cap.

— Sunt convins că Augustine trage sforile pentru anularea conferinței noastre despre SHEVA.

— El este birocratul prin excelență, ceea ce-nseamnă că-și va proteja poziția, utilizând toate instrumentele disponibile.

— Și cum stă cu adevărul? se încruntă Merton. Pur și simplu, nu sunt obișnuit să văd guvernele gestionând dezbaterile științifice.

— Nu obișnuiai să fii atât de naiv, Oliver. Britanicii au făcut-o de mulți ani.

— Este adevărat, am avut de-a face cu suficienți miniștri de cabinet ca să cunosc *practica*, dar care-i situația ta? Tu ai ajutat la înjghebarea coaliției lui Kaye… de ce nu te concediază Augustine?

— Pentru că eu am văzut lumina, replică Dicken morocănos. Sau, mai precis, întunericul. Prunci morți. Am pierdut speranța. Chiar și anterior, Augustine m-a folosit destul de bine, m-a păstrat ca pe un element aparent de echilibru, mi-a îngăduit să mă implic în ședințe de stabilire a politicilor, însă nu mi-a lăsat niciodată suficientă frânghie ca să pot face un laț. Acum nu mai pot călători și nu mai pot efectua cercetările necesare. Sunt ineficient.

— Sterilizat? riscă Merton.

— Castrat.

— Nici măcar nu-i șoptești în ureche „este știință, atotputernice Cezar; te-ai putea înșela”?

Dicken clătină din cap.

— Numărul de cromozomi este nefavorabil. Cincizeci și doi de cromozomi, față de patruzeci și șase. Trisomii, tetrasomii… Toți copiii ar putea sfârși cu ceva în genul sindromului Down sau mai rău. Dacă nu-i termină Epstein-Barr.

Merton păstrase pentru sfârșit vestea cea mai bună. Îi povesti despre schimbările din Innsbruck. Dicken ascultă atent, mijindu-și ochiul orb, apoi întoarse ochiul sănătos și privi în gol la peretele din geam și la lumina strălucitoare a soarelui primăvăratic.

Își reamintea conversația pe care o purtase cu Kaye înainte ca ea să-l fi cunoscut pe Rafelson.

— Așadar Rafelson merge în Austria? întrebă el, răscolind cu furculița prin limba de mare, gătită la aburi, cu garnitură de orez sălbatic.

— Dacă îl vor invita. S-ar putea să fie încă prea controversat.

— Aștept anunțul oficial, spuse Dicken. Dar în niciun caz n-o voi face cu sufletul la gură.

— Crezi că Lang își asumă un risc teribil, sugeră jurnalistul.

— Nu știu nici măcar de ce-am luat mâncarea asta, zise celălalt punând furculița jos. Nu mi-e foame.

81. SEATTLE

Februarie

— Copilul pare să se dezvolte bine, spuse doctorița Galbreath. Dezvoltarea este normală pentru trimestrul al doilea. Am făcut analizele și sunt așa cum ne așteptam pentru un fetus SHEVA din etapa a doua.

Cuvintele i se păreau cam reci lui Kaye.

— Băiat sau fată? întrebă ea.

— Cincizeci și doi XX, răspunse Galbreath. Deschise un dosar cu coperți din carton maro și-i întinse o copie a analizei mostrei. Femelă anormal cromozomial.

Kaye privi hârtia și inima îi bubui. Nu-i spusese lui Mitch, dar ea sperase să fie o fată, pentru a îndepărta măcar ceva din distanță, din numărul de deosebiri cu care era posibil să se confrunte.

— Există duplicări sau sunt cromozomi noi? rosti ea.

— Dacă am deține tehnica pentru a determina asta, am fi faimoși, răspunse Galbreath, după care continuă ceva mai puțin rigid. Nu știm. La prima vedere par să nu fie duplicări.

— Niciun cromozom 21 suplimentar? întrebă încetișor Kaye, privind foaia de hârtie cu șirurile de cifre și rândul scurt de cuvinte explicatorii.

— Nu cred că are sindromul Down, zise Galbreath, însă știi bine opiniile mele actuale.

— Din cauza cromozomilor suplimentari.

Doctorița aprobă din cap.

— Nu putem ști câți cromozomi aveau oamenii de Neanderthal, spuse Kaye.

— Dacă erau ca noi, patruzeci și șase, zise Galbreath.

— Dar ei n-au fost ca noi. Continuă să fie un mister. Cuvintele acelea îi sunau fragile chiar și lui Kaye. Se ridică în capul oaselor și puse o palmă pe abdomen. Din câte îți dai seama, este sănătoasă.

Doctorița încuviință și preciză:

— Trebuie totuși să mă întreb: ce știu eu? Aproape nimic! Ai fost testată pozitiv pentru herpes simplex tip unu, dar negativ pentru mononucleoză – adică Epstein-Barr. Tu n-ai avut niciodată varicelă. Pentru numele lui Dumnezeu, Kaye, ține-te departe de oricine cu varicelă!

— Voi fi atentă.

— Nu știu ce ți-aș putea spune mai multe.

— Urează-mi noroc.

— Îți urez tot norocul de pe Pământ *și* din ceruri! Însă asta nu mă face să mă simt mai bine ca medic.

— Continuă să fie decizia noastră, Felicity.

— Bineînțeles. Galbreath răsfoi alte hârtii, până ajunse la sfârșitul dosarului. Dacă ar fi fost *decizia mea*, n-ai fi văzut niciodată ceea ce trebuie să-ți arăt. Ne-am pierdut atracția. Trebuie să le cerem tuturor pacientelor SHEVA să se înregistreze. Dacă nu ești de acord, va trebui să facem noi înregistrarea în numele tău.

— Atunci fă-o, rosti sec Kaye jucându-se cu o cută a pantalonilor.

— Știu că v-ați mutat, urmă Galbreath. Dacă voi anunța o înregistrare incorectă, Marine Pacific ar putea avea necazuri și eu aș putea fi chemată să dau socoteală înaintea unui comitet, care să-mi revoce licența. O privi trist, dar sincer. Îmi trebuie noua ta adresă.

Kaye privi formularul, apoi clătină din cap.

— Te implor. Vreau să rămân doctorița ta, până se va termina.

— Și când se va „termina”?

— Până la naștere.

Kaye clătină iarăși din cap, cu o privire sălbatică și încăpățânată, aidoma unui iepure urmărit.

Galbreath privi fix capătul patului cu ochii scăldați în lacrimi.

— N-am de ales. Niciunul dintre noi n-are de ales.

— Nu vreau să vină cineva și să-mi ia fetița, zise Kaye și-și

simți respirația scurtă și palmele reci.

— Dacă nu cooperezi, nu mai pot fi doctorița ta, rosti Galbreath.

Se întoarse brusc și ieși din cameră. Peste câteva secunde, asistenta strecură capul înăuntru, o văzu pe Kaye stând ca paralizată și o întrebă dacă avea nevoie de vreun ajutor.

— Nu am o doctoriță, zise ea.

Asistenta se trase într-o parte și Galbreath intră din nou.

— Te rog, dă-mi noua ta adresă. Știu că Marine Pacific se luptă împotriva oricăror încercări locale ale Grupului Operativ de a-i contacta pacienții. Voi pune avertizări suplimentare pe dosarul acesta. Kaye, crede-mă când îți spun că suntem de partea ta!

Kaye dorea cu disperare să vorbească cu Mitch, însă el se afla în campusul universității, încercând să finalizeze aranjamentele hoteliere pentru conferință. Nu voia să întrerupă negocierile acelea.

Galbreath îi întinse un pix și Kaye completă formularul, încet. Doctorița i-l luă înapoi.

— Ei tot ar fi aflat într-un fel sau altul, murmură ea.

Kaye plecă cu analizele din spital și se îndreptă către Toyota Camry cafenie, pe care o cumpăraseră cu două luni în urmă. Vreme de două minute rămase încremenită în mașină, cu degete albe încleștate pe volan, după care răsuci cheia în contact.

Tocmai cobora geamul din stânga, ca să intre mai mult aer, când o auzi pe Galbreath strigând-o. Pentru un moment, se gândi să iasă pur și simplu din parcare și să-și vadă de drum, dar apoi trase frâna de mână și privi în stânga. Doctorița alerga spre ea. Ajunse la automobil, puse o mână pe portieră și o privi pe Kaye.

— Ai dat o adresă greșită, nu-i așa? întrebă ea, gâfâind și roșie la față.

Kaye se mulțumi s-o privească inexpresiv.

Galbreath închise ochii și-și trase răsuflarea.

— Nu-i nimic în neregulă cu fetița ta, rosti după aceea. Eu nu văd nimic anormal la ea. Nu-nțeleg deloc. De ce n-o respingi ca pe un țesut străin? La urma urmelor, este complet diferită de tine! La fel de bine ai putea purta în pântec o gorilă. Totuși o tolerezi și ea crește. La toate mamele se întâmplă același lucru.

De ce nu studiază Grupul Operativ chestia *asta*?

— Este o enigmă.

— Te rog să mă ierți.

— Te-am iertat, zise Kaye fără convingere.

— Nu, vorbesc foarte serios. Nu-mi pasă dacă-mi suspendă licența... este posibil să se-nșele despre tot ce se-ntâmplă! Vreau să fiu doctorița ta.

Kaye își ascunse fața în palme, epuizată de tensiune. Își simțea gâtul ca pe un arc din oțel. Înălță capul și-și puse palma pe mâna celeilalte.

— Dacă este posibil, spuse ea, mi-ar plăcea.

— Oriunde te-ai duce, orice ai face, promite-mi să-mi dai voie să te asist la naștere, insistă Galbreath. Vreau să aflu tot ce pot despre sarcinile SHEVA, să fiu pregătită, și vreau să te ajut să-ți naști fata.

Kaye parcă vizavi de vechiul și pătrățosul hotel University Plaza, aflat de cealaltă parte a șoselei față de Universitatea Washington. Își găsi soțul la parter, așteptând aprobarea oficială a directorului hotelului, care se retrăsese în biroul său.

Îi povesti ce se întâmplase la Marine Pacific. Mitch izbi cu pumnul în ușa sălii de conferințe, furios.

— N-ar fi trebuit să te fi părăsit – nici măcar pentru un minut!

— Știi că nu-i practic, zise Kaye și-i puse o mână pe umăr. Cred că m-am descurcat destul de bine.

— Nu-mi vine să cred că Galbreath ți-a putut face așa ceva.

— Știu că n-a vrut-o.

Mitch dădu ocol mesei, trase un șut unui scaun metalic pliant și flutură din mâini neajutorat.

— Ea vrea să ne ajute, spuse Kaye.

— Cum putem avea încredere în ea acum?

— Nu trebuie să fii paranoic.

El se opri brusc.

— O locomotivă uriașă gonește pe șine, iar noi suntem în bătaia farurilor ei. Eu *știu asta*, Kaye. Nu-i vorba doar despre guvern. Toate femeile însărcinate de pe Pământ sunt suspecte. Augustine – ticălosul ăla *nenorocit* – se asigură că toate sunteți niște paria! Îmi vine să-l *omor*!

Kaye îl prinse de braț și-l trase ușurel, după care îl îmbrățișă. Bărbatul era îndeajuns de furios pentru a încerca să se

desprindă și să-și reia mersul agitat prin încăpere. Ea îl ținu și mai strâns.

— Te rog, Mitch – ajunge!

— Și acum tu ești aici – vulnerabilă față de oricine ar putea apărea! rosti el, tremurând din tot corpul.

— Refuz să devin o floare de seră, anunță Kaye.

Mitch cedă și gârbovi umerii.

— Ce putem face? Ce vom putea face când vor trimite dubele de poliție cu *mardeiași*, care să ne salte?

— Nu știu, zise ea. Ceva trebuie să cedeze. Eu cred în țara asta. Oamenii nu vor fi de acord cu așa ceva.

Mitch se așeză pe un scaun pliant din capătul unui șir. Sala era puternic iluminată, cu cincizeci de scaune goale aranjate în cinci șiruri, o masă acoperită cu pânză și cu un aparat de cafea în spate.

— Wendell și Maria spun că presiunea este pur și simplu incredibilă. Ei au depus proteste, însă nimeni din departament nu va recunoaște nimic. Finanțările sunt reduse, birourile sunt realocate, cei din laboratoare sunt hărțuiți de inspectori. Îmi pierd toată credința, Kaye. Asta mi s-a mai întâmplat.

— Știu.

— Iar acum Departamentul de Stat nu-i va îngădui lui Brock să se întoarcă de la Innsbruck.

— Când ai auzit asta?

— Merton a telefonat azi după-amiază de la Bethesda. Augustine încearcă să oprească totul. Vom rămâne numai noi doi, iar tu va trebui să te-ascunzi!

Kaye se așeză lângă el. Nu mai primise nicio veste de la foștii ei colegi de pe Coasta de Est. Nimic de la Judith. În mod irațional, dorea să stea de vorbă cu Marge Cross. Dorea să caute orice sprijin ar mai fi rămas pe lume. Îi lipseau teribil mama și tatăl ei.

Se aplecă și-și rezemă capul de umărul lui Mitch. Bărbatul îi masă ușor scalpul cu palmele lui mari.

Nici măcar nu discutaseră despre știrile adevărate ale dimineții. Lucrurile importante se pierd foarte repede în toiul conflictelor.

— Eu știu ceva ce tu n-ai habar, zise Kaye.

— Ce anume?

— Vom avea o fiică.

Pentru o clipă, Mitch se opri brusc din respirat și toată fața i se încreți.

— Dumnezeule! rosti el.

— Putea fi sau fată, sau băiat, zâmbi larg Kaye înaintea reacției lui.

— Este ceea ce ți-ai dorit.

— Am spus eu asta?

— În ajunul Crăciunului. Ai spus că vrei să-i cumperi păpuși.

— Te deranjează?

— Bineînțeles că nu. Atât doar că sunt ușor șocat de fiecare dată când facem un pas nou, asta-i tot.

— Doctorița Galbreath a spus că-i sănătoasă. N-are nimic în neregulă. Are cromozomii suplimentari, dar noi știam asta.

Mitch își puse o mână pe abdomenul ei.

— O simt mișcându-se, rosti el și se așeză pe podea în fața lui Kaye, ca să-și apropie urechea pe pântecele femeii. O să fie *minunată*.

Directorul hotelului intră în sala de conferințe cu un vraf de hârtii și-i privi surprins. Trecut de cincizeci de ani, cu păr șaten, cârlionțat și bogat, și chip dolofan, banal, semăna cu un unchi mediocru. Mitch se ridică și-și scutură pantalonii de praf.

— Soția mea, făcu el prezentările stânjenit.

— Sigur că da, încuviință directorul. Miji ochii albastru-spălăcit și-l trase deoparte. Este însărcinată, nu-i așa? Nu mi-ați spus nimic. Nu se menționează nicăieri. Răsfoi hârtiile, apoi îl privi acuzator pe Mitch. Absolut nicăieri. Trebuie să fim precauți în privința întrunirilor și a contactului cu populația.

Mitch se rezemă de Buick și-și frecă bărbia cu palma. Deși se bărbierise chiar în dimineața aceea, degetele îi hârșâiau ușor. Retrase mâna. Kaye stătea în fața lui.

— Te duc eu acasă, îi spuse.

— Și Buickul?

Bărbatul clătină din cap.

— O să-l iau mai târziu. Mă poate aduce Wendell până aici.

— Ce facem acum? întrebă ea. Am putea încerca la alt hotel. Sau să închiriem o sală undeva.

Mitch afișă o expresie de dezgust.

— Nemernicul *căuta* un pretext. Îți cunoștea numele. A telefonat cuiva. A verificat, ca un nazist împuțit. Ridică brațele

în sus. Trăiască libertatea americană!

— Dacă Brock nu mai poate să intre în SUA...

— Vom ține conferința pe internet, rosti Mitch. O să găsim noi o soluție. În clipa de față însă, principala mea grijă ești tu. Se va-ntâmpla ceva.

— Ce?

— Nu simți? îşi frecă fruntea. Privirea din ochii directorului ăla – lașul ticălos! Era ca un țap speriat. N-are habar de biologie. Își trăiește viața în mișcări mici și sigure și nu forțează sistemul. Aproape toți sunt ca el. Se lasă manipulați și aleargă în direcția în care au fost împinși.

— Mi se pare foarte cinic, comentă femeia.

— Este realitatea politică. Cât de imbecil am fost până acum, să te las să călătorești singură! Puteai fi oprită, expusă.

— Mitch, nu vreau să fiu ținută într-o *peșteră*.

El făcu o grimasă. Kaye își puse mâna pe umărul lui.

— Iartă-mă. Știi ce-am vrut să spun.

— Toate piesele și-au ocupat locurile, Kaye. Tu ai văzut-o în Georgia, eu am văzut-o în Alpi. Noi am devenit *străinii*. Oamenii ne urăsc.

— Mă urăsc pe mine, zise ea și se albi la față. Pentru că sunt gravidă.

— Mă urăsc și pe mine.

— Ție nu ți-au cerut să-ți declari domiciliul, ca și cum ai fi fost un evreu în Germania.

— Nu încă. Haide, să mergem.

O cuprinse cu brațul și porniră spre Toyota. Lui Kaye îi venea greu să-și potrivească mersul după pașii săi lungi.

— Cred că mai dispunem de o zi-două, maximum trei, continuă el. Apoi... cineva o să facă ceva. Tu ești un ghimpe în coasta lor. Un ghimpe dublu.

— De ce dublu?

— Celebritățile au putere. Oamenii știu cine ești, iar tu știi adevărul.

Kaye sui în mașină pe scaunul de lângă șofer și coborî geamul. În Toyota era cald. Mitch îi închise portiera.

— Chiar așa? zise ea.

— Bineînțeles. Sue ți-a făcut o ofertă. Haide să vedem despre ce-i vorba. O să-i spun lui Wendell unde mergem. În rest nu va ști nimeni.

— Mie-mi place casa asta, zise Kaye.
— Vom găsi alta.

82. CLĂDIREA 52, INSTITUTUL NAȚIONAL DE SĂNĂTATE, BETHESDA

Mark Augustine părea aproape febril în triumful lui. Îi întinse fotografiile lui Dicken și împinse videocaseta în player. Dicken o luă pe prima și o apropie de față, mijind ochii. Obișnuitele culori ale fotografiilor medicale: piele și carne în tonuri ciudate, portocaliu și măsliniu, și leziuni roz-strălucitor, trăsături faciale defocalizate. Un bărbat în jur de patruzeci de ani, viu, dar nici pe departe fericit. Dicken luă următoarea fotografie, un prim-plan al brațului drept al bărbatului, presărat de pete trandafirii, alături de care fusese așezată o riglă din plastic, pentru a indica dimensiunile. Pata cea mai mare avea diametrul de șapte centimetri și în mijlocul ei se vedea un abces urât, cu crustă, din care supura fluid galben, gros. Dicken numără șapte pete numai pe brațul drept.
— Azi-dimineață le-am arătat și personalului, rosti Augustine, apoi ridică telecomanda și porni redarea casetei.
Dicken se uită la următoarele fotografii. Corpul bărbatului era acoperit de alte leziuni roz și mari, unele formând bășici uriașe, semețe, pronunțate, cu siguranță, foarte dureroase.
— Am trimis mostre la analiză, însă echipa de teren a făcut un test serologic rapid pentru SHEVA, doar pentru confirmare. Soția lui este în trimestrul al doilea, cu fetus SHEVA de etapa a doua, și încă prezintă SHEVA de tipul 3-s. Bărbatul nu mai are acum SHEVA, așa că putem elimina ca fiind cauza leziunilor. De fapt, nici nu ne așteptaserăm la așa ceva.
— Unde sunt ei? întrebă Dicken.
— În San Diego, California. Un cuplu de imigranți ilegal. Investigația a fost realizată de Serviciul Militar de Sănătate Publică, care ne-a trimis materialele. Asta a fost acum trei zile. Presa locală n-a fost deocamdată informată.
Zâmbetul lui Augustine apărea și dispărea precum niște licăriri scurte de fulgere. Reveni la player și derulă repede-înainte, prin scene de spital, salonul, caracteristicile de izolare temporară ale încăperii: perdele de plastic, fixate cu bandă adezivă de pereți și de ușă, ventilație separată. Ridică degetul de pe telecomandă și redarea reveni la viteza normală.

Doctorul Ed Sanger, membru al Grupului Operativ din Serviciul Militar de Sănătate Publică, spitalul Mercy, un bărbat de cincizeci de ani, cu păr moale și nisipiu, se identifică, după care recită monoton și stângaci diagnosticul. Dicken ascultă, simțindu-se tot mai înfricoșat. *Cât de mult m-am putut înșela. Augustine are dreptate. Toate ipotezele lui au fost exacte*.

Augustine opri videocaseta.

— Este un virus AM monocatenar, gigantic și primitiv, având probabil în jur de 160000 de nucleotide. Nu seamănă cu nimic din ce am văzut până acum. Am început corespondența între genomul lui și regiuni codate HERV cunoscute. Este incredibil de rapid, neplăcut și letal.

— Bărbatul arată destul de rău, comentă Dicken.

— A murit azi-noapte. Augustine închise playerul. Femeia pare să fie asimptomatică, dar prezintă problemele obișnuite ale sarcinii. Încrucișă brațele și se așeză pe marginea biroului. Este transmisia laterală a unui retrovirus necunoscut, în mod aproape cert excitat și echipat de SHEVA. Femeia l-a infectat pe bărbat. Asta-i, Christopher! Ăsta-i cazul de care-aveam nevoie. Ești dispus să ne-ajuți să ieșim în public?

— În ce fel „să ieșim în public”?

— Vom trece în carantină femeile cu sarcini de etapa a doua. Pentru genul acesta de încălcare a libertăților civile, va trebui să prevedem însă niște temeiuri solide. Președintele este dispus să acționeze, dar echipa lui spune că avem nevoie de personalități care să transmită mesajul.

— Eu nu sunt o personalitate. Apelați la Bill Cosby.

— Cosby a refuzat de data asta. Pe de altă parte, tu... Ești practic exemplul reprezentativ al cercetătorului medical brav, care-și revine de pe urma rănilor cauzate de fanaticii disperați să ne oprească.

Augustine își fulgeră iarăși surâsul.

Dicken își coborî privirea în poală.

— Ești sigur în privința asta?

— Mai sigur de atât nu voi fi decât după încheierea tuturor analizelor. Asta poate dura trei-patru luni. Ținând seama de consecințe, nu ne putem permite să așteptăm.

Dicken ridică ochii la Augustine, apoi și-i îndreptă spre peticele de nori și copacii profilați pe cer, care se vedeau prin fereastra cabinetului. Augustine montase acolo un pătrățel de

vitraliu, un crin în roșu și verde.

— Pe casele tuturor mamelor vor trebui să existe semne de avertisment, rosti Dicken. *C* de la „carantină” sau poate *S* de la SHEVA. Toate gravidele vor trebui să demonstreze că nu poartă fetuși SHEVA. Asta ar putea costa miliarde.

— Nimeni nu-și face griji în privința finanțării, zise Augustine. Ne confruntăm cu cea mai mare amenințare din toate timpurile la adresa sănătății. Este echivalentul biologic al cutiei Pandorei. Toate bolile retrovirale pe care le-am învins vreodată, dar de care n-am putut scăpa. Sute, poate mii, de boli împotriva cărora nu avem apărări moderne. Nici nu se pune problema să nu căpătăm suficientă finanțare.

— Unica problemă este că n-o cred, spuse încet Dicken.

Augustine îl privi fix și linii adânci se formară de o parte și de cealaltă a colțurilor buzelor sale, iar sprâncenele se apropiară.

— Aproape toată viața am urmărit virusuri, zise Dicken. Am văzut ce pot face ele. Știu despre retrovirusuri și știu despre HERV. Știu despre SHEVA. HERV n-au fost probabil niciodată eliminate din genom, deoarece asigură protecție împotriva altor retrovirusuri, mai noi. Ele sunt propria noastră bibliotecă micuță, de protecție. Și propriul nostru genom le utilizează pentru a genera noutate.

— Nu știm asta, rosti Augustine cu glas scrâșnit de încordare.

— Vreau să aștept rezultatele analizelor înainte de a le întemnița pe toate mamele din America.

Urmele cicatricelor lăsate de schijele bombei deveniră mai pronunțate pe pielea lui Augustine, care se întunecă de iritare și după aceea de furie.

— Pericolul este pur și simplu prea mare, replică el. Crezusem că vei aprecia șansa de a reveni în acțiune.

— Nu, clătină celălalt din cap, nu pot.

— Continui să crezi în fanteziile despre o specie nouă? întrebă Augustine încruntat.

— Le-am depășit de mult, răspunse Dicken.

Scrâșnetul obosit al propriei lui voci îl surprinse. Suna ca un bătrân.

Augustine își ocoli biroul, deschise un fișet și scoase un plic. Totul din postura lui, mersul ușor țanțoș al omului conștient de propria sa valoare, trezi spaima în Dicken. Acesta era un Mark Augustine pe care nu-l mai văzuse până atunci: un bărbat care

se pregătea să aplice o lovitură de grație.

— A sosit pe numele tău, în timp ce erai internat în spital. Era în căsuța ta poștală și-ți era adresat în capacitate oficială, așa că mi-am luat libertatea să-l deschid.

Îi întinse plicul subțire.

— Este din Georgia. Leonid Sugașvili ți-a trimis fotografii ale unor oameni pe care i-a numit posibile specimene de *Homo superior*, așa este?

— Nu i-am verificat afirmația, replică Dicken, și de aceea nu ți-am pomenit nimic despre fotografiile acelea.

— Ai procedat cu înțelepciune. Sugașvili a fost arestat pentru fraudă în Tbilisi. Pentru escrocarea familiilor celor dispăruți în perioada epurărilor. Le promitea rudelor îndurerate că le putea arăta unde erau îngropați cei dragi. Se pare că voia să estorcheze și CCPB-ul.

— Asta nu mă surprinde și, în același timp, nu-mi schimbă hotărârea, Mark. Sunt de-a dreptul stors. Îmi este îndeajuns de greu cu vindecarea propriului meu corp. Nu sunt omul potrivit pentru așa ceva.

— Bine, spuse Augustine. O să te trec în concediu medical pe termen lung. Avem nevoie de biroul tău din CCPB. Săptămâna viitoare aducem șaizeci de epidemiologi speciali, pentru a începe etapa a doua. Ținând seama de criza de spațiu, probabil că vom pune trei oameni în biroul tău, pentru început.

Cei doi bărbați se priviră în tăcere.

— Mulțumesc pentru că m-ai susținut atâta timp, zise Dicken fără urmă de ironie.

— Nicio problemă, răspunse Augustine la fel de sec.

83. DISTRICTUL SNOHOMISH

Mitch duse ultimele cutii lângă ușa din față. Wendell Packer sosea a doua zi dimineață cu o dubă pentru mutări. Se uită în jurul casei și buzele i se subțiară într-o linie strâmbă, silită. Locuiseră aici puțin mai mult de două luni. Un Crăciun.

Kaye aduse telefonul din dormitor, trăgând firul după ea.

— L-au decuplat, anunță femeia. Sunt foarte prompți când părăsești o casă. Deci… cât am stat aici?

Mitch se așeză în fotoliul ponosit, pe care-l avea încă din studenție.

— O să ne descurcăm, rosti el. Își simțea mâinile într-un mod

straniu; parcă erau mai mari. Dumnezeule, ce obosit sunt!

Kaye se așeză pe brațul fotoliului și se întinse să-i maseze umerii. Bărbatul își rezemă capul de ea, frecându-și obrazul neras de cardiganul de culoarea piersicii.

— La naiba, zise Kaye, am uitat să încarc mobilul.

Îl sărută pe creștetul capului și se întoarse în dormitor. Mitch văzu că mergea destul de bățos, deși intrase în a șaptea lună de sarcină. Abdomenul îi era proeminent, dar nu uriaș. Regretă încă o dată că nu avea mai multă experiență în privința gravidelor. Era o premieră și pentru el.

— Ambii acumulatori sunt morți! strigă Kaye din dormitor. O să dureze vreo oră până se încarcă.

Mitch se uită la diversele obiecte din cameră și clipi. După aceea, își întinse mâinile în față. Păreau umflate, lipite la capătul unor antebrațe ca ale lui Popeye. Își simțea și labele picioarelor mari, însă nu le privi. Era foarte deconcertant. S-ar fi culcat, dar era abia ora 16. Tocmai terminaseră de mâncat o conservă de supă. Afară continua să fie lumină.

Sperase să facă dragoste cu Kaye în casă pentru ultima oară. Ea reveni și-și trase scăunelul pentru picioare.

— Stai aici, rosti Mitch dând să se scoale din fotoliu. E mai confortabil.

— Mă simt foarte bine. Vreau să stau cu spatele drept.

Mitch se opri, pe jumătate ridicat din fotoliu, amețit.

— S-a întâmplat ceva?

El văzu primul zimț de lumină. Închise ochii și căzu înapoi în fotoliu.

— Vine.

— Ce?

Bărbatul arătă cu degetul spre tâmplă și zise încet:

— Bang!

În copilărie, avusese senzații de deformări corporale înainte și în timpul migrenelor. Își amintea că le detestase, iar acum era aproape copleșit de furie și de o senzație rău prevestitoare.

— Am niște Naproze în poșetă, spuse Kaye.

El o ascultă, umblând prin încăpere. Cu ochii închiși, vedea fulgere spectrale și-și simțea labele picioarelor mari ca ale unui elefant. Durerea era precum o salvă de foc de artilerie, care avansa peste o vale largă.

Kaye îi puse două tablete în palmă, apoi un pahar cu apă.

Mitch înghiți tabletele și bău apa, deloc convins că-l vor face să se simtă mai bine. Poate că dacă ar fi beneficiat de un avertisment mai din timp, dacă le-ar fi luat mai devreme în cursul zilei…

— Haide în pat, rosti Kaye.

— Poftim? făcu Mitch.

— În pat.

— Vreau să zac.

— Exact. Să dormi.

Acela era unicul fel în care ar fi putut măcar spera să scape. Și așa ar fi putut avea vise oribile și dureroase. Și le reamintea și pe acelea: coșmaruri în care era strivit sub munți.

Rămase întins în răcoarea dormitorului fără mobile, pe așternuturile pe care le lăsaseră acolo pentru ultima lor noapte, sub o cuvertură. Își trase cuvertura peste cap, lăsând doar un spațiu mic prin care să respire.

Abia o auzi pe Kaye spunându-i că-l iubește.

Kaye dădu la o parte cuvertura. Fruntea lui Mitch era lipicios de umedă și rece ca gheața. Se simțea îngrijorată, vinovată că nu-i împărtășea durerea, dar în același timp îi era imposibil să nu-și spună că nici el nu avea să împărtășească chinul aducerii copilei lor pe lume.

Se așeză pe pat. Bărbatul răsufla întretăiat, gâfâit. În mod automat, Kaye își pipăi abdomenul pe sub cardigan, ridică puloverul și-și frecă pielea atât de întinsă și de netedă, încât aproape strălucea. Fetița era liniștită de câteva ore, după o repriză de lovituri din picioare în cursul după-amiezii.

Kaye nu-și simțise niciodată rinichii izbiți din interior și nu savura această experiență. Și n-o încânta nici mersul la baie din oră în oră sau arsurile permanente la stomac. Când stătea întinsă noaptea în pat, putea să simtă până și mișcarea ritmică a intestinelor.

Toate astea o neliniștеau, dar o și făceau să se simtă intens de vie și conștientă de sine.

Se îndepărta însă de gândurile despre Mitch, despre durerile lui. Se întinse lângă el și, pe neașteptate, bărbatul se rostogoli pe o parte, trăgând cuvertura și întorcându-i spatele.

— Mitch?

Nu-i răspunse. Kaye rămase nemișcată o vreme, dar poziția

era inconfortabilă, așa că se răsuci pe o parte, cu spatele la Mitch și se apropie încetișor, lipindu-se cu blândețe, ca să-i simtă căldura. El nici nu se clinti, nici nu protestă. Femeia privi peretele gri și gol. Se gândi să se scoale și să încerce să mai lucreze la carte, dar își împachetase laptopul și toate carnețelele de însemnări. Imboldul acela îi trecu.

Liniștea din casă o deranja. Asculta cu atenție, însă nu auzea decât răsuflările lor. Afară, totul era complet nemișcat. Putea să audă până și zgomotele traficului de pe autostrada 2, aflată la un kilometru depărtare. Niciun ciripit de păsări. Niciun trosnet de grinzi sau scârțâit de dușumele.

După o jumătate de oră, convinsă că Mitch adormise, se ridică în capul oaselor, se trase pe marginea patului, se sculă și intră în bucătărie, ca să pună la fiert un ibric cu apă pentru ceai. Privi afară pe fereastra bucătăriei, spre ultimele raze ale amurgului. Treptat, apa din ibric începu să bolborosească și ea o turnă peste un pliculeț de mușețel, în una dintre cele două căni pe care le lăsase pe masa acoperită cu ceramică albă. Pe când ceaiul infuza, pipăi tăblia netedă a mesei cu vârful unui deget, întrebându-se care va fi următoarea lor casă, probabil la distanță relativ mică de uriașul cazinou Wild Eagle al celor Cinci Triburi. Sue încă purta discuții în cursul dimineții și le promisese doar că, până la urmă, se vor bucura de o casă frumoasă. „La început este posibil să fie numai o rulotă”, adăugase ea la telefon.

Kaye simți un fior mărunt de furie neajutorată. Ea dorea să fi rămas aici. Se simțea confortabil aici.

— Ce ciudat este totul, se adresă ferestrei.

Parcă răspunzându-i, fetița lovi o dată cu picioarele.

Luă cana și aruncă plicul de ceai la gunoi. Când înghiți prima sorbitură, auzi zgomotul motoarelor și al cauciucurilor pe pietrișul aleii de acces.

Trecu în living și privi farurile ce străluceau afară. Ei nu așteptau pe nimeni; Wendell era în Seattle, pentru că duba avea să fie disponibilă pentru închiriat abia mâine-dimineață. Merton se afla în Beresford, iar despre Sue și Jack auzise că ar fi fost în estul statului Washington.

Se gândi să-l scoale pe Mitch și se întrebă dacă l-ar fi putut trezi în starea în care se afla.

— Poate că-i Maria sau altcineva.

Nu se apropie totuși de ușă. Luminile din living erau stinse, lumina de pe verandă era stinsă, lumina din bucătărie era aprinsă. Raza unei lanterne trecu peste fereastra din față, de pe peretele sudic. Kaye nu trăsese draperiile; nu aveau vecini, nu exista nimeni care să fi tras cu ochiul înăuntru.

O ciocănitură puternică răsună la ușa din față. Kaye își privi ceasul de la mână și apăsă butonașul care-i activa lumina albastru-verzuie. Era ora 19.

Ciocănitura răsună din nou, urmată de un glas nefamiliar.

— Kaye Lang? Mitch Rafelson? Suntem de la Serviciul judiciar al departamentului șerifului districtual.

Femeia simți că i se oprește răsuflarea. Despre ce putea fi vorba? Cu siguranță, nimic care s-o implice pe ea! Merse la ușa din față și trase zăvorul. Pe verandă se aflau patru bărbați, doi în uniforme și doi în civil, pantaloni și jachete subțiri. Raza lanternei îi traversă chipul, apoi ea aprinse lumina de pe verandă. Clipi către necunoscuți.

— Eu sunt Kaye Lang.

Unul dintre civili, un bărbat înalt și robust, cu păr șaten, tuns scurt, și chip oval, făcu un pas înainte.

— Domnișoară Lang, avem…

— Doamna Lang, îl corectă Kaye.

— Am înțeles. Doamnă Lang, numele meu este Wallace Jurgenson, iar dânsul este domnul Kevin Clark de la Sănătatea districtului Snohomish. Sunt reprezentant al Serviciului militar de sănătate publică în Grupul operativ pentru situații de necesitate din statul Washington. Doamnă Lang, acționăm în baza ordinului federal emis de Grupul operativ pentru situații de necesitate și autentificat de oficiul Grupului operativ din Olympia, statul Washington. Contactăm femei despre care se știe că este posibil să fie infecțioase, însărcinate în etapa a doua.

— Asta-i un rahat, rosti Kaye.

Bărbatul se opri, ușor iritat, apoi continuă:

— Însărcinate în etapa a doua SHEVA. Știți ce înseamnă asta, doamnă?

— Da, zise Kaye, dar este o prostie.

— Mă aflu aici pentru a vă informa că în opinia Biroului federal pentru situații de necesitate al Grupului operativ și a Centrului pentru Controlul și Prevenirea Bolilor…

— Am lucrat pentru ambele, spuse Kaye.
— Știu asta, zise Jurgenson.
Clark surâse și încuviință din cap, de parcă ar fi fost încântat s-o cunoască. Adjuncții șerifului stăteau mai departe, dincolo de verandă, cu brațele încrucișate.
— Doamnă Lang, s-a determinat că puteți reprezenta o amenințare la adresa sănătății publice. Dumneavoastră și alte femei din zona aceasta sunteți contactate și informate referitor la opțiunile de care dispuneți.
— Optez să rămân pe loc, spuse Kaye cu glas tremurat.
Se uită pe rând la chipurile lor. Bărbați cu aspect plăcut, proaspăt bărbieriți, deschiși, aproape la fel de tulburați ca ea și deloc încântați.
— Am primit dispoziția de a vă duce pe dumneavoastră și pe soțul dumneavoastră la un adăpost districtual al Situațiilor de necesitate din Lynnwood, unde veți fi ținută în carantină și vi se va asigura îngrijire medicală până se va putea determina dacă prezentați sau nu un risc pentru sănătatea publică.
— Nu, rosti Kaye și simți cum i se înroșește fața. Ăsta-i un rahat și jumătate. Soțul meu este bolnav și nu se poate deplasa.
Fața lui Jurgenson era împietrită. Era pregătit să facă ceva ce nu-i plăcea. Se uită la Clark. Adjuncții șerifului înaintară și unul se poticni de o piatră. După ce înghiți un nod, Jurgenson spuse:
— Domnul Clark îl poate consulta pe soțul dumneavoastră înainte de a vă muta.
Răsuflarea i se zărea în aerul serii.
— Îl *doare capul*, spuse Kaye. Are migrenă. I se întâmplă uneori.
Pe alee aștepta o mașină de la departamentul șerifului și o ambulanță mică. Dincolo de vehicule, peluza largă și neîngrijită a casei se întindea până la un gard. În aerul rece al serii, femeia putea simți mirosul de vegetație umedă și pământ.
— Nu avem alternativă, doamnă Lang.
Nu putea face mare lucru. Dacă ar fi opus rezistență, ei ar fi revenit pur și simplu cu mai mulți oameni.
— Eu o să vin, dar soțul meu nu trebuie deplasat.
— Amândoi puteți fi purtători, doamnă. Trebuie să vă luăm pe amândoi.
— Vă pot consulta soțul, zise Clark, pentru a vedea dacă răspunde la medicație.

Kaye detestă senzația lacrimilor ce o năpădeau. Frustrare, neajutorare, singurătate. Îi văzu pe Clark și Jurgenson privind peste umărul ei, auzi pași și se întoarse iute, de parcă putea fi atacată prin surprindere.

Era Mitch. Mergea cu nesiguranță evidentă, cu ochii pe jumătate închiși și mâinile întinse, ca monstrul lui Frankenstein.

— Kaye, întrebă el cu glas răgușit, ce se-ntâmplă?

Simplul act al vorbirii îi cauza grimase de durere pe chip.

Clark și Jurgenson se retraseră, iar cel mai apropiat adjunct de șerif își descheie tocul pistolului. Kaye se răsuci și-i fulgeră din priviri.

— Este o migrenă! Are *migrenă*!

— Cine sunt ei? întrebă Mitch.

Fu cât pe-aici să cadă. Kaye se apropie și-l ajută să rămână în picioare.

— Nu pot să văd prea bine, murmură el.

Clark și Jurgenson se sfătuiră în șoaptă.

— Doamnă Lang, zise Jurgenson cu glas încordat, vă rugăm să-l aduceți pe verandă.

Kaye văzu o armă în mâna adjunctului șerifului.

— Ce se-ntâmplă?

— Ei sunt de la Grupul Operativ, răspunse femeia. Vor să-i însoțim.

— De ce?

— Pentru că am putea fi contagioși.

— Nu, rosti Mitch zbătându-se sub mâinile ei.

— Așa le-am spus și eu, dar nu putem face nimic.

— Nu! strigă Mitch, fluturând dintr-un braț. Reveniți când vă pot vedea, când pot vorbi! Pentru Dumnezeu, lăsați-mi soția în pace!

— Vă rog să ieșiți pe verandă, doamnă, rosti adjunctul șerifului.

Kaye înțelese că situația devenea periculoasă. În starea în care se afla, Mitch nu putea fi rațional și ea nu știa ce ar fi fost el în stare să facă pentru a o proteja. Bărbaților din curte le era frică. Erau timpuri primejdioase, se puteau întâmpla lucruri înspăimântătoare și nimeni n-ar fi fost pedepsit; ei puteau fi împușcați și casa arsă din temelii, ca și cum ar fi fost bolnavi de ciumă.

— Soția mea este gravidă, spuse Mitch. Vă rog s-o lăsați-n

pace.

Încercă să avanseze către ușa din față. Kaye îi stătu alături, dirijându-l.

Adjunctul șerifului rămase cu arma ațintită spre verandă, dar acum o ținea cu ambele mâini și brațele întinse. Jurgenson îi spuse să lase arma, însă bărbatul clătină din cap.

— Nu vreau ca ei să facă vreo prostie, răspunse cu glas scăzut.

— Ieșim, anunță Kaye. Nu fiți idioți. Nu suntem bolnavi și nu suntem contagioși.

Jurgenson le spuse să iasă și să coboare de pe verandă.

— Avem o ambulanță și vă vom duce pe amândoi într-un loc unde soțul dumneavoastră poate fi îngrijit.

Kaye îl ajută pe Mitch să iasă și să coboare treptele verandei. El transpira abundent și avea palmele umede și reci.

— Tot nu pot să văd prea bine, îi șopti la ureche. Spune-mi ce fac ei.

— Vor să ne ia.

Se opriră în curte. Jurgenson îi făcu semn lui Clark, care deschise ușa din spate a ambulanței. Kaye văzu că la volan era o femeie tânără, care privea ca o bufniță prin geamul ridicat.

— Nu face nicio prostie, îi zise ea lui Mitch. Mergi încetișor. Te-au ajutat tabletele?

El clătină din cap.

— E rău. Mă simt atât de idiot... că te-am lăsat singură. Vulnerabilă...

Cuvintele îi erau neclare și ținea ochii aproape închiși. Nu suporta strălucirea farurilor. Adjuncții șerifului își aprinseră lanternele și le ațintiră spre ei. Mitch își puse mâna pavăză la ochi, ferindu-i, și încercă să se întoarcă cu spatele.

— Nu mișca! strigă adjunctul șerifului cu armă. Stai cu mâinile la vedere!

Kaye auzi zgomot de motoare. Al doilea adjunct al șerifului se întoarse.

— Vin mașini, rosti el. Camionete. Mai multe.

Kaye numără patru perechi de faruri care înaintau pe drumul către casă. Trei camionete și un automobil intrară în curte, împroșcând pietriș, cu frânele scârțâind. Pe platformele camionetelor se aflau bărbați – bărbați cu părul negru și cămăși cadrilate, jachete din piele, hanorace, bărbați cu părul strâns în

coadă la spate –, iar apoi îl văzu pe Jack, soțul lui Sue.

Jack deschise portiera camionetei pe care o șofa și coborî, încruntându-se. Ridică o mână și însoțitorii lui rămaseră pe platformele mașinilor.

— Bună seara, rosti el și încruntătura îi dispăru, iar fața îi deveni brusc neutră. Salut, Kaye. Salut, Mitch. Telefoanele voastre nu funcționează.

Adjuncții șerifului se uitară la Jurgenson și Clark, așteptând indicații. Arma rămase îndreptată spre prundișul aleii. Wendell Packer și Maria Konig coborâră din automobil și se apropiară de Mitch și Kaye.

— Este-n regulă, se adresă Packer celor patru bărbați, care formau acum un pătrat defensiv. Ridică brațele, arătând că erau goale. Am adus niște prieteni, ca să-i ajutăm să se mute. Clar?

— Mitch are migrenă! strigă Kaye.

Mitch încercă să se desprindă de brațele ei, să stea singur, însă picioarele îi erau șovăielnice.

— Bietul copil, zise Maria și descrise un semicerc în jurul adjuncților șerifului. E-n regulă, le spuse. Noi suntem de la Universitatea Washington.

— Iar noi suntem din cele Cinci Triburi, spuse Jack. Aceștia sunt prietenii noștri. Îi ajutăm să se mute.

Bărbații din camionete țineau mâinile la vedere, dar zâmbeau ca lupii, ca bandiții.

Clark îl bătu pe Jurgenson pe umăr.

— Haide să nu ajungem la știrile orei, rosti el.

Jurgenson încuviință scurt din cap. Clark sui în ambulanță și celălalt se alătură adjuncților șerifului în mașina Caprice. Fără alt cuvânt, cele două vehicule băgară în marșarier, se întoarseră și scrâșniră cu cauciucurile pe pietrișul aleii lungi, dispărând în amurg.

Jack avansă cu mâinile băgate în buzunarele jeanșilor și cu un surâs larg, înviorător.

— A fost amuzant, comentă el.

Wendell și Kaye îl ajutară pe Mitch să se așeze pe vine.

— O să-mi revin, zise el cu capul în mâini. N-am putut face nimic, Iisuse, n-am putut face nimic!

— E-n regulă, îl liniști Maria.

Kaye îngenunche și-și atinse obrazul de fruntea lui.

— Haide să te ducem înăuntru.

Împreună cu Maria, îl ajută să se ridice în picioare și aproape că-l purtară pe brațe către casă.

— Am primit vești de la Oliver, din New York, spuse Wendell. Christopher Dicken i-a telefonat și i-a zis că ceva urât se apropie foarte repede. A mai zis că voi nu răspundeți la telefoane.

— Asta a fost spre sfârșitul după-amiezii, preciză Maria.

— Maria a sunat-o pe Sue, urmă Wendell. Sue l-a sunat pe Jack. Jack se afla în Seattle. Nimeni n-auzise nimic de la voi.

— Eram într-o întâlnire la cazinoul Lummi, zise Jack și arătă bărbații din camionete. Discutam despre jocuri și automate noi. Ei s-au oferit să vină să ajute. Cred c-a fost bine. Acum însă sunt de părere că ar trebui să mergem la Kumash.

— Eu sunt gata, anunță Mitch. Sui singur treptele verandei, se întoarse și întinse brațele, privindu-le. Dacă pot face asta, sunt în regulă.

— Acolo nu vă pot atinge, spuse Jack. Se uită în lungul drumului de acces și ochii îi sclipiră. Vor face indieni din toți americanii. Nenorociții dracului!

84. DISTRICTUL KUMASH, ESTUL STATULUI WASHINGTON

Mai

Mitch stătea pe vârful unei măguri joase de calcar, de pe care se zărea cazinoul și complexul Wild Eagle. Își împinse pălăria pe ceafă și miji ochii spre soarele puternic. La ora nouă, aerul era nemișcat și deja fierbinte. În mod normal, în cazinoul care semăna cu un buton vopsit țipător în nuanțele decolorate ale pământului din sud-estul statului Washington, lucrau patru sute de oameni, dintre care trei sute erau din cele Cinci Triburi.

Rezervația se afla în carantină, pentru că nu cooperase cu Mark Augustine. Trei camionete de patrulare din departamentul șerifului districtului Kumash staționau pe drumul principal care pornea din autostradă. Ele asigurau forțe de rezervă pentru șerifii federali, care implementaseră recomandarea Grupului operativ pentru situații de necesitate, care se aplica întregii rezervații Cinci Triburi.

Cazinoul nu mai funcționa de peste trei săptămâni. Parcarea era aproape pustie și reclamele luminoase fuseseră stinse.

Mitch își frecă talpa bocancului pe pământul bătătorit. Părăsise rulota cu aer condiționat și suise măgura ca să fie singur și să reflecteze și de aceea, când îl zări pe Jack venind

încet pe aceeași potecă, simți un fior mărunt de nemulțumire. Rămase totuși pe loc.

Nici Mitch, nici Jack nu știau dacă erau destinați să se placă reciproc. De fiecare dată când se întâlneau, Jack punea anumite întrebări, ca niște provocări, iar Mitch oferea răspunsuri ce nu erau niciodată tocmai satisfăcătoare.

Mitch se lăsă pe vine și ridică o piatră rotundă acoperită cu noroi uscat. Jack urcă ultimii metri până în vârful măgurii.

— Salut, rosti el.

Mitch încuviință din cap.

— Văd că o ai și tu.

Jack își frecă obrazul cu un deget. Pielea de pe fața lui forma o mască precum cea a Călărețului Singuratic, care se jupuia la margini, dar era groasă în preajma ochilor. Ambii bărbați arătau de parcă fuseseră acoperiți cu straturi subțiri din argilă.

— Sângerează când se desprinde.

— N-ar trebui să tragi de ea, zise Mitch.

— La tine când a început?

— Acum trei nopți.

Jack se lăsă pe vine lângă el.

— Uneori sunt furios. Mă gândesc că Sue ar fi putut planifica mai bine asta.

Mitch surâse.

— Ce anume – să rămână însărcinată?

— Da, aprobă Jack. Cazinoul este gol. Ni se termină banii. Am lăsat majoritatea oamenilor să plece și ceilalți nu pot veni să lucreze de afară. Nu sunt încântat nici de mine. Își atinse masca din nou, apoi își examină degetul. Unul dintre tinerii tați a încercat s-o răzuiască cu nisip. Este la clinică acum. I-am spus c-a fost o prostie.

— Nimic din toate astea nu-i ușor.

— Ar trebui să vii odată la o întrunire a reprezentanților.

— Sunt recunoscător pur și simplu fiindcă sunt aici, Jack. Nu vreau să-i înfurii pe oameni.

— Sue crede că poate n-o să se înfurie dacă te vor cunoaște. Ești un tip destul de cumsecade.

— Asta a zis-o acum mai bine de un an.

— Ea mai spune că dacă eu nu sunt furios, nu vor fi nici ceilalți. Poate că așa-i. Deși există o bătrână, Becky, din tribul Cayuse. Au expediat-o din Colville și a venit aici. Este o bunicuță

simpatică, dar crede că datoria ei este să se opună la orice doresc triburile. Știi, are stilul să se uite la tine și să te zgândărească nițel.

Jack adoptă o expresie arțăgoasă și împunse în aer cu un deget țeapăn.

Indianul era rareori așa volubil și nu discutase niciodată despre întrunirile triburilor.

Mitch izbucni în râs.

— Crezi că vor fi necazuri?

Celălalt înălță din umeri.

— Vrem ca în curând să ținem o întrunire a taților. Doar tații. Nu ca la cursurile prenatale din clinică, la care participă și femeile. Ele-i stingheresc pe bărbați. Vii diseară?

Mitch încuviință.

— Pentru mine este prima experiență cu pielea asta. Nu va fi simplu. Unii dintre noii tați se uită la televizor, se-ntreabă când își vor recăpăta slujbele și le-nvinuiesc pe femei.

Mitch află că în rezervație mai existau trei perechi care așteptau prunci SHEVA, în afară de el și Kaye. În rândul celor trei mii șaptezeci și doi de locuitori ai celor Cinci Triburi, se consemnaseră șase nașteri SHEVA. Toți pruncii se născuseră morți.

Kaye lucra cu pediatrul clinicii, un medic alb tânăr, pe nume Chambers, și ajuta la cursurile pentru părinți. Bărbații erau cam prostănaci și poate mult mai puțin doritori să accepte unele lucruri.

— Sue va naște aproape în același timp cu Kaye, zise Jack. Încrucișă picioarele și se așeză direct pe pământ, un gest pe care Mitch nu-l putea imita. Am încercat să-nțeleg despre gene și ADN și ce sunt virusurile. Nu-i genul meu de limbaj.

— Poate fi dificil, spuse Mitch. Nu știa dacă ar fi trebuit să se întindă și să-și pună mâna pe umărul lui Jack; cunoștea foarte puține despre oamenii moderni ai căror strămoși îi studia. Noi am putea fi primii care să avem copii sănătoși, continuă el. Primii care să știm cum vor arăta.

— Cred că-i adevărat. Ar putea fi o… Jack făcu o pauză și răsfrânse colțurile buzelor în jos. Mă pregăteam să spun „onoare”, dar nu-i onoarea noastră.

— Poate că nu.

— Pentru mine, totul rămâne viu pe vecie. Tot Pământul este

acoperit de creaturi vii, unele făcute din carne, altele nu. Noi suntem aici pentru aceia care au fost înaintea noastră. Nu ne pierdem legătura cu carnea când o lepădăm. Ne răspândim după ce murim, însă ne place să ne-ntoarcem la oasele noastre și să privim în jur. Să vedem ce fac tinerii.

Mitch putea simți cum reîncepe vechea dezbatere.

— Tu nu vezi lucrurile așa, zise Jack.

— De acum nu mai sunt sigur. Te pune pe gânduri când îți vezi corpul manipulat de natură. Femeile o simt mai direct, dar cred că-i inedit pentru bărbați.

— ADN-ul ăsta trebuie să fie un spirit în noi, cuvintele pe care le transmit străbunii, vorbele Creatorului. Eu așa văd lucrurile.

— Este o descriere la fel de bună ca oricare alta, încuviință Mitch, atât doar că eu nu știu cine poate fi Creatorul sau dacă există vreun asemenea personaj.

Jack suspină.

— Tu studiezi lucruri moarte.

Mitch se învăpăie ușor la față, așa cum făcea întotdeauna când discuta asemenea subiecte cu Jack.

— Încerc să-nțeleg cum erau ei când trăiau.

— Stafiile ți-ar putea spune, rosti Jack.

— Ție îți spun?

— Uneori. O dată sau de două ori.

— Și ce-ți spun?

— Că vor lucruri. Că nu sunt fericite. Un bătrân, care acum este mort, a ascultat spiritul „Omului din Pasco” când l-ai dezgropat din malul râului. A spus că stafia era nefericită. Jack luă o pietricică și o azvârli în jos pe pantă. A mai spus că nu vorbea ca stafiile noastre. Poate că era o stafie diferită. Bătrânul mi-a spus asta doar mie, nu și altora. El s-a gândit că poate stafia nu era din tribul nostru.

— Uau, zise Mitch.

Jack își frecă nasul și se ciupi de o sprânceană.

— Mă mănâncă tot timpul pielea. Pe tine nu te mănâncă?

— Uneori. Întotdeauna când vorbea despre oseminte cu Jack, Mitch se simțea ca și cum ar fi mers pe muchia unei stânci; poate că era sentimentul de vinovăție. Nimeni nu-i special, spuse el. Toți suntem oameni. Tinerii învață de la bătrâni, fie ei morți sau vii. Te respect pe tine, Jack, și-ți respect afirmațiile, dar s-ar putea să nu cădem de acord niciodată.

— Sue mă face să privesc totul în ansamblu, rosti Jack cu un ton de irascibilitate și-l cercetă pe Mitch cu ochii lui negri, afundați în orbite. Ea spune că ar trebui să stau de vorbă cu tine, pentru că tu asculți și apoi spui ceea ce crezi și ești sincer. Ceilalți tați au și ei nevoie de asta.

— Dacă poate fi de ajutor, o să stau de vorbă cu ei. Noi vă suntem extrem de datori.

— Nu-i adevărat. Probabil că am fi dat oricum de bucluc. Dacă n-ar fi fost copiii cei noi, ar fi fost păcănelele. Ne place să ne fluturăm sulițele spre FBI și guvern.

— Vă costă o mulțime de bani.

— Acum băgăm pe șest noile jocuri cu carduri de credit. Băieții noștri le aduc peste dealuri în camionete, când nu sunt atenți soldații. Poate că o să apucăm să le folosim șase luni sau mai mult, înainte să le confiște statul.

— Sunt păcănele?

— Nu credem, clătină Jack din cap. O să câștigăm ceva bani înainte să fie confiscate.

— Răzbunarea împotriva omului alb?

— Îi jupuim, încuviință Jack sobru. Și le place.

— Dacă sunt sănătoși copiii, poate că vor anula carantinele, zise Mitch. În vreo două luni, ați putea redeschide cazinoul.

— Eu nu mă bazez pe nimic, spuse Jack. În plus, nu vreau să ies în public și să fac pe șeful dacă voi continua să arăt așa. Puse mâna pe umărul lui Mitch. Vino să vorbești, adăugă el și se sculă în picioare. Bărbații vor să audă.

— O să încerc.

— Le voi spune să te ierte pentru toate chestiile celelalte. Oricum stafia nu era din triburile noastre.

Jack începu să coboare dealul.

85. DISTRICTUL KUMASH, ESTUL STATULUI WASHINGTON

Mitch lucra la vechiul lui Buick albastru, aflat pe iarba uscată a curții din față a trailerului, în timp ce norii de furtună ai după-amiezii se adunau spre sud.

Atmosfera era emoționantă și tensionată. Kaye abia dacă își putea găsi locul. Se ridică de la masa de lângă fereastră și abandonă aparența lucrului la carte, pentru că în realitate petrecuse majoritatea timpului privindu-l pe Mitch cum examinează fire electrice.

Își puse mâinile în șolduri și-și destinse spatele. Ziua aceasta nu fusese la fel de fierbinte și ei rămăseseră la rulotă, în loc să se ducă în centrul comunitar, unde exista aer condiționat. Lui Kaye îi plăcea să se uite la Mitch când juca baschet; uneori ea mergea să înoate în piscina mică. Nu era o viață rea, dar se simțea vinovată.

Veștile din exterior erau rareori bune. Ei locuiau în rezervație de trei săptămâni și Kaye se temea că șerifii federali vor apărea dintr-o clipă în alta pentru a le aduna pe mamele SHEVA. Făcuseră asta în Montgomery, statul Alabama, unde intraseră într-o maternitate privată și aproape că stârniseră o revoltă.

— Devin *îndrăzneți*, spusese Mitch, când se uitaseră la știri.

Ulterior, președintele își ceruse scuze și asigurase națiunea că libertățile civile vor fi respectate, pe cât posibil, ținând seama de riscurile cu care se putea confrunta populația. După alte două zile, clinica Montgomery se închisese în urma presiunilor exercitate de pichete de cetățeni, iar mamele și tații fuseseră siliți să se mute altundeva. Cu măștile lor, noii părinți arătau bizar; judecând după ce auziseră ea și Mitch la știri, nu erau populari în multe locuri.

Nu fuseseră populari nici în Republica Georgia.

Kaye nu mai aflase nimic despre noi infecții retrovirale la mamele SHEVA. Contactele ei erau la fel de tăcute. În mod clar, era un subiect tensionat; nimeni nu se simțea în largul lui să exprime opinii.

De aceea motiva că lucrează la carte, concepând zilnic poate unu-două paragrafe bune, scriind uneori pe laptop, alteori de mână pe un blocnotes. Mitch citea ce scrisese și făcea însemnări pe margini, însă părea preocupat, parcă buimăcit de ideea de a fi tată. Deși ea știa prea bine că nu asta îl îngrijora.

Nu calitatea de tată. Altceva îl neliniștește. Eu. Binele meu.

Nu știa cum să-i alunge gândurile acelea. În ciuda inconforturilor, ea se simțea bine, ba chiar minunat. Se privea în oglinda pătată din baie și simțea că se împlinise binișor la față; nu era scofâlcită, așa cum crezuse cândva, ci sănătoasă, cu piele bună, bineînțeles, nepunând masca la socoteală.

De la o zi la alta, masca se îngroșa și se întuneca, un prapur aparte, care-i însemna pe părinții de felul acesta.

Kaye își efectuă exercițiile pe mocheta subțire din livingul micuț, dar până la urmă aerul deveni prea umed și înăbușitor,

ca să mai facă mare lucru. Mitch intră să bea apă și o văzu pe podea. Femeia ridică ochii la el.

— Mergem la club să jucăm o carte? o întrebă.

— Vreau să fiu singură, intonă ea în stilul Gretei Garbo. Adică doar eu și cu tine.

— Cum merge cu spatele?

— Să-mi faci un masaj diseară, când e mai răcoare.

— Este tihnit aici, așa-i? întrebă el, stând în prag și făcându-și vânt cu poalele tricoului ca să se răcorească.

— Mă gândeam la nume.

— Da?

Mitch păru îndurerat.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Am o superstiție. Aș dori s-o văd înainte de a-i fi pregătit un nume.

— De ce? întrebă Kaye iritată. Vorbești cu ea, îi și cânți, în fiecare seară. Zici chiar că poți să-i simți mirosul în răsuflarea mea.

— Da, încuviință bărbatul, totuși chipul nu i se destinse. Vreau doar să văd cum arată.

Kaye se prefăcu brusc că înțelege.

— Nu mă refeream la un *nume ştiinţific*, zise ea, ci la numele nostru. La numele nostru pentru fiica *noastră*.

Mitch îi aruncă o privire exasperată.

— Nu-mi cere să-ți explic spuse el. Deveni serios. Ieri, în timpul unei convorbiri telefonice, Brock și cu mine am ajuns la o denumire științifică. Deși el consideră că-i prematur, fiindcă niciunul dintre...

Se opri, dându-și seama ce fusese gata să spună, tuși, închise ușa din plasă și intră în bucătărie.

Kaye simți un junghi în inimă.

Bărbatul reveni cu câteva cuburi de gheață înfășurate într-un șervet umed, îngenunche lângă ea și-i tamponă sudoarea de pe frunte. Kaye își feri privirea.

— Stupid, murmură el.

— Suntem doi adulți, rosti femeia. Vreau să mă gândesc la nume pentru ea. Vreau să-i tricotez ciorăpei, să-i cumpăr pijama și jucărioare pe care să i le pun în leagăn, să ne comportăm ca și cum am fi niște părinți normali și *să încetăm să ne gândim la toate rahaturile alea*!

— Știu, încuviință Mitch cu o expresie mizerabilă pe chip, aproape dărâmat.

Kaye se ridică în genunchi și-și lăsă palmele ușor pe umerii lui, apoi le mișcă înainte și înapoi, ca și cum l-ar fi scuturat de praf.

— Ascultă-mă. Eu sunt bine. Ea este bine. Dacă nu mă crezi…

— Te cred.

Ea își ciocni încet fruntea de a bărbatului.

— Bine, *Kemosabe*.

Mitch îi atinse pielea întunecată și aspră de pe obraji.

— Ai un aspect foarte misterios. Parcă ai fi bandit.

— Poate că o s-avem nevoie de nume științifice și pentru noi. Nu simți pe dinăuntru, undeva adânc, sub piele?

— Mă furnică oasele, răspunse el. Și gâtul, limba mi se simt altfel. De ce eu și toți ceilalți căpătăm măști?

— Tu creezi virusul. De ce n-ar trebui atunci ca și el să te schimbe pe tine? Cât despre mască, poate că ne pregătim ca să fim recunoscuți de fetiță. Suntem animale sociale. Tații sunt la fel de importanți pentru prunci ca și mamele.

— Vom arăta ca ea?

— Poate că da, puțin. Kaye reveni la masă și se așeză pe scaun. Ce a propus Brock ca denumire științifică?

— El nu prevede o schimbare radicală. În cazul cel mai rău, o subspecie, poate doar o varietate aparte. Așadar… *Homo sapiensnovus*.

Femeia repetă încet denumirea și pufni.

— Sună ca un atelier de reparat parbrize.

— Latina este perfectă, zise Mitch.

— O să mă mai gândesc.

— Au plătit pentru clinică folosind banii de la cazinou, spuse Kaye în timp ce împăturea prosoapele.

Înainte de apus, Mitch adusese la rulotă cele două coșuri din șopronul spălătoriei. Era așezat pe patul matrimonial, din dormitorul minuscul al rulotei, deoarece aproape că nu exista loc să stea altfel. Tălpile lui mari abia încăpeau între pereți și rama patului.

Kaye luă patru perechi de chiloți și două sutiene noi pentru alăptare, le împături cu grijă, apoi le așeză unele lângă celelalte pentru a le pune în geanta de voiaj. Ținuse geanta aceea la îndemână de o săptămână, iar acum părea momentul pregătit

s-o umple.

— N-ai o trusă de voiaj? întrebă ea. N-o găsesc pe a mea.

Mitch se împinse și se târî din capătul patului, pentru a scotoci prin valiza sa. Scoase o trusă din piele maronie, veche și ponosită, cu fermoar.

— Ce-i asta, întrebă Kaye ridicând-o de curelușă, trusa de bărbierit a bombardierilor din Army Air Force?

— Garantez autenticitatea, spuse bărbatul.

O privea pe Kaye cu atenția unui uliu și asta o făcea să se simtă mai liniștită, dar și ușor malițioasă. Continuă să-și împăturească lenjeria.

— Doctorul Chambers spune că toate viitoarele mame par sănătoase. El a moșit trei astfel de nașteri și zice că și-a dat seama, cu luni înainte, că ceva nu era în regulă. Săptămâna trecută, Marine Pacific i-a trimis fișa mea. El completează unele formulare ale Grupului Operativ, dar nu pe toate. A avut multe întrebări.

Termină cu hainele și se așeză pe capătul patului.

— Când zvâcnește așa, mă face să cred că am început travaliul.

Mitch se aplecă și-și puse palma pe abdomenul ei; ochii lui erau mari și strălucitori.

— Chiar că-i agitată-n seara asta.

— E fericită, zise Kaye. Știe că ești aici. Cântă-i cântecelul.

Mitch ridică ochii spre ea, apoi cântă versiunea lui a cântecului alfabetului:

— *Aha, bebe, cici, deh, ete, fifi, gaga, hașșșș, iii, jojo, elemen, ooo*…

Kaye izbucni în râs.

— Este foarte serios, spuse bărbatul.

— Ei îi place.

— Tata obișnuia să mi-l cânte. Varianta lui a alfabetului. O pregătim pentru limbaj. Știi că eu am început să citesc la vârsta de patru ani?

— Ea este la ora de șuturi, zise Kaye încântată.

— Nu se poate.

— Îți jur, pune mâna!

Kaye chiar îndrăgise rulota mică, cu dulăpioare ușoare și uzate, din placaj, și mobile vechi. Atârnase litografiile mamei în living. Aveau suficientă mâncare și era destul de cald noaptea,

dar prea torid ziua, astfel încât Kaye mergea să lucreze cu Sue în clădirea administrației, iar Mitch umbla pe dealuri cu telefonul mobil în buzunar, uneori însoțit de Jack, sau discuta cu ceilalți viitori tați în sala de așteptare a clinicii. Bărbaților le plăcea să stea acolo, iar femeilor le convenea. Kaye îi ducea dorul lui Mitch în orele cât lipsea, însă erau destule lucruri la care să se gândească și pentru care să se pregătească. Seara, el era întotdeauna prezent și nu fusese niciodată mai fericită.

Știa că fetița era sănătoasă. Putea s-o simtă. După ce Mitch termină cântecelul, îi atinse masca din jurul ochilor. Bărbatul nu tresări, așa cum făcuse în prima săptămână. Măștile le erau destul de groase acum și se jupuiau în solzișori pe margini.

— Știi ce-aș vrea să fac? întrebă ea.

— Ce?

— Aș vrea să mă vâr într-o scorbură întunecată, undeva, când va sosi vremea.

— Ca o mâță?

— Exact.

— Îmi pot imagina asta, acceptă Mitch. Fără medicamente moderne, podea din pământ, simplitate sălbatică.

— Cu un șiret din piele între dinți. Așa a născut mama lui Sue. Înainte ca ei să aibă clinica.

— Pe mine m-a moșit tata, zise bărbatul. Camioneta noastră s-a împotmolit într-un șanț. Mama a suit pe platforma din spate. Nu l-a lăsat niciodată să uite chestia asta.

— Nu mi-a povestit! izbucni Kaye în râs.

— Ea o numește „o naștere dificilă”, spuse Mitch.

— Nu suntem chiar așa departe de vremurile de altădată, zise Kaye și-și atinse abdomenul. Cred că a adormit-o cântecelul tău.

În dimineața următoare, când se trezi, Kaye își simți limba încărcată. Coborî cu greu din pat, trezindu-l pe Mitch, și intră în bucătărie ca să bea din apa de la robinet, insipidă, din rezervație. Abia putea vorbi.

— Miș… șuieră ea.

— Se-i?

— Ni-am ’bo’năvit de seva?

— Se?

Ea se așeză lângă bărbat și scoase limba.

— I-o crustă p-ea.

— Şi ’a mine.
— Ca pe fasă, zise Kaye.

Numai unul dintre cei patru taţi putu vorbi în după-amiaza aceea, în sălița din clinică. Jack stătu lângă tabla albă portabilă și bifă zilele rămase pentru fiecare soție, apoi se așeză și încercă să discute despre sport cu ceilalți, dar întrunirea se termină repede. Medicul-șef al clinicii – în afara pediatrului, în clinică mai erau patru doctori – îi examină pe toți, însă nu putu pune niciun diagnostic. Nu părea să existe vreo infecție.
Și celelalte viitoare mame prezentau același simptom.
Kaye și Sue făcură cumpărături împreună în piața Little Silver, aflată ceva mai departe de cafeneaua Biscuit House a complexului. Mulți din piață le fixară cu privirile, dar nu spuseră nimic. Lucrătorii din cazinou mârâiau pe la colțuri, totuși numai bătrâna Becky, din tribul Cayuse, vorbise deschis la întrunirile reprezentanților triburilor.
Kaye și Sue căzură de acord că Sue va naște prima.
— Ab’a a’tept, zise Sue. ’i Jack ab’a a’teap’ă.

86. DISTRICTUL KUMASH, ESTUL STATULUI WASHINGTON

Mitch se găsea din nou acolo. Începuse vag, după care devenise o realitate teribilă. Toate amintirile lui ca Mitch erau înlocuite în felul acela specific viselor. Ultimul lucru pe care îl făcuse în calitate de Mitch fusese să-și pipăie chipul și să tragă de masca groasă de pe pielea nouă și inflamată.
Apoi ajunse din nou pe gheață și pe stânci. Femeia lui țipa și plângea, îndoindu-se din mijloc de dureri. El alergă înainte, după aceea înapoi, și o ajută să se ridice în picioare, strigând în tot acel timp, cu gâtul usturându-l, cu brațele și picioarele acoperite de vânătăi, de la bătăile primite, din timpul petrecut pe lac, în sat; el îi *urâse* și toți hohotiseră și răcniseră, în timp ce-și agitaseră bețele, scoțând sunete hâde.
Vânătorul tânăr care împunsese cu un băț în burta femeii sale era mort. Îl bătuse, îl doborâse la pământ până se zbătuse și gemuse, apoi îl călcase pe gât, dar prea târziu, fiindcă sângele cursese și femeia lui era rănită. Șamanii apăruseră și încercaseră să-i îndepărteze pe ceilalți prin cuvinte guturale, cuvinte întunecate, sacadate și cântătoare, care nu semănau defel cu sunetele de pasăre, slabe, ușoare, pe care le putea

emite el acum.

O dusese pe femeie în coliba lor și încercase s-o aline, însă ea avea dureri prea mari.

Începuse să ningă. El auzi țipetele, bocetele și știu că timpul lor se sfârșise. Familia vânătorului mort avea să pornească pe urmele lor. Ei merseseră să ceară consimțământul bătrânului Taur-om. Bătrânului Taur-om nu-i plăcuseră niciodată părinții cu măști și nici copiii lor cu fețe-turtite.

Era sfârșitul, murmurase adesea bătrânul Taur-om; fețele-turtite ucideau tot vânatul, îi împingeau în fiecare an tot mai sus în munți pe oameni, iar acum propriile lor femei îi trădau și nășteau tot mai mulți prunci fețe-turtite.

Își purtă femeia pe brațe, afară din colibă, trecu podul din bușteni spre țărm, ascultând strigătele de răzbunare. Îl auzi pe Taur-om conducând atacul. Urmărirea începu.

Cândva, el folosise peștera ca să depoziteze hrană. Vânatul se găsea greu și peștera era rece, iar el păstrase acolo iepuri și marmote, ghinde, iarbă sălbatică și șoareci pentru femeia lui, când era plecat cu bărbații tribului la vânătoare. Altfel, ea putea să nu primească suficientă mâncare din rațiile satului. Celelalte femei cu copii flămânzi refuzaseră să aibă grijă de ea, pe măsură ce pântecul i se rotunjea.

Nopțile, el adusese pe furiș vânatul mic din peșteră în sat și o hrănise. Își iubea femeia atât de mult, încât îi venea să răcnească sau să se rostogolească pe pământ și să geamă, și nu putea să creadă că ea fusese grav rănită, în ciuda sângelui care-i năclăise blănurile.

Își purtă din nou femeia pe brațe și ea îl privi în ochi, rugându-l cu glas ascuțit și cântător, ca un râu care curgea, nu ca niște bolovani care se rostogoleau, glasul nou pe care-l avea și el acum. Amândoi sunau ca niște copii, nu ca adulți.

Odată, el se ascunsese în preajma unei tabere de vânătoare a fețelor-turtite și-i privise cum cântau și dansau în jurul unui foc uriaș, în noapte. Glasurile lor erau ascuțite și slabe, ca ale copiilor. Poate că el și femeia lui deveneau fețe-turtite și aveau să meargă și să trăiască printre ei, după ce se năștea copilul.

O purtă prin zăpada moale precum pulberea, simțindu-și picioarele ca pe niște butuci. Ea tăcu o vreme, adormită. Când se deșteptă, țipă și încercă să i se ghemuiască în brațe. În amurg, când strălucirea aurie umplu locurile înalte și stâncoase,

pierdute în negurile zăpezii, el plecă ochii și văzu că părțile îmblănite ce fuseseră rase cu grijă de pe tâmplele și obrajii ei, acolo unde nu acoperea masca, și tot restul părului ei era lipsit de luciu și încâlcit, fără viață. Femeia mirosea ca un animal pe moarte.

Sui mai sus, peste terase pietroase, pe care aluneca din cauza ninsorii recente. Merse de-a lungul unei creste troienite, apoi coborî, alunecând, rostogolindu-se, dar fără să scape femeia din brațe. Când ajunse la bază, se ridică din nou în picioare, se răsuci ca să se orienteze după zidurile netede ale munților și, pe neașteptate, se întrebă de ce totul i se părea atât de familiar, de parcă ar fi fost ceva ce repetase de-atâtea ori cu învățătorii de vânători în anotimpurile caprelor de munte.

Acelea fuseseră vremuri bune. Se gândi la ele în timp ce-și ducea femeia pe ultima porțiune.

El folosise încă din copilărie sulița pentru iepuri, bățul mai mic pentru aruncat, totuși nu i se îngăduise să atingă sulița pentru elan și bizon, până ce învățătorii de vânători călători sosiseră în sat, în anul când testiculele îl duruseră și el își împroșcase sămânța în somn.

După aceea mersese cu tatăl lui, care era acum alături de oamenii din vis, și-i întâlnise pe învățătorii de vânători. Erau bărbați singuratici și urâți, neîngrijiți, acoperiți de cicatrice, cu părul strâns în șuvițe groase. Nu aveau nici sat, nici legi de împerechere, ci mergeau doar dintr-un loc în altul și-i învățau pe oameni când caprele de munte, căprioara, elanul sau bizonul erau gata să-și împartă carnea. Unii mormăiau că merseseră în satele fețelor-turtite și le învățaseră să vâneze într-un singur anotimp și într-adevăr era posibil ca unii dintre învățătorii aceia să fi fost fețe-turtite care-și acopereau trăsăturile cu păr și bărbi încâlcite. Cine i-ar fi luat la întrebări? Nici chiar Taur-om. Când veneau învățătorii, toți mâncau bine, iar femeile răzuiau pieile, râdeau, mâncau ierburi iritante și beau apă toată ziua, urinau toate în vase din piele, apoi mestecau și îmbibau pieile. Era interzis să vânezi animalele mari fără învățătorii de vânători.

Ajunse la gura peșterii. Femeia lui scâncea încet, ritmic, când el o duse, o rostogoli și o împinse înăuntru. Privi după aceea îndărăt. Ninsoarea acoperea stropii de sânge pe care-i lăsaseră în urmă.

Știu atunci că totul se sfârșise pentru ei. Se ghemui, abia

încăpând din cauza umerilor lați și o rostogoli pe femeie cu blândețe pe o piele, cu care obișnuia să acopere carnea lăsată la înghețat în peșteră. Alunecă, apoi o trase și pe ea în peșteră, după care ieși să ia mușchi și bețe, de sub o streașină unde știa că acestea vor fi uscate. Speră că femeia nu va muri înainte să revină.

Oh, Doamne, lasă-mă să mă trezesc. Nu vreau să văd.

Găsi destule vreascuri pentru un foc mic și le duse în peșteră, unde le așeză, după aceea răsuci bățul, asigurându-se mai întâi că femeia nu putea să vadă. Aprinderea focului era treaba bărbaților. Ea continua să doarmă. Când se simți prea slăbit ca să mai rotească bățul și tot nu se zărea niciun firicel de fum, luă o cremene și o lovi. Mult timp, până ce degetele i se învinețiră și amorțiră, lovi cremenea în mușchi și suflă pe mușchi, pentru ca apoi, brusc, Pasărea Soarelui să-și deschidă ochiul și să întindă aripi mici, portocalii. El adăugă bețe subțiri.

Femeia lui gemu iarăși. Se ghemui după aceea pe spate și-i spuse cu glasul ei slab și chițăit să plece. Asta era treabă de femeie. El o ignoră, așa cum era voie uneori, și o ajută să aducă copilul pe lume.

Fu foarte dureros pentru ea și scoase zgomote puternice, iar el se întrebă cum de-i mai rămăsese atâta viață după ce pierduse așa mult sânge, însă pruncul ieși iute.

Nu. Te rog, lasă-mă să mă trezesc.

El îl ridică și i-l arătă femeii, dar ochii ei erau nemișcați, iar părul țeapăn și uscat. Copilul nici nu plânse, nici nu se mișcă, oricât îl apăsă cu degetele.

Lăsă pruncul jos și izbi cu pumnul în pereții din piatră. Urlă răgușit și se ghemui lângă femeia lui, care era acum tăcută, și încercă să-i păstreze căldura, în vreme ce fumul umplu vârful peșterii, tăciunii începură să devină suri, iar Pasărea Soarelui își strânse aripile și dormi.

Copilul ar fi fost fiica lui, darul suprem de la Mama Visurilor. Nu părea atât de diferit de alții din sat, totuși nasul îi era mic, iar bărbia îi ieșea în afară. El bănui că ar fi devenit o față-turtită. Încercă să-i îndese iarbă uscată în gaura din spatele capului. Se gândi că poate acolo îl lovise bățul. Își luă pielea de pe gât, cea mai fină și mai moale, înveli copilul în ea și-l împinse în fundul peșterii.

Își aminti gemetele prostului pe care-l călcase pe gât, dar

asta nu-l ajută mult.

Totul pierea. Peșterile fuseseră locurile pentru înmormântare încă din vremurile de poveste, înainte ca ei să se fi mutat în sate din lemne și să fi trăit ca fețele-turtite, deși toți spuneau că Oamenii fuseseră cei care născociseră satele din lemne. Acesta era un mod vechi de a muri și a fi înmormântat, în fundul unei peșteri, așa că era bine. Oamenii din vis aveau să-l găsească pe prunc și să-l ia acasă, de unde ar fi lipsit numai puțin timp, așa că poate avea să renască repede.

Femeia lui devenea rece ca piatra. Îi aranjă brațele și picioarele, blănurile răvășite și pieile, împinse la o parte masca slăbită, încă lipită de frunte, privi în ochii ei orbi și mați. Nu mai avu putere s-o jelească.

După o vreme, se simți îndeajuns de încălzit ca să nu mai aibă nevoie de piei, așa că le dădu la o parte. Poate că și ea era caldă. Dădu la o parte și pieile de pe femeia lui, ca să fie aproape goală, mai ușor de recunoscut de oamenii din vis.

Speră că oamenii din vis ai familiei ei vor face o alianță cu oamenii din vis ai familiei lui. I-ar fi plăcut să fie cu ea și în locul din vis. Poate că el și femeia lui aveau să regăsească pruncul. El credea că oamenii din vis puteau face multe lucruri bune.

Poate una, poate alta, poate multe lucruri, lucruri mai fericite. Îi era tot mai cald.

Pentru un timp scurt nu mai urî pe nimeni. Rămase privind bezna în care se afla chipul femeii lui și șopti cuvinte din cremene, cuvinte împotriva beznei, ca și cum ar fi putut ridica altă Pasăre a Soarelui. Era bine să nu te clintești. Era cald.

Apoi tatăl lui intră în peșteră și rosti numele său adevărat.

Mitch stătea în șort în fața rulotei și privea în sus către lună, către stelele de peste Kumash. Își suflă nasul încet. Zorii erau răcoroși și nemișcați. Transpirația de pe față și piele i se uscă încet și-l făcu să se înfioare. Toate firișoarele de păr îi erau zbârlite. Câteva potârnichi foșniră în tufele de lângă rulotă.

Ușa din plasă antiinsecte scârțâi, cilindrul hidraulic șuieră, și Kaye ieși din rulotă, venind lângă el, numai în cămașa de noapte.

— O să răcești, zise bărbatul și o cuprinse cu brațul.

Inflamarea limbii se redusese în ultimele zile. Pe partea stângă îi rămăsese un fel de muchie evidentă, totuși putea să

vorbească mai ușor.

— Ai udat patul de transpirație, spuse ea.

Era foarte rotofeie, foarte diferită de Kaye cea micuță și zveltă pe care încă o vedea în minte. Căldura și mirosul degajate de trupul femeii umpleau aerul ca vaporii unei mâncări bogate.

— Ai visat? continuă Kaye.

— Groaznic. Cred însă că a fost ultimul.

— Toate sunt la fel?

— Toate sunt diferite, răspunse Mitch.

— Jack va dori să afle detaliile neplăcute.

— Și tu nu vrei?

— Nu, clătină ea din cap. Este agitată, Mitch. Vorbește cu ea.

87. DISTRICTUL KUMASH, ESTUL STATULUI WASHINGTON

18 mai

Contracțiile lui Kaye erau regulate. Mitch telefonă, pentru a se asigura că doctorul Chambers, pediatrul, pornise din casa lui de cărămidă, aflată în extremitatea de nord a rezervației. În timp ce Kaye își punea ultimele articole de toaletă în trusa de voiaj și căuta câteva haine despre care credea că i-ar fi plăcut să le poarte după naștere, Mitch o sună din nou pe Galbreath, dar îi răspunse doar serviciul de mesagerie vocală.

— Probabil că-i pe drum, comentă el.

Dacă adjuncții șerifului n-aveau s-o lase pe doctoriță să treacă de punctul de control de pe șoseaua principală – o posibilitate perfect reală, care-l înfuria pe Mitch –, Jack aranjase ca doi bărbați s-o aștepte la opt kilometri mai spre sud și s-o strecoare în rezervație pe un drumeag lăturalnic, prin dealurile joase.

Mitch scotoci printr-o cutie și scoase micuța cameră foto digitală pe care o folosise cândva pentru a înregistra detaliile siturilor. Se asigură că acumulatorul era încărcat.

Kaye stătea în living cu palmele pe abdomen și respira cu pufăituri scurte. Îi zâmbi când i se alătură.

— Mi-e frică, zise ea.

— De ce?

— Dumnezeule, mai întrebi *de ce*?

— Va fi bine, rosti Mitch, deși era alb ca hârtia.

— De aceea ai mâinile reci ca gheața, spuse Kaye. E cam devreme pentru mine. Poate că-i o alarmă falsă. Apoi scoase un icnet ciudat și se pipăi între picioare. Cred că tocmai mi s-a rupt

apa. Să iau niște prosoape.

— Dă-le dracu’ de prosoape! răcni Mitch.

O ajută să meargă la Toyota. Kaye își lăsă centura de siguranță jos pe sub abdomenul proeminent. *Nu ca-n vise*, gândi el. Gândul acela deveni ca o mantra, pe care o repetă întruna.

— Nimeni n-a mai auzit nimic despre Augustine, comentă Kaye în timp ce Mitch ieși pe drumul asfaltat pentru a străbate cei trei kilometri până la clinică.

— Și de ce ar fi trebuit să fi auzit ceva?

— Poate că va încerca să ne oprească, zise ea.

Mitch îi aruncă o privire ciudată.

— Asta-i o idee la fel de nebună ca și visele mele.

— El este baubaul, Mitch. Mă sperie.

— Nici eu nu mă dau în vânt după el, totuși nu-i un monstru.

— Crede că noi suntem cei bolnavi, spuse Kaye și pe obraji îi străluceau lacrimi.

Făcu o grimasă.

— Alta? întrebă Mitch.

Ea încuviință din cap.

— E-n regulă, îi zise. La fiecare douăzeci de minute.

Se întâlniră cu camioneta lui Jack, care venea dinspre East Ridge Road și se opriră cât să schimbe câteva cuvinte prin geamurile coborâte. Sue era cu Jack, care porni în urma lor.

— Vreau ca Sue să te-ajute, spuse Kaye. Vreau ca ea să ne vadă. Dacă voi fi bine, va fi mult mai ușor pentru ea.

— N-am nimic împotrivă, răspunse bărbatul. Oricum nu sunt un expert.

Kaye zâmbi, apoi făcu altă grimasă.

Salonul nr. 1 din Clinica medicală Kumash fu convertit repede în sală de travaliu și naștere. Fusese adus un pat de spital și o lampă chirurgicală rotundă și foarte luminoasă, pe un suport înalt din oțel.

Moașa Mary Hand, de vârstă mijlocie, rotofeie, cu pomeți înalți, aranjă tava medicală și o ajută pe Kaye să se îmbrace în cămașă de spital. Anestezistul, doctorul Pound, un tânăr cu chip palid, păr des, negru, și nas cârn, sosi la o jumătate de oră după ce sala fusese pregătită și discută cu Chambers, în vreme ce Mitch sfărâma cuburi de gheață într-o pungă de plastic în chiuvetă. Mitch puse așchiile de gheață într-o cană.

— E gata? îl întrebă Kaye pe Chambers când o consultă.

— Nu încă, răspunse anestezistul. Ai ajuns la patru centimetri.

Sue își trase un scaun. La statura ei înaltă, sarcina părea mult mai puțin evidentă. Jack o strigă din pragul ușii și ea se întoarse. Bărbatul îi aruncă o pungulița, își vârî mâinile în buzunare, încuviință din cap spre Mitch și se retrase. Ea puse pungulița pe masă, lângă pat.

— Se simte stânjenit să intre, îi spuse lui Kaye. Crede că astea-s chestii femeiești.

Kaye ridică ochii și privi pungulița. Era făcută din piele și legată cu un șirag din mărgele.

— Ce-i înăuntru?

— Tot felul de chestii. Unele dintre ele miros frumos. Altele, nu.

— Jack este vraci?

— Ferească sfântul! zise Sue. Crezi că m-aș fi măritat cu un vraci? El îi cunoaște totuși pe unii vraci foarte buni.

— Eu și Mitch ne-am gândit că ne-ar plăcea ca fetița să fie născută pe cale naturală, se adresă Kaye doctorului Pound, când aduse o măsuță cu rotile pe care se aflau buteliile, tuburile și seringile.

— Bineînțeles, zâmbi anestezistul. Eu sunt aici pentru orice eventualitate.

Chambers le spuse lui Kaye și lui Mitch că la opt kilometri de clinică locuia o femeie care intrase în travaliu, dar nu era o naștere SHEVA.

— Ea a insistat să nască acasă. Au o cadă cu apă fierbinte și toate cele necesare. S-ar putea să fiu nevoit să merg acolo pentru o vreme în seara asta. Ați spus că va veni doctorița Galbreath.

— Ar trebui să fie deja pe drum, încuviință Mitch.

— Să sperăm că totul va fi bine. Copilul are capul orientat în jos. Peste câteva minute vom atașa electrozi pentru a-i monitoriza starea. Toate conforturile dintr-un spital mare, doamnă Lang.

Chambers îl trase pe Mitch deoparte. Îi privi chipul, urmărind cu ochii conturul măștii de piele.

— E atrăgătoare, nu? întrebă Mitch nervos.

— Am asistat patru nașteri de copii SHEVA de etapa a doua, zise Chambers. Sunt sigur că știi riscurile, totuși trebuie să-ți

enumăr niște complicații care pot apărea, pentru ca să putem fi toți pregătiți.

Mitch încuviință și-și încleștă mâinile care-i tremurau.

— Niciunul nu s-a născut viu. Doi arătau perfect, fără defecte vizibile, dar... morți. Îl privi pe Mitch cu o expresie critică. Nu-mi plac probabilitățile astea.

Mitch se înroși la față.

— Noi suntem diferiți, rosti el.

— Dacă nașterea se complică, la mamă se poate manifesta o reacție de șoc. Ceva asociat semnalelor hormonale de la fetusul SHEVA aflat în stres. Nimeni nu înțelege motivul, însă țesuturile pruncilor sunt foarte diferite. Unele femei nu reacționează bine. Dacă se va întâmpla așa, voi recurge la o cezariană pentru a scoate cât mai repede copilul. Puse o mână pe umărul lui Mitch și în clipa aceea îi piui pagerul. Ca precauție, urmă Chambers, voi fi foarte atent cu fluidele și țesuturile organice. Toți vom purta măști filtrante antivirus, chiar și dumneata. Domnule Rafelson, ne aflăm pe un teritoriu nou. Scuză-mă.

Sue îi dădea lui Kaye gheață și vorbeau cu capetele apropiate. Părea un moment de intimitate, așa că Mitch se retrase și, de altfel, dorea să-și cerceteze propriile emoții.

Intră în recepție. Jack stătea pe un scaun de lângă măsuța pentru jucat cărți și răsfoia printr-un teanc de reviste *Naţional Geographic*. Lămpile fluorescente proiectau o lumină albastră și rece.

— Pari furios, comentă Jack.

— Aproape că i-au semnat certificatul de deces, zise Mitch cu glas tremurător.

— Mda. Sue și eu ne gândim că poate ar fi mai bine să nască acasă. Fără doctori.

— El zice că-i periculos.

— Poate că o fi, dar noi am mai făcut-o.

— Când?

— Visele tale, răspunse Jack, mumiile... Cu mii de ani în urmă.

Mitch se așeză în celălalt scaun și-și puse capul pe masă.

— N-au fost momente fericite.

— Mie-mi spui? făcu Jack.

Mitch îi povesti despre ultimul lui vis și indianul îl ascultă concentrat.

— A fost urât, comentă el. N-o să i-l pomenesc lui Sue.

— Spune ceva liniștitor, se strâmbă Mitch.

— Am încercat să am vise care să m-ajute să decid ce să fac. Eu visez doar spitale mari și medici mari care o examinează pe Sue. Se interpune lumea oamenilor albi. Așa că nu-s de niciun ajutor. Jack își scărpină o sprânceană. Nimeni nu-i îndeajuns de bătrân ca să știe ce-i de făcut. Poporul meu a trăit dintotdeauna pe pământurile astea. Însă bunicul îmi spune că spiritele n-au nimic de zis. Nici ele nu-și amintesc.

Mitch își întinse brațele printre reviste. Una dintre ele lunecă și căzu cu zgomot pe podea.

— Asta-i lipsit de sens, rosti el.

Kaye stătea întinsă și-l privea pe Chambers care atașa electrozii pentru monitorizarea fătului. Piuitul și pulsațiile constante ale aparatului de lângă pat îi ofereau o confirmare, un alt nivel de asigurare.

Mitch reveni cu o Popsicle și o scoase din ambalaj. Ea își golise cana și primi cu recunoștință înghețata de zmeură dulce-acrișoară.

— Galbreath n-a dat niciun semn, zise bărbatul.

— O să ne descurcăm noi. Dilatarea a ajuns la cinci centimetri și se menține. Toate astea pentru o singură mamă.

— Dar ce mai mamă!

Mitch începu să-i maseze brațele, alungând încordarea, apoi trecu la umeri.

— Mama tuturor mamelor, șopti ea când o izbi altă contracție. Împinse cu putere, apoi ridică bățul înghețatei. Alta, te rog!

Kaye învățase pe dinafară fiecare centimetru pătrat al tavanului. Cu sârmele electrozilor ieșindu-i de sub halat, coborî cu grijă din pat și dădu ocol camerei, ținându-se strâns de cadrul metalic cu rotile, pe care se aflau echipamentele de monitorizare. Își simțea părul aspru, pielea unsuroasă și o înțepau ochii. Mitch ridică privirea de la revista *Naţional Geographic* pe care o citea, văzând-o intrând cu pas încet și legănat în sala de baie. Kaye se spăla pe față, când el ajunse în pragul ușii.

— Sunt bine, rosti ea.

— Dacă nu te-ajut, o iau razna, zise Mitch.

— Nu vreau s-o iei razna.

Kaye se așeză pe marginea patului și inspiră adânc de câteva ori. Chambers le spusese că va reveni într-o oră. Mary Hand intră cu masca filtrantă pe față, semănând cu un soldat de înaltă tehnologie care se pregătea împotriva unui atac cu gaze, și-i spuse lui Kaye să se întindă, apoi o examină. Surâse bucuroasă și ea gândi: *Perfect, sunt gata de naștere*, dar moașa clătină din cap.

— Tot la cinci centimetri. E-n regulă. E primul tău copil.

Vocea îi suna înăbușit de sub mască.

Kaye fixă din nou tavanul cu privirea și împinse odată cu contracția. Mitch o încurajă să răsufle cu pufăituri, până trecu valul. Spinarea o durea îngrozitor. Pentru o clipă amară, la sfârșitul contracției, se simți prinsă în cursă și furioasă, și se întrebă cum ar fi fost dacă totul mergea prost, dacă ea murea, dacă pruncul se năștea viu, însă fără mamă, dacă Augustine avusese dreptate și atât ea, cât și fetița erau sursele unei boli oribile? *De ce nu există nicio confirmare*? se întrebă. *De ce nu există date științifice în privința asta*? Se calmă prin respirații lente și încercă să se odihnească.

Când redeschise ochii, Mitch moțăia în scaunul de lângă pat. Ceasul arăta miezul nopții. *Voi rămâne pe vecie în camera asta*.

Simțea din nou nevoia să meargă la baie.

— Mitch, rosti ea.

Bărbatul nu se trezi. Kaye se uită după Mary Hand sau Sue, însă Mitch era singura persoană din încăpere. Monitorul piuia și-și derula banda.

— Mitch!

El tresări, se sculă și o ajută somnoros până la baie. Kaye dorise să-și fi golit intestinele înainte să fi venit la clinică, totuși corpul nu cooperase și de aceea își făcuse griji. Simțea un amestec de mânie și uimire față de starea ei actuală. Corpul prelua controlul, dar nu era deloc sigură că el știa ce să facă. *Eu sunt corpul meu. Mintea este iluzia. Carnea este derutată*.

Mitch se plimba prin încăpere, sorbind dintr-o ceașcă de cafea prost făcută, din sala de așteptare a clinicii. Lămpile fluorescente, reci și albastre, îi erau imprimate în memorie. Avea impresia că nu văzuse niciodată soarele strălucitor. Mâncărimea sprâncenelor era îngrozitoare. *Mergeți în peșteră. Hibernați și ea va naște în timp ce dormim. Așa fac urșii. Urșii*

evoluează în timpul somnului. Este o cale mai bună.

Sue veni să stea cu Kaye, în vreme ce el luă o pauză. Ieși din clinică și rămase sub cerul senin și înstelat. Chiar și aici, afară, cu așa puțini oameni, exista o lumină stradală care-l orbea și diminua imensitatea universului.

Dumnezeule, am ajuns atât de departe, dar nu s-a schimbat nimic! Sunt însurat, voi fi tată și sunt tot șomer, continui să trăiesc de...

Blocă direcția aceea de gândire și-și scutură brațele, alungând efectul iritant al cafelei. Gândurile îi rătăceau alandala, de la prima lui experiență sexuală – când se îngrijorase ca fata să nu rămână gravidă –, la discuțiile cu directorul muzeului Hayer, înainte de a fi concediat, apoi la Jack, care încerca să pună totul într-o perspectivă indiană.

Mitch nu avea altă perspectivă decât pe cea științifică. Încercase toată viața să fie obiectiv, să se excludă din ecuație, să vadă clar ce-i dezvăluiseră săpăturile. Schimbase fragmente din viața lui pe viziuni probabil neadecvate în viețile celor morți. Jack credea într-un cerc al vieții în care nimeni nu era niciodată cu adevărat izolat. Mitch nu putea crede asta, totuși spera ca indianul să aibă dreptate.

Văzduhul era înmiresmat. I-ar fi plăcut s-o fi adus pe Kaye aici, afară, ca să simtă aerul proaspăt, dar o camionetă trecu pe lângă el și simți iz de gaze de eșapament și ulei ars.

Kaye ațipi între contracții, însă numai pentru câteva minute. Era ora două noaptea și dilatarea rămăsese la cinci centimetri. Chambers sosise înainte ca ea să adoarmă, o controlase, privise banda de monitorizare și zâmbise liniștitor.

— În scurt timp, îi spusese, putem încerca niște pitocină. Asta va iuți lucrurile. Noi o numim Bardahl pentru prunci.

Kaye nu știa însă ce era Bardahl și nu înțelesese.

Mary Hand îi luă un braț, dezinfectă pielea cu alcool, găsi o venă și introduse un ac, îl fixă cu bandă adezivă, îi atașă un tub de plastic și atârnă un flacon cu soluție salină de stativul cu perfuzii. După aceea, aranjă fiole cu medicamente pe un șervet din hârtie albastră de unică folosință pe tava din oțel de lângă pat.

Kaye detesta de obicei înțepăturile și injecțiile, dar acum nu însemnau nimic prin comparație cu restul disconfortului ei.

Mitch părea să se îndepărteze treptat, deși era chiar alături, masându-i ceafa și aducându-i întruna gheață. Ea îl privi, dar nu-l văzu pe soț, pe iubit, ci un simplu bărbat, alta dintre figurile care intrau și ieșeau din viața ei strivită, comprimată și nesfârșită. Se încruntă, uitându-se la spatele lui pe când acesta stătea de vorbă cu moașa. Se strădui să se focalizeze și să descopere componenta emoțională necesară pentru a-l introduce în puzzle-ul general, însă aceasta dispăruse. Era eliberată de toate sensibilitățile sociale.

Altă contracție,

— Rahat! răcni ea.

Mary Hand o examină și se îndreptă cu o expresie îngrijorată.

— Doctorul Chambers a spus când va administra pitocina?

Kaye scutură din cap, neputând răspunde. Moașa plecă să-l caute pe anestezist. Mitch rămase cu ea. Sue intră în cameră și se așeză pe scaun. Kaye închise ochii și constată că universul din întunericul acela personal era atât de mic, încât aproape intră în panică. Dorea ca totul să se termine. Nicio crampă menstruală nu avusese vreodată puterea contracțiilor acestea. În toiul spasmelor, se gândi că era posibil să-și rupă șira spinării.

Înțelese acum: carnea era totul și spiritul nu însemna nimic.

— Toți ne naștem așa, îi zise Sue lui Mitch. E bine că te afli aici. Jack spune că va fi alături de mine când voi naște, dar nu-i tradițional pentru noi.

— Chestii femeiești, spuse Mitch.

Masca lui Sue îl fascina. Ea se ridică și se întinse. Înaltă, cu abdomen proeminent, totuși echilibrată, părea esența feminității puternice. Sigură pe sine, calmă, filozofică.

Kaye gemu. Mitch se aplecă și-i mângâie obrazul. Era întinsă pe o parte și încerca să-și găsească o poziție confortabilă.

— Dă-mi, Doamne, medicamente, surâse ea slab.

— Iată o mostră din simțul umorului ei atât de specific, comentă Mitch.

— Vorbesc foarte serios. Ba nu, nu vorbesc serios. Nu știu ce vorbesc. Unde-i Felicity?

— Jack a fost pe-aici acum câteva minute. A trimis niște camionete pe teren, dar n-a primit niciun mesaj deocamdată.

— Am nevoie de Felicity. Nu știu ce-are de gând Chambers. Fă ceva ca să se-ntâmple asta.

Mitch se simți teribil de neajutorat. Se găseau la mâna instituției medicale occidentale… în măsura în care se putea vorbi despre așa ceva în Confederația celor Cinci Triburi. Sincer vorbind, nici el nu era complet încrezător în Chambers.

— Ah, la dracu', *RAHAT*! zbieră Kaye și se întoarse pe spate, cu fața atât de contorsionată, încât Mitch n-o putu recunoaște.

Ora șapte. Kaye privi ceasul de pe perete cu ochi mijiți. Trecuseră mai bine de douăsprezece ore. Nu mai ținea minte când sosiseră. Fusese după-amiază? Da. Mai bine de douăsprezece ore. Nu era totuși un record. Când era micuță, mama îi povestise că fusese în travaliu peste treizeci de ore cu ea. *În cinstea ta, mamă! Doamne, cât aș fi dorit să fi fost aici*!

Sue nu era în cameră, ci doar Mitch, care-i masa un braț, relaxându-l, după care trecu la celălalt braț. Kaye simțea o afecțiune distantă pentru el, dar se îndoia în mod serios că vor mai face vreodată dragoste împreună. Mai mult chiar, nici măcar n-avea să se gândească la așa ceva. Se simțea ca și cum ar fi fost un balon gigantic care încerca să explodeze. Trebuia neapărat să se ducă la baie ca să urineze și gândul se transformă în faptă, iar ei nu-i păsă. Mary Hand apăru și înlocui tamponul de hârtie îmbibat.

Doctorul Chambers intră și-i spuse lui Mary să înceapă pitocina. Mary introduse fiola și ajustă mecanismul de dozare. Kaye dovedi un interes extrem față de procedură. Bardahl pentru prunci. Își putea reaminti vag lista de peptide și glicoproteide pe care le găsise Judith în complexul multiproteic. Vești proaste pentru femei. Poate că da.

Poate că da.

În univers nu exista nimic altceva decât durere. Kaye stătea deasupra durerii ca o musculiță amețită pe o minge uriașă din cauciuc. Îl auzea vag pe anestezist mișcându-se în jurul ei. Îi auzea pe Mitch și pe doctor vorbind. Mary Hand era acolo.

Chambers spuse ceva complet irelevant, ceva despre stocarea sângelui din cordonul ombilical pentru o transfuzie ulterioară, dacă pruncul ar fi avut nevoie, sau pentru a-l supune analizelor: sânge din cordonul ombilical, bogat în celule stem.

— Fă-o, zise Kaye.

— Ce? întrebă Mitch.

Chambers o întrebă dacă voia o anestezie rahidiană.

— Dumnezeule, da! răspunse ea fără să simtă nici cel mai mărunt fior de vinovăție pentru că nu reușise să reziste până la capăt.

O rostogoliră pe o parte.

— Nu mișca, spuse anestezistul.

Nu-și mai reamintea numele său. Chipul lui Sue apăru înaintea ei.

— Jack a spus că o aduc.

— Pe cine? întrebă Kaye.

— Pe doctorița Galbreath.

— E bine, zise Kaye gândindu-se că trebuia să arate că-i pasă.

— N-au vrut s-o lase să treacă de cordonul de carantină.

— Nemernicii, spuse Mitch.

— Nemernicii, șopti Kaye.

Simți o înțepătură în spate. Altă contracție. Începu să tremure. Anestezistul înjură și-și ceru scuze.

— Am ratat-o. Trebuie să stai complet nemișcată.

O durea spatele. Nimic nou în privința asta. Mitch îi puse o cârpă rece pe frunte. Medicina modernă. Ea înșelase așteptările medicinei moderne.

— Ah, rahat!

De undeva, cu mult în afara sferei ei de conștiință, auzi glasuri ca ale unor îngeri îndepărtați.

— A venit Felicity, spuse Mitch și fața lui, care plutea imediat deasupra ei, strălucea de ușurare.

Însă Galbreath și Chambers se certau între ei, iar anestezistul era și el implicat.

— Fără rahidiană, zise Galbreath. Ia-o imediat de pe pitocină. De cât timp e așa? Cât i-ați băgat?

În timp ce Chambers se uita la aparate și citea cu glas tare cifrele. Mary Hand moșmondea ceva la tuburi. Aparatul piui. Kaye privi ceasul. 7:30. Ce însemna asta? Timp. Ah, da, timp.

— Va trebui să nască singură, spuse Galbreath.

Chambers răspunse iritat, prin cuvinte încete, dar tăioase, dinapoia măștii filtrante, însă Kaye nu-l ascultă.

Refuzau să-i dea calmante.

Felicity se aplecă peste Kaye și intră în conul ei vizual. Nu purta mască filtrantă. Lampa chirurgicală mare era aprinsă și doctorița nu purta mască filtrantă, fie binecuvântată!

— Mulțumesc, rosti Kaye.

— S-ar putea să nu-mi mai mulțumești pentru mult timp, scumpo, zise Felicity. Dacă vrei copila asta, noi nu mai putem face nimic cu medicamente. Nici pitocină, nici anestezice. Mă bucur c-am ajuns la timp. Astea îi omoară pe copii, Kaye. Ai înțeles?

Ea făcu o grimasă.

— Insultă după insultă, la fel de blestemate toate, așa-i, scumpo? Copiii noi sunt foarte delicați.

Chambers se plânse despre intervențiile din exterior, dar ea auzi glasurile lui Jack și Mitch îndepărtându-se, escortându-l afară din cameră. Mary Hand se uită la Felicity, așteptând instrucțiuni.

— Este bun și CCPB-ul la ceva, scumpo, îi zise doctorița. Au emis un buletin special despre nou-născuții care au supraviețuit. Fără medicație și, mai ales, fără anestezice. Nici măcar aspirină. Copilașii ăștia nu pot suporta medicamente. Pentru câteva clipe, fu ocupată între picioarele lui Kaye. Epiziotomie, îi zise lui Mary. Fără anestezie locală. Ține-te bine, scumpo. Va durea ca și cum ți-ai pierde din nou virginitatea. Mitch, știi procedura.

Împinge cât numeri până la zece. Expiră. Apasă, pufăie, numără până la zece. Corpul lui Kaye era ca un cal, care știa să alerge, însă care aprecia o îndrumare. Mitch masa viguros, stând aproape de ea. Femeia îi strânse mâna, apoi brațul, până când el se strâmbă de durere. Ea apăsă, *numără până la zece. Lăsă respirația să iasă*.

— E-n regulă. I se vede creștetul capului. Uite-o! Dumnezeule, a durat mult și a fost un drum așa de lung și de straniu. Uite cordonul, Mary. Asta-i problema. Puțin cam întunecat. Încă o dată, Kaye. Haide, scumpo. Fă-o acum.

Ea împinse și ceva se eliberă, un zvâcnet masiv, ca o sămânță de pepene care țâșnește dintre degetele care o strâng, o explozie de durere, ușurare, după aceea mai multă durere, continuă. Îi tremurau picioarele. Un cârcel îi cuprinse gamba, însă abia dacă îl băgă în seamă. Simți un val neașteptat de fericire, de gol bine-venit, apoi un junghi ca de cuțit în coccis.

— Este aici, Kaye. Este vie.

Kaye auzi un scâncet slab, un sunet de sucțiune, apoi ceva ca un fluierat muzical.

Felicity ridică fetița, rozalie și acoperită de sânge, cu cordonul

ombilical legănându-se între picioarele lui Kaye. Ea își privi fiica și pentru o clipă nu simți nimic, după care ceva mare și ușor, ca un fulg enorm, îi atinse sufletul.

Mary Hand puse copila pe o pătură albastră, pe abdomenul ei, și o curăță cu mișcări iuți.

Mitch privi sângele, copila.

Chambers reveni, continuând să poarte masca, dar Mitch îl ignoră. Se concentră asupra lui Kaye și a fetiței, care se zvârcolea. Lacrimi de epuizare și ușurare i se revărsară pe obraji. Gâtul îl durea, într-atât îi era de încordat și de plin. Inima îi bubuia. O strânse în brațe pe Kaye, iar ea îi răspunse cu o îmbrățișare neașteptat de puternică.

— Să nu-i pui nimic în ochi, o instrui Felicity pe Mary. Nașterile astea sunt cu totul altceva.

Moașa încuviință fericită de dinapoia măștii cu filtru.

— Placenta, rosti Felicity.

Mary ridică o tavă de oțel.

Kaye nu fusese niciodată sigură dacă va fi o mamă bună. Acum însă nimic nu mai conta. Privi cum cele două femei ridicară fetița pe cântar și-și spuse: *N-am apucat să mă uit atent la fețișoara ei. Era numai cute*.

Felicity manipulă un tampon cu spirt usturător și un ac chirurgical mare pentru cusut între picioarele ei. Lui Kaye nu-i plăcu deloc, dar închise pur și simplu ochii.

Mary Hand efectuă diversele teste și termină de curățat pruncul, iar Chambers extrase sânge din cordonul ombilical. Felicity îi arătă lui Mitch unde să taie cordonul, apoi îi aduse copila lui Kaye. Mary o ajută să-și ridice cămașa peste sânii umflați și-i puse fetița în brațe.

— E-n regulă să alăptez? întrebă Kaye și glasul îi sună doar cu nițel mai mult decât o șoaptă răgușită.

— Dacă n-ar fi, marele experiment se va încheia chiar acum, surâse Felicity. Dă-i drumul, scumpo! Tu ai ce-i trebuie ei.

Îi arătă cum să apese obrazul pruncului. Buzele mici și roz se deschiseră și se fixară pe sfârcul mare și întunecat. Mitch rămase cu ochii holbați. Lui Kaye îi veni să râdă, zărindu-i expresia, însă se concentră din nou asupra acelei fețișoare, flămândă să-și vadă fiica. Sue stătea alături și scotea sunete mici și fericite spre mamă și copilă.

Mitch se uită la fetița care sugea la sânul lui Kaye. Simțea un calm aproape binecuvântat. Se terminase; abia începea. Indiferent cum ar fi privit lucrurile, era într-adevăr ceva de care se putea prinde: un centru, un punct de referință.

Fața copilei era roșie și zbârcită, însă avea păr abundent, fin și mătăsos, cafeniu-roșcat deschis. Ținea ochii închiși, cu pleoapele strânse de concentrare.

— Patru kilograme și optzeci de grame, anunță Mary. Nota opt la Apgar. Un Apgar bun.

Își scoase masca.

— Doamne Dumnezeule, a sosit! rosti Sue ducându-și palma la gură, de parcă un șoc brusc ar fi readus-o la realitate.

Mitch îi rânji prostește, apoi se așeză lângă Kaye și-și puse bărbia pe brațul soției lui, cu fața la numai câțiva centimetri de cea a fiicei sale.

Felicity termină curățenia. Chambers o atenționă pe Mary să pună toate obiectele murdare și de unică folosință într-un sac special pentru produse periculoase, ca să fie arse. Moașa se conformă în tăcere.

— Este un miracol, șopti Mitch.

Fetița încercă să se întoarcă la sunetul vocii lui, deschise ochii, se strădui să-l localizeze.

— Tăticul tău, zise Kaye.

Laptele îi picura gros și galben din sfârc. Fetița coborî capul și prinse din nou mamelonul, la o împingere ușoară a degetului lui Kaye.

— A ridicat capul, spuse femeia uluită.

— E minunată, rosti Sue. Felicitări!

Felicity vorbi cu Sue câteva clipe, în timp ce Kaye, Mitch și copila umpleau spotul de strălucire solară de sub lampa chirurgicală.

— A sosit, zise Kaye.

— A sosit, încuviință Mitch.

— Am făcut-o!

— În mod clar, tu ai făcut-o.

Fetița lor înălță din nou capul și deschise ochii, de data aceasta larg.

— Ia uitați-vă! rosti Chambers.

Felicity se apleacă, aproape ciocnindu-se cap în cap cu Sue.

Mitch privi fascinat ochii fiicei lui. Aveau pupile maroniu-deschis, presărate cu punctișoare aurii. Se apropie mai mult.

— Aici sunt, îi spuse.

Kaye se întinse pentru a-i arăta din nou mamelonul, dar copila se împotrivi, împingând din cap cu o putere surprinzătoare.

— Bună, Mitch, rosti fiica lui și glasul ei sună ca miorlăitul unei pisicuțe, nu mai tare decât un scârțâit, însă foarte clar.

Firișoarele de păr de pe ceafa bărbatului se zbârliră. Felicity Galbreath scoase un țipăt și se retrase un pas, de parcă ar fi fost înțepată.

Mitch se apăsă cu mâinile de marginea patului și se sculă în picioare. Se înfioră. Pentru o clipă, pruncul care se odihnea pe sânul lui Kaye păru mai mult decât putea el să accepte; nu numai neașteptat, dar și *nefiresc*. Îi veni s-o ia la fugă. În același timp însă, nu-și putea desprinde ochii de la el. O căldură îi sui prin piept. Forma chipului fetiței i se focaliză perfect în ochi. Ea păru că încearcă să vorbească iarăși; buzele se întinseră și coborâră într-o parte, micuțe și trandafirii. O bășicuță de lapte gălbui îi apăru în colțul gurii. Pe obraji și frunte îi înfloriră pete mici de culoarea ciutelor, de culoarea leilor.

Capul i se întoarse și privi chipul lui Kaye. O încruntătură nedumerită îi apăru în spațiul dintre ochi.

Mitch Rafelson își întinse mâna mare, cu oase cioturoase și degete cu bătături, ca să atingă fetița. Se aplecă s-o sărute pe Kaye, apoi copila, și-i mângâie tâmpla cât putu mai blând. Cu o atingere a degetului mare, îi întoarse buzele rozalii către sfârcul plin. Ea suspină adânc, ca un fluierat micuț, și se foi, se fixă de sânul mamei și supse viguros. Mânuțele ei flexau degete maro-auriu perfecte.

Mitch îi sună pe Sam și Abby în Oregon și-i anunță vestea. Abia dacă izbuti să se concentreze asupra cuvintelor lor; vocea tremurătoare a tatei, țipătul sfredelitor de fericire și ușurare al mamei. Vorbiră o vreme, apoi le spuse că abia mai putea sta în picioare.

— Trebuie să dormim, le zise.

Kaye și copila dormeau deja. Chambers îi spuse că mai puteau rămâne acolo două zile. Mitch ceru să-i fie adus un pat pliant în cameră, dar Felicity și Sue îl convinseră că nu era nevoie.

— Du-te acasă și odihnește-te, îi spuse Sue. Ea va fi bine.

Mitch se foi nesigur.

— O să-mi telefoneze dacă apar probleme?

— Da, telefonăm, îi zise moașa, trecând cu un sac de așternuturi.

— O să pun doi prieteni să stea toată ziua lângă clinică, adăugă Jack.

— Aș avea nevoie de un loc unde să înnoptez, rosti Felicity. Vreau să le controlez mâine.

— Stai la noi, îi sugeră Jack.

Picioarele lui Mitch tremurau când merse cu ei de la clinică spre Toyota.

După ce ajunse în rulotă, dormi toată după-amiaza și seara. Când se trezi, se-nopta. Stătu în genunchi pe canapea și privi afară, prin fereastra mare, către tufe, pietriș și dealurile îndepărtate.

După aceea făcu duș, se bărbieri, se îmbrăcă. Căută alte lucruri de care Kaye și fetița ar fi putut avea nevoie și care fuseseră uitate.

Se privi în oglinda din baie.

Plânse.

Reveni singur la clinică, în apusul minunat. Aerul era curat și simțea miresme de salvie, iarbă, praf și apă de la un pârâiaș. Trecu pe lângă o casă unde patru bărbați demontau motorul unui Ford vechi, folosindu-se de un stejar și un palan cu lanț. Bărbații îl salutară, înclinând din capete, apoi își feriră iute privirile. Știau cine era; știau ce se întâmplase. Nu erau încântați nici de prezența lui, nici de eveniment. Mitch iuți pasul. Simțea mâncărimi în sprâncene, iar acum și în obraji. Masca îi era largă. În curând avea să se desprindă. Își simțea limba atingând obrajii; o simțea diferit. Își simțea diferit capul în sine.

Mai mult ca orice, dorea să le revadă pe Kaye și pe prunc, pe fetiță, pe fiica lui; să se convingă că totul era real.

88. ARLINGTON, STATUL VIRGINIA

Petrecerea de nuntă se întindea pe mare parte din peluza de jumătate de acru din spatele casei. Ziua era caldă și cețoasă, alternând între soare și nori. Mark Augustine stătu la recepție patruzeci de minute alături de mireasa lui, zâmbind, strângând mâini și îmbrățișând politicos. Un șir de senatori și congresmeni

adresau felicitări amabile. Chelneri în livrele unisex alb și negru purtau platouri cu șampanie și gustări peste iarba verde, perfect tunsă, ca un parcurs de golf. Augustine își privi mireasa fără să înceteze să surâdă; pe dinăuntru simțea dragoste, ușurare și satisfacția realizării, toate ușor detașate emoțional. Chipul pe care-l prezenta oaspeților, puținilor reporteri care trăseseră bilete câștigătoare în loteria reprezentanților presei, era calm, călduros, iubitor, loial.

Ceva îi ocupase însă mintea pe tot parcursul zilei, chiar și în timpul ceremoniei căsătoriei. Își bâlbâise declarația simplă, cauzând râsete înăbușite în rândurile din față ale capelei.

Se nășteau prunci vii. În spitalele aflate în carantină, în clinicile comunitare special desemnate de Grupul Operativ, ba chiar și în locuințe private soseau copii noi.

Posibilitatea ca el să se fi înșelat îi apăruse vag, în treacăt, ca o iritație minoră, până când auzise că pruncul lui Kaye Lang se născuse viu și fusese moșit de o doctoriță care lucrase pe baza buletinelor speciale emise de Centrul pentru Controlul și Prevenirea Bolilor – exact aceeași echipă de studii epidemiologice care fusese înființată în urma dispoziției sale. Proceduri speciale, precauții speciale; nou-născuții erau diferiți.

Până în prezent, douăzeci și patru de copii SHEVA fuseseră abandonați la clinicile comunitare de către mame singure sau părinți care nu fuseseră în evidența Grupului Operativ.

Prunci anonimi, vii, aflați acum în grija lui.

Șirul invitaților ajunse la sfârșit. Cu picioarele protestând în pantofii negri de lac, strâmți, își îmbrățișă mireasa, îi șopti la ureche și-i făcu semn lui Florence Leighton să-l urmeze în clădirea principală.

— Ce ne-a trimis Institutul Național de Alergii și Boli Infecțioase? întrebă el.

Doamna Leighton deschise servieta pe care o purtase toată ziua și-i întinse un fax recent.

— Așteptasem o ocazie, spuse ea. Președintele a sunat mai devreme, îți transmite urări de bine și vrea să te prezinți în seara asta la Casa Albă, cât poți de repede.

Augustine citi faxul.

— Kaye Lang a născut, rosti el și o privi pe femeie, arcuindu-și sprâncenele.

— Așa am auzit, încuviință doamna Leighton.

Expresia ei era profesională, grijulie și nu dezvăluia nimic.

— Ar trebui să-i trimitem o telegramă de felicitări, zise Augustine.

— O s-o trimit.

El clătină din cap.

— Nu, să n-o trimiți. Trebuie să ne urmăm cursul.

— Da, domnule.

— Anunță-l pe președinte că voi fi acolo la ora opt.

— Și Alyson? întrebă doamna Leighton.

— S-a măritat cu mine, nu? Știa în ce se bagă.

89. DISTRICTUL KUMASH, ESTUL STATULUI WASHINGTON

Kaye se clătină de la un perete la celălalt al camerei, susținută de Mitch de un braț.

— Ce nume o să-i puneți? întrebă Felicity.

Doctorița stătea în singurul scaun, din vinil albastru, din încăpere, legănând ușor în brațe fetița adormită.

Kaye ridică ochii întrebător spre bărbat. Ceva anume din atribuirea unui nume pentru copila ei o făcea să se simtă vulnerabilă și pretențioasă, ca și cum ar fi fost un drept pe care nici chiar o mamă nu-l merita.

— Tu ai muncit cel mai mult, surâse Mitch. Te poți bucura de privilegiul ăsta.

— Trebuie să cădem de acord.

— Pune-mă la încercare.

— Ea este un tip nou de stea, rosti Kaye.

Picioarele continuau să-i fie nesigure. Își simțea abdomenul moale și dureros, iar durerea dintre picioare o făcea uneori să se crispeze, totuși starea i se îmbunătățea rapid. Se așeză pe marginea patului și urmă:

— Pe bunica mea a chemat-o Stella, adică „stea”. Mă gândisem s-o numim Stella Nova.

Mitch luă fetița de la Felicity.

— Stella Nova, repetă el.

— Sună îndrăzneț, spuse Felicity. Îmi place.

— Așa o cheamă, încuviință Mitch și ridică copila, apropiind-o de chipul lui.

Îi mirosi creștetul capului, căldura bogată și umedă a părului. Avea parfumul mamei ei și nu numai atât. Putea simți cascade de emoții, care cădeau prin el aidoma unor blocuri

rostogolitoare, așezând o temelie fermă.

— Îți atrage atenția chiar și când doarme, spuse Kaye.

Cu un gest pe jumătate conștient, ea ridică mâna la față și îndepărtă o bucată de mască ce atârna, dezvăluind pielea nouă de dedesubt, roz și sensibilă, cu o aureolă de melanofori minusculi.

Felicity se apropie, se apleacă și o examină mai îndeaproape.

— Nu-mi vine să cred că văd așa ceva, comentă ea. Eu ar trebui să mă simt privilegiată.

Stella deschise ochii și se înfioră din tot corpul, parcă speriată. Îl privi îndelung și nedumerit pe tatăl ei, apoi începu să plângă. Plânsetul era sonor și alarmant. Mitch i-o întinse repede lui Kaye, care-și desfăcu cămașa de noapte. Fetița începu să sugă și amuți. Kaye savură o dată în plus miracolul alăptării, minunăția senzuală a fetiței la sânul ei. Ochii Stellei o cercetară, după care întoarse capul, trăgând și sânul cu ea, și se uită prin cameră, spre Felicity și Mitch. Vederea ochilor maroniu-deschis, cu punctișoare aurii, îi topea măruntaiele bărbatului.

— Ce avansată este! rosti Felicity. E fermecătoare.

— La ce te așteptai? întrebă Kaye încet, aproape murmurând.

Șocat, Mitch recunoscu în vocea ei ceva din tonul pruncului.

Stella Nova gângurea în timp ce sugea, ca o pasăre mică și melodioasă. Cânta în vreme ce se hrănea, arătându-și satisfacția, încântarea.

Limba lui se mișcă înapoia buzelor, în reflexul reproducerii sunetelor.

— Cum face asta? întrebă el.

— Nu știu, răspunse Kaye.

Și fu evident că, pentru moment, nici nu-i păsa.

— Din unele puncte de vedere, aduce cu un copil de șase luni, îi spuse Felicity lui Mitch, pe când acesta ducea bagajele din Toyota la rulotă. Pare deja capabilă să focalizeze, să recunoască chipuri… voci…

Încheie cu un *hmmm* în barbă, parcă evitând detaliul care o deosebea cu adevărat pe Stella de alți nou-născuți.

— De atunci n-a mai vorbit, zise bărbatul.

Felicity îi ținu deschisă ușa din plasă.

— Poate că ni s-a părut, spuse ea.

Kaye așeză fetița, care dormea, într-un pătuț mic din colțul

livingului. O acoperi cu o pătură ușoară, apoi se îndreptă, gemând încet.

— Am auzit toți perfect, zise ea.

Se duse la Mitch și-i ridică un petic de mască de pe chip.

— Au! făcu bărbatul. Încă nu-i gata.

— Uită-te, rosti Kaye redevenită brusc om de știință. Noi avem melanofori. Ea are melanofori. Majoritatea părinților, dacă nu toți, îi vor avea de asemenea. Iar limbile noastre... Se ciocăni cu vârful degetului în tâmplă. Suntem echipați să ne înțelegem cu ea aproape de pe poziții de egalitate.

Felicity păru uimită de schimbarea aceea, din mamă în savantă obiectivă și scrutătoare. Kaye îi întoarse privirea cu un surâs.

— Nu mi-am petrecut perioada de sarcină ca o vacă, continuă ea. Judecând după aceste instrumente noi, fiica noastră va fi un copil foarte dificil.

— De ce? întrebă Felicity.

— Pentru că, din unele puncte de vedere, ne va fi superioară, răspunse Kaye.

— Poate că din toate punctele de vedere, adăugă Mitch.

— Cel puțin nu s-a născut înzestrată cu mobilitate, comentă Felicity. Culoarea pielii – melanoforii, cum le spui tu – poate fi...

Flutură din mână, incapabilă să-și termine gândul.

— Să știi că melanoforii nu înseamnă doar culoare, rosti Mitch. Pe ai mei îi pot *simți*.

— Și eu, încuviință Kaye. Se modifică. Amintește-ți de sărmana fată.

Se uită spre bărbat, care aprobă din cap, după care îi povesti lui Felicity despre întâlnirea lor cu adolescenții din Virginia de Vest.

— Dacă aș face parte din Grupul operativ, spuse Kaye, aș înființa unități psihiatrice pentru părinții ai căror nou-născuți au murit. Este posibil ca ei să se confrunte cu un tip nou de dureri.

— Să fie complet pregătiți, dar să nu aibă pe nimeni cu care să vorbească, completă Mitch.

Felicity inspiră adânc și duse o mână la frunte.

— Lucrez în pediatrie de douăzeci și doi de ani, rosti ea. Acum simt ca și cum ar trebui să mă las de meserie și să mă ascund în pădure.

— Adu-i sărmanei doamne un pahar cu apă, spuse Kaye. Sau

preferi unul cu vin? Eu am nevoie de un pahar cu vin, Mitch. N-am mai băut alcool de peste un an. Se întoarse către Felicity. Buletinul acela interzicea alcoolul?

— Nu-ți face griji. Da, vreau și eu un pahar cu vin, aprobă doctorița.

În bucătăria micuță, Kaye își apropie mult fața de a lui Mitch. Îl privi atentă și, pentru o clipă, ochii i se defocalizară. Obrajii ei pulsau în nuanțe de maro și auriu.

— Iisuse, zise Mitch.

— După ce vei scoate masca aia, vom avea *cu adevărat* ce să ne arătăm.

90. DISTRICTUL KUMASH, ESTUL STATULUI WASHINGTON

Iunie

— Să-i zicem Petrecerea Minunatei Specii Noi, rosti Wendell Packer, când intră pe ușă și-i întinse lui Kaye un buchet de trandafiri.

Oliver Merton îl urmă cu o cutie cu bomboane de ciocolată Godiva și un zâmbet larg, și privi nerăbdător prin rulotă.

— Unde-i mica minune?

— Doarme, răspunse Kaye acceptându-i îmbrățișarea. Cine-a mai venit? întrebă ea, încântată.

— I-am furișat pe Wendell, Oliver și Maria, zise Eileen Ripper. Și… priviți și cutremurați-vă!

Roti brațele către duba veche și prăfuită, care oprise pe drumul de acces sub stejarul singuratic. Cu picioarele amorțite, Christopher Dicken cobora cu oarecare dificultate de pe scaunul de lângă șofer. Luă o pereche de cârje de la Maria Konig și se întoarse către rulotă. Ochiul lui sănătos o zări pe Kaye și pentru o clipă femeia crezu că va izbucni în plâns. El însă ridică o cârjă și o flutură spre ea, iar Kaye zâmbi.

— E cam accidentat pe-aici! strigă bărbatul.

Kaye trecu în fugă pe lângă Mitch și-l îmbrățișă cu grijă pe Christopher. Eileen și Mitch stătură împreună, lăsându-i pe cei doi să discute.

— Sunt prieteni vechi? întrebă Eileen.

— Probabil suflete pereche, zise Mitch.

Și el era încântat să-l vadă pe Christopher, totuși îi era imposibil să nu simtă un fior slab de îngrijorare masculină.

Livingul era prea mic ca să încapă toți, așa că Wendell se sprijini de dulapul din vestibul și rămase acolo, în picioare. Maria și Oliver se așezară pe canapeaua de sub fereastra mare. Christopher stătea în scaunul de vinil albastru, pe al cărui braț se cocoțase Eileen. Mitch veni din bucătărie cu pahare pentru vin în ambele mâini și cu sticle de șampanie sub brațe. Oliver îl ajută să le pună pe masa rotundă de lângă canapea și scoase grijuliu dopurile.

— Din aeroport? întrebă Mitch.

— Da, cel din Portland. Nu aveau chiar așa multe mărci, răspunse britanicul.

Kaye o aduse pe Stella Nova într-un coșuleț roz, pe care-l așeză pe măsuța pentru cafea, mică și zgâriată. Copila era trează. Ochii i se mișcară leneș în jurul camerei și buzele îi făcură o bulă micuță de salivă. Capul i se clătină puțin. Kaye se aplecă și-i aranjă pijamaua.

Christopher o privi fix, de parcă ar fi văzut o stafie.

— Kaye, începu el, apoi glasul i se frânse.

— Nu-i nevoie, răspunse femeia și-i atinse mâna brăzdată de cicatrice roșii.

— Ba *este* nevoie. Simt că eu nu merit să fiu aici cu tine și cu Mitch... cu ea.

— Șșș, făcu Kaye. Tu ai fost acolo, la început.

Christopher zâmbi.

— Mulțumesc.

— Cât are? șopti Eileen.

— Trei săptămâni, răspunse Kaye.

Maria se întinse prima și-și strecură degetul în mâna Stellei. Palma fetiței se închise strâns în jurul lui. Stella surâse.

— Reflexul acela mai există, comentă Oliver.

— Mai taci din gură, spuse Eileen. Nu-i decât un prunc.

— Da, totuși pare atât de...

— Frumoasă! insistă Eileen.

— Diferită, zise bărbatul.

— Mie nu mi se mai pare acum așa diferită, rosti Kaye, știind la ce se referise Oliver și adoptând o poziție defensivă.

— Și noi suntem diferiți, observă Mitch.

— Amândoi arătați foarte bine, spuse Maria, ba chiar stilați. Veți fi în centrul atenției, odată ce vă vor vedea revistele de modă. Kaye cea micuță și frumoasă...

— Și Mitch cel arătos într-un mod necizelat, zise Eileen.

— Cu obraji ca niște calmari, termină Kaye.

Toți râseră, și Stella tresări în coșuleț. După aceea, fetița gânguri și în living se lăsă din nou tăcere. Ea îi onoră pe toți musafirii cu o a doua privire, mai prelungă, cu capul clătinându-se pe când se uita în jurul încăperii, pentru a încheia cercul la Kaye, după care tresări din nou când îl văzu pe Mitch. Îi zâmbi. Bărbatul simți cum obrajii i se înroșesc, de parcă pe sub piele i-ar fi curs apă caldă. Ultima bucățică a măștii din piele căzuse cu opt zile în urmă și de câte ori îl privea fiica sa, încerca o senzație specială.

— Dumnezeule! rosti Oliver.

Maria se holbă la ei trei și rămase cu gura larg deschisă.

Peste obrajii Stellei Nova unduiau valuri maro și auriu, iar pupilele i se dilataseră ușor și mușchii din jurul ochilor și pleoapelor întindeau pielea în curbe delicate și complexe.

— Ne va învăța *pe noi* cum să vorbim, anunță Kaye mândră.

— Este absolut uluitoare, zise Eileen. N-am văzut în viața mea un copil mai frumos.

Oliver ceru voie să se apropie și se aplecă s-o examineze pe Stella.

— De fapt, ochii ei nu sunt chiar așa mari, ci doar par mari, spuse el.

— Oliver crede că următorii oameni ar trebui să arate ca niște extratereștri, rosti Eileen.

— Extratereștri? repetă bărbatul indignat. Dezmint categoric că aș fi spus așa ceva!

— Ea este complet umană, zise Kaye, complet! Nu-i separată, nu-i distinctă, nu-i diferită. Este copilul nostru.

— Bineînțeles, se înroși Eileen la față.

— Scuze, continuă Kaye, însă noi am stat aici multă vreme și am avut timp la dispoziție ca să gândim.

— Știu *asta*, încuviință Christopher.

— Are un nas realmente spectaculos, spuse Oliver. Delicat, dar în același timp lat la bază. Și forma… cred cu toată sinceritatea că va fi o frumusețe.

Stella îl privi sobru, cu obrajii lipsiți de culoare, apoi se uită în altă direcție, plictisită. Încercă s-o găsească pe Kaye. Femeia îi intră în câmpul vizual.

— Mama, ciripi Stella.

— Dumnezeule! repetă Oliver.

Wendell și Oliver merseră la magazinul Little Silver și cumpărară sendvișuri. Mâncară toți pe o masă mică pentru picnic, din spatele rulotei; după-amiaza începea să se răcorească. Christopher vorbi foarte puțin și doar zâmbi încordat la spusele celorlalți. Își mâncă sendvișul pe un petic de peluză, a cărui iarbă era uscată ca paiele, stând pe un scaun șubred de camping.

Mitch se apropie și se așeză alături, pe iarbă.

— Stella doarme, rosti el. Kaye este cu ea.

Christopher surâse și sorbi dintr-o cutie de 7UP.

— Vrei să știi ce anume m-a adus tocmai până aici, zise el.

— Da, încuviință Mitch. Poate fi un început.

— Mă surprinde cât de iertătoare a fost Kaye.

— Noi am trecut prin multe transformări. Trebuie să-ți mărturisesc că ni s-a părut că ne-ai abandonat.

— Și eu am trecut prin multe transformări. Încerc să pun lucrurile cap la cap. Poimâine plec în Mexic. La Ensenada, la sud de San Diego. Pe cont propriu.

— Nu în vacanță?

— Vreau să examinez transmiterea laterală a retrovirusurilor vechi.

— Asta-i un rahat! spuse Mitch. Au inventat-o ca să justifice existența Grupului operativ.

— Să știi că există și ceva adevăr, rosti Christopher. Până acum, au fost cincizeci de cazuri. Mark nu-i un monstru.

— Nu-s așa sigur în privința asta.

Mitch privi încruntat spre deșert și rulotă.

— Eu însă cred că s-ar putea să nu fie cauzate de virusul pe care l-au găsit. Am examinat fișe vechi din Mexic și am găsit cazuri similare de acum treizeci de ani,

— Sper să dai verdictul cât mai repede. A fost frumos aici, dar ar fi fost mult mai bine în alte circumstanțe.

Kaye ieși din rulotă, ținând un monitor portabil pentru prunci. Maria îi întinse un sendviș pe o farfurie din carton și ea se alătură lui Mitch și lui Christopher.

— Cum îți place gazonul nostru? întrebă femeia.

— Examinează cazurile mexicane, o anunță Mitch.

— Crezusem că ai demisionat din Grupul operativ.

— Așa-i. Cazurile sunt reale, Kaye, totuși nu cred că sunt asociate direct cu SHEVA. Am trecut prin multe întorsături și răsturnări în privința asta: herpes, Epstein-Barr… Cred că ai primit buletinul CCPB-ului despre anestezie.

— Doctorița noastră l-a primit, zise Mitch.

— Fără el, este posibil s-o fi pierdut pe Stella, rosti Kaye.

— Tot mai mulți copii SHEVA se nasc vii acum. Augustine trebuie să accepte situația. Eu vreau doar să clarific cumva lucrurile, aflând ce se-ntâmplă în Mexic. Toate cazurile sunt acolo.

— Crezi că există altă sursă? întrebă Kaye.

— O să aflu. Acum pot să merg nițel pe jos. O să angajez un asistent.

— Cum? Nu ești bogat.

— Am obținut o bursă de la un bogătaș excentric din New York.

Ochii lui Mitch se măriră.

— Nu cumva William Daney?!

— Ba da. Oliver și Brock încearcă să dea o lovitură jurnalistică și s-au gândit că eu aș putea strânge dovezi. Este o slujbă și – la dracu'! — eu cred în ea. Când am văzut-o pe Stella… pe Stella Nova… m-am convins cu adevărat. Pur și simplu, nu avusesem credința.

Wendell și Maria veniră dinspre stejar și bărbatul scoase o revistă dintr-o pungă de hârtie.

— Mă gândisem că s-ar putea să-ți placă asta, zise Maria și i-o întinse lui Kaye.

Ea se uită la copertă și izbucni în râs. Era un exemplar din *WIRED*, iar pe coperta portocaliu-țipător se afla conturul negru al unui fetus, prin mijlocul căruia trecea un semn de întrebare verde. Titlul anunța: „*Uman 3.0 – nu un virus, ci un upgrade*?"

Oliver li se alătură.

— Am văzut-o, încuviință el. În prezent, *WIRED* nu este prea influentă în Washington. Cam toate veștile sunt sumbre, Kaye.

— Știm, spuse femeia și-și netezi o șuviță de păr desprinsă de briza care se întețise.

— Există totuși și o veste bună. Brock a spus că *Naţional Geographic* și *Nature* au primit de la comitetele de referenţi aprobarea pentru articolul lui despre oamenii de Neanderthal din Innsbruck. Îl vor publica împreună peste șase luni. El îl va

numi un eveniment evoluționist confirmat, o subspeciație, și va menționa SHEVA, dar fără să insiste. Ți-a povestit Christopher despre Daney?

Kaye aprobă din cap.

— Vom depăși toate obstacolele, rosti Oliver și ochii îi scânteiară de îndârjire. Christopher nu trebuie să facă altceva decât să dea de urma virusului ăsta în Mexic și să fie mai isteț decât șapte laboratoare naționale.

— O poți face, se adresă Mitch lui Christopher. Tu ai fost primul, chiar înaintea lui Kaye.

Musafirii se pregăteau pentru drumul lung prin badland-urile nordice, prin care aveau să iasă din rezervație. Mitch îl ajută pe Christopher să se așeze pe scaunul de lângă șofer, apoi își strânseră mâinile. Kaye o ținea pe Stella, care picotea, și se îmbrățișa cu ceilalți, când Mitch văzu camioneta lui Jack apropiindu-se pe drumeagul din pământ.

Nu era însoțit de Sue. Frânele camionetei scârțâiră când se opri pe aleea de acces, paralel cu duba. Mitch se apropie și Jack deschise portiera. Nu coborî din mașină.

— Cum e Sue?

— Staționar. Chambers nu poate folosi niciun medicament ca să-i ajute dilatarea. Doctorița Galbreath e cu ochii-n patru. Așteptăm.

— Am vrea s-o vedem și noi, zise Mitch.

— Nu-i încântată. Se răstește la mine. Poate mâine. Acum o să-ți scot prietenii pe furiș de aici, pe drumul cel vechi.

— Îți rămânem recunoscători.

Jack clipi și-și răsfrânse buza inferioară, gestul prin care obișnuia să înlocuiască ridicarea umerilor.

— În după-amiaza asta, rosti el, a avut loc o întrunire specială. Bătrâna din tribul Cayuse ne-a atacat iarăși. O parte dintre lucrătorii cazinoului i s-au aliat. Sunt furioși. Spun că ne vom ruina din cauza carantinei. N-au vrut să m-asculte. Au zis că sunt părtinitor.

— Am putea face ceva?

— Sue îi numește minți înfierbântate, dar au o cauză reală. Voiam doar să v-anunț. Trebuie să fim toți pregătiți.

Mitch și Kaye fluturară din brațe și-și priviră prietenii îndepărtându-se pe drumeag. Noaptea coborî peste ținut. Kaye

se bucură de ultimele clipe de căldură în scaunul pliant de sub stejar, ținând-o pe Stella în brațe până sosi momentul să-i schimbe scutecele.

Operațiunea aceea îl readucea de fiecare dată pe Mitch cu picioarele pe pământ. În timp ce-și spăla și ștergea fiica, aceasta cânta dulce, cu glasul precum cintezoii printre ramurile legănate de vânt. Obrajii și fruntea i de înroșiră aproape complet, de satisfacția confortului și-i strânse cu putere degetul.

Bărbatul o purtă, legănând încetișor din șolduri, și o urmă pe Kaye, care strângea scutecele murdare într-o pungă de plastic, pentru a le duce la spălătorie. Kaye privi peste umăr când merseră către șopronul cu mașinile de spălat.

— Ce-a zis Jack? întrebă ea.

Mitch îi povesti.

— O să plecăm, rosti femeia pe un ton nepăsător. Se așteptase la lucruri mai rele. La noapte facem bagajele.

91. DISTRICTUL KUMASH, ESTUL STATULUI WASHINGTON

Mitch se trezi dintr-un somn adânc și fără vise și se ridică în capul oaselor, ascultând.

— Ce-i? murmură el.

Kaye sforăia încetișor alături, nemișcată. Bărbatul privi peste pat, către polița micuță a Stellei, fixată de perete, și ceasul electric aflat tot acolo, ale cărui limbi străluceau verde în beznă. Era ora 2:15.

Fără să gândească, se trase până la capătul patului, se ridică în picioare, purtând doar boxeri, și se frecă la ochi. Ar fi putut jura că auzise pe cineva vorbind, totuși casa era tăcută. Apoi inima începu să-i bubuie și simți alerta pompându-i prin brațe și picioare. Se uită peste umăr la Kaye, se gândi s-o trezească, după care hotărî să n-o facă.

Mitch știa că va verifica toată casa, să se asigure că totul era în regulă, să-și demonstreze că nimeni nu-i dădea târcoale pe afară, pregătind un atac prin surprindere. Știa asta fără să gândească prea mult și se pregăti, punând mâna pe un drug de oțel, pe care-l pitise sub pat exact pentru o asemenea eventualitate. Nu avusese niciodată o armă de foc, și oricum n-ar fi știut s-o folosească, iar când intră în living, se întrebă dacă asta nu era o prostie.

Se înfioră de frig. Vremea se arăta înnorată; prin fereastra de

deasupra canapelei nu zărea nicio stea. Se împiedică de o găleată cu scutece din baie. Pentru ca după aceea, în mod brusc, să știe că fusese chemat din interiorul casei.

Reveni în dormitor. Pe jumătate introdus în dulapul puțin adânc de la capătul patului, în partea lui Kaye, coșulețul fetiței părea cumva conturat în întuneric.

Ochii bărbatului se obișnuiseră cu bezna, însă acum nu vedea coșulețul cu ochii. Adulmecă; îi curgea nasul. Adulmecă din nou și se aplecă peste coșuleț, apoi se trase iute înapoi și strănută sonor.

— Ce-i? Kaye se sculă în capul oaselor în pat. Mitch?

— Nu știu, zise bărbatul.

— M-ai strigat?

— Nu.

— Stella?

— E liniștită. Cred că doarme.

— Aprinde lumina.

Părea un lucru firesc. Mitch aprinse plafoniera. Stella îl privi din coșuleț, cu ochii maronii larg deschiși, cu mâinile strânse în pumnișori. Buzele îi erau ușor întredeschise, ceea ce o făcea să semene cu Marilyn Monroe bosumflată, însă copila tăcea.

Kaye se târî până la capătul patului și o privi.

Stella gânguri încet. Ochii ei îi urmăreau cu atenție, focalizând și defocalizând, uneori încrucișându-se, așa cum avea obiceiul. Era totuși limpede că-i vedea și că era fericită.

— Se simțea singură, spuse Kaye. Am hrănit-o acum o oră.

— Adică ce, întrebă Mitch, întinzându-se, este un medium? Ne-a strigat mintal?

Adulmecă din nou și strănută din nou. Fereastra dormitorului era închisă.

— Ce-i acolo?

Kaye se ghemui în fața coșulețului și o luă în brațe pe Stella. O atinse cu vârful nasului în joacă, apoi se uită la Mitch cu buzele retrase, aproape ca într-un mârâit animalic. Strănută și ea.

Stella gânguri iarăși.

— Cred că are colici, spuse Kaye. Miroase-o.

Mitch îi luă din brațe fetița, care se zbătu și-l privi, încrețindu-și fruntea. Bărbatul ar fi putut jura că devenise mai luminoasă și că cineva rostea numele lui, fie în cameră, fie afară. Acum era

cu adevărat tulburat.

— Poate că-i *într-adevăr* din *Star Trek*, rosti el.

O adulmecă iarăși pe copilă și buzele i se ridicară ușor, dezgolindu-i dinții.

— Exact, făcu Kaye sceptic. Nu-i un medium.

O luă pe Stella, care-și mișca de zor pumnișorii, destul de încântată de agitație, și o duse în bucătărie.

— Oamenii n-ar trebui să le aibă, dar cercetătorii au descoperit contrariul acum câțiva ani.

— Despre ce vorbești? întrebă Mitch.

— Despre organele vomeronazale. Ele se află la baza cavității nazale și procesează anumite molecule... vomerofrine. Ca feromonii. Bănuiesc că ale noastre au devenit active. Sprijini fetița pe șold. Ai tras buzele înapoi, dezvelind dinții.

— Și tu ai făcut la fel.

— Acesta este un răspuns vomeronazal. Așa făcea pisica noastră când mirosea ceva care o interesa: un șoarece mort sau subsuoara mamei. Kaye ridică fetița, care chițăi încetișor, și o adulmecă înapoia urechilor. Ia vezi aici, indică ea.

Mitch mirosi, se retrase și-și înăbuși un strănut. După aceea pipăi cu delicatețe îndărătul urechilor Stellei. Fetița se încordă și începu să fie nemulțumită, scoțând icnetele ce-i precedau crizele de plâns.

— Nu, pronunță ea destul de distinct. Nu.

Kaye își slăbi sutienul și-i dădu să sugă, înainte să se irite cu adevărat.

Mitch retrase degetul. Vârful îi era ușor unsuros, de parcă ar fi atins pielea unui adolescent, nu a unui prunc. Însă grăsimea aceea nu era produsă de epidermă, ci avea textura cerii și o simți ușor aspră, când o frecă între degete, cu iz de mosc.

— Feromoni, rosti el. Sau... cum le-ai spus?

— Vomerofrine. „Vino-ncoace” în varianta pruncilor. Avem multe de învățat, zise Kaye somnoroasă, ducând-o pe Stella în dormitor și întinzându-se alături de ea. Tu te-ai trezit primul, adăugă murmurând. Întotdeauna ai avut mirosul mai fin. Noapte bună.

Mitch se pipăi înapoia propriilor sale urechi și-și mirosi degetul. Brusc, strănută din nou și rămase în picioare la capătul patului, complet treaz, simțind cum îl furnică nările și cerul gurii.

La nici o oră din clipa când reușise să adoarmă, se trezi iarăși, sări din pat și-și trase pantalonii. Era încă întuneric. Atinse ușor cu mâna piciorul lui Kaye.

— Mașini, rosti el.

Abia își terminase de încheiat nasturii cămășii, când cineva bătu la ușa din față. Kaye o împinse pe Stella în mijlocul patului și se îmbrăcă repede cu pantaloni și un pulover.

Mitch deschise ușa, fără să fi avut timp să-și încheie mânecile cămășii. Pe verandă stătea Jack, cu colțurile gurii coborâte într-un „U” săpat adânc, cu șapca trasă mult pe cap, aproape acoperindu-i ochii.

— Sue a intrat în travaliu, anunță el. Trebuie să mă-ntorc la clinică.

— Venim și noi imediat, zise Mitch. Galbreath a sosit?

— Nu mai vine. Trebuie să plecați imediat. Reprezentanții au votat aseară, în timp ce eram la Sue.

— Cum... începu Mitch și apoi văzu cele trei camionete și șapte bărbați din curtea cu pietriș și pământ din față.

— Au decis că pruncii sunt bolnavi, continuă Jack pe un ton jalnic. Vor ca guvernul să se ocupe de ei.

— Își vor înapoi nenorocitele de slujbe, spuse Mitch.

— N-au vrut să discute cu mine. Jack se atinse pe mască cu un deget gros, puternic. I-am convins pe reprezentanți să vă lase să plecați. Eu nu vă pot însoți, dar oamenii ăștia vă vor scoate la autostradă pe un drum lăturalnic. Deschise brațele neajutorat. Sue dorea ca și Kaye să fie alături de ea. Și eu aș fi vrut să fiți acolo. Acum însă trebuie să plec.

— Mulțumim, zise Mitch.

Kaye apăru în spatele lui, purtând fetița în scaunul pentru mașină.

— Sunt gata, spuse ea. Vreau să merg s-o văd pe Sue.

— Nu, răspunse Jack. De vină este bătrâna din tribul Cayuse. Trebuia să fie trimis pe coastă.

— Nu-i numai ea, zise Mitch.

— Sue are nevoie de mine! începu să plângă Kaye.

— Nu te vor lăsa să intri în partea aceea din oraș, vorbi Jack posac. Sunt prea mulți. Au auzit la știri despre mexicani morți în apropiere de San Diego. E imposibil! Gândurile lor sunt acum dure ca piatra. Probabil că după aceea ne vor vâna pe noi.

Kaye își șterse ochii, furioasă și frustrată.

— Să-i spui c-o iubim, rosti ea. Vă mulțumim pentru toate, Jack. Așa să-i spui.

— O să-i spun. Trebuie să plec.

Bărbații din curte se retraseră, iar Jack se îndreptă spre camioneta lui și sui la volan. Porni motorul și întoarse mașina, ridicând o dâră de praf și pietriș.

— Toyota e-n formă mai bună, zise Mitch.

Duse cele două geamantane ale lor în portbagaj, sub ochii atenți ai bărbaților, care șoptiră între ei și se ținură departe când Kaye o luă pe Stella în brațe și o prinse în scăunașul ei fixat pe bancheta din spate. Unii își feriră ochii și făcură semne discrete din degete. Ea sui lângă fetiță.

Două camionete aveau rastele cu carabine și puști de vânătoare. Kaye simți un nod în gât când se așeză alături de Stella. Ridică geamul, își fixă centura de siguranță și rămase nemișcată în izul acru și apăsător al propriei sale frici.

Mitch îi aduse laptopul și cutia cu hârtii, pe care le puse tot în portbagaj, apoi îi trânti capacul. Kaye își butona telefonul mobil.

— Nu face asta, mormăi el când urcă la volan. Vor ști unde suntem. O să sunăm de la un telefon public după ce ajungem pe autostradă.

Petele femeii se învăpăiară pentru o clipă în roșu-intens.

Mitch o privi cu o expresie de uimire îndurerată.

— Noi suntem extratereștri, murmură el.

Porni motorul. Cei șapte bărbați urcară în cele trei camionete și porniră înaintea lor, conducându-i.

— Ai ceva bani pentru benzină? întrebă Mitch.

— Da, în poșetă. Nu vrei să folosim cardurile de credit?

El evită să-i răspundă la întrebarea aceea.

— Avem rezervorul aproape plin.

Stella chițăi scurt, după care tăcu, iar zorile trandafirii se iviră peste dealurile joase, înapoia stejarilor presărați ici-colo. Plafonul noros se întindea zdrențuit peste tot orizontul și în depărtare se vedeau perdele de ploaie. Lumina zorilor era puternică și parcă ireală pe fundalul norilor negri și joși.

Drumul de pământ către nord era prost, totuși nu impracticabil. Camionetele îi însoțiră până la capăt, unde un indicator anunța marginea rezervației și, de asemenea, printr-o coincidență, făcea reclamă cazinoului Wild Eagle. Tufișuri și scaieți zăceau triste și turtite în gardul de sârmă ghimpată

îndoit și răsucit.

Pântecele bombate ale norilor revărsară o boare fină pe parbriz, transformând praful în mâzgă măturată de ștergătoarele de ploaie; când ieșiră de pe drumeag, suiră o pantă înclinată și ajunseră pe autostrada statală spre est. O rază sclipitoare de soare matinal, ultima pe care o văzură în dimineața aceea, îi țintui ca un proiector de urmărire, când Mitch acceleră pe șoseaua cu două benzi.

— Mi-a plăcut acolo, rosti Kaye cu glas răgușit. În rulota aia am fost mai fericită decât oriunde în viața mea.

— Tu înflorești în condiții neprielnice, spuse Mitch și întinse brațul peste umăr ca s-o prindă de mână.

— Înfloresc alături de tine, zise ea. Și de Stella.

92. NORD-ESTUL STATULUI OREGON

Kaye se întoarse de la cabina telefonică. Opriseră în parcarea unui complex comercial din Bend, ca să cumpere mâncare. Ea făcuse cumpărăturile, apoi o sunase pe Maria Konig. Mitch rămăsese cu Stella în mașină.

— Arizona tot n-a înființat un birou pentru situații de necesitate, anunță femeia.

— Și Idaho?

— L-au înființat acum două zile. Ca și Canada.

Stella gânguri și fluieră din scaunul ei. Mitch o schimbase cu câteva minute în urmă și fetița obișnuia să dea o reprezentație scurtă după aceea. Bărbatul aproape că se deprinsese cu sunetele ei muzicale. Stella era deja expertă în producerea simultană a două note diferite, prin divizarea unei note, pe care o ridica și o cobora; efectul aducea în mod straniu cu dialogul dintre două instrumente muzicale electronice. Kaye o privi pe geam. Copila părea în altă lume, pierdută în descoperirea sunetelor pe care le putea emite.

— S-au uitat după mine în magazin, rosti Kaye. M-am simțit ca o leproasă. Ba mai rău, ca o *cioroaică*.

Rostise cuvântul printre dinții încleștați. Împinse punga cu cumpărături pe scaunul de lângă șofer, apoi băgă mâna înăuntru.

— Am scos bani de la bancomat și am cumpărat mâncare și astea, arătă ea spre niște sticluțe de machiaj, fond de ten și pudră. Pentru petele noastre. Nu știu ce-o să facem cu cântatul

ei.

Mitch urcă la volan.

— Să-i dăm drumul, zise femeia, până nu cheamă cineva poliția.

— Nu poate fi chiar așa rău, spuse Mitch pornind motorul.

— Nu poate? strigă Kaye. Noi suntem *însemnați*! Dacă ne găsesc, o s-o interneze pe Stella într-un lagăr, pentru numele lui Dumnezeu! Cine poate ști ce a plănuit Augustine pentru noi, pentru toți părinții? Trezește-te, Mitch!

Bărbatul ieși în tăcere din parcare.

— Scuză-mă, rosti Kaye și glasul i se frânse. Iartă-mă, Mitch, dar sunt groaznic de speriată. Trebuie să gândim, trebuie să plănuim.

Norii îi urmară, cer sur și ploaie ușoară fără contenire. Seara, trecură granița statală în California, opriră pe un drum de pământ lăturalnic și dormiră în mașină, cu ploaia răpăind pe capotă.

Dimineață, Kaye îl fardă pe Mitch. El îi aplică, cu stângăcie, fond de ten, iar ea se retușă în oglinda retrovizoare.

— Azi o să luăm o cameră la un motel, zise bărbatul.

— De ce să ne asumăm riscul?

— Cred că arătăm destul de bine, zâmbi el încurajator. Trebuie s-o spălăm pe Stella, și pe noi. Nu suntem animale și refuz să mă comport ca un animal.

Kaye căzu pe gânduri în timp ce alăpta fetița.

— Bine.

— Vom merge în Arizona, după care, dacă va fi nevoie, în Mexic sau chiar mai în sud. O să găsim un loc unde să putem locui până se domolesc lucrurile.

— Când va fi asta? întrebă ea încet.

Mitch nu știa, așa că nu-i răspunse. Întoarse pe drumul de pământ pustiu și reveni pe autostradă. Norii se destrămau și lumina sclipitoare a dimineții cădea pe pădurile și pășunile de ambele părți ale șoselei.

— Soare! zise Stella și-și agită pumnișorii cu frenezie.

EPILOG

TUCSON, ARIZONA

După trei ani

O fetiță durdulie, cu păr șaten scurt, piele cafenie și dâre de transpirație care-i brăzdau pudra de pe față, stătea pe alee și se uita printre garajele prăfuite. Fluiera încetișor pentru sine, îmbinând două variațiuni ale unui terțet pentru pian de Mozart. Dacă n-o priveai cu multă atenție, o puteai confunda cu unul dintre numeroșii copii latino-americani care se jucau pe străzi și alergau pe alei.

Stellei nu i se îngăduise niciodată să se îndepărteze atât de mult de căsuța pe care o închiriaseră părinții ei, la două sute de pași mai departe. Lumea aleii era inedită. Ea adulmecă ușor aerul; o făcea mereu și nu găsise niciodată ceea ce dorea.

Auzea însă glasurile ațâțate ale copiilor care se jucau și asta era îndeajuns de ispititor. Merse pe dalele pătrate din beton roșu din lungul peretelui de stucatură al unui garaj mic, împinse o poartă din metal, deschizând-o, și văzu trei copii care se jucau cu o minge de baschet pe jumătate dezumflată, într-o curticică din spate. Copiii se opriră și o priviră.

— Cine ești? întrebă o fată de șapte-opt ani, cu părul negru.

— Stella, răspunse ea cu glas limpede. Voi cine sunteți?

— Aici ne jucăm noi.

— Pot să mă joc și eu?

— Ești murdară pe față.

— Se curăță, uite! zise Stella și-și șterse pudra cu mâneca, lăsând urme de culoarea pielii pe țesătură. E cald azi, nu?

Un băiat de zece ani o examină cu ochi critic.

— Ai pete pe față, spuse el.

— Sunt pistrui, replică Stella.

Așa o învățase mama să le spună oamenilor.

— Sigur că te poți juca, rosti altă fată, tot de zece ani. Era înaltă și avea picioare lungi și slăbănoage. Câți ani ai?

— Trei ani.

— Nu vorbești ca la trei ani.

— Știu să citesc și să fluier. Uite!

Fluieră cele două melodii îmbinate și le privi cu interes reacțiile.

— Iisuse! zise băiatul.

Stella se simți mândră de uimirea lui. Fata înaltă și slăbănoagă îi aruncă mingea, iar ea o prinse cu iscusință și zâmbi.

— Îmi place asta, spuse Stella și fața i se acoperi cu o nuanță

plăcută de bej deschis și auriu.

Băiatul se holbă la ea cu gura deschisă, apoi se așeză și privi fetele care se jucară împreună pe iarba uscată a verii. Un iz dulce de mosc o urma pe Stella oriunde ar fi alergat.

Kaye își căută disperată fiica, răscolind de două ori toate camerele și debaralele, strigând-o pe nume. După ce o pusese în pat să doarmă, fusese absorbită de lectura unui articol dintr-o revistă și n-o auzise plecând. Stella era isteață și era greu de crezut că avea să meargă pe stradă, unde circulau mașini, ori să intre în vreun pericol evident; era totuși un cartier de oameni săraci, unde continuau să existe prejudecăți împotriva copiilor ca ea, precum și temeri legate de bolile ce urmau uneori sarcinilor SHEVA.

Bolile erau reale: recurențele unor retrovirusuri străvechi, uneori fatale. Christopher Dicken descoperise asta în Mexic cu trei ani în urmă și fusese cât pe-aici să-l coste viața. Pericolul trecea la câteva luni după naștere, însă Mark Augustine avusese dreptate. Darurile făcute de natură aveau întotdeauna două fețe.

Dacă un polițist o vedea pe Stella, sau dacă cineva o raporta, puteau urma necazuri.

Kaye îi telefonă lui Mitch la reprezentanța Chevrolet unde lucra, la câțiva kilometri de casă, și el îi spuse că va sosi cât poate de repede.

Copiii nu mai văzuseră niciodată pe cineva ca fetița aceea stranie. Simpla ei prezență îi făcea să se simtă buni și prietenoși; nu știau de ce și nici nu le păsa. Fetele pălăvrăgeau despre haine și cântărețe, iar Stella imita unele cântărețe, mai ales pe Salay Sammi, favorita ei. Era o imitatoare excelentă.

Băiatul stătea mai retras și se încrunta, concentrat.

Fata de șapte ani se duse să invite și alți prieteni, care la rândul lor îi invitară pe alții și în scurtă vreme curtea din spate se umplu de băieți și fete. Fetele se jucau de-a mama și tata, iar băieții se jucau de-a polițiștii, iar Stella asigura efectele sonore și încă ceva, un zâmbet, o prezență care îi liniștea și, în același timp, le dădea energie. Unii au trebuit să plece acasă, iar Stella le spuse că fusese bucuroasă să-i cunoască și să-i miroasă înapoia urechilor, ceea ce-i făcu să râdă și să se retragă

stânjeniți, totuși niciunul nu se înfurie.
Toți erau fascinați de petele aurii și maronii de pe fața ei.
Stella părea complet relaxată și fericită, dar până atunci nu mai fusese niciodată printre atât de mulți copii. Când două fete de nouă ani, gemene identice, îi puseră în același timp două întrebări diferite, Stella le răspunse simultan amândurora. Ele aproape că-i înțeleseseră spusele și izbucniră în râs, apoi o întrebară pe fetița durdulie și amuzantă unde învățase să facă așa ceva.
Încruntătura băiatului se schimbă în hotărâre. Știa ce trebuia să facă.

Kaye și Mitch o strigară pe stradă. Nu îndrăzniră să apeleze la poliție pentru a-i ajuta; Arizona implementase în cele din urmă Legea Extraordinară și-și trimitea noii copii în Iowa, pentru studii și educație specială.
Kaye era înnebunită de spaimă.
— Am scăpat-o din ochi doar un minut, doar…
— O s-o găsim, zise Mitch, dar fața îl trăda.
Arăta nelalocul lui în costum bleumarin, mergând printre case mici și vechi, pe strada prăfuită. Vântul fierbinte și uscat le absorbea transpirația.
— Urăsc asta, rosti el pentru a milioana oară.
Devenise o mantra familiară, parte din amărăciunea dinăuntrul său. Stella îl făcea să se simtă complet, iar Kaye încă îi mai putea dărui ceva din vechea viață. Însă când era singur, tensiunea îl umplea până la limită și repeta întruna în minte cât de mult ura asta.
Kaye îl ținu de braț și-i spuse din nou cât de rău îi părea.
— Nu-i vina ta, zise el, totuși continua să fie foarte furios.

Fetița slăbuță îi arătă Stellei cum dansează balerinele. Stella cunoștea foarte multă muzică de balet; Prokofiev era compozitorul ei favorit și reproduse pasaje dificile în combinații de piuituri, fluierături și clicăituri. Un băiețel blond, mai mic decât ea, stătu cât putu de aproape, cu ochii căprui lărgiți de interes.
— Ce să mai jucăm acum? întrebă fata înaltă, după ce se plictisi de stat în poante.
— Mă duc s-aduc Monopoly, spuse un băiat de opt ani cu

pistrui obișnuiți.

— Nu putem juca Othemo? propuse Stella.

Căutau de o oră. Kaye se opri pentru o clipă pe o porțiune de trotuar crăpat și ascultă. Aleea care trecea prin spatele locuințelor lor dădea într-o stradă laterală și i se păruse că auzise copii jucându-se. Foarte mulți copii.

Împreună cu Mitch, trecu repede printre garaje și garduri din scânduri, străduindu-se să deslușească glasul Stellei sau unul dintre multele ei sunete.

Mitch își auzi primul fiica. Împinse poarta metalică și intrară.

Curtea micuță era ticsită de copii, ca un furnicar. Kaye observă imediat că Stella nu era centrul atenției, ci stătea mai într-o parte și juca Othemo, cu cărți de joc care scoteau sunete când erau apăsate. Dacă sunetele se potriveau sau formau o melodie, jucătorii le puteau elimina. Câștiga cel care-și termina primul toate cărțile. Era unul dintre jocurile favorite ale Stellei.

Mitch se opri înapoia lui Kaye. La început, fetița lor nu păru să-i vadă. Pălăvrăgea fericită cu gemenele și cu un băiat.

— Mă duc s-o iau, zise el.

— Așteaptă, rosti femeia.

Stella părea extrem de fericită. Era o scenă pentru care Kaye era dispusă să riște câteva minute.

Apoi Stella înălță privirea, se ridică în picioare și lăsă cărțile muzicale să-i cadă din mâini. Roti capul și adulmecă aerul.

Mitch văzu alt copil, un băiat, care tocmai intra în curte prin poarta din față. Era cam de vârsta Stellei. Kaye îl văzu, de asemenea, și-l recunoscu imediat. Auziră strigătele agitate, în spaniolă, ale unei femei și Kaye știu ce erau, ce însemnau.

— Trebuie să plecăm, spuse Mitch.

— Nu, zise Kaye și-l ținu în loc cu brațul. Doar o clipă. Te rog. Fii atent!

Stella și băiatul se apropiară unul de altul. Ceilalți copii amuțiră, pe rând. Stella îi dădu ocol băiatului, complet inexpresivă. Băiatul scotea suspine slabe, iar pieptul i se ridica și cobora, ca și cum ar fi gâfâit după o lungă alergare. Scuipă iute pe mânecile cămășii, apoi își frecă fața. După aceea se aplecă și o mirosi pe Stella înapoia urechii. Ea făcu același gest și se prinseră de mâini.

— Eu sunt Stella Nova, rosti Stella. De unde ești tu?

Băiețelul doar surâse și chipul i se contorsionă în feluri pe care Stella nu le mai văzuse vreodată. Ea constată că propriul ei chip răspundea în același fel. Simți sângele care-i năvălea în piele și râse sonor, un țipăt încântat și ascuțit. Băiatul avea multe mirosuri – mirosul propriei lui familii, al casei lui, al mâncării pe care o gătea mama lui și al pisicilor lui – și Stella îi privi fața și înțelese câte ceva din ce spunea el. Era atât de *bogat*, băiețelul acesta. Petele lor se colorau nebunește, aproape aleatoriu. Ea văzu cum pupilele băiatului se împestrițează de culori și-și frecă degetele pe mâinile lui, simțindu-i pielea, fiorii de răspuns.

Băiatul vorbi simultan în spaniolă și engleză stricată. Gura i se mișca într-un fel cu care Stella era familiarizată, modelând sunetele ce treceau în lungul ambelor laturi ale limbii lui striate. Stella știa destulă spaniolă și încercă să-i răspundă. Băiatul țopăia pe loc de încântare; o înțelegea! De obicei, era frustrant pentru Stella să stea de vorbă cu oamenii, dar acum era încă și mai rău, fiindcă, brusc, ea știa cum putea fi *în realitate* vorbirea.

După aceea privi într-o parte și-i zări pe Kaye și Mitch.

În aceeași clipă Kaye o văzu pe femeia din fereastra bucătăriei vorbind la telefon. Femeia nu părea defel încântată.

— Haide, spuse Mitch și Kaye nu-l contrazise.

— Unde mergem acum? întrebă Stella de pe scaunul ei fixat pe bancheta din spate a Chevroletului Lumina, în timp ce Mitch șofa spre sud.

— Poate în Mexic, zise Kaye.

— Vreau să mai văd copii ca băiatul ăla, se bosumflă Stella furioasă.

Kaye închise ochii și revăzu mama îngrozită a băiatului trăgându-l de lângă Stella, azvârlindu-i o privire ucigașă lui Kaye; iubindu-și și în același timp urându-și propriul copil. Nu exista nicio speranță să-i mai readucă laolaltă pe cei doi. Iar femeia de la fereastră fusese prea temătoare pentru a ieși măcar să stea de vorbă cu ea.

— O să vezi, rosti Kaye visătoare. Ai fost foarte frumoasă cu el.

— Știu, spuse Stella. Era ca mine.

Kaye se întoarse peste spătarul scaunului și-și privi fiica. Ochii i se uscaseră în timpul cât se gândise la cele întâmplate, însă Mitch își mai ștergea ochii lui cu dosul palmei.

— De ce-a trebuit să plecăm? întrebă Stella.

— Este o cruzime s-o ținem departe de ei, îi spuse Kaye lui Mitch.

— Și ce să facem – s-o trimitem în Iowa? Îmi iubesc fetița și vreau să fiu tatăl ei și s-o am în familia asta. O familie normală.

— Știu, încuviință femeia distant, știu.

— Mai sunt mulți ca băiatul acela, Kaye? întrebă Stella.

— Cam o sută de mii, răspunse ea. Ți-am spus despre asta.

— Mi-ar plăcea să vorbesc cu ei *toți*, zise Stella.

— Și probabil că ar putea s-o facă, îi surâse Kaye lui Mitch.

— Băiatul mi-a povestit despre pisica lui, spuse fetița. Avea doi pisoi. Și copiii m-au plăcut, Kaye, mamă, m-au plăcut *cu adevărat*.

— Știu. Iar tu ai fost frumoasă cu ei.

Kaye se simțea extrem de mândră, totuși o durea sufletul după fiica ei.

— Să mergem în Iowa, Mitch, propuse Stella.

— Nu azi, iepurașule, răspunse bărbatul.

Autostrada brăzda rectiliniu deșertul, către sud.

— Nu se aud sirene, observă el sec.

— Am scăpat din nou, Mitch? întrebă Stella.

POSTFAȚĂ

Am depus un efort substanțial în acest roman pentru ca detaliile științifice să fie precise și speculațiile plauzibile. Revoluția actuală din biologie nu este însă nici pe departe încheiată și este foarte probabil ca multe dintre ipoteze să se dovedească a fi eronate.

Pe măsură ce m-am documentat și am discutat cu savanți din toată lumea, am căpătat senzația fermă că biologia evoluționistă va cunoaște o transformare majoră – nu în următoarele decenii, ci în următorii *ani*.

Chiar pe când terminam revizuirea cărții, în literatura științifică au apărut articole care susțin unele dintre speculațiile mele. Se pare că musculițele de oțet se pot adapta la schimbări masive de climă în decursul numai câtorva generații. Implicațiile acestei constatări continuă să fie subiecte de controversă. Numărul din decembrie-ianuarie 1998–1999 al revistei *New Scientist* insistă asupra contribuțiilor pe care retrovirusurile endogene umane le pot aduce la dezvoltarea HIV, virusul

răspunzător pentru SIDA; Eric Towler, de la Science Applications Internaţional Corporation, afirmă că „are dovezi potrivit cărora enzimele HERV-K pot ajuta HIV să scape de acțiunea unor medicamente puternice”. Este similar cu mecanismul kiturilor de instrumente virale care-l înspăimântă pe Mark Augustine.

Pe măsură ce se va releva, misterul va fi realmente fascinant; ne aflăm cu adevărat în pragul descoperirii secretelor vieții.

NOȚIUNI ELEMENTARE DE BIOLOGIE

Oamenii sunt metazoare, adică sunt alcătuiți din multe celule. În majoritatea celulelor noastre există un *nucleu* care cuprinde „modelul” întregului individ. Acest model este stocat în ADN (acidul dezoxiribonucleic); ADN-ul și complementele sale de proteine helper și organite formează computerul molecular, care conține memoria necesară pentru a construi un organism individual.

Proteinele sunt mașini moleculare ce pot îndeplini funcții incredibil de complicate. Ele sunt motoarele vieții, iar ADN-ul este șablonul care ghidează fabricarea lor.

În celulele eucariote, ADN-ul formează două spirale întrepătrunse – „dublu helix” – și este condensat într-o structură complexă numită cromatină, care este organizată în cromozomi în toate nucleele celulelor. Cu câteva excepții, așa cum sunt celulele roșii din sânge și celule imune specializate, ADN-ul din toate celulele corpului uman este complet și identic. Cercetătorii estimează că *genomul* uman – seria completă de instrucțiuni genetice – este format din 60000–100000 de gene. Genele sunt trăsături ereditare; în mod frecvent, gena este definită ca un segment de ADN, care conține codul pentru una sau mai multe proteine. Codul acesta poate fi *transcris* pentru a se obține un lanț AM (acid ribonucleic); după aceea, ribozomii folosesc ARN-ul pentru a *traduce* instrucțiunile ADN originale și a sintetiza proteine. (Unele gene îndeplinesc alte funcții, de exemplu, creează constituenții AM ai ribozomilor.)

Mulți cercetători sunt de părere că ARN-ul a fost molecula codificatoare originală a vieții și că ADN-ul ar fi apărut ulterior.

Deși majoritatea celulelor din corpul unui individ au ADN identic, pe măsură ce individul crește și se dezvoltă, ADN-ul lui este *exprimat* în moduri diferite în interiorul fiecărei celule. Astfel, celule embrionare identice devin țesuturi diferite.

Când ADN-ul este transcris în AM, din segmentele AM sunt decupate porțiuni de nucleotide, numite *introni*, care nu codifică proteine. Segmentele rămase sunt legate împreună; ele codifică proteine și sunt numite *exoni*. Pe o porțiune de AM recent transcris, acești exoni pot fi legați împreună în moduri diferite pentru a produce proteine diferite. În felul acesta o singură genă poate crea mai multe rezultate la momente diferite.

Bacteriile sunt organisme monocelulare foarte mici. ADN-ul lor nu este stocat în nucleu, ci împrăștiat prin toată celula. Genomul lor nu conține *introni*, ci numai *exoni*, astfel încât sunt micuțe și compacte. Bacteriile se pot comporta aidoma unor organisme sociale; varietăți diferite cooperează și concurează reciproc, pentru a găsi și folosi resurse în mediul lor. Nerestricționate, bacteriile se asociază frecvent și creează „orașe” biofilme; un exemplu de asemenea oraș este mâzga formată pe legumele stricate din frigider. Biofilme mai pot exista în intestine, în tractul urinar și pe dinți, unde cauzează uneori probleme, iar ecosisteme bacteriene speciale ne protejează pielea, gura și alte regiuni ale corpului. Bacteriile sunt foarte importante și, cu toate că unele cauzează boli, multe sunt necesare pentru existența noastră. Unii biologi consideră că ele se află la baza tuturor formelor de viață și că celulele eucariote – de exemplu, propriile noastre celule – rezultă din colonii străvechi de bacterii. Din acest punct de vedere, oamenii pot fi pur și simplu nave spațiale pentru bacterii.

Bacteriile fac schimb de formațiuni mici, circulare, de ADN numite *plasmide*, care le suplimentează genomul și le permite să răspundă rapid la amenințări, cum ar fi antibioticele. Plasmidele formează o bibliotecă universală care poate fi utilizată de multe tipuri de bacterii pentru a trăi mai eficient.

Bacteriile și aproape toate celelalte organisme pot fi atacate de *virusuri*. Virusurile sunt porțiuni foarte mici, în general încapsulate, de ADN sau AM, care nu se pot reproduce singure. În schimb, ele deturnează aparatul reproducător al unei celule ca să producă virusuri noi. În bacterii, virusurile sunt numite *bacteriofagi* („mâncătoare de bacterii”) sau, prescurtat, *fagi*. Mulți fagi poartă material genetic între gazdele bacteriilor, așa cum fac unele virusuri în animale și plante.

Este posibil ca virusurile să fi provenit inițial din segmente de ADN din interiorul celulelor, care se pot deplasa atât în interiorul

cromozomilor, cât și între aceștia. În esență, virusurile sunt segmente rătăcitoare de material genetic care au învățat cum să „îmbrace costume spațiale” și să iasă din celule.

SCURT GLOSAR DE TERMENI ȘTIINȚIFICI

ADN: acid dezoxiribonucleic. Faimoasa moleculă în spirală dublă care codifică proteine și alte elemente ce ajută la construirea *fenotipului* – structura unui organism.

Aminoacizi: „cărămizile” proteinelor. Majoritatea organismelor vii utilizează doar douăzeci de aminoacizi.

Antibiotice: clasă mare de substanțe produse de multe tipuri diferite de organisme care pot ucide bacteriile. Antibioticele nu au efect asupra virusurilor.

Anticorpi: molecule care se atașează de antigene, le dezactivează și atrag alte mijloace defensive împotriva intrușilor.

Antigen: substanță intrusă sau componentă a unui organism care determină crearea de anticorpi, ca parte a unei reacții imunitare.

AM: acid ribonucleic. Copie complementară intermediară a ADN-ului; ARN-ul mesager sau ARNm este utilizat de ribozomi ca șablon pentru construirea proteinelor.

Bacterii: procariote, celule vii minuscule, al căror material genetic nu este inclus în nucleu. Bacteriile joacă un rol foarte important în natură și constituie baza tuturor lanțurilor trofice.

Bacteriofag: *a se vedea* fag.

Bacteriocină: una dintre numeroasele substanțe produse de bacterii, care pot ucide alte bacterii.

Cro-Magnon: varietate timpurie a omului modern, *Homo sapiens sapiens*, care și-a primit numele după cel al așezării franceze lângă care a fost descoperită. *Homo* este genul, *sapiens* precizează specia, iar al doilea *sapiens* desemnează subspecia.

Cromozom: structură spiralată de ADN. Celulele diploide, precum cele din corpul uman, au două seturi de câte douăzeci și trei de cromozomi; celulele haploide, așa cum sunt gameții – spermatozoizii sau ovulele –, au un singur set de cromozomi.

Cromozomi sexuali: la oameni, sunt cromozomi X și Y. Doi cromozomi X determină sexul feminin; un cromozom X și un cromozom Y determină sexul masculin. Alte specii au tipuri

diferite de cromozomi sexuali.

Element mutabil (element mobil): segment mutabil de ADN. *Transpozonii* se pot mișca sau pot avea ADN-ul copiat dintr-un loc în altul, într-o porțiune de ADN, utilizând polimerază ADN. *Retrotranspozonii* conțin propria lor *transcriptază inversată*, care le asigură un grad de autonomie în interiorul genomului. Atât Barbara Mcclintock, precum și alți cercetători au arătat că elementele mobile generează varietatea la plante, totuși unii oameni de știință consideră că ele sunt, în majoritatea cazurilor, gene așa-zis „egoiste" care sunt duplicate fără a fi utile organismului. Alții sunt de părere că elementele mobile din ADN contribuie la elementul de noutate din toate genomurile, ba poate chiar ajută la reglementarea evoluției.

ERV sau retrovirus endogen: virus care își inserează materialul genetic în ADN-ul unei gazde. *Provirusul* integrat rămâne inactiv pentru o vreme. ERV-urile pot fi destul de vechi și fragmentate și incapabile de a produce virusuri infecțioase.

SHEVA (HERV-DL3, ERVAEA-DL3): retrovirus endogen uman fictiv, care poate forma o particulă de virus infecțioasă, sau *virion*: un HERV *infecțios*. Deocamdată nu se cunoaște un asemenea HERV.

Exoni: regiuni din ADN care codifică proteine sau AM.

Fag: virus care utilizează bacteriile drept gazde. Multe tipuri de fagi își omoară gazdele aproape imediat și pot fi utilizați ca agenți antibacterieni. Numeroase bacterii au minimum unu și adesea mulți fagi specifici. Fagii și bacteriile sunt într-o concurență permanentă din punct de vedere evoluționist. (*A se vedea* fag lizogenic.)

Fag lizogenic: fag care se atașează de o capsulă bacteriană și inserează material genetic în gazdă, unde formează, după aceea, o buclă circulară, se integrează cu ADN-ul gazdei și rămâne inactiv pentru o vreme. În această etapă, bacteriile gazdă reproduc *profagul* sau genomul fag integrat cu al lor. Deteriorarea sau „stresul" unei bacterii gazdă poate duce la transcrierea genelor din fagi, care multiplică apoi fagi noi, eliberându-i prin *lizare* sau dezintegrarea gazdei. În etapa aceasta, ei sunt numiți fagi *litici*. Fagii litici/lizogenici pot, de asemenea, transcrie și purta gene gazdă, alături de propriile lor gene, de la o bacterie la alta.

Toxicitatea multor bacterii care cauzează boli grave la

oameni, de exemplu holera, poate fi declanșată de transferul de material genetic de către fagii lizogenici. În mod evident, asemenea fagi sunt periculoși în forma naturală și inutili în controlarea patogenilor bacterieni.

Fenotip: structura fizică a unui organism sau grup distinctiv de organisme. *Genotipul* exprimat și dezvoltat în cadrul unui mediu determină *fenotipul*.

Gamet: celulă sexuală, așa cum sunt spermatozoizii sau ovulele, capabilă de unire cu un gamet opus – ovul plus spermatozoid – pentru a produce un *zigot*.

Genă: definiția genei este în schimbare. Un articol recent definea gena ca fiind „un segment de ADN sau AM, care îndeplinește o funcție specifică”. În mod particular, o genă poate fi considerată un segment de ADN, care codifică un produs molecular, frecvent o proteină. Pe lângă nucleotidele care codifică proteine, gena constă, de asemenea, din segmente care determină ce fel de proteine sunt exprimate, câte și când. Sub acțiunea unor stimuli diferiți, genele pot produce combinații diferite de proteine. Într-un sens foarte real, gena este o microfabrică și computer, în interiorul unei fabrici-computer mai mari, genomul.

Genom: totalitatea materialului genetic dintr-un organism individual.

Genotip: caracterul genetic al unui organism sau grup distinctiv de organisme.

HERV sau retrovirus endogen uman: în interiorul materialului nostru genetic există multe reziduuri ale unor infecții din trecut cauzate de retrovirusuri. Unii cercetători estimează că până la o treime din totalul materialului nostru genetic poate consta din retrovirusuri vechi. Nu se cunoaște niciun caz în care asemenea gene virale străvechi să fi produs particule infecțioase (*virioni*), care pot trece de la o celulă la alta în *transmiteri laterale* sau *orizontale*. Totuși multe HERV-uri produc într-adevăr particule similare virusurilor, în interiorul celulei, dar nu se știe deocamdată dacă acestea au o funcție sau cauzează probleme.

Toate HERV-urile fac parte din genomul nostru și sunt transmise vertical prin reproducere, de la părinte la copil. Infecția gameților de către retrovirusuri este până acum explicația cea mai bună pentru prezența HERV-urilor în genomul nostru. (ERV-uri, retrovirusuri endogene, sunt întâlnite, de

asemenea, în multe alte organisme.)

Homozom: setul complet de material genetic utilizabil, atât din interiorul, cât și din exteriorul unei celule sau organism. Bacteriile fac schimb de plasmide și pot avea unele gene transportate de fagi lizogenici; fondul acesta comun total de material genetic constituie homozomul bacterian.

Introni: regiuni din ADN care, în general, nu codifică proteine. În majoritatea celulelor eucariote, genele sunt alcătuite din exoni amestecați cu introni. Intronii sunt decupați din ARN-ul mesager transcris (ARNm), înainte ca acesta să fie procesat de ribozomi; ribozomii utilizează codul conținut în porțiuni de ARNm pentru a asambla proteine specifice din aminoacizi. Bacteriile nu au introni.

Marker: dispunere distinctivă sau unică de baze, sau o genă distinctivă sau unică în interiorul unui cromozom.

Mutație: alterare produsă într-o genă sau segment de ADN. Poate fi accidentală și neproductivă sau chiar periculoasă; poate fi, de asemenea, utilă, ducând la producerea unei proteine mai eficiente. Mutațiile pot determina o variație în fenotip sau în structura fizică a unui organism. De obicei, mutațiile aleatorii sunt fie neutre, fie au un efect negativ asupra sănătății organismului.

Neanderthal: *Homo sapiensneandertalensis*. Posibil strămoș al omului. Până în prezent, bazându-se pe dovezi de ADN mitocondrial extras din oseminte străvechi, antropologii și geneticienii moderni nu au căzut de acord dacă oamenii de Neanderthal sunt strămoșii noștri. Mai mult ca probabil, dovezile sunt neclare pentru că, deocamdată, nu știm pur și simplu cum se separă și dezvoltă speciile și subspeciile.

Om modern: *Homo sapienssapiens*. Genul *Homo*, specia *sapiens*, subspecia *sapiens*.

Patogen: organism care cauzează boală. Există multe varietăți diferite de patogeni: virusuri, bacterii, fungi, protiste (anterior cunoscute ca „protozoare”) și metazoare, cum sunt nematozii.

Proteină: genele codifică frecvent proteine, care ajută la formarea și reglementarea tuturor organismelor. Proteinele sunt mașini moleculare alcătuite din lanțuri de douăzeci de tipuri diferite de aminoacizi. Proteinele pot ele însele să se înlănțuie sau să se grupeze laolaltă. Colagenul, enzimele, mai mulți

hormoni, cheratina și anticorpii sunt doar câteva dintre diversele tipuri de proteine.

Provirus: codul genetic al unui virus atâta timp cât este conținut în interiorul ADN-ului unei gazde.

Reacție imunitară (imunitate, imunizare): activarea și organizarea celulelor defensive din interiorul unui organism în vederea alungării și distrugerii patogenilor, organisme cauzatoare de boli, așa cum sunt virusurile și bacteriile. De asemenea, reacția imunitară poate să identifice celule nonpatogene ca fiind străine, nu parte a setului normal de țesuturi ale corpului; organele transplantate cauzează o reacție imunitară și pot fi respinse.

Retrotranspozon, retropozon, retrogenă: *a se vedea* element mobil.

Retrovirus: virus bazat pe AM, care-și introduce codul în ADN-ul unei gazde pentru replicare ulterioară. Replicarea poate adesea să fie întârziată timp de ani. SIDA și alte boli sunt cauzate de retrovirusuri.

Secvențiere: determinarea succesiunii de molecule dintr-un polimer, așa cum sunt proteinele sau acizii nucleici; în genetică, descoperirea succesiunii de baze într-o genă sau o porțiune de ADN ori AM, sau în genom ca un tot. În câțiva ani, vom înțelege secvențierea întregului genom uman.

Transpozon: *a se vedea* element mobil.

Trisomie: existența unei cópii suplimentare a unui cromozom într-o celulă diploidă. La oameni, existența a trei cópii de cromozom 21 duce la sindromul Down.

Vaccin: substanță care produce o reacție imunitară față de un organism cauzator de boală.

Virion: particulă de virus infecțioasă.

Virus: particulă fără viață, dar activă organic, care poate pătrunde în celule și să preia controlul asupra capacității reproducătoare a acestora, în vederea producerii de mai multe virusuri. Virusurile sunt alcătuite din ADN sau AM, înconjurate, de obicei, de un înveliș proteinic, sau capsidă. La rândul ei, capsida poate fi înconjurată de un înveliș. Se cunosc sute de mii de virusuri și există milioane care n-au fost încă descrise.

Zigot: combinația a doi gameți; un ovul fertilizat.

MULȚUMIRI

Mulțumiri speciale se îndreaptă către dr. Mark E. Minie, care m-a introdus în Societatea Puget Sound Biotech și mi-a făcut cunoștință cu mulți dintre membrii acesteia. Unul dintre primele mele contacte a fost dr. Elizabeth Kutter, de la catedra de biologie a colegiului Evergreen State din Olympia, statul Washington, care m-a ajutat cu detalii din specialitatea ei, bacteriofagii, și cu informații despre unul dintre locurile ei favorite de pe planetă: Republica Georgia. Asistenții ei, Mark Alan Mueller și Elizabeth Thomas, mi-au oferit critici constructive și încurajări. Discuțiile noastre au fost atât formative, cât și informative!

Același Mark E. Minie mi-a făcut cunoștință cu dr. Dennis Schwartz, a cărui activitate în domeniul primelor reacții chimice ale vieții se poate dovedi revoluționară.

Mulți alți oameni de știință și prieteni au citit cartea și au oferit sfaturi critice, iar câțiva m-au invitat să le vizitez laboratoarele. Dr. Dominic Esposito, de la Institutul Național pentru Sănătate, m-a condus prin campusul INS și a contribuit cu însemnări substanțiale pe una dintre primele ciorne. Prietenii săi, dr. Melanie Simpson și Martin Kevorkian, au oferit, de asemenea, ajutor substanțial.

Dr. Benoit Leblanc, care lucrează cu dr. David Clark la INS, în Laboratorul de biologie celulară și dezvoltare, a făcut o excelentă lectură critică și a corectat multe erori din text.

Dr. Brian W. J. Mahy, director al Diviziei de boli virale și infecții Rickettsial din cadrul Centrului pentru Controlul și Prevenirea Bolilor, a fost îndeajuns de amabil pentru a se întâlni cu mine și a-mi împărtăși unele dintre ideile lui despre virusuri și posibilele lor contribuții la evoluție. El a oferit, de asemenea, critici pe o ciornă ulterioară a cărții. Barbara Reynolds de la Oficiul de informații publice al CCPB a ajutat la stabilirea unei vizite la sediul acestei instituții, aflată pe Clifton Road.

Dr. Joe Miller, de la Centrul de științe medicale al Universității Tech din Texas, a citit cartea în prima ei variantă și a furnizat detalii despre reacțiile chimice ale hormonilor umani și despre receptorii vomeronazali.

Julian Davies, profesor emerit la Universitatea British Columbia, a avut amabilitatea să lectureze ciorna finală.

Katie și Charlie Potter mi-au oferit sfaturi înțelepte despre

alpinism, despre istoria și termenii săi specifici.

Chiar și cu ajutorul acestor lectori excelenți, au rămas, cu certitudine, erori, care îmi aparțin exclusiv mie. De asemenea, la fiecare etapă a drumului, acești savanți au exprimat atât susținere, cât și îndoieli, uneori serioase, despre teoriile mele. Ajutorul lor nu implică sub nicio formă acordul cu vreuna sau cu toate ipotezele din *Radioul lui Darwin*.